Speranța veșnică a dragostei

Anne Meredith

EDITURA MIRON

Bestseller

Autoare de romane de dragoste, **Rebecca Reynolds** *pleacă în Jefferson, Texas, ca să se documenteze pentru cartea despre care jurase că va fi ultima. De ce ar perpetua ea mitul dragostei veşnice cînd de fapt inima ei fusese atît de crunt zdrobită?*

Împotriva voinţei, **Rebecca** *este captivată de o fermecătoare legendă: era oare adevărat că cea care dormea o noapte în patul lui* **Garit**, *din hanul Beringer, se trezea a doua zi îndrăgostită?*

Dar cînd priveşte în ochii hipnotici ai lui **Garit Beringer**, *ea îşi dă seama că ceva minunat este pe cale să se întîmple... ceva ce nu şi-a imaginat niciodată, nici măcar în cele mai pasionante romane ale ei.*

Lei 4500

Anne Meredith

Speranţa veşnică a dragostei

Capitolul 1

— Pasiune.

Cuvântul se poticni în gâtul Rebeccăi. Forţa acestui singur cuvânt o străfulgeră neaşteptat, trezindu-i amintirea a ceea ce însemnase odată pasiunea pentru ea. Sufletul îi era îndurerat.

Marea sală din Dallas, Anatole fusese special pregătită pentru întrunirea oficială. Peste o mie de scriitori priveau răbdători la vorbitoare. Ochii căprui, strălucind acum în nuanţele chihlimbarului, rătăciră peste mulţime. Degetele mici, albe, strânseră marginea tribunei, iar glasul îi era sugrumat. Doar câteva cuvinte, îşi zise ea.

— Pasiune, repetă încet Rebecca, forţându-şi degetele să se descleşteze. Acesta este motivul pentru care ne aflăm în această săptămână aici. Uitaţi de vânzări, uitaţi de tiraje. Amintiţi-vă asta. Mâine dimineaţă când vă veţi aşeza în faţa maşinii de scris sau în faţa calculatorului, amintiţi-vă un singur lucru. Amintiţi-vă acel prim *Te iubesc*. Acea privire încărcată de pasiune aruncată într-o cameră plină de lume. Amintiţi-vă de singurul lucru din viaţă care v-a mistuit, comparativ cu care viaţa şi moartea pălesc. Deoarece aceasta este esenţa vieţii şi a morţii.

Ochii Rebeccăi se umplură de lacrimi. Dumnezeule, cât timp trecuse de când nu mai plânsese? Darămite de când nu se mai gândise la adevărata semnificaţie a pasiunii? Oare câte femei de acolo se agăţau de fiecare vorbă rostită de ea? Oare câte o credeau?

— Vedeţi dumneavoastră, noi nu scriem pe bandă romane de dragoste. Ceea ce facem noi este să provocăm pasiune. Trăim într-o lume care respinge această stare, în vremuri care au uitat-o. Şi dacă, numai pentru o clipă, dumneavoastră puteţi ajuta o mamă singură, epuizată, deziluzionată, să-şi aducă aminte că există încă pasiune... dacă puteţi aminti obositei gospodine că pasiunii nu-i trebuie decât o scânteie ca să se aprindă din nou în flacără, atunci niciun premiu de-al semenilor noştri, niciun loc de pe lista romancierilor de mare succes nu se va ridica la nivelul acestei satisfacţii.

Aplauze tumultuoase o răsplătiră pe Rebecca care terminându-şi discursul coborî de la tribună. Claudia Zachary, preşedinta Asociaţiei scriitoarelor americane de romane de dragoste, scutură puternic mâna Rebeccăi, după care revenind pe podium declară deschisă cea de-a şaptesprezecea conferinţă anuală a scriitoarelor de romane de dragoste.

Linda Matthews o întâmpină pe Rebecca, în spatele cortinei, cu un şerveţel.

— Evident a vorbit Janelle MacDonald şi nu Rebecca Reynolds.

Rebecca luă şerveţelul oferit de cea mai bună prietenă a ei şi-şi şterse rimelul întins.

— Urăsc fardurile, bombăni ea.

— Ce s-a întâmplat cu tine acolo?

— Nu ştiu, zise Rebecca, îndepărtându-şi de pe faţă o şuviţă lungă, rebelă. Cred că au fost prea multe fraze prosteşti.

— Adună-te. O veche prietenă de-a noastră se află aici. O mai ţii minte pe Katherine Blake?

La auzul numelui, Rebecca îşi dădu ochii peste cap.

— Dumnezeule, n-am mai văzut-o pe Kathy de când eram la colegiu.

— Acum este doctoriţa Katherine Blake. Ţine o prelegere la un simpozion al Uniunii medicilor. Şi, pentru numele lui Dumnezeu, nu-i mai spune Kathy.

— Încă mai vorbeşte cu acel prost accent cu care voia să o imite pe Hepburn?

— Sssst! şopti Linda. Uite-o. Nu o lăsa să ţi se strecoare sub piele. Ştii că mereu a fost geloasă pe tine.

Rebecca arboră un zâmbet pe buze în timp ce Katherine se apropia de ele. Trecuseră doisprezece ani de când Katherine îşi îndreptase paşii spre şcoala pe care dorise să o absolve şi de când ea, Rebecca, pornise să monopolizeze lista succeselor în materie de romane de dragoste sub pseudonimul de Janelle MacDonald.

— Rebecca, zise Katherine, surâzând. Tocmai am cumpărat primul roman de dragoste. Vrei să-mi dai un autograf pe el?

Rebecca luă cartea cu un zâmbet şi-şi ridică privirea spre Katherine. Cu puţini centimetri sub un metru optzeci, aceasta o depăşea în înălţime. Toate femeile o depăşeau în înălţime pe Rebecca. Ca de obicei, Katherine păstra aceeaşi alură gravă şi condescendentă.

— Cum îţi merge, Katherine?

— Bine. Eram în oraş, ţi-am văzut numele în ziar şi a trebuit să dau de tine. Sprâncenele ei se încruntară. În urmă cu câţiva ani am auzit că urma să te căsătoreşti, continuă ea. Văd că îţi păstrezi numele de fată. Eşti radicală în această privinţă.

— Am anulat cununia, explică ea pe un ton tăios, ignorând sarcasmul lui Katherine, fiind în acelaşi timp enervată de amintirea lui Rick Daniels, bărbatul cu care fusese la un pas de căsătorie.

Rebecca semnă cartea şi i-o returnă lui Katherine, evitând să-i dea alte detalii. Katherine nu trebuia să afle că nunta fusese contramandată deoarece ea îşi surprinsese logodnicul în noaptea dinaintea nunţii într-un dormitor cu sora cavalerului de onoare.

— *Furia extazului*, citi Katherine gânditoare. Ce vrea să însemne?

Rebecca zâmbi delicat.

— Pasiune, Katherine. Bănuiesc că ai auzit de aşa ceva.

Katherine întoarse cartea şi începu să citească tare;

— „Frumoasa şi îndărătnica Rheanna Devereaux este în căutarea unui bărbat, a celui care i-a ucis tatăl, a celui care a reuşit să scape din blocada Confederaţiei. Când unchiul ei o trimite la căpitanul Rafe Jared după ajutor, el habar nu are că de fapt o trimite în braţele ucigaşului tatălui ei...“

Numele de Rafe Jared distrase atenţia Rebeccăi. Un erou perfect, puternic, tăcut, expert în dragoste. Un singur detaliu însă o frământa. El n-ar fi purtat numele de Rafe, ci pe cel de Hiram. Nicio piatră funerară din toate cimitirele vechi pe care ie vizitase nu avea înscris numele de Rafe. Probabil pentru că, precum ştie orice cititor împătimit al poveştilor de dragoste, eroii nu mor.

Katherine îşi ridică privirea ironică spre cer.

— Evident, relevantă pentru nevoile femeilor contemporane.

— Katherine, zise Rebecca enervată, femeile din ziua de azi au nevoie de exact acelaşi lucru de care aveau nevoie şi femeile de acum un secol. Cred că succesul acestei industrii dovedeşte asta.

— Ţi-ai pus urzeala pe cuvântul „heroină”, Rebecca. Se pare că poveştile de dragoste au devenit narcoticul maselor. Nu te simţi niciodată cu conştiinţa încărcată? Femeile au nevoie de încredere în ele însele, nu în basme.

— Nu mi se pare că încrederea în sine şi dragostea se exclud una pe cealaltă, ripostă Rebecca.

Katherine zâmbi îngăduitoare.

— Sunt convinsă că nu crezi nimic din toate acestea.

— Doar i-ai auzit discursul, zise Linda.

Katherine încuviinţă din cap.

— Tocmai acesta este misterul, Rebecca. O clipă am avut senzaţia că o ascult pe fata de altădată, acum însă mult mai disperată să termine. Îmi amintesc de materialele pe care obişnuiai să le scrii. Puteai face neuronul să gândească de două ori. Ce s-a întâmplat?

Deodată, neînsemnata rivalitate dintre vechile prietene dispăru. Locul acesteia fu luat de reala şi îngrozitoarea amintire a genului de scriitoare care intenţionase Rebecca să devină. De conştientizarea provocatoare a faptului că pasiunea era într-adevăr lucrul care o condusese de la vârsta când începuse să se dăruiască semenilor. De acea unica dorinţă înfocată de a face chiar şi numai o singură persoană să ţină la ceva important. Emblema unui scriitor adevărat. Nicio persoană zdravănă însă n-ar fi numit-o pe Janelle MacDonald o scriitoare adevărată.

Katherine nu-i spunea lucruri pe care ea să nu le fi zis de o sută de ori în ultimii patru ani, de când Rick Daniels îi amintise în modul cel mai crud posibil că trăia în timpuri în care bărbaţii şi femeile nu se mai iubeau ca altădată. De ce oare, se întrebă Rebecca, continua ea să perpetueze fantezia dragostei veşnice, când de fapt nici ea nu mai credea în aşa ceva?

— Nu-ţi pierde încrederea, Katherine, zise Rebecca încet. Voi scrie ceva ce mintea nu a gândit încă.

— Să nu te grăbeşti să o declari sărită, zise Linda. Rebecca a devenit o adevărată adversară a bărbaţilor de când a început să scrie romane de dragoste.

— Nu că i-aş urî, zise Rebecca cu un surâs, recunoscătoare pentru intervenţia Lindei. Numai că proiecţiile lor din proză sunt deasupra realităţii.

Cele trei femei pufniră în râs.

Katherine şovăi.

— Îmi pare rău, Rebecca. Ai un succes răsunător, iar eu am venit aici să fac pe scorpia cu tine. La ce lucrezi acum?

— De fapt, chiar mâine dimineaţă voi pleca la Jefferson ca să mă documentez pentru noua mea carte.

— În acel orăşel din estul Texas-ului? Bunicul meu locuieşte în Marshall. Obişnuia să trăncănească mereu despre cum Jefferson-ul ar fi putut să devină ca Dallas-ul dacă locuitorii l-ar fi lăsat la

un moment dat pe un anume individ să construiască şina de cale ferată.

— Pe bunul Jay Gould. Nemilosul afacerist new-yorkez care a blestemat Jefferson-ul pentru refuzul lui, zise Rebecca cu un surâs. „Iarba să-i năpădească străzile, iar liliecii clopotniţele bisericilor.” Am petrecut o groază de vreme încercând să separ adevărul de legendă.

În cele din urmă, Katherine îşi luă rămas-bun. Rebecca îşi privi ceasul şi scutură din cap.

— Cred că mi-a tras clapa.

— Cine? Tipul cu cărţile vechi? întrebă Linda. Editoarea ta stabilise o întâlnire cu el în această seară, nu-i aşa?

Rebecca afirmă înclinând uşor din cap.

— Păcat. A făcut-o pe propria răspundere.

Ochii Lindei se măriră uluiţi.

— Dar nu urma să scrie un articol pentru *Time*?

— Jackie mi-a spus că tipul va veni înainte de începerea banchetului, zise Rebecca. Eu n-am de gând să-l aştept toată noaptea. Se va descurca ea cu treaba asta.

Cele două femei îşi adunară lucrurile şi se îndreptară spre uşă. Rebecca păşi fără ostentaţie din spatele cortinei şi în drumul ei spre ieşire se opri puţin. Şovăi, nedorind parcă să plece. Ascultând observaţiile de final ale Claudiei Zachary, fu învăluită de senzaţia că era urmărită şi atunci întoarse capul.

Bărbatul stătea singur, rezemat indolent de perete, cu mâinile încrucişate la piept. Părul negru îi era conturat de raza de lumină care pătrundea printr-o uşă deschisă, aflată ia câţiva paşi distanţă. Faţa însă îi era în umbră. Rebecca se simţea fixată şi nu putea să-şi întoarcă privirea în altă parte.

Clipişi enervându-se uşor că pe el nu-l tulbura deloc faptul că îl surprinsese uitându-se la ea, dori ca bărbatul să-şi întoarcă puţin capul ca să-i poată zări chipul. El însă rămase neclintit, ţintuind-o o căldură iraţională, o mângâiere inexplicabilă, o dorinţă de netăgăduit o învăluiră atunci.

Vlăguită de tulburarea din inimă, Rebecca întoarse spatele întregii săli şi-şi tăcu apariţia în holul hotelului. Nu-i pomeni Lindei nimic despre bărbat şi împreună cu ea se îndreptă spre recepţie unde se şi opriră ca să-şi ridice eventualele mesaje.

Funcţionara se întoarse după câteva minute cu un imens buchet de trandafiri roşii, aranjaţi într-un coş. În mijlocul acestuia se afla cel mai frumos trandafir galben pe care Rebecca îl văzuse vreodată.

— Nu aveţi niciun mesaj telefonic, domnişoară Reynolds, în schimb aceste flori sunt pentru dumneavoastră. Fata puse aranjamentul pe tejghea.

— Dumnezeule, murmură Linda, pe bună dreptate invidioasă. Cineva îţi cunoaşte gusturile.

— Chiar şi unul galben, zise Rebecca cu un surâs, atingând una din petalele perfecte.

— Haide, ce mai aştepţi! Uită-te de la cine sunt.

— De la Claudia, sunt sigură, murmură Rebecca, luând biletul dintre flori. Deschise plicul şi scoase foita de hârtie.

Scuzaţi-mă că nu am venit la întâlnirea noastră. Înţeleg că aveţi o pasiune pentru trandafirii galbeni. Această neasemuită floare solitară, perfectă, aşezată alături de surorile ei obişnuite, îmi aminteşte de pasiunea care emană din scrierile dumneavoastră.

Editoarea dumneavoastră mi-a spus că în curând veţi pleca spre Jefferson. Odată, demult, am avut nişte legături foarte dragi acolo. Veţi aprecia locul la fel ca mine şi poate că este mai bine să-i cunoaşteţi aventurile înainte de a ne întâlni. S-ar putea ca după aceea să priviţi lucrurile altfel. Jackie va şti cum să mă găsească când veţi fi gata să stăm de vorbă. Aştept cu nerăbdare să ne vedem, dar departe de mine gândul să vă zoresc. Timpul este de partea noastră.

— Când au ajuns aceste flori? întrebă Rebecca cu un calm aparent.

Recepţionera se încruntă.

— Pe la patru, domnişoară Reynolds.

Rebecca rămase perplexă. Mânioasă scăpă printre dinţi un şuierat strident.

— Ce ticălos servil, arogant, binevoitor, murmură ea, punând biletul în mâna Lindei. N-a intenţionat nicio clipă să vină la întâlnire. Nici măcar nu s-a deranjat să se semneze. Ce ştie el despre pasiune? Şi cine naiba se crede?

— Un tip care are un contract la *Time*, răspunse Linda cu înţelepciune, zâmbind larg pe măsură ce parcurgea biletul.

— Ce crede el — că nu se ţine de cuvânt şi pe urmă şterge totul cu nişte trandafiri? bombăni Rebecca.

Linda ridică din umeri.

— A spus că-i pare rău.

— Bărbaţi, mormăi Rebecca, luându-şi florile şi depărtându-se cu paşi legănaţi.

Linda zâmbi, văzând-o pe Rebecca revendicându-şi cu încăpăţânare florile dispreţuite mai devreme.

Până să ajungă la Mercedes-ul roşu, decapotabil, Rebecca se calmase.

— De ce mă accepţi cu toate toanele mele, n-am să ştiu niciodată, zise ea după care oftă.

— Las-o baltă. Povesteşte-mi mai mult despre Jefferson, o îndemnă Linda, luându-i din braţe aranjamentul şi aşezându-l cu grijă jos, în maşină.

— Întotdeauna am vrut să scriu despre acest oraş, recunoscu Rebecca. N-am ajuns însă să o fac. Cred că ori se va întâmpla acum ori niciodată.

— Acum ori niciodată?

— Asta este, Linda. De astă dată, nu am de gând să mai ascund adevărul. De acum încolo voi scrie şi despre altceva, nu numai despre fermierii care miros a mentă după o săptămână de muncă. S-ar putea chiar să-mi fac eroul să moară de pneumonie.

Linda zâmbi cu ironie.

— Unde o să stai? întotdeauna găseşti cele mai deosebite hoteluri.

— Oh, într-un loc unde ţi se asigură găzduire şi mic dejun, numit hanul *Behringer*. A fost construit în 1840 de un emigrant german. Locul are chiar şi o legendă. Se spune că dacă stai o noapte în „Camera lui Garitson", a doua zi dimineaţa te trezeşti îndrăgostită.

— O poveste de dragoste garantată! Nu se poate să nu iasă bine.

Un licăr de speranţă străluci în ochii Rebeccăi.

— Am de gând să scriu despre asta. Poate odată cu camera apare şi vreun tip.

Capitolul 2

În după-amiaza următoare, puţin după ora trei, Rebecca intra cu maşina în Jefferson. Acesta arăta ca orice alt oraş de provincie texan, în care adolescenţii conduceau camionetele pe bulevardul principal. La colţul următor un indicator vechi o direcţiona spre *Drumul istoric* şi atunci coti apucând-o pe o mică arteră.

La mai puţin de un minut de mers prin oraş, se întâmplă.

Nu exista o explicaţie logică pentru senzaţia simţită şi nici nu putea să o numească în vreun fel. Nu putea să o compare cu un alt sentiment, căci nu mai avusese niciodată unul asemănător. Presimţirea era o trăire nesemnificativă faţă de emoţiile complexe, contradictorii care o învăluiră: fericire, bucurie copilărească, tristeţe de nedescris.

Nu putea să-şi alunge senzaţia şi, pe măsură ce mrejele acesteia o împresurau, fiorii îi puneau stăpânire pe trup. Era imposibil. Ea nu mai pusese niciodată pictorul în acest oraş. Şi totuşi avea sentimentul că revenea la draga casă a copilăriei. Senzaţia o copleşi până ce aproape o sufocă.

Rebecca încetini viteza. Pulsul îi bătea inexplicabil de repede. Trase maşina la marginea drumului şi bâjbâind aprinse farurile de avarie. Nu putea să meargă mai departe.

Câteva clipe respiră adânc, cu ochit închişi, vlăguită de inexplicabila senzaţie care o învăluise. Disperată, deschise portiera şi cu mişcări nesigure coborî din maşină. Gâtul îi era încordat, iar bărbia, exagerat de ridicată, era parcă susţinută de degete invizibile.

Pe o pajişte largă se înălţa un impozant conac alb. Aştepta acolo, aşa cum făcea de peste o sută de ani. Rebecca nu s-ar fi aşteptat niciodată să găsească găzduire într-o astfel de construcţie. Vizitase conace mai mari şi totuşi acesta era căminul cel mai ademenitor pe care-l văzuse vreodată. Cămin. Nu avea nevoie de o explicaţie, dar inscripţia metalică din colţul curţii îi atrase privirea.

Hanul Behringer, 1840.

Inima i se opri parcă o clipă.

Copleşită de senzaţia nenaturală care o învăluise, ea făcu efortul să studieze clădirea cu ochiul cercetătorului. Arhitectură populară în stilul Renaşterii greceşti, specifică Sudului de dinainte de război, coloane albe păzind graţioase faţada casei, verande identice înconjurând nivelele clădirii. Ferit de soarele nemilos al lunii august de pâlcul mare de stejari bătrâni, conacul era mărturia unei perioade marcată de eleganţa unei epoci de aur, demult apusă în ceaţa trecutului.

Cu mâini tremurânde, Rebecca îşi luă de pe scaunul din faţă aparatul de fotografiat şi aşezându-se în mijlocul străzii începu să facă poze alb-negru.

În faţa tehnologiei secolului douăzeci, prezenţa copleşitoare o părăsi. Surprinsă de o senzaţie de pustietate, ea acoperi obiectivul aparatului şi se întoarse la maşină. O clipă îşi dispreţui imaginaţia; în acelaşi moment însă îşi dădu seama că acel sentiment de singurătate apăsătoare care o cuprinsese nu fusese rodul închipuirii ei.

Recunoscătoare că-şi recăpăta stăpânirea de sine, Rebecca se urcă în maşină şi o luă pe aleea cu pietriş care ducea în spatele casei. Luându-şi în braţe poşeta şi laptop-ul, Rebecca îşi aminti de motivele vizitei ei. Urcă grăbită cărarea pietruită de pe partea laterală a casei.

În anii ei de documentări, petrecuse nenumărate ore în clădiri care fuseseră restaurate. Casa Behringer, după cum citise ea, fusese bine conservată, familia care o clădise imprimându-i stilul secolului trecut.

Cunoştea suficientă istorie ca să-şi dea seama că o singură noapte petrecută în această casă avea să fie o experienţă deosebită. Cuprinsă de emoţie, ea studie sticla colorată a uşii.

Probabil că dragostea capricioasă îi întorsese ironic spatele, deşi ea îşi dedicase cea mai mare parte din viaţă romanelor istorice de dragoste. De vreme ce acest volum urma să fie ultimul, era hotărâtă să fie şi cel mai bun.

Găsi un plic prins în tocul uşii. Citi biletul scris cu caligrafia unei persoane în vârstă.

Domnişoară Reynolds,

Bun venit la Casa Behringer. Aceasta este cheia dumneavoastră. Veţi găsi Camera lui Garitson la capătul de sus

al scărilor. Sper să fie pe placul dumneavoastră. Am să mă întorc repede şi am să vă arăt casa. Vă rog, nu vă aventuraţi să o cercetaţi singură.

Myra Abigail

Rebecca scutură din cap neplăcut impresionată: o necunoscută îi dădea cheia unui conac vechi de peste o sută cincizeci de ani, plin de rarităţi. Numai în Jefferson se putea întâmpla aşa ceva.

Uşa grea scârţâi când ea o deschise şi, târându-şi laptop-ul în hol, se desfătă în ecoul care răsuna în imensa clădire. Răsuci cheia în broasca de la intrare şi urcă scările la capătul cărora găsi o uşă deschisă.

Legendara Cameră a lui Garitson era mare şi un pat lat din lemn de mahon îi invită trupul ostenit. Un ventilator se învârtea în tavan, iar tăcuta masculinitate a încăperii fu o mângâiere instantanee pentru nervii ei încordaţi.

În colţul din dreapta se afla un cămin. În faţa acestuia era întins un modern covor alb. Încăperea era visul unui colecţionar de antichităţi.

Rebecca traversă camera îndreptându-se spre verandă şi, păşind afară, inspiră delicata mireasmă dulce a trandafirilor galbeni agăţaţi de spaliere. Florile erau identice cu acelea pe care le plantase în grădina din faţa casei ei în stil victorian din Dallas.

Un stejar umbrea complet veranda, precum şi ferestrele înalte de aproape trei metri. Îşi ridică mâinile şi după ce îşi scoase acele şi-şi lăsă părul lung şi negru pe umeri, se întoarse în cameră. Fiecare fereastră era bordată cu sticlă colorată. Buchetele de flori uscate ornau faldurile draperiei grena.

În dreapta ei se afla un scrin. Se apropie de acesta şi-i deschise unul din sertare. Găsi înăuntru o cuvertură, evident foarte veche şi foarte preţioasă. În timp ce ţinea în mână cuvertura, apăsătoarea senzaţie că cineva o urmărea, că cineva se afla în apropierea ei, o învălui din nou. Se răsuci, incapabilă să facă altă mişcare, aşteptându-se să găsească pe cineva uitându-se la ea. Ceea ce zări, însă fu doar un simplu obiect, care o atrase cu forţa unei şoapte ademenitoare. Cuvertura îi scăpă printre degete la picioarele patului.

Înlătură şervetul care acoperea acel obiect şi privi uimită la originala maşină de scris Remington. Avea peste o sută de ani.

Ironia faptului că în camera ei se afla o maşinărie de acest gen o înăbuşi. Atinse cu nervozitate una din taste. Maşina de scris era bine întreţinută, aproape nefolosită.

O idee îi încolţi atunci în minte. Poate că avea să-şi convingă gazda să o lase să folosească pe timpul şederii maşina de scris.

Gândul romantic o făcu să zâmbească. Maşina avea peste o sută de ani. Până şi tastatura trăda acest lucru. Insă chiar dacă era în stare de funcţionare, de unde naiba să facă rost de panglică nouă?

Îşi aranjă laptop-ul pe masă, îl puse în priză şi-l deschise. Ecranul alb o privea batjocoritor, aşa cum făcea de două luni. Detesta perspectiva de a scrie un singur adverb siropos.

Chiar îţi vine să crezi?

Compunând fraze pedante îşi începu primele impresii despre han. Ezită o clipă şi apoi exprimă în cuvinte faptul cel mai copleşitor care i se întâmplase.

„Există în casă o prezenţă care nu se poate defini, o prezenţă ciudată, deosebit de tulburătoare, dar totuşi plăcută. Mângâietoare. Parcă cineva s-ar afla în spatele meu şi ar privi peste umărul meu la ceea ce scriu...”

Capitolul 3

Rebecca îşi petrecu trei ore în interiorul muzeului din Jefferson, examinând îndeaproape diferitele obiecte care aparţinuseră familiilor influente din oraş. Pretenţia primordială a Jefferson-ului la renume o constituia povestea unui intrus, a unui yankeu pe nume Jay Gould.

Odinioară un port măreţ şi plin de viaţă, cunoscut sub numele de „Regina râului”, oraşul fu condamnat la o moarte timpurie, neaşteptată, în perioada anilor 1880 când locuitorii lui îl alungaseră pe bogatul constructor feroviar. Nu aveau nevoie de cale ferată, i se spusese acestuia. El nu ştia că era vorba de al doilea mare oraş din Texas? Când Jefferson-ul îl expedie

neelegant pe new-yorkez, acesta jură că avea să vină odată ziua când străzile oraşului aveau să fie năpădite de iarbă.

Jefferson-ul nu îşi recunoscuse soarta grea când Gould îi oferise o altă alternativă şi plăti pentru aroganţa lui cufundându-se în uitare. Acum, nu-i mai rămăsese nimic altceva decât turismul. Grupuri de oameni dornici să cunoască locuri istorice veneau din tot Sudul ca să viziteze „regina" încă măreaţă, care fără îndoială îşi umplea buzunarele cu aceiaşi arginţi pe care turiştii îi cheltuiau pe romanele istorice de dragoste.

Hotărând că un tur al oraşului ar fi indicat, Rebecca se îndreptă spre strada Austin. Privi la cărămizile roşii de sub tălpi şi se amuză de ceea ce văzu. Mlădiţe verzi de buruieni se uitau pe furiş la ea.

Repede, primare, vino să stârpeşti buruienile.

Aproape de colţul unde aştepta un vagonet tras de cai, un magazin straniu îi atrase atenţia. Ferestrele arătau de parcă de zeci de ani nu văzuseră o cârpă de praf, însă în spatele acelor geamuri, ea zări slaba strălucire a sticlei vechi, cizelate, a figurinelor, vaselor şi oglinzilor, şi ochii îi licăriră plini de speranţă. Să-i ceri Rebeccăi Reynolds să treacă pragul unui atât de bine deghizat magazin de antichităţi era o pură irosire de oxigen.

Un clopot atârnat deasupra uşii îi anunţă sosirea. Nasul ei se strâmbă la mirosul din magazinul pustiu. Iz de ulei de lemn şi de acreală. Peste acestea, odoruri pătrunzătoare de piele, hârtie şi răşină. Încet ea cuprinse cu privirea impresionanta colecţie de cristaluri.

Un bătrânel, nu mai înalt decât ea, veni din spatele magazinului, în timp ce Rebecca, trecând pe lângă aranjamentele de sticlărie veche, se îndreptă într-o discretă linie dreaptă spre numeroasele rafturi cu cărţi din spate.

— Bună ziua, doamnă, zise el.

— Bună, răspunse ea, aruncându-i încă o privire bărbatului care zăbovea lângă cărţi,

Era îmbrăcat cu o cămaşă ciudată şi cu o pereche de pantaloni, reminiscenţe ale perioadei victoriene. În Jefferson o asemenea privelişte era normală. Majoritatea oamenilor din oraş încă mai priveau calea ferată ca pe un capriciu. Părul bătrânului era alb ca

zăpada şi atât de bogat, încât dădea senzaţia că avea frişcă pe cap. Ochii lui albaştri erau ridaţi spre coadă, iar la cel stâng Rebecca observă o cicatrice. Părea să fie semnul unei căzături din copilărie.

— Căutaţi ceva anume, doamnă? Glasul lui avea timbrul cel mai limpede pe care îl auzise vreodată; ca trilul unei păsări bizare.

— Oh, nu. Doar mă uit.

Rebecca descoperi curând că ajunsese în rai. Rafturile erau ticsite cu cărţi vechi. Toate se aflau în diferite stadii de conservare şi erau atât de vechi, că ea nu îndrăznea să creadă că dăduse peste o asemenea comoară din pură întâmplare. Cel mai vechi volum pe care îl găsi data din 1792, iar cel mai nou fusese publicat în 1889. Un roman al lui Mark Twain.

— Vă aflaţi pentru prima dată aici?

Rebecca încuviinţă din cap.

— Da. Stau la casa Behringer.

Ochii bărbatului licăriră cunoscători şi bâjbâind prin buzunar scoase o pereche de ochelari cu ramă de sârmă. Şi-i puse atent pe nas şi privi pe furiş la rafturile cu cărţi.

— Am ceva ce s-ar putea să vă intereseze. M-am uitat prin ea chiar ieri. O carte despre Behringeri. Unde o fi?

— Despre Behringeri? Vai, ar fi nemaipomenit.

Încruntându-se, el examină amănunţit cărţile.

— Ce ziceţi de asta? murmură el. Nu cred că am împrumutat-o cuiva. Şi totuşi nu mai este.

Entuziasmul Rebeccăi pieri.

— Ce păcat! Cât cereţi pe tot stocul?

— Pe ce?

— Pe toate cărţile. Aş dori să le achiziţionez.

Bărbatul se sperie, probabil ofensat de oferta primită.

— Vai, nu m-am gândit la aşa ceva. Nu sunt de vânzare. Le puteţi împrumuta, dacă doriţi, dar va trebui să aveţi mare grijă de ele.

Rebecca zâmbi.

— Nu sunt de vânzare? Ce păcăleală nostimă!

— Păcăleală? Rămas năucit la auzul cuvântului, bătrânelul scutură din cap. Doamnă, acestea nu sunt de vânzare. Cred că v-aş putea oferi una. Uitaţi. Luaţi-o pe aceasta.

Bărbatul îi întinse un volum, iar ea îl deschise. Era o carte de bucate.

— Acum îmi amintesc. Cartea pe care o căutam am dat-o ieri. Domnul Behringer a venit şi s-a învârtit pe-aici.

— Domnul Behringer? repetă Rebecca surprinsă. Mai există descendenţi în viaţă ai familiei Behringer?

Bărbatul chicoti, iar ochelarii îi alunecară pe nas.

— Cum să nu? Jacob are două sau trei vapoare care fac încă drumul spre Shreveport. Desigur se vorbeşte despre distrugerea stăvilarului de pe Red River, însă astfel Jefferson-ul va avea de suferit. Faptul însă nu pare să mai îngrijoreze pe nimeni.

Un fior rece o străbătu pe Rebecca. Nu mai cunoscuse niciodată un tremur atât de ciudat, însă nici nu mai stătuse vreodată faţă în faţă cu un nebun declarat. Deşi primul ei impuls fu să arunce cartea în aer şi să iasă ţipând din magazin, aşeză totuşi cu nonşalanţă cartea pe tejghea.

Bărbatul îi observă stânjeneala.

— Nici n-am reuşit să vă văd bine. Se pare că avem de-a face cu o femeie modernă, nu-i aşa? A secolului douăzeci, aş spune.

Rebecca înclină din cap afirmativ, în timp ce bătrânelul conştientiza ceea ce era evident.

— Se pare că am trecut iarăşi dincolo.

Rebecca împinse cartea spre el, dornică să iasă din magazin şi să simtă din nou pământul sub picioare.

— Cred că asta este tot pe ziua de astăzi, însă va trebui să acceptaţi să vă cumpăr cartea.

— În regulă. Deschizându-şi poşeta, ea privi spre bătrânei. Costă treizeci şi cinci de cenţi, zise el.

Rebecca se încruntă.

— Valorează treizeci şi cinci de dolari.

El îi făcu un semn cu ochiul.

— Cred că sunteţi în căutarea unui soţ. Sper ca aceste reţete să-şi facă efectul.

El nu acceptă un preţ mai mare decât cel pe care îl spusese, iar Rebecca îi întinse mărunţişul, încurcată. Ieşi năucită din

magazin, simţindu-se vinovată că profitase de nebunul bătrânel. O întunecată tăblie din lemn atârnată peste alee avea înscris: *Firma Henderson, Malcolm Henderson, proprietar*.

Grupul din vagonul pe patru roţi era pregătit de plecare, iar ea ocupă locul din spatele ghidului. Acesta etala ostentativ o pălărie de cowboy din pai, uzată, pătată de transpiraţie, pe care o ridică, înainte de a pune în mişcare vagonetul, ca să-şi şteargă sudoarea de pe faţa bronzată şi arsă de vânt.

Rebecca ascultă comentariile acestuia privind arhitectura.

— Acum ne aflăm în faţa vagonului personal şi blindat al lui Jay Gould. Individul avea o mulţime de duşmani. Aţi auzit cu toţii despre blestemul pe care l-a aruncat asupra Jefferson-ului pentru că nu i-a permis să construiască linia ferată. Istoricii susţin că semnătura de la *Excelsior* este un fals, că şina de cale ferată a fost construită în Jefferson cu mult înainte ca Gould să semneze în acel registru. Ei spun că dacă Vrăjitorul din Wall Street ar fi venit vreodată în Jefferson atunci ar fi stat în vagonul lui, nu la *Excelsior*. Nu pot să-mi închipui cum ar fi putut să ajungă cu un vagon de cale ferată în oraş, dacă el venise ca să-i convingă pe locuitori să-l lase să construiască o cale ferată. Tot ce ştiu este că oraşul aproape că s-a evaporat odată ce linia a fost construită.

Rebecca avu strania senzaţie că-i scăpau anumite amănunte. Fără legătura feroviară, Jefferson-ul ar fi pierit, însă nici după construcţia căii ferate oraşul nu înflorise.

— După unii, Jefferson-ul este o curiozitate. Era cel mai mare port intern din sud-vest. Un stăvilar natural aflat pe unul din braţele lui Red River, de vreo treisprezece kilometri, asigura adâncimea necesară pentru navigaţia vapoarelor cu aburi. O mare parte din proprietarii de pământuri s-au plâns că valurile provocate de nave le afectau recoltele. Au ajuns astfel să apeleze la Congres şi ştiţi ce se întâmplă atunci când este implicat Congresul. Au făcut rost de nitroglicerină şi au aruncat stăvilarul în aer. Toată apa care asigura circulaţia atâtor vapoare cu aburi spre şi dinspre Shreveport s-a vărsat direct în mare. Adevărul este că Jefferson-ul se afla într-o situaţie grea cu mult înainte ca Jay Gould să sosească şi să-l împingă în prăpastie.

De acolo călătoriră în afara oraşului vreun kilometru, către cimitirul Oakwood şi se îndreptară direct spre partea veche a acestuia.

Se opriră în faţa unui mormânt înconjurat de un gărduleţ negru, din metal, cu multe ornamente, purtând pe una din părţile laterale o tăbliţă ştanţată. *Diamond Bessie* scria simplu, cu majuscule. Rebecca deveni şi mai curioasă când coborâră din vagonet. Pentru ea, acesta era un nou element din enigma Jefferson-ului.

— Cine era? îl întrebă Rebecca pe ghid.

El scutură din cap şi scuipă tutunul în faţa porţii de fier.

— Diamond Bessie Moore. O poveste tristă. Unii spun că era actriţă, alţii că era o prostituată. Era căsătorită cu un tip pe nume Abe Rothschild. Nu avea nici douăzeci şi cinci de ani când soţul ei a omorât-o. Cel puţin se crede că a fost soţul ei. Rothschild era un băiat bogat din Nord. Din Cincinnati. Tatăl lui avea un atelier de bijuterii. Bessie întotdeauna purta acele diamante minunate şi cred că Rothschild le voia pentru el.

— Dacă tatăl lui era în industria bijuteriilor, ce nevoie mai avea de alte diamante? Nu era normal ca el, soţul, fiul unui bijutier, să fie cel care să-i ofere ei aşa ceva? întrebă Rebecca pierzându-şi răbdarea să tot asculte legendele siropoase ale Jefferson-ului.

— Cred că nu poţi avea niciodată prea multe diamante, zise bărbatul chicotind, după care îşi continuă povestirea: Cât timp au locuit în Jefferson, au stat la Brooks House, care, bineînţeles, astăzi nu mai există. Asta se întâmpla pe la sfârşitul anului 1877. Au plecat împreună la un picnic. Rothschild s-a întors singur, spunând că Bessie s-a dus să-şi viziteze nişte prieteni. Două săptămâni mai târziu corpul ei neînsufleţit a fost găsit în zăpadă, zise el îmbufnat. Medicul legist de atunci a spus că era frumoasă ca un înger. Fusese împuşcată în cap, iar diamantele îi fuseseră furate.

— În zăpadă?

— Da, doamnă.

— Dar nu ieşiseră la un picnic?

— Vedeţi, ninsoarea nu începuse decât cu o zi sau două înainte ca ea să fie descoperită. Ghidul chicoti. Ştiţi cum este vremea în Texas, continuă el. L-au declarat vinovat pe Rothschild în

Marshall şi l-au condamnat la spânzurătoare. Tatăl lui i-a angajat însă cei mai buni avocaţi în materie, care bineînţeles au obţinut recurs. Celor de aici le-au trebuit ani numai ca să-l aducă pe individ din Cincinnati înapoi în Texas. Înainte să ajungă aici băiatul aproape că şi-a zburat creierii. După ce a omorât-o a căzut în patima beției susţinând chiar că exista o persoană care îi tot urmărea. Înnebunise de-a binelea.

— Şi l-au spânzurat?

— Pe naiba, mormăi el. Când s-a reluat procesul, de astă dată la Jefferson, s-a întâmplat un lucru curios. S-au strecurat douăsprezece mii de dolari în încăperea unde deliberau juraţii, o mie pentru fiecare, şi niciunul din juraţi nu l-a găsit vinovat. El a plecat din oraş cu următorul tren. Nenorociţii de juraţi din Jefferson l-au lăsat să plece nepedepsit.

Rebecca se depărtă de grup, tulburată de poveste.

— Câţiva ani mai târziu, a apărut acest necunoscut. A întrebat unde era mormântul lui Bessie Moore şi a petrecut acolo o după-amiază întreagă plângând ca un copil.

— Era Rothschild? întrebă cineva.

— Nu cunosc răspunsul, domnule. Cred că nu, având în vedere că faţa lui în acele vremuri prin părţile acestea era la fel de faimoasă ca aceea a lui Robert E. Lee. În plus Rothschild era orb, îşi distrusese faţa, atunci când a încercat să se sinucidă. Nu pot să spun dacă cineva ştie cine era vizitatorul. Îmi închipui că nu putea să fie Rothschild, căci inima lui era mai neagră decât banderola pe care o purta peste ochi. El n-ar fi vărsat nicio lacrimă pentru Bessie. Ghidul făcu o pauză şi privi în direcţia trenului care trecu huruind.

— Se spune că în fiecare iarnă, în jurul datei la care a fost omorâtă Bessie, un tren se opreşte aici în noaptea neagră. Un bărbat coboară din el, plânge la mormântul lui Bessie, lasă nişte flori, se urcă înapoi în tren şi pleacă mai departe.

— Din trenul care vine din Cincinnati? întrebă un alt turist, făcându-i pe membrii grupului să chicotească.

El aruncă o privire spre şina de cale ferată din apropierea cimitirului şi se scărpină în cap.

— După cum se zice că se întâmplă, eu aş spune că trenul vine din Vest. Dinspre Dallas.

Ce romantic, se gândi Rebecca cu amărăciune, să spui o poveste cu suficiente fapte care să stârnească imaginaţia. Povestea lui Jay Gould, cel puţin, avea un sens. Yankeul milionar făcut ţap ispăşitor pentru lipsa de perspicacitate a oraşului.

Aceasta însă era o simplă crimă neelucidată pe care locuitorii o speculau şi se părea că, de-a lungul anilor, oamenii renunţaseră la părţile considerate irelevante, până ce o transformaseră într-un nonsens. În ceea ce o privea pe Rebecca Reynolds, nu putea să existe nimic mai rău decât o legendă gratuită.

O milă amarnică se stârni în ea pentru tânăra fată ucisă de soţ şi apoi folosită timp de o sută de ani pentru a asigura un profit constant oraşului pe care doar îl vizitase şi care fără îndoială nu ar fi acceptat-o cât ar fi fost în viaţă.

— Piatra funerară are înscrisă ca dată a morţii 31 decembrie 1876, zise Rebecca privind la pliantul din mână, însă aici scrie că femeia a murit pe 21 ianuarie 1877.

— Piatra funerară însăşi este un mister, zise ghidul. A apărut peste noapte, cum de altfel au apărut şi florile. 21 ianuarie a fost ziua în care ea şi Rothschild au plecat la picnic. Nu ştiu ce s-a întâmplat în ajunul Anului Nou. Probabil că pentru cineva data a avut o semnificaţie aparte.

O tristeţe tulburătoare începu să o învăluie pe Rebecca. În ultimul secol oamenii nu progresaseră prea mult.

— Se spune că ea aştepta un copil. Vocea gravă a bătrânului deranjă gândurile Rebeccăi.

Tragedia absurdă îi îngreună inima. Ce fel de nenorocit şi-ar omorî soţia şi copilul nenăscut?

— Unii spun că femeia nu era cununată cu Rothschild şi că încerca să-l forţeze să se căsătorească cu ea.

O senzaţie de deznădejde pe care nu o înţelegea o învălui şi odată cu aceasta se instaură şi apăsarea sufletească pe care începuse să o recunoască. Ba chiar să o întâmpine. Inexplicabil Rebecca se pomeni vărsând lacrimi pentru mama şi pruncul ucis în mod brutal.

Rătăci cu vârfurile degetelor de-a lungul metalului rece şi negru într-un gest tăcut de rămas-bun şi se depărtă de Bessie Moore.

— Aici veţi vedea mormântul doamnei Kate Wood, morocănoasa nemţoaică, proprietară a hotelului *Excelsior*. Femeia aceasta nu scotea două sunete care să nu ţi se imprime în minte. Aceste mici monumente laterale îi reprezintă pe buldogii pe care obişnuia să-i lase să alerge nebuneşte prin hotel.

În timp ce grupul asculta veselele anecdote despre cimitir şi despre trecutul lui plin de culoare, Rebecca se îndreptă singură spre mormintele bine îngrijite ale întemeietorilor Jefferson-ului şi ale copiilor lor nebotezaţi.

Privirea îi alunecă pe mormintele familiei Frank. Unul era al soţului, altul al soţiei, iar opt ale copiilor. Acest cuplu îşi îngropase toţi copiii, presupunând că nu mai exista altul care să fi plecat din Jefferson.

Această realitate cruntă, obişnuită la familiile din Jefferson, fie avute, fie sărace, îi aminti de scopul ei. Femei care supravieţuiseră bărbaţilor, părinţi care supravieţuiseră copiilor. Legea nenaturală a firii o făcu pe Rebecca să tresară. Descrierea acesteia nu avea să fie o sarcină prea plăcută.

Când turul se termină, Rebecca trecu pe la hotelul Excelsior şi aruncă o privire la vitrina care etala numeroasele semnături faimoase. Ale preşedinţilor Hayes şi Grant, ale lui John Jacob Astor, Oscar Wilde, John şi Drew Barrymore. Rebecca făcu o grimasă gândindu-se că numai o scriitoare de romane de dragoste ar ignora istoricele semnături şi ar căuta cu nesaţ falsul.

După ce funcţionarul îi îndeplini dorinţa, ea găsi doar o linie subţire schiţând o pasăre, urmată de „Gould”. Era datată 2 ianuarie 1882.

— Unii spun că gaiţa[1] era insemnul lui Gould, explică funcţionarul. Alţii susţin că el niciodată nu a folosit o pasăre în semnătură şi că aceasta nu-i aparţine.

Grozav. Aproape douăzeci de ani Rebecca trăise crezând că Jay Gould pecetluise soarta Jefferson-ului şi acum afla că semnătura acestuia era un fals.

Gânditoare se întoarse la han, sperând să o găsească acolo pe doamna Abigail. Era obosită, epuizată şi pregătită pentru relaxare.

---

[1] Jay — gaiţă (engl.)

În bucătărie, găsi în faţa bufetului o femeie în vârstă, subţire, care tăia lămâi. Bătrâna se răsuci, ştergându-şi mâinile de şorţ.

— Rebecca, aşteptam cu nerăbdare să te cunosc, zise femeia. Am citit atât de multe despre tine.

Rebecca zâmbi. O admiratoare.

— Mi-aţi citit cărţile?

— Oh, desigur. Eşti o scriitoare. Ai vizitat oraşul?

Rebecca încuviinţă din cap, gândindu-se la cuvintele rostite de femeie.

— Puţin. Am petrecut mai multă vreme în cimitir, mărturisi ea.

Bătrâna o privi şi înclină din cap afirmativ.

— Da. I-ai văzut pe Behringeri?

Rebecca se cutremură la auzul ciudatei formulări şi negă scuturând din cap. Doamna Abigail zâmbi delicat.

— Haide să-ţi arăt casa. După aceea, dacă vrei, vom bea o limonadă pe verandă.

Rebecca îşi înghiţi nodul din gât, incapabil să rostească vreun cuvânt. Incapabilă să facă altceva decât să o urmeze pe îngrijitoarea hanului.

Senzaţia îi reveni. Cineva era cu ea. Şi era cineva care o iubea foarte mult.

Capitolul 4

Myra Abigail o conduse pe Rebecca prin holul bogat ornamentat cu lemn de nuc, spre salonul din faţă. Femeia păşi înăuntru şi când începu să vorbească îşi împreună mâinile.

— Casa Behringer, după cum deja probabil ştii, păstrează mobilierul original. Doamna Abigail vorbea încet, glasul ei trădând intonaţiile graiului din Sud. Făcu o pauză ca să îngăduie afirmaţiei să-şi ocupe locul cuvenit în mintea Rebeccăi.

— Totul este original? şopti Rebecca, privind în jur la mobila din încăpere, somptuos decorată în roşu.

— Da. Femeia zâmbi senină şi mulţumită. Neamul Behringer, continuă ea, era o familie germană care preţuia tradiţia moştenită

şi care şi-a crescut copiii în spiritul respectului pentru trecut. Fiecare generaţie care a trăit în casă s-a străduit să păstreze mobilierul. Tot ce există în casă face parte din patrimoniul naţional şi suntem foarte selectivi în privinţa oaspeţilor pe care îi primim.

Rebecca intră în salon, pantofii răsunându-i uşor pe parchetul gălbui din lemn de brad, perfect lustruit.

Doamna Abigail traversă camera şi se aşeză în faţa unui vitraliu, surâzându-i contemplativ Rebeccăi.

— Şederea la casa Behringer îţi va face vizita la Jefferson deosebit de plăcută. Rolul Behringerilor de simbol în Jefferson păstrează un anumit sarcasm. Clubul horticultoarelor este foarte ataşat de această casă. Cei din neamul Behringer dispreţuiau snobismul societăţii din oraş. Asta spune multe despre această familie. Jacob Behringer s-a stabilit în Jefferson cu vreo douăzeci de ani înainte de izbucnirea războiului civil, când oraşul era doar un simplu punct de frontieră. A venit de tânăr din Germania, plăcându-i sălbăticia şi spiritul acestei lumi noi. Neaşteptat doamna Abigail se opri, uitându-se la Rebecca întrebător. Sunt însă convinsă că nu te interesează aceste detalii despre un om demult dispărut.

Ochii Rebeccăi se măriră uluiţi.

— Mi-ar face mare plăcere să ascult povestea lui.

— Jacob a fost unul dintre primii oameni care a format o companie de vapoare care navigau pe Big Cypress Bayou, făcând legătura între Jefferson şi Shreveport. El provenea dintr-o influentă familie din Germania, iar prin afacerile din Jefferson nu a făcut decât să-şi sporească averea. În tinereţe a colindat tot Sudul până a întâlnit o tânără nemţoaică care lucra într-o tavernă din New Orleans.

Vocea ei se stinse într-o şoaptă.

— Se spune că printr-o încăierare într-un bar a salvat-o de la o soartă mai crudă decât moartea şi că în aceeaşi noapte s-au şi îndrăgostit. Tinerii s-au căsătorit şi s-au stabilit în apropiere de locul de ramificare a apelor şi doar câţiva ani mai târziu copiii lor s-au născut în casa pe care au construit-o la numai un kilometru de zona unde el şi-a lansat la apă primul vapor cu aburi, Maria Elyse, botezat astfel după numele frumoasei lui mirese.

Behringerii au devenit o familie prosperă, dar destul de distantă în cadrul comunităţii din Jefferson.

Rebecca o opri pe femeie.

— Când a murit ultimul Behringer?

Myra Abigail se îndreptă spre cămin.

— Probabil că şi astăzi există descendenţi ai acestui neam, care însă nu ştiu nimic despre moştenirea lor. Fiul s-a urcat în tren într-o bună zi şi nu s-a mai întors niciodată. A avut la un moment dat o controversă cu tatăl său, zise doamna Abigail puţin tristă. Jacob Behringer şi-a iubit fiul mai mult decât propria lui viaţă. Un strălucit om de afaceri, Garitson s-a confruntat dur cu tatăl său îndemnându-l să renunţe la navigaţie şi să-şi concentreze eforturile spre oricare altă alternativă profitabilă. Jacob l-a refuzat. Se zice că Garitson a plecat deoarece nu voia să aibă de-a face cu o familie care din cauza rădăcinilor prea adânci în trecut nu putea să vadă viitorul. Pentru Garitson problema viitorului a devenit o obsesie, în timp ce Jacob era mulţumit de cum mergeau lucrurile. Se zice că Garitson a fost unul din aliaţii pe care Jay Gould i-a avut în Jefferson şi că a încercat să-i convingă pe locuitori că trenul era o necesitate pentru viitorul oraşului. Desigur, zise doamna Abigail zâmbind, Gould n-a avut succes, iar blestemul lui aproape că s-a adeverit. Presupun că ai auzit despre acesta.

— Am auzit de asemenea că este totuşi un mit, zise Rebecca cu o răutate tainică.

Doamna Abigail surâse delicat.

— Multe din evenimentele istorice cele mai interesante ale Americii nu pot fi verificate.

Rebecca îi întoarse femeii zâmbetul, după care se răsuci spre o impozantă uşă dublă situată de partea cealaltă a culoarului, care ascundea încăperea de ochii iscoditori.

— Aici este un alt salon?

— Aceasta este sala de bal, explică doamna Abigail. Cea mai frumoasă încăpere din casă.

Rebecca o urmă pe îngrijitoarea hanului prin uşile pe care aceasta le descuie şi intră într-o cameră mare şi lungă. Remarcă un cearceaf aruncat straniu peste un obiect imens care atârna de peretele îndepărtat, încadrându-se însă în frumuseţea încăperii.

Hoinărind cu privirea prin cameră observă un obiect similar învăluit care atârna pe peretele opus.

— La vremea ei aceasta a fost cea mai elegantă sală de bal din Jefferson, începu bătrâna. Rebecca era captivată de grandoarea camerei. Un masiv candelabru, în nuanţe albastre şi albe, din porţelan de Sevre, atârna din tavanul aflat la o înălţime de trei metri şi jumătate exact deasupra unei uluitoare mese germane din nuc. Rebecca bănui că masa trebuia să aibă în jur de o sută cincizeci de ani.

— Se spune că preşedintele Grant a participat la o petrecere dată aici în perioada în care a stat la *Excelsior*. După cum observi, încăperea este mare şi putea găzdui serate grandioase. Domnul Behringer l-a angajat pe cel mai bun arhitect al vremii pentru a proiecta casa. Îi plăceau petrecerile şi voia ca oaspeţii să se simtă bine la el. Era un adevărat gentleman sudist.

Rebecca zâmbi, gândindu-se că era mai degrabă un neamţ aspru. Privirea ei se întoarse la întunecatul obiect acoperit, atârnat deasupra lustruitului pian aflat în fundul încăperii. În timp ce doamna Abigail continuă să povestească despre Jacob Behringer, a Rebecca se îndreptă hipnotizată parcă, spre perete. Întinse mâna să ridice colţul cearceafului.

— Nu! Strigătul neaşteptat al doamnei Abigail cutremură atmosfera liniştită, făcând-o pe Rebecca să se răsucească paralizată.

Doamna Abigail păli şi-şi duse mâna la tâmplă.

— Iartă-mă, şopti ea. Însă cearceaful se află acolo pentru un anume motiv. Mă tem că nu poţi vedea obiectul din spatele lui. Este interzis.

Rebecca se încruntă, având senzaţia că îngrijitoarea hanului depăşea puţin limita excentricului.

— Interzis? Dar de ce?

— Este o oglindă. La fel ca aceea de pe peretele opus.

— Şi cu ce aş greşi că m-aş uita la ea?

— Domnul Behringer a numit-o imaginea iadului, zise doamna Abigail pe un ton tăios.

— Ei, spuse Rebecca, încercând să înveselească atmosfera apăsătoare, eu nu mă machiez atunci când mă documentez, dar

n-aş putea să spun că văd o imagine a iadului. Haide să ne uităm puţin.

— Te implor, şopti doamna Abigail cu insistenţă, efectul cuvintelor ei oprind-o pe Rebecca mai repede decât dacă femeia ar fi încercat să o apuce de mână. Bătrâna privi agitată spre peretele opus oglinzii, după care înaintă spre Rebecca. Dumnezeule, n-am văzut un oaspete mai curios în legătură cu oglinda asta.

Doamna Abigail atinse colţul cearceafului, după care rosti cu o voce gravă.

— Am să-ţi arăt fiecare oglindă în parte. Cearceafurile rămân la locul lor, precum stau de o sută de ani. M-ai înţeles?

Rebecca încuviinţă din cap. Privi pe furiş pe sub cearceaful pe care doamna Abigail îl dădu deoparte, etalând o imensă oglindă dreptunghiulară bogat ornamentată.

— Pare puţin... neglijată, murmură Rebecca.

— Nu a fost atinsă de peste o sută de ani. Doamna Abigail aranjă cearceaful la loc şi se întoarse spre celălalt perete. Rebecca o urmă şi fu martoră la o a doua dezvelire. Această oglindă, mai veche chiar decât prima, atârna deasupra căminului.

— Datează de la sfârşitul secolului al optsprezecelea, zise îngrijitoarea hanului. Este una din numeroasele obiecte germane din casă. Domnul Behringer a cumpărat-o pentru Maria în ziua nunţii lor de la un negustor din zonă. Se zice că oglinda este fermecată căci altfel n-ar fi supravieţuit în sălbăticia acelui teritoriu de la începutul anilor 1800.

Rebecca înclină afirmativ din cap, analizând amănunţit oglinda. Ovală ca formă, oglinda era înconjurată de ghirlande aurii, sculptate în lemn.

— Este o piesă uluitoare. Rebecca privi spre celălalt perete. Dar cea de acolo?

— Nimeni nu ştie prea multe despre aceea; este din perioada de prosperitate a Jefferson-ului. Doamna Abigail coborî cearceaful la loc şi privi gânditoare la Rebecca, aceasta dându-şi seama că avea să urmeze un nou mit. Se zice că o tânără fată a dispărut în această cameră într-o noapte. Este păstrată în memorie, poate pe nedrept, ar spune unii, ca o femeie diabolică

care şi-a pus în gând să-l distrugă pe Garitson Behringer din ziua în care l-a întâlnit.

Doamna Abigail îndreptă paravanul din faţa căminului înainte de a continua.

— Toţi au fost şocaţi în acea noapte când fata a apărut îmbrăcată într-o rochie pe care nu şi-o putea permite. Până şi acest lucru a cauzat discuţii, deoarece nimeni nu-şi putea imagina de unde dobândise ea o asemenea rochie. Se zice că ar fi câştigat-o, rosti doamna Abigail, coborându-şi vocea pe un ton confidenţial, muncind noaptea, dacă înţelegi ce vreau să spun. Alţii spun că era prietena familiei, însă nu era genul celor din neamul Behringer. Ce mai încolo şi-ncoace, se zice că domnul Behringer tocmai se pregătea să o dea afară din casă pe fată când Garitson a apărut şi a dus-o în această cameră cu intenţia de a-i spune că nu o mai poate vedea niciodată. În acel moment femeia, cu faţa scăldată de lacrimi, a păşit în faţa acestei oglinzi, a murmurat ceva ce numai el a putut să audă şi i-a jurat dragoste eternă. Apoi, s-a uitat în oglindă, la imaginea ei din oglinda din spate, privind în adâncime în aceeaşi oglindă, în acea noapte a dispărut din casă.

Îngrijitoarea hanului tăcu şi tremurând o privea pe Rebecca, cutezând să-i ceară din ochi să creadă această aiureală.

— Şi unde s-a dus?

Doamna Abigail privi în gol spre cămin.

— N-a mai fost niciodată văzută. Unii spun că a rostit nişte vorbe magice ca să dispară, ca să distrugă familia Behringer. Se zvonea că era din New Orleans şi ştii cum era pe atunci acolo cu magia neagră. Maria însă credea că îngerii au privit în jos şi au fost atât de impresionaţi de starea fetei, încât au luat-o pe loc în rai. A doua zi, Jacob a sigilat încăperea. Când eram copilă, Maria mi-a spus această poveste; mi-a spus că a păstrat-o secretă timp de treizeci de ani şi constant mă implora să nu o spun nimănui. Ea făcu o pauză, iar Rebecca tresări văzând lacrimi strălucind în ochii femeii. Şi tu trebuie să-mi promiţi acelaşi lucru. Ştiu însă că ea vrea ca eu să-ţi spun taina.

Consolator Rebecca o cuprinse pe bătrână pe după umeri, sesizând rătăcirea pe care i-o provocase încordarea, dându-şi seama că undeva între această cameră şi ultima, îngrijitoarea

hanului trecuse dincolo de graniţa lucidităţii. Maria Behringer, o tânără din anii 1840, nu putea să fi trăit în aceeaşi perioadă cu această femeie.

— Desigur, şopti Rebecca, este o poveste tragică şi nu m-aş gândi niciodată să vă trădez. Vreţi puţină limonadă? întrebă ea, schimbând deodată rolul de oaspete cu cel de gazdă.

— Cu mare plăcere, dragă.

În timp ce se îndreptau pe culoar spre bucătărie, Rebecca. Întrebă:

— Cum aţi reuşit să ţineţi vizitatorii departe de această încăpere atâta vreme?

— Ani de zile, sala de bal a fost bătută în scânduri. Dacă te vei uita atentă la uşi vei vedea semnele cuielor. Camera a fost deschisă la cumpăna dintre secole, însă oglinzile au rămas acoperite. Acum cred că este mai bine să le lăsăm aşa. Sala de bal este ţinută mereu sub cheie.

— Cum aţi intrat în posesia casei? o întrebă Rebecca.

— Ultima descendentă a familiei nu a fost căsătorită. Unii spun că Matilda semăna leit cu bunica ei, Katerina. O fată neîmblânzită, aceasta din urmă. Mattie a murit acum zece ani şi mi-a lăsat casa mie, iar eu m-am simţit datoare să o împart cu alţii. Ştiu că doamna Behringer aşa ar fi vrut.

Rebecca turnă limonadă în pahare de cristal. Doamna Abigail luă paharul oferit murmurând:

— Dacă nu te superi, am cam obosit. Cred că o să-mi iau limonada la mine acasă şi o să mă întind puţin. Am o mică dependinţă în spatele casei.

— Desigur. Îmi cer scuze că v-am obosit.

— Draga mea, a fost o plăcere să-ţi pot împărtăşi atâtea. Cred că este cea mai fascinantă poveste. Dacă aş spune-o la toată lumea mă tem că m-ar închide la nebuni. Ochii cenuşii ai femeii căpătară o expresie tinerească. Simte-te ca acasă. În frigider este o sticlă cu vin pe care poţi să o desfaci dacă doreşti să bei un pahar înainte de culcare. În noaptea aceasta casa îţi aparţine în întregime. Femeia zâmbi enigmatic.

Rebecca îşi ridică o sprinceană.

— În întregime?

— Eşti singura musafiră. Ai toată casa la dispoziţie.

Cuvintele bătrânei o făcură pe Rebecca să se înfioare.

Ea o conduse pe femeie spre căsuţa din spate până la jumătatea drumului.

— Eşti o fată cu scaun la cap, nu-i aşa? întrebă surâzând doamna Abigail.

— Categoric.

— Asta este bine. N-aş lăsa orice exaltată aici singură. Este genul de loc care poate face ca imaginaţia să o ia razna. Se spune că uneori noaptea se aude o femeie care suspină în sala de bal.

Capitolul 5

Aşezată între pernele pufoase ale leagănului de pe verandă, Rebecca remarcă distonanta între peisajul din jur şi maşina ei sport parcată sub bătrânul stejar. Privind apusul soarelui, îi părea rău să vadă sfârşindu-se ziua, încărcată cu poveştile ei. Tot ce auzise în ultimele cinci ore era cu mult mai fantastic decât oricare alt vis din ultimii zece ani. Şi asta însemna ceva. Oftând, se ridică din leagăn şi intră în casă, încuind uşa în urma ei.

Pătrunzând tot mai adânc în întunericul casei, se simţi ademenită de uşile duble închise ale sălii de bal. Atinse clanţa însă, după o clipă, se răsuci. Mai dă-o-ncolo. Nu este decât o istorioară distractivă.

Dar unde se dusese fata aceea?

Ignorând întrebarea fără sens, Rebecca îşi îndreptă paşii spre bucătărie, nerăbdătoare să bea puţin vin înainte de culcare. Îşi umplu un pahar vechi cu vin şi luând sticla cu ea se duse în salon.

Ce fantezie romantică! Rebecca sorbi din vin surâzând. Ah, dacă aş stăpâni arta materializării, se gândi ea, inspirată, la doi umeri laţi, obligatoriu şi nicidecum opţional, pune pometii bine dăltuiţi, adaugă o pereche de ochi de culoarea safirului, omogenizează totul bine, toarnă părţi egale de gelozie şi galanterie, presară o doză generoasă de talent în amor şi un pumn mare de fidelitate, şi botează totul cu un nume în care să se regăsească trei sau patru consoane dure. Ce femeie ar putea cere mai mult decât atât?

Unde s-a dus fata aceea?

După ce îşi umplu din nou paharul, Rebecca aprinse una din lumânările de pe masa din lemn de cireş, aflată în faţa canapelei, închise ochii şi începu să se gândească la toate absurdităţile pe care le auzise în acea zi. Nonsensuri extraordinare, amuzante, genul de lucruri care l-ar fi încântat pe Mark Twain. O femeie îndrăgostită nebuneşte de diamante omorâtă de un bărbat care mai târziu pe nedrept a fost achitat, justiţia sfidată de bogăţie, un magnat al căilor ferate al cărui blestem a transformat un port prosper într-un oraş fantomă, un bărbat care a construit un imperiu în estul sălbatic al Texas-ului anilor 1830 şi o femeie care a dispărut.

Unde naiba se dusese?

Ţinând sfeşnicul în mână, Rebecca se ridică de pe canapea şi urcând în dormitorul ei îşi umplu cada cu apă fierbinte. Îşi aşeză în savoniera de porţelan săpunul înmiresmat şi apoi se întoarse în salon după sticla cu vin.

Într-un fel, ea nu putea să-şi scoată din mintea ameţită de vin povestea bizară. Termină restul de băutură din pahar şi-l umplu din nou. În timp ce înghiţea ultima picătură, se opri.

Dintr-odată, Rebecca Reynolds se înfurie pe tot oraşul Jefferson. În baia ei de acasă existau oglinzi înalte, până la tavan. Când se uita într-una din ele, nu putea să vadă decât oglinda din spate, împreună cu detaliile peretelui din jur. Dacă oglinzile nu se schimbaseră radical în ultima sută de ani, atunci povestea pe care o auzise nu numai că era o minciună, dar era o născocire năstruşnică! Ca să-şi poată vedea spatele, ea trebuia să privească peste umăr. Era imposibil să-şi vadă faţa într-o altă oglindă, darămite o imagine a iadului.

Aşezând cu zgomot paharul cu vin lângă sticlă, Rebecca se ridică surprinzător de fermă, ţinând cont de starea în care se afla. Traversă în marş holul spre sala de bal şi încercă clanţa.

— Încuiată tot timpul, cică! mormăi ea, împingând uşile.

Ia să vedem, îşi zise ea acţionând comutatorul care aprindea candelabrul. Voi arunca o privire la aceste oglinzi şi voi da naibii poveştile fantastice, inspirate de romantica senilitate a unei femei bătrâne.

Se apropie încet de oglinda ovală, darul de nuntă al unui bărbat înstărit pentru mireasa lui. Urcându-se pe un scăunel,

îndepărtă cu grijă cearceaful care o acoperea. Scăpă un icnet de uimire în faţa minunăţiei oglinzii, la cumplitul gând că după o sută de ani chipul ei era primul care se reflecta acolo. Cercetă atentă ornamentele din jurul oglinzii, negăsind nimic deosebit în afară de valoarea conferită de vechime, după care traversă camera cu intenţia de-a o dezveli şi pe cealaltă.

Stând la o jumătate de metru în faţa oglinzii, întrebându-se ce văzuse în urmă cu o sută de ani femeia când privise în ea, Rebecca îşi ridică uşor faţa.

— Eu nu aud niciun plânset. Tu auzi ceva?

Rebecca adresă întrebarea propriei reflexii, dându-şi însă seama că se uită dincolo de imaginea din faţa ei, şi anume la reflexia ei din delicata oglindă ovală veche, de pe peretele opus. Hipnotizată, privea fix la imaginea chipului din numeroasele oglinzi suprapuse unele peste altele, fiecare perpetuându-se departe, tot mai departe într-o eternitate în spatele ei. Apropiindu-se de oglindă, ea observă că aceasta era uşor înclinată spre stânga. Acest simplu fapt era cauza.

Se întinse în faţă şi îndreptă oglinda.

— Aşa. Fără femei dispărute.

Preţ de o clipă se clătină uşor, însă după aceea chicoti. Aşa se întâmplă când te îmbeţi într-o casă pustie şi veche. Se răsuci apoi din faţa oglinzii.

Lumina electrică licări puţin şi asta fu tot. Nu existau răspunsuri la numeroasele enigme pe care le adunase în timpul zilei, dar mai ales la aceasta. Oftă. Nu exista cale să afle vreodată cum dispăruse femeia misterioasă, dacă într-adevăr acest lucru se întâmplase. Îşi dădu astfel seama jenată că timp de mai multe ore crezuse istorisirea ridicolă.

— Oh, Dumnezeule. Jefferson-ul mi-a luat minţile.

Târşâindu-şi picioarele spre intrarea în sala de bal, Rebecca închise luminile candelabrului şi examină atentă lemnul de la uşă. Aşa cum spusese doamna Abigail, urmele cuielor care fuseseră scoase erau mărturia faptului că uşa fusese bătută în scânduri. Privi îndeaproape semnele, surprinsă de prospeţimea lor. Parcă ar fi fost făcute ieri, nu acum aproape optzeci de ani.

Clipi, dar când se uită din nou, urmele dispăruseră. Nu se vedea acolo decât proaspătul şi lustruitul lemn de chiparos, o

mărturie în plus a faptului că totul nu era decât o glumă, că ea era beată şi că dorea să creadă povestea. Ardoarea îi era atât de mare, încât îşi imaginase că văzuse acele urme în lemn. Oftă şi intră în salon unde îşi găsi paharul gol de vin. Sticla nu mai era, deşi ar fi putut să jure că o lăsase acolo.

Urcând în dormitor îşi aşeză vechiul pahar pe un suport de lângă cadă şi se dezbrăcă. Îşi aruncă hainele într-o grămadă lângă pat şi intră în apa aburindă.

Se relaxă în căldura mângâierii liniştitoare şi mătăsoase a apei, simţind cum grijile ultimilor zece ani îi părăsesc mintea şi dispar în şoapta ventilatorului din tavan. Linda avea dreptate; în afară de documentare călătoria era o evadare mult dorită. Rebecca se simţi din nou copilă. Închizând ochii, se sprijini de porţelanul neted şi se pierdu în alte timpuri.

Ţârâitul greierilor acoperea şuieratul îndepărtat al unui tren. Se concentră asupra sunetului până ce uşor fluierul se stinse. Apoi oftă.

Dându-şi seama că apa se răcise, se întinse să ia săpunul. Acesta însă dispăruse.

— L-am lăsat aici, mormăi ea, căutându-l sub apă. Îşi întinse gâtul uitându-se după el pe masa de toaletă şi apoi se ridică uşor.

În acel moment uşa de la camera ei se deschise brusc.

Vrând să apuce prosopul care nu era acolo, Rebecca încercă să se ascundă. Nereuşind, se cufundă în apa rece cu o pleoscăitură lipsită de graţie. Bărbatul care intră, având ochii negri ca inima unui om nebun, o privi perplex.

— Ce cauţi aici? întrebă el încet, cu un glas blând care o făcu pe Rebecca să se înfioare. O voce atât de pătrunzătoare ca o cafea aromată cu cel mai fin whisky.

Vinul încă i se mai învârtea în cap. De ce oare îşi mai turnase acel ultim pahar? Uite, acum, avea în faţă un intrus care reuşise să treacă printr-o uşă încuiată şi ea nici măcar nu reuşea să-şi limpezească gândurile.

— Ce cauţi dumneata aici? îi replică ea, enervată de tupeul necunoscutului. Era peste măsură de indignată de faptul că se pomenise examinând îmbrăcămintea neobişnuită a bărbatului, cu un interes mai mult decât obiectiv.

Participant probabil la un tur de epocă, acesta era îmbrăcat cu haine din alte vremuri. El dădea costumaţiei un farmec fără îndoială inexistent acum o sută de ani, accentuat de poziţia lui agresivă; picioarele depărtate îi erau ferm proptite, şoldurile îi erau împinse uşor în faţă. Stând la numai câţiva paşi de ea, cu mâinile puternice sprijinite neglijent pe şolduri, bărbatul aştepta un răspuns.

Ea remarcă bronzul strălucitor de pe faţa lui, acoperită de barba cea mai perfectă pe care o văzuse până atunci, rămânând impresionată de fiecare trăsătură puternică a trupului lui. Pantalonii negri cambraţi îi conturau coapsele lungi şi musculoase. Olanda fină a cămăşii se întindea perfect pe umerii lui, iar gulerul desfăcut îi etala ispititoarele fire de păr de pe piept. Rebecca dorea să-şi odihnească vârfurile degetelor pe pulsul care vibra acolo, pe acea dovadă caldă a vitalităţii lui.

Tăcerea accentuă prăpastia dintre ei cu o intensitate care o nelinişti pe Rebecca. Deodată, necunoscutul se îndreptă spre pat, de parcă ar fi reconsiderat prezenţa ei. Se aşeză de-a curmezişul acestuia, sprijinindu-şi una din cizmele strălucitor de negre pe cuvertura albă, brodată cu dantelă. Dacă ar fi fost atentă, ea ar fi observat că minunatul pled cu florile de gradină ale bunicii care îi căzuse la piciorul patului nu mai era acolo.

Rebecca nu protestă în niciun fel. Îi întâlni doar privirea la fel de curioasă ca şi a ei. Ochii ei străluciră cât el o fixă şi dintr-odată, fără să ştie de ce, ea nu se mai temu de străin. Acest lucru o îngrozi.

— Cum ai pătruns înăuntru? întrebă el, conturând alene cu degetele lungi modelul de pe cuvertură. Eşti vreo vrăjitoare? Casa este fortificată. Impenetrabilă.

— Am o cheie, se bâlbâi ea. Am rezervare!

— Eu pot să spun că deşi am ceva rezerve, mă simt totuşi ispitit. Chipul bărbatului se schimonosi de neîncredere şi înţelegere. Oh, nu. Misterul devine tot mai clar. Când îi va veni odată mintea la cap fetei ăsteia? El chicoti, scuturându-şi capul.

— Dă-te jos din patul meu, porunci Rebecca încet. Şi ieşi afară din camera mea. Nu ştiu cine eşti şi de unde ai făcut rost de hainele astea, însă dacă nu pleci în cinci secunde am să încep să ţip.

Rebecca se înfurie când el pur şi simplu pufni în râs, cu o lumină licărind în adâncurile acelor ochi necruţători. Veselia care îl copleşi pe necunoscut o ului. O şuviţă rebelă de păr negru alunecă pe fruntea lui, sporindu-i farmecul.

— Mă tem că totul este împotriva dumitale. Te afli în camera mea şi eşti în culpă. Eu sunt complet îmbrăcat, iar dumneata eşti dezbrăcată.

El făcu o pauză şi aşezându-şi cu o bufnitură picioarele pe podea îşi îndreptă statura suplă. Mişcările lui aveau graţia unui animal de pradă. Îşi propti bine picioarele în podea şi aplecându-se în faţă îşi sprijini coatele pe genunchii depărtaţi. Rebecca, incapabilă să-şi mute privirea de la frumuseţea magnifică a acelui trup, se pomeni gândind cu oarecare nebunie că îmbrăcămintea de epocă n-ar fi trebuit să i se potrivească atât de bine.

— Nu pari ca niciuna din vrăjitoarele pe care le-am văzut, rosti el gânditor. Cu toate că acest păr răvăşit este şocant. Poate eşti vreo zână bună?

Ochii Rebeccăi aruncau scântei.

— Ah. O zână foarte bună, pun pariu, murmură el, privirea lui ocolind marginea căzii pentru a o vedea mai bine. Neastâmpărul din acea căutătură se domoli.

— Spune-mi acum de ce te-a băgat ea în treaba asta. Credeam că până la urmă, Katy a acceptat-o pe Vivian. I-a trebuit aproape atâta vreme cât mi-a trebuit şi mie.

Rebecca îşi fixă privirea la apă.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

Ei chicoti scurt, după care continuă pe un ton ironic, pătrunzător:

— Sigur că nu ştii. Face parte din glumă. Bine, de data asta am să vă fac jocul, începu el, ridicându-se.

Trupul acesta al lui este nemaipomenit, se gândi Rebecca. De la cizmele negre, coapsele ferme, musculoase, ia talia îngustă şi la pieptul cel mai ispititor pe care îl văzuse vreodată, lat şi puternic. Fără doar şi poate, vinul fusese amestecat cu ceva... periculos.

— Eu sunt Garitson Behringer, de parcă nu ai şti deja. Cu un pas el traversă spațiul dintre ei şi întinse mâna civilizat. Încântat să te cunosc.

Ea îi percepu căldura de la distanţă şi-i simţi arsura. Brusc el păru să conştientizeze goliciunea ei, iar trupul Rebeccăi răspunse lăsându-se învăluit de o fierbinţeală. La fel de tulburată ca şi el, ea nu făcu niciun efort ca să-i accepte mâna întinsă.

Întoarse surâsului lui încântător o batjocoritoare răsfrângere de buze.

— Iar eu, domnule Behringer, sunt Diamond Bessie Moore. Sunt foarte obosită, foarte înfrigurată şi vreau să mă odihnesc bine în noaptea aceasta înainte de a-mi primi glonţul în cap. Aş vrea să fiu lăsată în pace.

El se adaptă tonului ei tăios.

— Îmi pare rău, domnişoară cum-naiba-spui-că-te-cheamă. Însă, ai fost trimisă în camera mea. De parcă, accentuă el, nu aş şti cine te-a pus aici.

Naivitatea exagerată a bărbatului o enerva pe Rebecca. În spatele curtoaziei lui se ascundea un puternic simţ al umorului şi un farmec irezistibil. Rebecca îşi dădu seama că acela care stătea la nici doi paşi de ea era un Don Juan de speţa cea mai groaznică. Unul inteligent. Unul deosebit de încântător. Vocea lui o hipnotiza. Vorbea o limbă care îmbina engleza imperială cu graiul dulce sudist.

— O neglijenţă, sunt convins. Şi ca să-ţi dovedesc ce cavaler sunt, voi fi bucuros să te conduc într-una din camerele de oaspeţi de la parter. Deşi sunt destul de tentat să profit de providenţa lui Katy. Ochii lui negri rătăciră pe ea ca jucăuşul dans al unei văpăi de foc.

Încet, Rebecca recunoscu autenticitatea hainelor lui şi-şi dădu seama că ele nu făceau parte dintr-o recuzită. Acestea erau veşmintele lui normale şi erau aproape noi.

Ochii Rebeccăi se măriră uluiţi în timp ce priveau atent de jur împrejurul camerei. Lumina palidă a veiozei de pe masă dispăruse, la fel cum dispăruse şi ventilatorul din tavan. Camera era luminată doar de sfeşnicul pe care ea îl pusese pe toaletă. Privi o clipă la licărul lumânărilor, după care observă pe podea covorul splendid ornamentat, în locul în care numai cu câteva minute în urmă admirase un covor gros, alb.

Atunci, începu nebunia.

Capitolul 6

Privirea Rebeccăi se întoarse la chipul bărbatului, un fior uşor alunecându-i pe ceafă.

— Ce dată este?

— Ce să fie?

— Data. Ce dată este astăzi?

— 25 august. Sprâncenele negre, arcuite, se împreunară.

— Anul, insistă ea.

— 1876, răspunse el, zâmbind ironic. În jur de opt şi jumătate seara.

— Trebuie să ies de aici, zise Rebecca dându-şi seama că trupul ei era foarte puţin ferit de ochii străinului.

— În regulă, consimţi el. Eşti la fel de bună la dispariţie precum eşti la materializare?

— Te rog, zise ea, ochii scânteindu-i.

El trase unul din sertarele scrinului.

— Lasă-te la mâna lui Katy şi te alegi cu o vrăjitoare decentă.

Bărbatul îi aruncă un prosop şi apoi se întoarse cu faţa spre pat.

Privindu-l neîncrezătoare, Rebecca se ridică din cadă, înfăşurându-şi în pripă prosopul în jurul ei. În acea clipă pe hol se auzi zgomotul tăios al unor tocuri, urmat de vocea unei femei.

— Garitson, dragule. Eşti acolo? Nu găsesc niciun servitor.

— Sfântă Fecioară, mormăi el.

Îngrozită, Rebecca privi uluită la bărbat. Garitson Behringer?

Înainte de a se răsuci, Behringer privi peste umăr,

— Sunt în baie, Vivian, strigă el, grăbindu-se spre dulap şi aruncându-şi hainele. Aşteaptă în salon.

— Garitson, rosti glasul, cu nerăbdare.

— În salon, Vivian, urlă el.

Femeia oftă supărată şi bombăni ceva. Paşii ei se depărtară.

— Are răbdarea unui copil de cinci ani, mormăi el, întorcându-se spre Rebecca cu mâna întinsă. Zâmbi spre ea urâcios şi continuă: Ai de gând să ieşi afară sau preferi să ţi se scoată ochii înainte de a ţi se zbura creierii?

Uitându-se la el, Rebecca îşi puse mâna în palma lui, speriindu-se de căldura pe care o găsi acolo. Ieşind din cadă, ea îşi înclină capul ca să întâlnească privirea lui. Era un tip foarte înalt.

— Cu asta te alegi dacă te bagi în planurile surorii mele, zise el cu un zâmbet în ochi, strângându-i încă puternic mâna. Umorul se împletise acolo cu ceva ce Rebecca nu mai cunoscuse până atunci. Care este numele tău, vrăjitoareo?

— Rebecca, răspunse ea, surprinsă că vocea i se stinsese într-o şoaptă. Flacăra lumânării se mişcă jucăuşă pe chipul lui şi atunci ea observă insulele grizonate din întunecimea bărbii lui. Era uimită de perfecţiunea acesteia; până în acel moment nu se gândise că barba putea să fie un lucru frumos. Urmându-şi impulsul ridică mâna ca s-o atingă şi constată cu surprindere că era moale. Senzualitatea lui deschisă era ceva despre care Rebecca scrisese enorm, dar pe care însă nu o cunoscuse. Era fermecată.

Pe măsură ce Behringer o privea, chipul lui devenea tot mai aspru. Uluită peste măsură şi incapabilă să procedeze altfel, Rebecca se întinse şi-şi lipi buzele de colţul gurii lui, percepând pe faţă senzaţia mângâietoare a bărbii lui. Behringer se întoarse şi-i acapară gura, un murmur de surprindere înăbuşindu-i-se în gât. Ea începu să tremure copleşită de savoarea lui flămândă. Limba lui pătrunse adânc cu un impuls jucăuş, în gura ei deschisă, făcând-o pe Rebecca să ofteze. Brusc el îşi trase capul, iar ea începu să clipească neliniştită, văzând mânia care se aprinsese în adâncurile întunecate ale ochilor lui.

— Înainte de a pleca s-a asigurat că eşti îndeajuns îmbibată în vin, mormăi el. De data asta a mers prea departe.

Rebecca îşi dădu seama că prosopul îi alunecase abia când simţi mâinile lui Behringer, încleştându-se încă o dată în jurul ei. Expresia lui era posomorită, mişcările rapide îi înnodară capetele prosopului între sâni, degetele îi zăboviră o clipă acolo, depărtându-se apoi cu mare greutate. Amândoi auziseră paşi pe scări.

— În dulap cu tine. Nu va dura decât câteva clipe, încolăcindu-şi mâna în jurul taliei ei, Behringer o ajută pe Rebecca să intre în şifonier.

Mireasma de cedru o învălui pe Rebecca în timp ce aştepta tăcută în întuneric. Respiraţia îi deveni sacadată când auzi uşa de la dormitor deschizându-se şi foşnetul rochiei unei femei care pătrunsese grăbită în cameră.

— Ai văzut-o pe Katy urcându-se astăzi în tren? întrebă femeia.

Neliniştea puse stăpânire pe vocea lui Behringer, Rebecca încruntându-se în încercarea de a-i citi gândurile.

— Da, poznaşa. Glasul lui deveni atunci blând. Ce cauţi aici? Ştii ce ar spune tatăl tău dacă ar şti că ai venit neînsoţită. Şi încă în dormitorul meu?

— Nu fi găgăuţă, dragule. Peste câteva luni ne vom căsători. Ce-a mai făcut Katy de data asta?

— Oh, glumele ei obişnuite. Îi place la nebunie să chicotească în spatele evantaiului în timp ce eu mă fac de râs.

Rebecca ascultă nerăbdătorul fâşâit al fustelor femeii.

— Ei bine, şcoala aceea minunată din Richmond o să rezolve totul.

— Mă aştept să se întoarcă peste o lună, târând în urma ei inimi zdrobite. Richmond nu este suficient ca s-o îmblânzească pe această neisprăvită.

— Oh, cu siguranţă că acum Katy este pregătită să se comporte ca un adult. Femeia părea plictisită de afirmaţie. Rebecca îşi dădu seama că pe cât de mult îşi iubea Behringer sora, pe atât de mult această femeie o dispreţuia.

— Ce jalnic. Mie într-un fel îmi place filosofia ei: totul pentru amuzament.

Brusc, Vivian schimbă subiectul.

— Garitson, m-am gândit mult la petrecere. Mă tot întreb cu ce o să te îmbraci.

Calmul copleşi atunci vocea lui pătrunzătoare şi suavă.

— Ce importanţă are?

Un chicotit copilăros răsună în cameră.

— Vai, dragul meu. Va trebui să fim cuplul cel mai frumos. Nu ştii că întreg oraşul va fi curios să vadă încotro îl vom îndrepta?

— Nici măcar nu ştiu dacă vin, Vivian.

Tăcerea bruscă care se aşternu spulberă zgomotul mişcărilor nervoase ale fetei şi o făcu pe Rebecca să-şi lipească urechea mai

aproape de uşă. Părându-i-se că aude smiorcăituri îşi dădu ochii peste cap.

— Garitson, este ceva în neregulă?

— Nimic nu este în neregulă, zise Behringer încordat. Te rog, încetează. Îmi provoci dureri de cap.

— Dar, scânci ea, tu ţii atât de puţin la mine, în timp ce eu te venerez.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu! Ştii totul despre întrunirea pe care a fixat-o tatăl tău. Dintre toţi, tu ar trebui să ştii cât de important este ca eu să particip.

Fata scăpă un oftat nerăbdător.

— O întrunire prostească. N-am ştiut despre ea. Aceasta va fi cea mai importantă petrecere a verii. Tu, dintre toţi, ar trebui să ştii acest lucru.

Rebecca auzi mai întâi deschizându-se un dulăpior şi apoi clinchetul unor pahare ciocnite.

— Bineînţeles. Cum de am putut să pun afacerile înaintea calendarului seratelor tale? Va trebui să transmiţi părerile mele de rău, Vivian. N-am să pot să vin.

În replică se auzi, mai întâi, un sunet neclar de supărare, apoi zgomotul piciorului ei bătând în podea.

— Am să-l pun pe tata să anuleze întrunirea. Nu poate să fie atât de importantă, iar el ştie ce însemnătate au petrecerile pentru mine.

Urmă o pauză, după care paharul fu aşezat cu zgomot pe masă.

— La naiba, te comporţi ca o puştoaică. Bine. Am să merg la petrecerea asta nenorocită. Însă nu o să ratez toată întrunirea ca să stau să beau limonadă cu o adunătură de mătuşi rămase fete bătrâne.

Împăcată, fetiţa de şase ani de acum un moment dispăru, locul ei fiind luat de o femeie iscusită în ale flirtului.

— Eşti minunat, Garitson. Cum să te răsplătesc?

— Sunt un imbecil. Din nou paharele se atinseră, iar Rebecca auzi un mic pleoscăit, fără îndoială potrivit cu starea de spirit.

— Ei bine, se pare că ne-am întors iar la dilema noastră. Cu ce intenţionezi să te îmbraci?

— Aş putea foarte bine să merg şi-n piele de căprioară. Alege ceva care să completeze radioasa ta personalitate.

Cuprinsă de spaimă la auzul cuvintelor lui, Rebecca începu să se roage ca fata să aibă undeva în minte imaginea garderobei lui. Auzind încă o dată foşnetul fustelor, Rebecca începu să se vânzolească în ascunzătoarea ei.

Următoarele clipe nu fură decât scurte fragmente de realitate în mintea Rebeccăi. Uşile de la şifonier se deschiseră brusc. Rebecca se pomeni faţă în faţă, pentru o clipă, cu un chip zdrobitor de frumos. Apoi urmă şocul, lucrul cel mai îngrozitor posibil. Coborându-şi ochii pe veşmântul Rebeccăi, fata leşină.

— Oh, pentru că ai plâns atât de tare, zise Rebecca, scoasă din sărite de imaginea blondei căzută neajutorată la podea.

Behringer înjură când uşile se deschiseră şi traversă camera dintr-un pas.

— La naiba. Am uitat de tot de tine, bolborosi el. Uite ce ai făcut acum. El o apucă puternic de braţ şi o trase afară din dulap.

Brusc, o eliberă. Rebecca se împiedică, furioasă pe el şi pe spaima care o cuprinsese.

— Tâmpitule! De ce nu i-ai spus pur şi simplu, uită-te în şifonier, dragă, dă acolo este o femeie dezbrăcată?

— Trebuie să pleci de aici. De unde eşti? Din Shreveport?

El o ridică în braţe pe delicata blondă şi o aşează pe canapeaua de lângă cămin.

— Îmbracă-te, rosti el printre dinţi.

Ea privi în jur nesurprinsă să constate că hainele îi dispăruseră.

— Nu ştiu unde îmi sunt hainele. Katy... le-a ascuns pe undeva.

— La naiba, de data asta s-a autodepăşit. Du-te în camera ei.

Şi unde o fi asta? se întrebă ea.

— Eu... îhî...

Behringer se uită la ea şi apoi se încruntă.

— Oh, drace, porcăria asta nu o să se mai termine odată?

El apucă un halat din garderobă şi i-l aruncă în mâinile tremurânde.

— Haide, mormăi el, ieşind cu paşi mari din cameră, lăsând-o pe Rebecca să-şi îmbrace din mers halatul.

Două uşi mai încolo el se opri şi apăsă o clanţă.

— Să nu ieşi de aici. Furia îi întunecase ochii şi-i încruntase sprâncenele ameninţător. Acest mic joc s-ar putea să mă coste viitorul.

Fără niciun alt comentariu, el ieşi din cameră şi închise uşor uşa în urma lui.

Capitolul 7

De necrezut!

Strângându-şi cu mişcări iuţi capotul în jurul ei, Rebecca se rezemă vlăguită de uşă şi începu să privească indiferentă prin încăpere.

Mobilierul din camera lui Katy avea un aer feminin, în apropierea peretelui din faţă se afla un pat alb cu baldachin, acoperit cu o cuvertură mătăsoasă ivorie. Lipit de zidul de lângă ea era un pupitru, pe colţul căruia se afla o veioză.

Năucită Rebecca se prăbuşi într-un balansoar. Era imposibil, se depăşiseră graniţele oricărei legende absurde pe care o auzise astăzi. Dacă n-ar fi fost atât de documentată în privinţa antichităţilor, ar fi putut să creadă că este prinsă într-un vis fantastic. Mobilierul lustruit, imaculat, din camera lui Katy o tachina prin noutatea lui. Groaza îi puse stăpânire pe inimă atunci când îşi dădu seama de crunta realitate. Rebecca Reynolds, femeia care peste zece ani din viaţă trăise în umbra romantică a unui trecut inexistent, fusese aruncată peste timp. În vremuri trecute, în locul care prezentat sub adevăratul chip ar fi provocat groază oricărui cititor al ei. Cum se întâmplase? Cum?

Ea încerca să se convingă că probabil vinul era de vină, că probabil leşinase atunci când urcase treptele prima dată, că probabil acum avea cel mai crunt coşmar din viaţă. Era imposibil să se împace cu ideea existenţei lui Garitson Behringer.

Sărutul lui trecător o cutremurase. Amintirea acestuia îi trimise fiori de căldură pe care nu-i mai simţise de la primul sărut; era de parcă ea nu mai cunoscuse vreodată atingerea unui bărbat. Impulsivitatea sălbatică pe care Behringer o inspirase o înfricoşă pe Rebecca până în adâncul sufletului.

Trăsăturile frumoase ale logodnicei lui Behringer apărute o clipă batjocoritor în faţa ochilor Rebeccăi o făcură să încleşteze puternic braţul balansoarului. Trebuia să plece de aici. Acum. Chibzuind în minte, concluzionă că, de îndată ce avea să dea de aerul proaspăt, această fantezie cumplită avea să se spulbere. Era de vină această casă veche şi bizară. Legenda Camerei lui Garitson. Sala de bal. Oglinzile.

Rebecca se năpusti asupra şifonierului şi-i deschise larg uşile. Umeraşele erau pline de rochii în culori minunate, însă ea alese una gri, lipsită de strălucire. Îmbrăcă rapid lenjeria pe care o găsi într-un scrin, după care trase peste cap rochia şi-i încheie cu iuţeală nasturii până la gât. Rosti apoi o rugăciune scurtă, recunoscătoare că hainele i se potriveau. Pantofii erau puţin largi, dar erau mai buni decât nimic.

Rebecca ascultă zgomotele din hol. Trase deoparte draperia diafană ca să examineze atent veranda şi, observând stejarul, inspiră adânc. În ciuda faptului că-şi dăduse toate asigurările că se cazase într-un hotel bântuit, realitatea nu era deloc fantomatică. Se cutremură gândindu-se la ceea ce ar fi putut să vadă în oraşul supranumit „Frumoasa de pe Râu“, în epoca lui de glorie.

Fără să se gândească la consecinţe, deschise încet caseta de bijuterii de pe toaletă. Pe catifeaua vişinie se afla o broşă, care chiar şi în lumina palidă, părea să fie de mare valoare. Îndesând-o în buzunarul rochiei, ieşi pe verandă în vârful picioarelor.

Îşi ridică fustele din muselină până la coapse şi căţărându-se pe balustradă se prinse de ramurile stejarului. Odată ajunsă pe pământ, se furişă pe lângă zidurile casei până la marginea curţii. O şaretă cu un cal aştepta dincolo de gardul de scânduri. Privirea îi alunecă apoi pe stradă şi constată cu groază că tot ceea ce altădată fusese o arteră aglomerată, plină de automobile, era acum un dosnic drum de ţară, prăfuit, umbrit de arbori giganţi.

Se uită spre verandă, conştientă că nu era vreme pentru o evadare discretă. Adunându-şi fustele înfoiate în mână, o luă la goană, îndreptându-se spre oraş. Bine că avusese timp în această după-amiază să se familiarizeze cu străzile.

Inima îi bătea puternic în timp ce fugea pe drumul pustiu spre oraş. Abia când se opri la întretăierea străzilor Vale şi Austin,

gâfâind şi apăsându-şi junghiul din abdomen, realitatea o izbi. Privind în lungul străzii principale din Jefferson, îşi dădu seama că puţine erau schimbările şi totuşi nimic nu mai era identic.

Se rezemă vlăguită de un copac, clipind neîncrezătoare, dorind să fi acordat mai multă atenţie bătrânului ghid. Fusese atât de preocupată de abundenţa magazinelor de antichităţi, încât nu reţinuse destinaţia iniţială a acestor clădiri. Era oricum irelevant; multe construcţii prezente acum nu existaseră în turul ei.

Vechiul muzeu din cărămidă roşie dispăruse. Încântătorul restaurant reconstruit situat vizavi de Excelsior era doar o simplă casă particulară. În stânga ei, se ridica Excelsior-ul cu familiaritatea-i fermă şi neclintită. De-a lungul străzii Austin, pe unde cu doar cu câteva ore în urmă fuseseră parcate maşini, nechezau neobosiţii cai. Pe trotuar, un afiş zdrenţuit anunţa centenarul oraşului Jefferson.

Nu, îşi dădu ea seama învăluită de o senzaţie de greaţă. Centenarul ţării. Îi veni să urle şi pentru o clipă se gândi chiar să facă acest lucru.

În depărtare, şuieră sirena unui vapor care se apropia de chei. Femei în rochii viu colorate din satin se plimbau braţ la braţ cu bărbaţi. Râsete răguşite, amestecate cu notele dezacordate ale unui pian, răsunau din colţul unui salon. Şi în această atmosferă şedea ea, îmbrăcată în hainele alte femei, prăfuită de pe drum, cu faţa plină de sudoare, având în buzunar o broşă furată, singurul lucru care putea să-i ofere posibilitatea de a căpăta un adăpost peste noapte.

Iute, Rebecca se strecură prin mulţimea care se vânzolea în preajma hotelului Excelsior. În drumul ei, căuta cu disperare o cale de ieşire. Cuprinsă de gânduri, fu cât pe ce să dea peste buldogul cafeniu din faţa ei. Se opri însă brusc. Câinele înclină curios capul spre ea, după care îşi continuă somnul. Ea îşi dădu atunci seama că se afla fată în fată cu unul din faimoşii câini ai lui Kate Wood.

Rebecca se simţi urmărită şi observă un bărbat înalt, cu păr blond, fixând-o fără jenă. Indignată de strălucirea ochilor lui verzi, ea se răsuci imediat, însă continuă să-i simtă privirea în urmă.

Când ajunse la biroul de recepţie povestea era deja brodată. Bărbatul aflat în faţa ei o privea dispreţuitor.

— Am nevoie de ajutorul dumneavoastră, şopti ea, cu o reală panică în glas. Mă aflam pe vaporul dinspre New Orleans şi am reuşit să mă pierd de grupul cu care eram când ne-am oprit la câteva mile de aici. Îmi trebuie un adăpost peste noapte şi tot ce am este această broşă. Ea aşeză bijuteria pe tejghea.

Neatingându-se de bijuterie, bărbatul bătu uşor cu creionul în lemnul mesei. Câteva clipe el îşi mută privirea de la broşă la ea, iar apoi îşi drese glasul.

— Înţeleg. Şi numele dumneavoastră, domnişoară este?

— Rebecca Reynolds. Se poate aranja ceva?

Funcţionarul înclină din cap.

— Sunt convins că ştiţi că broşa valorează mai mult decât o şedere de câteva luni la Excelsior.

Ea roşi, jenată de gafa ei.

— Nu am bani deloc, bâigui ea. Nu am altă alternativă.

El încuviinţă din nou din cap.

— Desigur. De unde aveţi o asemenea bijuterie minunată?

Ea răspunse degajat, arcuindu-şi o sprinceană.

— Tatăl meu a achiziţionat-o, domnule.

— Ah. Acea silabă zisese tot. Tonul şi gesturile ironice ale mustăţii lui delicat vopsite atrăseseră atenţia numeroaselor persoane din apropiere.

— Domnule Atkins. Cuvintele rostite cu un puternic accent german spulberară calmul imperturbabil al bărbatului de la tejghea.

Rebecca urmări privirea speriată a funcţionarului şi se pomeni uitându-se la o femeie de vârstă mijlocie, îmbrăcată din cap până în picioare în negru, strângând în mână o cană mare cu bere.

— Doamnă Wood, murmură el, dregându-şi glasul, această domnişoară...

— Domnişoara ar dori o cameră pentru această noapte, iar dumneata îi faci greutăţi. Condu-o în apartamentul dânsei, căci evident îşi poate permite să închirieze tot hotelul. După ce termini, să pofteşti la mine în birou. Şi să aduci şi broşa cu dumneata. Târându-şi elegant fustele femeia trecu pe lângă el şi se îndreptă spre partea din spate a hotelului.

Tăcerea o învălui pe Rebecca în timp ce bărbaţii şi femeile din jur se uitau la ea cu ostilitate şi curiozitate. Ea privi în urma femeii, pentru o clipă simţindu-se într-adevăr ca femeia din New Orleans care nu cunoscuse nici urmă de respect toată viaţa, fiind apărată acum de această paradoxală doamnă respectabilă a comunităţii.

Atkins luă broşa şi o conduse pe Rebecca pe scări şi apoi pe culoar, respectuos deschizându-i respectuos uşile şi direcţionându-i paşii. Ea zâmbi în sinea ei. Dacă ar fi ştiut femeia.

De îndată ce pătrunse în apartament, se prăbuşi în fotoliul de lângă fereastră. Deveni atunci conştientă de rănile pe care le căpătase când coborâse din copac. Tăieturi şi zgârieturi de diferite forme, de care nu-şi dăduse seama îi acopereau picioarele. Mâinile îi erau murdare, părul răvăşit îi cădea în bucle pe spate. Nu era de mirare că funcţionarul de la recepţie se uitase la ea cu un asemenea dispreţ.

Străbătu camera până la ulciorul de ceramică, îl goli într-un lighean şi se apucă să-şi cureţe trupul de urmele evadării ei. Capul începu să-i vibreze, jenând-o cu persistenţa întrebărilor fără răspuns.

Găsi pe toaletă o perie cu mâner de argint şi-şi pieptănă buclele umede. Zărind oglinda de deasupra toaletei o fulgeră un gând. Îşi aţinti privirea în oglindă şi se rugă ca totul să meargă. Se uită fix, fără să clipească, ştiind însă că nu avea să se întâmple nimic. Trebuia să fie acea oglindă misterioasă din casa Behringer. Atunci, îşi examină atentă chipul, atingându-şi ochii spre coadă. Era imposibil.

Finele riduri pe care cremele scumpelor raioane de cosmetice nu reuşiseră să le estompeze dispăruseră. Avea senzaţia că ultima jumătate de viaţă nu i se întipărise pe chip, că privea în ochii unei fete de optsprezece ani. De dinainte de Janelle MacDonald. Dinaintea nenumăratelor specimene a la Rick Daniels care îi distruseseră încrederea.

Secătuită brusc de putere, se prăbuşi pe scaun. Poate că un pahar de apă avea să-i facă bine durerii de cap. Punând deoparte peria, se îndreptă spre hol, sperând să găsească pe undeva o cană cu apă proaspătă.

Când păşi pe culoar, observă că următoarea uşă era întredeschisă. În cameră o femeie cânta o baladă frumoasă, veselă şi, fără să-şi dea seama de curiozitatea care o învăluise, Rebecca privi înăuntru.

O tânără şedea în faţa unei elegante toalete în stil franţuzesc, pieptănându-şi părul. O observă pe Rebecca şi se întoarse. Părul negru îi încadra faţa şi-i cădea în cascadă pe spate peste delicatul capot din dantelă. Ochii ei tulburi trădau teamă. Această femeie îi amintea de cineva.

— Îmi pare rău, rosti Rebecca scuzându-se, stânjenită de nechibzuita ei indiscreţie. V-am auzit cântând. Aveţi o voce foarte frumoasă.

Chipul încântător zâmbi dintr-odată, o umbră de tristeţe întunecându-i încă ochii.

— Mulţumesc, zise ea încet. Dar vă implor să nu spuneţi nimănui că m-aţi văzut.

Rebecca era năucită.

— Eu... eu nu sunt din zonă, explică ea. Trebuie să vă mărturisesc că nici măcar nu ştiu cine sunteţi.

Femeia pufni într-un hohot de râs la fel de melodios.

— Oh. Atunci se ridică de pe scaun şi se îndreptă spre Rebecca cu mâna întinsă, într-un gest prietenesc pe care nicio femeie respectabilă a anilor 1800 nu l-ar fi folosit.

— Atunci eu sunt... Elizabeth. Iar dumneavoastră?

— Eu sunt Rebecca Reynolds, răspunse ea.

— Vrei să intri să iei un ceai cu mine? o invită femeia.

Rebecca oftă, recunoscătoare pentru prilejul de a-şi mai stăvili emoţiile serii.

— Da, mulţumesc.

Femeia o conduse în cameră şi apoi închise uşa în urma ei.

— Nu mi-am dat seama că pe-aici pe sus lumea este încă trează. Benjamin este jos. Ea se îndreptă spre serviciul de ceai din argint şi umplu două ceşti.

— Benjamin? întrebă Rebecca, luând ceaşca.

Elizabeth încuviinţă din cap.

— Îhî... partenerul meu. Preferăm să nu fim recunoscuţi până nu ajungem la New Orleans.

Înclinând din cap Rebecca înţelese.

— Dumneata eşti actriţă, zise ea.

Femeia se îndreptă spre ferestre, trase draperiile şi încuviinţă din cap.

— Da. Lui Benjamin nu-i place, însă aceasta va fi ultima mea călătorie. El este pe cale să achiziţioneze o fermă în apropiere de Dallas şi ne vom stabili acolo de îndată ce... în acest punct glasul ei se stinse,

Rebecca o privi şi, până să se dezmeticească, femeia izbucni în lacrimi. Instantaneu, Rebecca se ridică şi-o atinse cu mâna pe umăr.

— Pot să fac ceva pentru dumneata? Mângâind-o, Rebecca încercă să aline durerea femeii. Doreşti să vorbeşti despre acest lucru?

Femeia îşi trase nasul şi apoi pufni într-un delicat hohot de râs.

— Discuţia nu ajută niciodată cu nimic.

Brusc uşa se deschise şi un tânăr plăcut la înfăţişare intră în cameră cu un buchet de gardenii. Intrigat de prezenţa Rebeccăi, acesta se opri. Elizabeth străbătu camera şi-l cuprinse pe după gât.

— Te simţi bine, draga mea? Vocea lui era blândă, iar cu privirea o urmărea pe Rebecca.

Elizabeth râse şi încântată ridică florile albe la nas.

— Ce drăguţ din partea ta să-ţi aminteşti de florile mele preferate.

— Întotdeauna le voi ţine minte, iubita mea.

Amintindu-şi de musafira ei, femeia se întoarse.

— Benjamin, dânsa este Rebecca Reynolds, o nouă prietenă de a mea.

Ochii lui căprui-deschis o cercetară neîncrezători pe Rebecca, dar cu toate acestea bărbatul îşi aplecă uşor capul deasupra mâinii ei.

— Benjamin Jackson, murmură el. Mă bucur că Bessie şi-a făcut o prietenă în Jefferson. Eu fac multe afaceri prin zonă.

În orice altă împrejurare, Rebecca n-ar fi luat în seamă diminutivul. Acum însă îi era prea proaspăt în minte. Nevenindu-i să creadă, Rebecca privea fix la chipul tinerei femei care îi zâmbea enigmatic.

— Nu cumva... Bessie Moore?

— Deci aţi auzit de mine, zise Bessie gravă, aşezând florile într-un vas de cristal. Sunt convinsă că nu tot ce-aţi auzit este adevărat.

Un fior de gheaţă o învălui pe Rebecca. Căută să găsească vorbele prin care să o avertizeze pe Bessie în legătură cu acest bărbat, însă femeia era deja foarte suspicioasă în privinţa străinilor.

Benjamin Jackson? Nu acesta era numele pe care îl reţinuse istoria Jefferson-ului. Făcu un efort să-şi amintească. Era un nume ciudat. Poate că în definitiv acel bărbat fusese nevinovat. Ea se gândi atunci la cele două ameninţări cărora femeia trebuia să le facă faţă.

— Poţi veni câteva clipe în camera mea, Bessie? întrebă Rebecca.

— Îmi pare rău, dar eu şi Benjamin trebuie să apucăm câteva ore de somn. Mi-a părut bine că te-am cunoscut, Rebecca. Bessie o apucă pe Rebecca de braţ şi o conduse la uşă. Am să te consider prietena mea. Aşa cum a spus şi Benjamin, eu nu am prietene. Nu-mi pot îngădui să mă încred în prea mulţi oameni.

Înainte de a deschide uşa, Rebecca se răsuci spre femeie şi o îmbrăţişă.

— Te rog, fii atentă, şopti ea. El îţi va face rău dacă îi vei oferi ocazia.

Chipul lui Bessie se mai întunecă o dată de tristeţe.

— Deci îl cunoşti şi pe soţul meu. Şi eu îl cunosc, draga mea, zise ea încet. Mereu sunt în alertă. Oricum, mulţumesc pentru avertisment. Noapte bună.

Rebecca o părăsi pe Bessie Moore mai năucită ca niciodată. Ameţită de haosul care îi zvâcnea în tâmple, ea nu deveni conştientă de prezenţa bărbatului din hol decât atunci când deschise uşa. Următoarele clipe în care el îi acoperi gura cu degetele puternice şi o îmbrânci în cameră părură să nu se mai sfârşească.

Capitolul 8

— Nu face tărăboi şi n-am să-ţi fac niciun rău.

Încercând să câştige timp, Rebecca îşi impuse să se relaxeze din strânsoarea bărbatului. Asigurat de supunerea ei acesta o eliberă. Ea se răsuci şi-l recunoscu pe blondul din hol, un înfumurat îmbrăcat într-o costumaţie orbitoare de marinar.

— Cine eşti dumneata? întrebă ea calmă.

— J.D. Cullen, rosti el. Încântat de cunoştinţă, domnişoară.

Ea străbătu camera şi se aşeză pe un scaun încrustat.

— Nu-mi amintesc să te fi invitat în camera mea, replică ea distantă.

— Intri în Excelsior House arătând de parcă ai fi ieşit cu spatele dintr-o vizuină de nevăstuică, ţii în pumn o bijuterie scumpă şi ai tupeul să-mi spui că n-ai mai făcut aşa ceva până acum? Toată lumea ştie cum ai dobândit acel obiect, domnişorico! El scormoni în buzunarul de la haină şi scoase o punguţă pe care o aruncă pe toaletă. Ar trebui să fiu cel mai mare prost de pe pământ ca să nu-mi dau seama cine eşti. Soţul tău nu şi-a făcut niciodată probleme în privinţa asta. Consideră-mă pur şi simplu un client.

Înfuriată de presupunerea bărbatului, Rebecca se ridică în picioare cu un puternic foşnet al fustelor.

— Ticălosule! Ieşi imediat afară din camera asta.

— Ticălos. Asta-i bună, murmură el, îndreptându-se încet spre ea. Cunosc o femeie în New Orleans care te-ar face atracţia casei ei, se făli el. Dar s-ar putea să o ştii deja. Fetele ei s-ar putea să te urască. Eşti cea mai drăguţă creatură pe care am văzut-o vreodată.

— Miroşi ca o distilerie, replică ea.

— Iar tu eşti îmbrăcată ca o pisică vagaboandă. Dar nimic din toate acestea nu vor mai conta odată ce ne vom afla în acel pat, rosti el dispreţuitor. Brusc, pierzându-şi răbdarea, o imobiliză, o aruncă pe patul lat şi apoi se aşeză lângă ea.

— Ce naiba crezi că faci? rosti ea pe nerăsuflate, pierzându-şi respiraţia atunci când el se afla deasupra ei. Ea se zvârcoli încercând să ajungă la marginea patului, însă salteaua moale nu-i fu de niciun ajutor. Cullen o ţintui cu statura lui osoasă şi-i zdrobi buzele cu gura puternică.

Unghiile Rebeccăi îi lăsară urme adânci pe faţă, înfuriindu-l. Cu o mână el îi sfâşie modesta rochie până la talie. Rebecca îşi feri faţa când neaşteptat el începu să vorbească pe un ton nazal.

— La naiba, m-am săturat de ifosele astea. Nu mai face pe fecioara fricoasă. Probabil că faci lucrurile astea de când ai devenit suficient de mare ca să fii conştientă de trupul tău. Ştiu că nu-s primul scumpo, însă până vom termina, îţi jur că-ţi vei dori să fi fost ultimul.

— Nu-mi prea vine a crede. Vocea din uşă era calmă, blândă şi, surprinzător, amuzată.

Eliberată brusc de greutatea bărbatului de deasupra ei, Rebecca încremeni. Îşi ridică uşor capul, fiind prea uluită să mai poată face altceva, şi privi la cei doi bărbaţi. Oh, Doamne!

Uşurată şi speriată în acelaşi timp, ea tresări când Garitson Behringer îl izbi în faţă pe bărbatul uimit, iar mai apoi îl ridică cu o smucitură de pe podea.

— Ieşi naibii afară de aici.

Cullen se uită la Rebecca, însă avu prezenţa de spirit să-şi recupereze banii de pe toaletă înainte de a pleca.

Behringer închise uşa în urma bărbatului şi inspiră apoi adânc de câteva ori cu mâinile în şolduri. Într-un târziu, se răsuci fără se se uite la Rebecca şi se îndreptă spre fereastră. Se prăvăli într-un scaun şi încrucişându-şi picioarele încălţate în cizme şi le ridică pe pervazul ferestrei.

— Frumoasă cameră, murmură el făcând conversaţie.

— Cum de m-ai găsit? şopti ea, ridicându-se în pat.

— Cât te-a costat?

Incapabilă să răspundă, Rebecca îşi chinuia mintea să găsească o soluţie. Behringer rupse tăcerea.

— Câţi bărbaţi ai distrat ca să plăteşti pentru ea?

— Câţi ce?

Ridicându-se, el se răsuci spre ea, păstrând în adâncurile ochilor negri acelaşi calm imperturbabil.

— Unu? Doi? Trei? El chicoti melancolic, înaintând spre pat cu o exasperantă încetineală. La mică distanţă de pat, îşi privi ceasul de buzunar, încercând să înţeleagă.

— Cam scurt timpul chiar şi pentru o plăcere memorabilă, murmură el. Dar, cu tine nu-mi pot închipui să fie altfel.

— N-a fost deloc aşa ceva, se răsti ea, ajunsă la capătul răbdărilor. Se uită în jos la rochie şi apoi murmură mâhnită. Poţi să crezi? Bădăranul mi-a rupt... corsajul. Scutură apoi din cap şi oftă. M-a luat drept altcineva.

— Oh? Apropiindu-se şi mai mult de pat, el îşi încruntă sprincenele şi se rezemă de stâlpul baldachinului. Atunci probabil că ai avut aur dosit după urechi, presupuse el. Când ai plecat din camera mea, în afară de halatul în care ţi-ai înfăşurat trupul ud, n-ai mai luat nimic. Îşi coborî privirea în locul în care mâinile ei încercau să tină lipite una de alta bucăţile sfâşiate de material.

— N-a fost... începu încă o dată Rebecca.

Behringer se aşează pe marginea patului, îndoindu-şi nonşalant un genunchi spre ea.

— Probabil că a fost exact aşa, murmură el, rătăcind cu arătătorul pe bărbia ei. N-ar fi trebuit să depui mari eforturi ca să găseşti un client interesat.

Cu mișcări tandre, el îi suci capul în stânga şi-n dreapta cercetător.

— O tânără, de nici măcar douăzeci de ani, într-un astfel de oraş. Cu ochii ca ai unei pisicuţe şi cu firea deopotrivă. Cu pielea fină ca a unui copil. Cu o gură implorând să fie sărutată. Faţa lui Behringer coborî asupra ei atât de aproape, încât ea percepu delicata aromă a tutunului de pipă. Fermecată de mireasma subtilă a seducţiei lui, Rebecca încremeni.

Privirea lui lunecă mai jos.

— Şi cu un trup pe care Dumnezeu l-a plăsmuit doar pentru un singur bărbat. Un bărbat suficient de inteligent care să-i recunoască frumuseţea. El tăcu, ochii negri fiindu-i tulburaţi.

Rebecca era impresionată de intensitatea afirmaţiilor lui, îngrozită de nebunia tuturor întâmplărilor din în acea seară. Lacrimile începură să-i curgă pe obraji înainte să şi le poată stăpâni, propria ei reacţie emoţională enervând-o.

Behringer scăpă un sunet de exasperare.

— De ce ai făcut-o, micuţă vrăjitoare?

— Nu-mi mai spune aşa!

— De ce, este un nume potrivit. Dispari la fel de misterios precum apari, închiriezi camere scumpe de hotel fără să ai un ban. Îi farmeci pe proşti.

— Nu eu l-am invitat aici, se apără ea, supărată de porecla pe care i-o dăduse şi în acelaşi timp tulburată de apropierea dintre ei. Era dezarmant de viril, alarmant de viu.

— Nu mă refeream neapărat la acel prost, murmură el.

— Pur şi simplu m-a luat pe la spate când am intrat în cameră.

Behringer râse uşor.

— Mă refeream la broşă. Aceasta este o amintire de mare preţ de la familia tatălui meu din Germania. Pe o rază de zece kilometri toată lumea a auzit de broşa Behringer şi jumătate din Jefferson ştie cum arată. Puteai la fel de bine să porţi un ecuson pe care să scrie: Am jefuit cea mai de vază familie din oraş.

Rebecca rămase trăsnită.

— Cum de ai aflat?

El îi îndepărtă o şuviţă de pe faţă.

— De îndată ce Kate Wood a zărit broşa, a trimis pe cineva la noi acasă. Ea este o veche prietenă a mamei şi nu va rosti un cuvânt despre această întâmplare. Dar poţi să pui pariu că Atkins o va face. El îi dădu şuviţa după ureche, însă imediat aceasta alunecă din nou. Spune-mi te rog, de ce.

— Îmi pare rău... domnule Behringer. N-am avut altă alternativă. Nu cunosc pe nimeni aici, nu am niciun ban la mine şi nici acasă nu pot să mă întorc.

Behringer o eliberă brusc, de parcă ar fi primit o palmă şi se rezemă din nou de stâlpul baldachinului. Îşi încrucișă mâinile la piept şi o privi prefăcut.

— Domnule Behringer, eh? Îşi atinse barba gânditor. Poate te-aş putea înfia.

Uitându-se la el, Rebecca încercă din răsputeri să-şi aranjeze rochia.

— Mai începe vorbă, ramolit excentric ce eşti. Am văzut-o doar pe copila aceea căreia îi spui logodnică.

— Ah. Pe încântătoarea Vivian. Un chip care ar lansa la apă o mie de vapoare şi un temperament care le-ar face să meargă în direcţie opusă.

Scuturând din cap, Behringer murmură.

— Katy asta. Mintea ei are atâtea vârtejuri câte are bătrânul braţ al râului. Cum ai cunoscut-o?

Ea ridică din umeri, ştiind că această confuzie era singurul ei credit pentru respectabilitate.

— Are vreo importanţă?

— Cred că nu. Probabil că-ţi plac farsele la fel de mult ca şi nouă.

Buzele Rebeccăi se strânseră.

— Apreciez simţul umorului, dar prefer să nu fiu poantă.

O undă de confuzie străluci în ochii lui.

— Poantă?

Rebecca scutură din cap.

— Las-o baltă.

Ochii lui scânteiară şi pentru o clipă privirile lor se împletiră. El începu apoi să cerceteze atent încăperea.

— Ei bine, avem o cameră pentru noapte. Una chiar drăguţă, trebuie să recunosc. Cu tot confortul de acasă, zise el, revenind cu privirea la ea. Şi totuşi... cu mult mai multe avantaje.

— Oh, mai scuteşte-mă, spuse Rebecca, încercând încă o dată să se dea jos din pat, tulburată de inevitabila lui căldură. Se depărtă puţin de el. Pot să lucrez în casa dumitale ca să mă achit.

— Nu pot să-mi imaginez ceva mai plăcut, consimţi el, şi avansând spre ea o făcu să se retragă până ce spatele i se lovi de perete.

Behringer continuă să se apropie. Calm îi cuprinse nemilos capul între mâini, dominând-o cu apropierea, cu statura şi ardoarea lui. Cu totală şi imperturbabilă linişte sufletească. Un fior fierbinte o inundă atunci pe Rebecca.

Întâlni ochii lui netulburaţi, observând ascuns acolo un licăr de amuzament. Disperată ea luptă din răsputeri să-şi înfrângă dorinţa care o ţinea în încleştarea lui, ameninţând să o copleşească. Acest om era amestecul a tot ceea ce dorea ea la un bărbat. Era un lucru înspăimântător.

— Eşti sigură că eşti din Shreveport? N-ai accentul unei tinere de prin părţile acelea.

Rebecca şovăi, întrebându-se ce expresie avea să-i mai scape.

— Dar de unde par să fiu? întrebă ea în cele din urmă, fără nici cea mai mică intenţie de provocare.

— De pe o altă planetă, poate, remarcă el sec. Engleza pe care o vorbeşti are totuşi o fluenţă rafinată şi o exprimare mai simplă.

Din când în când se strecoară şi unele expresii ciudate. Privirea lui se plecă asupra corsajului rupt.

Atenţia fiindu-i atrasă în altă parte, Behringer renunţă la curiozitatea lui şi zăbovi o clipă asupra senzualelor proeminenţe palide şi catifelate care stârneau promisiuni la fiecare respiraţie a Rebeccăi.

Forţându-şi o intonaţie afectuoasă şi, cu puţin noroc, cu vagi urme de plictiseală victoriană, Rebecca rosti:

— Constat că, indiferent de croiala hainelor, în Jefferson, toţi sunteţi o adunătură de... brute nemanierate.

El chicoti tare, amuzat de răbufnirea ei.

— În definitiv te descurcai atât de bine cu gentlemanul din Shreveport. N-ar fi trebuit să intervin.

— Care este diferenţa? întrebă ea, privind la muşchii încordaţi ai antebraţelor lui, aflate la o distanţă de o şoaptă de obrajii ei. Într-un moment de nebunie ea dori cu ardoare să atingă acea perfectă forţă masculină. În cele din urmă reuşi să-şi regăsească o fărâmă de discernământ. Forţa este forţă, rosti ea. Bărbaţii au atât de puţin control asupra pornirilor lor, încât nu pot să înţeleagă când o femeie spune nu.

Behringer se dezmetici, degetul lui rătăcind pe bărbia şi pe faţa ei.

— Pari să nu-ţi dai seama că sunt total neexperimentat când este vorba de forţă, zise el cu glas mieros.

Degetul lui lunecă apoi mai jos, pe mlădioasa linie a gâtului ei, într-un gen de mângâiere care îi stârni Rebeccăi un fior înăbuşitor. El îşi răsuci apoi degetul, atingând-o cu unghia pe adâncitura de la baza gâtului.

— Dacă te-aş dori acum, murmură el sărutând-o pe frunte, ai fi în acel pat şi încă de bunăvoie. Un deget puternic bronzat contura delicat linia sfâşiată a corsajului. Scântei arzătoare urmară trecerii lui, ea pomenindu-se brusc dorind ca el să îndepărteze materialul.

— Dacă aş fi hotărât, Rebecca, zise el, m-ai implora să fac dragoste cu tine într-o manieră care te-ar ului până în vârful eleganţilor tăi pantofi,

Ea nu se îndoia de acest lucru.

Degetele chinuitoare se strecurară mai jos, printre marginile rupte ale corsajului, de parcă acesta nici n-ar fi existat acolo, poposind aproape de sân. Ochii ei neliniştiţi se închiseră învinşi. O femeie din perioada victoriană nu ar fi răspuns aşa cum răspundea ea, încerca Rebecca să-şi amintească. Cel puţin nu una cumsecade. O femeie din generaţia ei însă n-ar fi fost prea ofensată de avansurile lui. Rebecca însă era vrăjită.

Se arcui spre el, trupul ei implorând mângâierea lui îndrăzneaţă, neruşinându-se să recunoască faptul că el avea dreptate, nedorind decât să simtă atingerea lui, dragostea lui dăruită gratuit. Ea nu-l cunoştea.

— Şi dacă te-aş iubi, zise el, şoptind la fel de enigmatic şi de reverenţios ca lumina lunii care bătea în geam, singura forţă dintre noi, iubito, va fi cea pe care o simţi acum.

Privirea lui o întâlni pe a ei, după care coborî, căutând odihna pe gura ei. El inspiră încet, profund, Rebecca urmărindu-i limba care îi alunecă peste buza de jos. Behringer închise apoi ochii.

Când îi deschise din nou, acea scânteie îndrăzneaţă de neastâmpăr se trezi în adâncurile înnegurate ale ochilor lui. Îşi ridică uşor capul şi prinse una lângă alta bucăţile rupte ale corsajului ei.

— Dar stai liniştită, zise el vesel, n-am să te silesc niciodată. Apoi, el se răsuci spre fereastră.

Eliberată din încleştarea lui Behringer, până să-şi recapete stăpânirea de sine, Rebecca simţi cum se prăbuşeşte. Privindu-l neîncrezătoare, ea lupta din răsputeri cu furia care îi zvâcnea prin vene, forţa acesteia împletindu-se perfect cu năvalnica pornire.

— Urcă-te în pat, Rebecca.

Ea dădu la o parte cuvertura, îşi descălţă pantofii şi se sui în pat.

— Unde te...

— Culcă-te. Glasul lui Behringer era încordat. Acum!

Un fior, urmare a atingerii lui, inundă pielea Rebeccăi, şi zbătându-se între dorinţe contradictorii, ea se pomeni făcând eforturi uriaşe să stea liniştită. Se foi în pat, îşi înfipse pumnul în pernă şi încercă să adoarmă. Teama, străină până atunci Rebeccăi, puse stăpânire pe ea. Nu se temea de bărbatul de lângă fereastră rămas acolo doar pentru a o proteja, ci de ciudata

realitate în care fusese proiectată, ca urmare a curiozităţii sale jurnalistice şi a unei forţe supranaturale, inexplicabile.

Rebecca Reynolds, o femeie a secolului douăzeci, cu o frumoasă carieră, care o solicita să întreprindă multe călătorii, privise într-o oglindă a anilor 1870 şi fusese aruncată peste timp. Cum?

De ce?

Crezuse că înceţoşatele apusuri de soare purpurii din scrierile ei erau greu de pătruns. Şi-l imagina pe Behringer, răsturnat în scaunul de lângă geam, veghindu-i somnul. Paza lui îi oferea siguranţă, însă crunta realitate istorică o înfricoşa. Dacă se lovea de epocalele ei banalităţi, telefonul abia fusese inventat cu un an în urmă. Antisepticul chirurgical al lui Joseph Lister era încă o idee revoluţionară. Dacă o apuca una din migrenele ei? Zâmbi compătimitoare gândului cu iz de secol douăzeci. Mai bine, îşi zise ea, să se roage să nu facă poliomielită.

Oftând, se mai răsuci o dată în pat, întorcându-se cu faţa spre peretele opus. Peretele de care o lipise Behringer când nemilos încercase să o ispitească. Amintirea acelor clipe scurte, nesfârşite, o torturau chinuitor întocmai cum procedase bărbatul. Behringer apărea astfel ca o ameninţare mai fatală decât oricare altă boală incurabilă.

O durere pustiitoare o fulgeră şi atunci Rebecca dori să-i împărtăşească bărbatului povestea; cu siguranţă el ar crede-o, ar cunoaşte soluţia la această încurcătură, ar găsi o cale să o trimită înapoi la locul în care el nu era decât o umbră a unui trecut pe care ea nu-l cunoscuse. Îşi ridică încet capul din căldura pernelor ca să-l privească în raza lunii care pătrundea prin fereastră şi care îi strălucea în părul negru. O înşelătoare fierbinţeală izvorâtă din farmecul lui enigmatic o cuceri, îmblânzind crunta realitate a acestui ungher sălbatic al vremurilor.

Capitolul 9

Zornăit, zornăit şi iarăşi zornăit. Întinzându-se spre noptieră, Rebecca căută pe dibuite deşteptătorul. Nu-l găsi însă. Deschizându-şi ochii somnoroşi, privi curioasă de sub aşternuturi

și-și ridică bărbia de pe perna moale, plăcut înmiresmată. În timp ce se chinuia să îndepărteze ultimele rămăşiţe de somn, evenimentele zilei anterioare o năpădiră. Încet, acele sunete amplificate în mintea ei obosită se concentrară făcând-o să geamă şi să-şi îngroape încă o dată faţa în pernă.

Zarva continuă jos, în stradă, contopindu-se cu alte zgomote nedesluşite ale unei agitate dimineţi de duminică din Jefferson-ul anului 1876. Potcoavele cailor băteau un ritm straniu pe cărămizile roşii ale pavajului, iar băiatul care vindea gogoşi calde ţipa exact sub fereastra ei.

Ea îşi aruncă picioarele peste marginea patului, tresărind când auzi ciocănitul din uşă.

— Cine este?

— Behringer.

— Intră.

Uşa din lemn sculptat se deschise şi Behringer pătrunse în încăpere. În lumina lumânării era chinuitor; în razele puternice de soare virilitatea lui desăvârşită era cuceritoare.

O cămaşă albă apretată, pantaloni strimţi, haină gri şi o vestă grena compuneau ţinuta lui de dimineaţă.

Părul negru, ondulat, îi era pieptănat spre spate, şuviţele grizonate, insesizabile seara trecută nefăcând decât să-i accentueze senzualitatea. El străbătu camera cu braţele pline şi aşeză pachetele pe care le căra pe masă.

— De regulă dormi până la ora cinei?

— Numai când scriu până seara târziu. Ea îşi strânse buzele dându-şi seama de cuvintele scăpate.

Prea târziu.

— Deci, eşti scriitoare?

Alungând ideea cu un gest din mână, ea râse şi se ridică.

— Oh, toate doamnele ţin jurnal, nu-i aşa?

El îşi scoase haina şi o aruncă pe marginea patului.

— Cele pe care le cunosc eu, nu. Katy ar prefera să-şi lase smulse urechile decât să petreacă cinci minute citind sau scriind. Dar presupun că deja ştii acest lucru. Cred că Vivian citeşte cu cea mai mare asiduitate doar revistele de modă. *Godfrey's Ladywear* şi altele de acest gen. Ţie ce-ţi place să citeşti?

Ca de obicei, Behringer se aşează pe scaunul din faţa căminului, încrucişându-şi picioarele şi aşteptă răspunsul ei.

— Oh, orice îmi cade în mână. Ea veni şi se aşeză în apropierea lui.

— Acasă avem o bibliotecă bine pusă la punct. Cât timp vei sta la noi vei fi liberă să-ţi alegi ce doreşti.

Ea încuviinţă din cap.

— Foarte generos din partea dumitale. Dar...

Behringer aşteptă răbdător, în timp ce adevărul straniu, de neînţeles, se rotea pe vârful limbii Rebeccăi. Cum putea ea să-i spună când nici măcar ea nu înţelegea?

Privirea lui pătrunzătoare cercetă atent scutul ei, căutând răspunsuri. Când vorbi, glasul lui, ca de obicei, fu blând.

— Ai dori să-mi spui?

Ea râse, eliberând un hohot forţat.

— Nu pot.

— Înţeleg. El continuă să o fixeze cu acea privire iscoditoare.

Împreunându-şi mâinile în poală, el începu să-şi plimbe absent unul din degete pe dosul mâinii opuse. Rebecca îi urmări gesturile, fascinată de senzualitatea mângâierii, remarcând perfecta îngrijire a acelor degete. Îşi aminti totuşi uşoara lor asprime pe care o simţise când îi alunecaseră pe trup. Mâinile unui gentleman care nu strâmba din nas când era vorba de muncă grea.

Aproape instantaneu, ea sesiză cicatricile care şerpuiau pe mâinile lui spre degete, în nuanţe mov lipsite de strălucire, pe care nu le remarcase noaptea trecută, dar care se potriveau de minune cu bronzul puternic. Atunci ea îşi dădu seama că mişcarea lui nu era decât un efort inconştient de a-şi ascunde cicatricile, un efort care nu făcea decât să atragă atenţia în acea direcţie. Examinarea ei atentă deja o înflăcărase, când una din acele mâini arătă spre. Masă.

— Ţi-am cumpărat câteva lucruri. Confecţii, dar aşa cum obişnuiesc să spun mereu, mai bine un corsaj de gata decât unul sfâşiat.

Gestul lui o făcu pe Rebecca să zâmbească.

— Câtă bunătate din partea dumitale.

O sprinceană neagră se ridică nepăsătoare.

— Bunătatea este o virtute care îmi lipseşte. Katy te-a pus într-o postură al naibii de compromiţătoare. Acum, rosti el lipsit de fantezie, ce-am să mă fac cu tine?

Satisfacţia Rebeccăi dispăru instantaneu.

— Asta da întrebare.

Behringer se aplecă tăcut în faţă, rezemându-şi coatele pe genunchi şi-şi răsuci fata ca să o privească mai bine.

— Câţi ani ai? întrebă el, brusc cuprins de groază.

Rebecca remarcă scânteile care se aprinseră în ochii care o măsurau.

— Un an mai mult decât Katy, zise ea, faţa arzându-i din cauza minciunii.

— Iisuse, zise el încet. N-ai decât optsprezece ani?

Tulburat, Behringer se ridică, se îndreptă spre cămin şi se sprijini cu cotul de faţada acestuia.

— Am crezut... mi-am dat seama că eşti tânără... în lumina lămpii, ai părut... te-ai comportat... Dumnezeule.

Rebecca se aşeză tăcută încercând să-şi imagineze ce gândea el cu mintea lui masculină, din perioada victoriană.

Behringer începu să vorbească fără să se uite la ea.

— Te vom urca pe primul vas care pleacă spre Shreveport.

— Nu! zise Rebecca. Nu se poate.

Expresia de pe chipul lui Behringer era rece.

— De ce nu?

Ea îşi privi mâinile.

— Am motive foarte întemeiate, dar nu ţi le pot spune. Părinţii mei nu m-ar primi niciodată.

În acel moment, Behringer chicoti neamuzat.

— Dacă îţi imaginezi că mă vei prinde în capcana căsătoriei...

Rebecca ar fi putut să geamă, dar se hotărî să nu procedeze astfel.

— Nicidecum, zise ea. Pur şi simplu nu pot să mă întorc în Shreveport şi nici nu-ţi cer dumitale o soluţie la situaţia mea neplăcută.

Behringer începu să se plimbe prin faţa căminului, privind absent la podea.

— Şi totuşi eu mi-am petrecut noaptea gândindu-mă de ce fel de boală mentală suferă sora mea de te-a putut pune într-o

asemenea postură. Dacă nu te poţi întoarce acasă, mă tem că revenim la planul iniţial.

— Planul iniţial?

— Ai fi o însoţitoare potrivită pentru mama mea. Katy şi mama sunt foarte apropiate. Şedeau tot timpul una în compania celeilalte, înainte ca sora mea să plece la şcoală. Mama este femeia cea mai maleabilă din lume, dar în afara familiei are puţine prietene. Tata este un om influent şi cu toate acestea mama nu este apropiată de femeile din Jefferson. Cred că este o reminiscenţă care datează din perioada când stătea în New Orleans. Behringer se încruntă.

— Dar Vivian?

— Ce-i cu ea? Chipul lui era inexpresiv.

Cuvintele lipsite de tact erau imposibil de retractat. Ea se pomeni îngăimând prosteşte, dorindu-şi în zadar ca gândurile acestui bărbat să fie mai uşor dezvăluite.

— Credeam... că Vivian şi mama dumitale sunt foarte apropiate.

El îşi reluă mersul sacadat, cu mâinile împreunate la spate şi începu să vorbească pe un ton plictisit.

— Asta pentru că nu o cunoşti pe Vivian. Vivian nu are nicio atracţie pentru lucrurile care îi sunt dragi mamei. Ţelul ei în viaţă este să descopere cea mai potrivită scufie din lume. Behringer se opri din mers şi o privi fix pe Rebecca. Te rog pe tine să iei locul lui Katy în viaţa mamei cât lipseşte ea.

Rebecca şovăi. *Mi-ar face plăcere să accept postul, dragă domnule Behringer, dar nu ştiu când voi fi proiectată înapoi în secolul douăzeci...*

— Uite, începu ea. Nu vreau să par nerecunoscătoare, dar nu mă cunoşti deloc. De ce m-ai duce în casa dumitale? Şi ce te face să crezi că mama dumitale va îmbrăţişa ideea?

— Mamei întotdeauna i-au plăcut aventurile, continuă el. Cred că eşti exact fiinţa de care are nevoie.

Rebecca oftă. Deocamdată nu prea avea de ales. Dacă învăţase ceva în viaţă, atunci era faptul că tinerele anilor 1800 nu erau în siguranţă în zonele de frontieră. Noaptea trecută confirmase rezultatul celor zece ani de cercetări academice. Indiferent cât de

rafinat se credea, Jefferson-ul, la numai zece ani de la încheierea războiului civil, rămânea un oraş de frontieră.

— Mama dumitale pare să fie o femeie fascinantă. Sper să nu o plictisesc.

Behringer îşi ridică o sprinceană.

— Mă îndoiesc că se va simţi plictisită. Acum, dacă nu intenţionezi să porţi toată ziua o rochie fixată în ace, îţi sugerez să te schimbi. Eu mor de foame.

Behringer ieşi din cameră şi după ce desfăcu pachetele pe care el le aduse, Rebecca le examină conţinutul: o mătăsoasă rochie roz cu dantelă crem la mâneci şi la gât, cu o fundă maron în talie; o pereche de pantofi, lenjerie din dantelă care părea inspirată din ceaţa dimineţii. Îşi dezbrăcă rochia gri distrusă, îşi stropi faţa cu apă şi apoi se îmbrăcă. Când termină auzi un uşor ciocănit în uşă.

Era Behringer. Coborâră împreună scările la recepţie şi în timp ce el plăti nota, Rebecca îl aşteptă în faţa uşii. Până să apuce să înţeleagă ce se petrece, ea îşi simţi braţul încleştat de nişte degete puternice care o traseră afara.

În oraşul ăsta nimeni nu poate să stea liniştit, se gândi ea.

— Ai să regreţi ziua în care m-ai părăsit, Bessie.

Răsucindu-se spre răpitorul ei, Rebecca îşi pierdu răsuflarea. Ochii lui căprui trădară instantaneu uluirea.

— Dumnezeule, murmură el. Îmi pare rău, am crezut...

— Abe Rothschild, şopti ea, amintindu-şi chipul yankeului, care peste o sută de ani avea să decoreze pereţii mai multor camere din Jefferson decât în oricare alt oraş din Sud. Ironia sorţii era, se gândi ea, că figurile istorice cele mai notorii din Jefferson nici măcar nu trăiseră în oraş.

Istoria fusese, într-adevăr, corectă. Soţul lui Bessie Moore era Abe Rothschild, nu acel Benjamin cu voce joasă pe care îl cunoscuse. O durere de gheaţă o săgetă gândindu-se la Bessie, cea luată pe nepregătite.

— Mă cunoaşteţi? întrebă el, surprins.

Oh, am auzit de dumneavoastră.

— Atunci înseamnă că o cunoaşteţi şi pe soţia mea.

— Tocmai am întâlnit-o... acum câteva zile, zise Rebecca, inventând. Era distrusă când am văzut-o. Se pare că partenerul o

părăsise. Când am vorbit eu cu ea era în drum spre Cincinnati să vă caute. Să se împace cu dumneavoastră.

Rebecca spera să-i ofere lui Bessie câteva zile să-l evite pe Rothschild şi rămase uluită când văzu lacrimi în ochii bărbatului.

— Nu-mi... nu-mi vine să cred. El îşi drese glasul. Dumnezeu ştie că nu merit aşa ceva. Ea are tot dreptul să mă urască, dar jur că m-am schimbat. De curând m-am împăcat cu tatăl meu şi aş vrea... aş vrea ca noi să întemeiem o familie, mărturisi el. Apoi pufni în râs. Nu-mi vine să cred că vă spun toate acestea.

Nici ei nu-i venea. Sensibilitatea de pe chipul lui nu se potrivea deloc cu un ucigaş cu sânge rece.

— Rebecca?

Vocea calmă din spate o făcu pe Rebecca să tresară. Behringer şedea pe trotuarul podit cu lemn din faţa hotelului şi o privea cu blândeţe.

— Eşti gata? întrebă el distant.

Rothschild pufni în râs.

— Trebuie să vă explic, domnule, că am confundat-o pe soţia dumneavoastră cu soţia mea.

Behringer izbucni într-un hohot forţat.

— Astăzi este ziua încurcăturilor. Mergem, Rebecca?

Năucită, Rebecca îl urmări pe Rothschild lipindu-şi buzele de mâna ei.

— Mulţumesc mult, domnişoară. Îmi cer din nou scuze că v-am deranjat.

În timp ce atrăgătorul bărbat se urcă în trăsura lui, Rebecca se văzu stând în cimitirul Oakwood, plângând la mormântul lui Bessie Moore. Având soluţia îngrozitoare la enigma ei imposibilă.

Ea se afla aici ca să îndeplinească un singur scop, să prevină violenţa şi zadarnica moarte a lui Bessie Moore, de mâna unui bărbat sălbatic şi egoist. Încă nu ştia cum se întâmplase. Nici nu mai conta. Se părea că durerea pe care i-o pricinuise moartea lui Bessie, atinsese o coardă sensibilă a destinului romantic care îi îngădui să facă deosebirea între acest trecut crunt despre care scrisese la întâmplare şi în care evadase atâta vreme. De astă dată, se gândi ea cu un copleşitor simţ al datoriei, avea să rescrie trecutul astfel încât să aducă vieţii o bogăţie mai mare decât o simplă distracţie de după-amiază.

Capitolul 10

Behringer o conduse pe Rebecca într-un restaurant aflat pe cealaltă parte a străzii, privirile nepoliticoase urmărindu-i de parcă ea ar fi avut un al doilea cap crescut pe umăr. Aromele seducătoare de la restaurant treziră apetitul ei lâncezit. Când le sosiră farfuriile Rebecca uită complet de însoţitorul ei şi începu să devoreze mâncarea.

— Vai, uite-o şi pe domnişoara din New Orleans al cărei tătic i-a dat o broşă identică cu cea a familiei Behringer.

Tonul feminin familiar, plin de viaţă, se scurse peste umărul Rebeccăi, în timp ce aceasta îşi ducea la gură furculiţa plină cu şuncă. Posacă, întrebându-se dacă îi era destinat să o vadă întotdeauna pe această femeie, în ipostazele ei cele mai neplăcute, Rebecca începu să mestece ca o veveriţă ce-şi roade ghinda, refuzând să ia în seamă prezenţa femeii.

Behringer se ridică, punându-şi şervetul lângă farfurie. Iute, o conduse pe Vivian spre un colţ mai discret, departe de masă.

Vivian Fairchild era probabil cel mai frumos fulg care se aşezase vreodată pe planetă, observă absentă Rebecca în timp ce-şi mesteca şunca. Încetă să mai mănânce când femeia ridică tonul, vocea fiindu-i purtată spre toţi clienţii din jur.

— Companie pentru mama ta? Mă iei drept proastă? N-am să îngădui să-ţi baţi joc de mine chiar sub acoperişul meu.

Rebecca înghiţi în cele din urmă. Fata avea să fie o soţie foarte geloasă.

Behringer o conduse pe Vivian afară, strângându-i tare braţul. Ştiind că privirea ei prostească nu făcea decât să prelungească situaţia grea, Rebecca îşi văzu mai departe de masă. Ce prostuţă.

După câteva minute Behringer se întoarse şi, riscând, ea se uită spre el. Expresia de pe chipul lui era aspră, făcând-o să-şi dea seama că şi cea mai simplă întrebare ar stârni o furie gratuită. Masa continuă în tăcere.

Când ieşiră în soarele după-amiezei, supărarea lui Behringer păru mai estompată. Ea rămase în faţa restaurantului, cât se duse

el să aducă şareta, aşteptând să mai apară cineva care să o înhaţe. În timp ce el o ajută să urce, ea îl privi drept în ochi.

— Te simţi bine?

El zâmbi răutăcios.

— Eu sunt un dandy, scumpo, pe când tu eşti zevzecă.

Rebecca se trase mai departe când coapsele lor se atinseră şi-şi simţi trupul inundat de căldură. Mirosul de piele, de cai şi de praf contopit cu mireasma lui proaspătă, masculină, dădu naştere unui ameţitor parfum natural. Ea îşi netezi fustele, iar el îndemnă caii să pornească.

— Şi, ce anume am mai făcut acum?

— Dragă, zise el crispat, de ce nu ai rămas în camera lui Katy aşa cum ţi-am cerut?

Întrebarea pusă direct o făcu pe Rebecca să se foiască. *Deoarece,* îi răspunse ea în gând, *eram îngrozită; ţi-am spus cumva că eu nu mă voi naşte decât peste optzeci de ani?*

— Aveai alte probleme.

— Câtă noblețe din partea ta. Expresia de pe chipul lui se înăspri din nou, în timp ce şareta îşi continua drumul pe strada Austin. Habar nu ai ce se întâmplă aici, nu-i aşa?

Ea scutură din cap, supărată, căutând un indiciu pe chipul lui.

— Jumătate din oraşul acesta nenorocit ştie că am petrecut noaptea împreună. Cealaltă jumătate ştie că hainele pe care le porţi, lenjeria, pentru numele lui Dumnezeu, le-am cumpărat eu. Vivian are prietene în ambele tabere. Trebuie să-ţi explic mai clar?

Într-o logică aberant de ciudată care se potrivea de minune acelor zile, Rebecca se pomeni nespus de amuzată la gândul că acest bărbat brunet, cuceritor, alesese pentru ea lenjerie delicată.

— Dar eu n-am făcut nimic, mormăi ea.

Ochii înflăcăraţi ai lui Behringer îşi coborâră privirea asupra ei.

— Nu pot să mă decid dacă eşti cea mai pasională femeie în viaţă sau dacă eşti o fecioară blestemată. Trebuie să fii crescut prin mlaştini nenorocite ca să nu-ţi dai seama de toate astea.

Ea se supără.

— Tot ce constat mă conduce spre indiscutabilul fapt că te comporţi ca un puşti de şase ani.

— Tu ar trebui să-ţi faci mult mai multe probleme decât mine, zise el chicotind.

— Nu eu am o logodnică geloasă gata să-mi smulgă barba, replică ea.

Dirijând caii spre ieşirea din oraş, Behringer scutură din cap.

— Repet, eşti o zevzecă. Doreşti să-ţi fac portretul?

Enervată că fusese luată drept un copil încet la minte,

Rebecca mormăi posacă.

— Dă-i drumul.

— O tânără fată neînsoţită într-un oraş în care femeile singure nu au nicio şansă de supravieţuire oferă o alternativă unei existenţe de adevărat iad. Şi nu o interesează nici cât negru sub unghie despre ceea ce crede lumea despre ea. Vrei să fii cunoscută drept metresa mea? El îşi coborî privirea spre ea, ochii fiindu-i întunecaţi de furie. Căci în acest caz, n-am să-mi mai fac niciun fel de grijă. O să-mi ocup vremea cu activităţi mult mai interesante, cum ar fi de pildă clădirea unui fundament solid pentru acele zvonuri, însă odată ce mama mea va auzi astfel de lucruri, nu pot să ştiu cum va reacţiona. Dar pe cine încerc să prostesc? Mama şi-a cioplit o nuia din nuc ca să o folosească pe pielea mea, murmură el, scuturând capul la neaşteptata întorsătură ivită în viaţa lui. Şi odată ce aceste zvonuri vor prinde rădăcini, întoarcerea la dulcea ta viaţă din Shreveport nu va mai fi posibilă.

Mânia Rebeccăi se aprinse, contopindu-se cu ruşinea.

— Iartă-mă dacă nu sunt preocupată de alegerea toaletelor potrivite, pentru petrecere. Noaptea trecută supravieţuirea mi s-a părut mai importantă, zise ea înclinându-şi capul şi privind curioasă la el de parcă n-ar fi putut să-i stabilească valoarea. Şi, ca să fie clar, nu eu am hotărât să-mi petrec noaptea în camera altei persoane, ci tu, fiind logodit cu o prostănacă geloasă.

— Nu, tu ai fost cea care a decis să stea de una sigură la Excelsior House, după ce furaseşi cea mai faimoasă broşă din regiune, pe care la numai un kilometru depărtare ai oferit-o drept plată pentru o cameră. Există un raţionament intuitiv, după cum ar spune Aristotel.

Rebecca clocotea tăcută, faţa apropiindu-se cu paşi repezi de culoarea purpurei. El avea dreptate, fir-ar să fie, iar ea ura acest lucru mai mult decât îl ura pe el.

— Ei bine?

— Ei bine ce? ţipă ea, obrajii arzându-i.

— Ei bine, ce să fie? Compania mamei mele sau metresa mea? Domnişoara Fairchild oricum bănuieşte lucrul cel mai rău, aşa că mie îmi este indiferent.

— Câtă consideraţie din partea dumitale.

— Nu dau două parale pe ce gândeşte ea.

— Da, văd că subiectul aici este cât de puţin contează părerea ei. O neaşteptată încordare o îngrozi pe Rebecca.

Behringer trase hăţurile şi opri brusc caii pe drumul 1 pustiu.

— Fii atentă, începu el, ochii strălucindu-i de furie. Nu mă interesează deloc ce crede Vivian, însă mă interesează enorm ce cred oamenii despre prietenele surorii mele. Nu pot să înţeleg cum de i-ai îngăduit trăsnitei ăleia să te pună într-o postură atât de tâmpită.

Behringer ridică hăţurile şi lovi coapsele cailor. Aceştia porniră la galop şi neaşteptat Rebecca constată că nu ştia de ce era supărată. Numai dacă... Numai dacă, se gândi ea nefericită, nu cumva starea ei se datora faptului că ştia că niciodată nu avea să aibă dreptul nici măcar să-l sărute pe acest bărbat imposibil, că niciodată nu avea să-l poată strânge la piept, că niciodată nu trebuia să încurajeze genul de visuri pe care el i le stârnise. De ce naiba întreţinuse ea toate fanteziile astea romantice?

Da, avea suficiente motive să fie supărată.

Să-l ia naiba. De ce se căsătorea el cu o femeie cu care nu avea nimic în comun, pe care era evident că abia o suporta? Era ceva ce ea nu avea să-l întrebe niciodată. Nu dorea să audă raţiunea care făcea o asemenea situaţie nu numai posibilă, ci şi singura acceptabilă. Şi dacă tot era la capitolul învinuiri, de ce trebuise el să fie cu o sută douăzeci de ani mai vârstnic decât ea?

— Domnule Behringer, zise ea, adoptând voioasă intonaţia tipic victoriană, voi fi cea mai potrivită tânără pe care ai cunoscut-o, iar această Vivian a dumitale şi cu mine vom deveni cele mai bune prietene. Până la urmă mă tem că va înceta să mai fie geloasă pe mine.

Behringer se răsuci şi o privi de parcă ea se transformase într-o capsulă de bumbac.

— Nu mai spune.

— Da. Dumneata înjuri prea mult. O lume de adjective te aşteaptă, domnule.

— Cum naiba intenţionezi să înfăptuieşti acest miracol? în primul minut în care am să te las cu ea te vei transforma într-un morman de satin zdrenţuit.

— Sunt convinsă că domnişoara Fairchild nu este genul care să recurgă la asemenea măsuri. Dimpotrivă, vom fi prietene.

— Înţeleg. Şi intenţionezi să te foloseşti de un pistol ca s-o ţii departe de părul tău nemaipomenit?

Rebecca îl atenţionă cu degetul.

— Cum poţi vorbi despre logodnica dumitale într-o manieră atât de dispreţuitoare?

Brusc Behringer izbucni în râs.

— Îmi dau seama că va avea mult de furcă cu tine, cu calmul tău. Am priceput. Şi fii atentă la flecărelile prosteşti pe care tocmai ai început să le rosteşti.

Când se apropiară de casă, Behringer înjură.

— Este aici.

Rebecca privi spre casă, remarcând frumoasa şaretă oprită în faţa porţii.

— Dacă femeia îţi va deveni soţie, va trebui să înveţi să ai încredere în ea.

El întoarse şareta spre grajduri.

— Când voi putea prezice un tornado în mai, atunci o să mă încred şi în Vivian Fairchild.

Ajunşi în grajduri Behringer puse hăţurile în mâinile unui băieţel.

— Ce face mama ta, Amos?

Băiatul zâmbi la salutul prietenos al lui Behringer.

— Bine, dom'le Behringer. Îmi face o cămaşă nouă de ziua mea. Îi lucru ăl mai fain' pă care îl văzui vreodată.

Involuntar Rebecca sesiză gingăşia lui Behringer faţă de băiat şi tăcută îl urmă spre spatele casei. Apropiindu-se de uşă, ea auzi o voce masculină, alinând o femeie care plângea.

— Oh, drace.

Vivian Fairchild stătea în salon, suspinând uşor în braţele unui bărbat, versiunea mai vârstnică a lui Garitson. Ea îşi dădu seama înainte de a fi prezentaţi că acela era Jacob Behringer, bărbatul care sfidase frontiera cu o tânără de la o tavernă din New Orleans şi-şi făurise o reputaţie de conducător în comunitatea Jefferson-ului.

Chipul lui Jacob Behringer întunecat de o ură făţişă o privi pe Rebecca.

— Cum îndrăzneşti! şopti el, în timp ce ochii lui negri o măsurau pe Rebecca cu vădit dispreţ. Cum îndrăzneşti să intri în casa mea? Nu eşti binevenită aici.

Speriată de furia îndreptată împotriva ei, Rebecca înghiţi în sec.

— Eu... începu ea cu glas stins. Bărbia începu să-i tremure şi atunci îşi strânse buzele. Refuză să se coboare la nivelul unui copil răsfăţat.

— Tată! explodă Behringer. N-am să permit să i se vorbească domnişoarei Reynolds astfel.

Jacob îşi întoarse privirea pârjolitoare spre fiul lui şi, preţ de o clipă, cei doi bărbaţi îşi interziseră unul altuia să vorbească. În cele din urmă, mânia bărbatului mai vârstnic se transformă într-o justificată indignare.

— Ai tupeul să iei apărarea acestei fete în faţa logodnicei tale?

— Domnişoara Reynolds este o prietenă apropiată a lui Katy, zise Behringer cu răceală. S-au cunoscut vara trecută în Shreveport şi de atunci au tot corespondat. Katy a aranjat ca domnişoara Reynolds să-i ţină companie mamei cât va lipsi ea. A vrut să-i facă o surpriză mamei, iar eu i-am promis că o să-i păstrez secretul.

Behringer se îndreptă spre fereastră şi-şi afundă mâinile în buzunarele pantalonilor. Glasul lui nu trăda nimic din emoţia mişcărilor lui.

— Dar dacă această absurditate va continua, pur şi simplu va trebui să o însoţesc pe domnişoara Reynolds acasă, iar mama va rămâne teribil de însingurată. Doar dacă domnişoara Fairchild nu va binevoi să-şi petreacă timpul cu ea, rosti el impulsiv aruncându-i o privire femeii blonde.

Rebecca îl urmări îndeaproape pe Behringer, mustăcind. Ce mincinos neruşinat! Talentul lui inventiv era pe măsura imaginaţiei ei.

Vivian clipi neputincioasă, Rebecca observând că răzbunătoarea scorpie din restaurant dispăruse, lăsând în urmă fumurile ei inofensive.

Jacob Behringer se uită neîncrezător spre fiul lui. Îşi coborî apoi privirea spre Vivian şi interveni violent în discuţie.

— Ai dormit în braţele ei noaptea trecută, Garitson. N-am să îngădui ca Vivian să fie insultată.

— Nu domnişoara Fairchild a fost cea calomniată, replică Behringer. Katy rezervase un apartament pentru domnişoara Reynolds în care să locuiască până în clipa în care avea să fie prezentată familiei, însă doamnei ei de companie i-a fost imposibil să o însoţească. A făcut singură călătoria, numai ca să-i facă lui Katy un serviciu. Când a ajuns aici era obosită şi singură. Era prea târziu să mai găsească o altă damă de companie. Eu am stat de partea cealaltă a uşii încuiate, într-un dormitor separat. Şi sincer vă spun, m-am săturat de discuţia asta. Domnişoara Fairchild o fi obişnuită să comenteze aranjamentele de culcare în compania bărbaţilor, însă domnişoara Reynolds nu este. Noaptea trecută a fost destul de dificilă şi fără această situaţie. El se întoarse spre Rebecca.

— Te simţi bine, draga mea? întrebă el preocupat.

Rebecca îl bătu uşor pe braţ, afişând un zâmbet delicat.

— Da, sincer mă simt bine.

— Unde este mama? îşi întrebă Behringer tatăl.

— În grădină, răspunse bărbatul răspicat.

Cuvintele lui Behringer fură la fel de tăioase.

— Atunci, cu rugămintea de a mă scuza eu am s-o conduc pe domnişoara Reynolds în camera ei. Sunt convins că va înţelege că mai târziu îi vei cere iertare, tată.

Fără vreo altă explicaţie, Behringer o luă pe Rebecca din faţa unui Jacob Behringer năucit şi a unei Vivian nerăzbunate.

Ajunşi în camera lui Katy, Rebecca nu fu surprinsă să găsească un surâs strălucitor în ochii lui Behringer. El închise încet uşa.

— Ei bine, zise ea sec, nu-ţi este teamă că-mi mânjeşti numele aflându-te cu mine în spatele unor uşi închise?

El se apropie de ea şi-şi sprijini mâinile pe umerii ei.

— M-am temut că n-o să ajung primul înăuntru, murmură Behringer.

După o clipă de şovăire, el îşi sprijini capul pe creştetul ei.

— Şi mă mai tem că după ce totul va fi spus şi făcut, nu-mi va mai păsa de reputaţia ta. Ar trebui să-mi pese, ştii? Priorităţile mele dintr-o dată au luat-o după capul lor.

— Nu mi-am imaginat niciodată ca un bărbat atât de respectabil să fie un mincinos atât de versat, zise Rebecca, depărtându-se de el şi apropiindu-se de fereastră. Am să ţin minte acest lucru.

Tăcut el veni lângă ea, Rebecca simţindu-i căldura înainte de a-i auzi vocea blândă, răguşită.

— Miroşi ca zorii unei dimineţi de primăvară.

Un fior delicat o învălui când Behringer o atinse uşor pe umăr.

— Hainele ţi se potrivesc precum mi-am imaginat?

— Asta-i nebunie.

— Nu, zise el întorcând-o cu faţa spre el. O tulburătoare văpaie se aprinse în ochii lui. A nu te atinge este nebunie. Eşti cea mai încântătoare femeie pe care am văzut-o. Mă faci să uit lucruri pe care n-ar trebui să le uit. Îmi aminteşti de... Ochii lui se întunecară, iar tulburătoarea emoţie dispăru. Brusc el se depărtă de ea şi se îndreptă spre uşă. Am s-o anunţ pe mama că ai venit. Odihneşte-te.

Rebecca îl urmări plecând, şi-şi dădu seama, sigură, de parcă ar fi văzut o siluetă feminină intrând în cameră, că Garitson Behringer era îndrăgostit de o altă femeie. Şi aceasta nu era Vivian Fairchild.

Capitolul 11

Garitson Behringer şedea pe malul lui Big Cypress Bayou, privind vapoarele care treceau. Întârziase la întâlnirea cu Silas Fairchild, dar nu-i păsa. Ziua de august era mai arzătoare decât vârful limbii unui şarpe cu clopoţei, iar mintea lui era aproape la fel de înveninată.

Aşezându-se pe o fâşie verde de iarbă, Behringer rupse un fir şi începu să-l mestece alene. Avea o serie de probleme noi, ultima între ele fiind redresarea economică pe care o căuta Silas Fairchild. Se gândi atunci la viitorul lui socru, mult respectatul lider şi om de afaceri al oraşului. Silas îşi proteja de fapt propriul lui spate, se gândi Behringer în sinea lui. El, Garitson, suferea la fel ca toţi ceilalţi din Jefferson.

Privind în gol pe malul opus al râului, îi veni în minte tânăra care îi întorsese viaţa cu susul în jos de când îşi făcuse apariţia, în urmă cu şaisprezece ore. Tatăl lui era furios, logodnica la un pas de aplopexie şi, după cum cunoştea el Jefferson-ul, trei pătrimi din prietenii lui cei mai apropiaţi auziseră deja despre ultima lui indiscreţie. Inocenţa lui în această ticăloşie aparte făcea ca totul să fie mai preţios.

Vivian dorea ca această fată să fie urcată în primul tren spre Shreveport. Judecata lui, pentru prima dată, urma aceeaşi linie cu raţionamentul lui Vivian. Pusă în balanţă cu ispita oferită de prietena lui Katy, raţiunea pălea. Behringer se încruntă amintindu-şi de sora lui mai mică, care nu avea nici jumătate din vârsta lui. Rebecca Reynolds, fata care în această clipă dormea în casa tatălui lui, nu se purtase ca o fată de vârsta lui Katy. Avea o înţelepciune dezarmantă şi o siguranţă care îl făcea să se simtă de optsprezece ani.

Cu ce se schimba situaţia dacă se căsătorea cu Vivian? se întrebă el deodată, cu şovăiala unui şcolar mofturos.

Desigur, nu exista nimic care să-l împiedice să nu le păstreze pe amândouă, se gândi el, contrazicându-se singur. Neîndoielnic, fata avea să accepte, dacă era convinsă cum trebuie. Dorinţa ei amorţită, trezită tandru, avea să nască pasiuni pe care el o singură dată îşi imaginase că le cunoscuse la o femeie.

Năpădit de amintirile ultimei nopţi, el închise ochii. Imagini fragmentate ale pielii ei albe dorind inocentă atingerea lui îi chinuiau mintea, îl obsedau. Evident, ştii cum să-ţi rezervi o bucăţică grozavă, prietene, se gândi el.

De unde venise ea?

Se gândi la Katy şi un zâmbet îi brăzdă faţa. Dorea din tot sufletul ca ea să nu se maturizeze, căci năzdrăvăniile copilăreşti erau cele care aveau să încânte într-o bună zi bărbatul potrivit. Pe

el cel puţin acestea îl convinseseră de prietenia împărtăşită de Katy şi Rebecca, de faptul că ele două erau croite din acelaşi aluat.

Aruncând o pietricică în apele întunecate, îşi aminti să-i trimită o telegramă lui Katy în care să-i mulţumească pentru distracţie. Îşi imagină cât de îngrozită avea să fie ea gândindu-se că farsa nu-i reuşise, că prietena ei se compromisese cu succes. Asigurându-se că aşa avea să-i răsplătească schema, Behringer zâmbi.

De unde naiba venise ea?

Coborâtă parcă din visele lui, născută din abisul dorurilor care păreau să-şi aibă sălaşul în el, ea se materializase în viaţa lui, formele line strălucindu-i umede în lumina lumânărilor, în ochi licărindu-i ceva ce el aşteptase aproape patruzeci de ani să vadă. Mişcând firul de iarbă prin apă, Behringer se gândi să-i dea drumul şi să-l privească dus de curent, eliberat pentru totdeauna de încleştarea lui.

El blestema pofta profană care îl măcina. Nu-l satisfăcea o mireasă frumoasă, fără prea multă minte, al cărei tată avea să-i dăruiască o autoritate batjocoritoare. Autoritatea disperat dorită, dacă avea de gând să elucideze misterul ce dura de şapte ani şi care îi preschimbase viaţa în iad. Acum, dorea cu disperare o simplă elevă, ce avea înţelepciunea unei femei mult mai vârstnice, căreia însă nu putea să-i ofere nimic în schimb. Absolut nimic.

Behringer se ridică, îşi scutură pantalonii de praf şi după ce îşi privi ceasul de buzunar se încruntă. Petrecuse patruzeci şi cinci de minute visând ca un şcolar şi fără îndoială că Fairchild deja plecase de la birou. Trecu podul şi în mai puţin de cinci minute ajunse la biroul lui Fairchild din strada Market. Intrând în clădirea cenuşie îşi scoase din mers haina.

— Aici, Garitson. Vocea strigă dintr-o încăpere dosnică. Ai întârziat.

Behringer intră în biroul lui Fairchild şi se aşeză pe un scaun din faţa lui.

— Am să mut şedinţa pe care am stabilit-o pentru vineri seara cu o oră mai târziu ca să nu intrăm în conflict cu petrecerea.

— Expertul în minereuri pe care l-am solicitat îşi stabilise să sosească la ora opt, zise Behringer supărat că îşi vedea interesele atinse, supărat că Vivian Fairchild conducea oraşul. Nu ştiu dacă va reuşi să ajungă aici cu o oră întârziere.

Jucându-se cu creionul pe o foaie, Fairchild vorbi fără să-şi ridice privirea.

— Va reuşi dacă îşi vrea onorariul.

Behringer oftă.

— Atunci nouă să fie.

— Aud că mi-ai făcut fata să sufere.

— Sărăcuţa, ar fi geloasă şi pe umbra ei, rosti Behringer aruncând o privire urâtă, dacă n-ar avea complexul culorii negre, neintrată în modă.

— Cine este fata?

Behringer nu se lăsă păcălit de clipirea amuzată a ochilor albaştri-argintii ai lui Fairchild. Deşi bărbatul dădea senzaţia că-şi lua în râs fiica, în realitate adora fiecare fibră a firii ei.

— Este o prietenă a lui Katy. O să-i ţină companie mamei cât sora mea va fi la şcoală.

El nu lua în seamă sunetul pe care Fairchild îl făcu auzind scuza, cuvintele unui şcolar explicând cum scăpase cărţile în râu. Replica i se învârtise pe limbă ori de câte ori încercase să o rostească, însă de astă dată se împotmolise. Nu dorea decât să-i spună lui Silas Fairchild că fiica lui era un copil neruşinat, care merita o bătaie bună. Bineînţeles, că nu o făcu. Până nu avea să aibă sub control Fairchild&Sons, nu intenţiona să joace decât rolul logodnicului îndrăgostit.

Deoarece avea cinci fete, Silas începuse să caute un succesor potrivit de îndată ce fiica lui cea mare, Vivian, împlinise paisprezece ani. Şi în urmă cu şapte ani când Garitson Behringer devenise partida cea mai dezirabilă din ţinut, Fairchild începu să cultive unirea lui Behringer cu Vivian care împlinise atunci şaptesprezece ani.

Behringer avea propriul motiv ca să se căsătorească cu Vivian, şi aşa avea să facă. Era o ironie a sorţii ca însurătoarea cu o altă femeie să-l pună în postura de a ajunge la originea incendiului care îi ucisese soţia şi fiul.

Silas se ridică şi se îndreptă încet spre fereastră, frecându-şi alene degetul mare de cadranul ceasului de buzunar.

— Garitson, Vivian era încă o copilă când eu am hotărât ca tu să preiei controlul la Fairchild&Sons. Bineînţeles, eu întotdeauna te-am considerat mai degrabă ca pe un frate. El tăcu gânditor când sirena unui vapor şuieră, sunetul strident răsunând dureros.

— Cunoşti acest sunet la fel de bine ca şi mine. Este vaietul de moarte al unei industrii care a ţinut oraşul încă din zilele în care tatăl tău s-a stabilit aici. Dacă noi toţi n-o să ne folosim inteligenţa, Jefferson-ul se va prăbuşi.

Behringer îşi frecă ochii.

— Inteligenţa nu ne va fi suficientă, Silas.

— Da. Lucrurile nu au evoluat exact cum le-am anticipat noi. Toată lumea ştie cât de mult a scăzut nivelul apei de când a fost distrus stăvilarul în ’73.

— Lasă-l încolo de stăvilar! explodă Behringer. Lasă naibii vapoarele. M-am săturat într-atât să aud despre râu că-mi vine să urlu.

— Dacă nu era râul, Garitson, Jefferson-ul n-ar fi existat.

— Acesta este un fapt fundamental peste care nimeni nu pare a fi capabil să treacă. În regulă. Toţi am făcut bani mulţi din traficul fluvial. Acum nu mai facem, de parcă nu ar mai fi şi alte căi de industrializare. Sunt acolo şi aşteaptă să profite cineva de ele.

— Ar face bine să se prezinte expres. Garitson, am la bancă un vraf de acte care te vor mâhni la fel de mult ca pe mine.

Behringer tresări.

— La bancă?

Fairchild încuviinţă din cap, oftând.

— Acte de vânzare. Chiar mai rău, documente de prescriere de ipoteci. Jefferson-ul dispare.

— Pot să văd şi eu aceste acte?

Fairchild scutură din mână nerăbdător.

— Să le vezi? Ar trebui să te preocupe preîntâmpinarea lor.

Behringer înclină afirmativ din cap.

— Silas, sunt de părere că având acces la documentele tale de la bancă ar fi în beneficiul amândurora.

Fairchild îşi ridică o sprinceană, chipul lui păstrând o expresie rezervată.

— Cum?

Behringer îşi încrucişă mâinile la piept, se rezemă de perete şi-şi măsură atent cuvintele. Într-adevăr cum? Pentru el ar fi fost un avantaj, însă era mai mult decât probabil că pe Fairchild aveau să-l ducă la închisoare. Fairchild habar nu avea de ce dorea Behringer documentele lui.

— Ai informaţii despre afacerile din Jefferson pe care eu nu le cunosc. Sunt convins că ar fi folositoare. Falimentul firmei Fairchild&Sons ar putea fi împiedicat imediat dacă aş dispune de toate informaţiile referitoare la Jefferson.

Fairchild întoarse o privire tăioasă spre Behringer.

— Dacă există vreo informaţie de care ai nevoie, Garitson, te rog spune-mi care este. Tu poţi să menţii Jefferson-ul în viață. Știi acest lucru la fel de bine ca şi mine. Cu tine în frunte, compania mea va deveni o instituţie financiară care va asigura un viitor solid pentru fiica mea şi familia ei.

Uluit, Behringer medită, în timp ce Silas deviase uşor discuţia de la subiectul documentelor lui particulare. Behringer rămase impasibil în timp ce viitorul lui socru îşi pregătea discursul.

— Pe durata căsniciei tale, fără îndoială vor exista şi alte femei. Pentru mine acest lucru nu are importanţă. Ceea ce contează este fericirea lui Vivian. Ştii că sunt o sută de bărbaţi care ar da orice să fie în pielea ta, niciunul din ei nedorind altceva decât să pună mâna pe bani şi pe fiica mea.

Fairchild se aşează pe marginea biroului.

— Garitson, atâta vreme cât vei continua să o tratezi pe Vivian cu respectul pe care îl merită eu nu am altă pretenţie. Făcu o pauză. Prima dată când voi auzi că ai făcut-o să sufere, intenţionat sau nu, am să te fac cel mai nenorocit om în viaţă. Poţi să fii sigur de asta.

Behringer părea neimpresionat de promisiunea lui Fairchild. Pentru oricare alt bărbat afirmaţia ar fi fost lipsită de însemnătate. Silas Fairchild nu-şi pierdea vremea cu ameninţări inutile. Garitson Behringer învăţase această lecţie dureroasă cu mult timp în urmă.

Ridicându-se de pe scaun, Behringer îşi luă haina din cuierul de lângă uşă.

— Mulţumesc pentru generozitatea ta, murmură el.

— Sunt foarte serios, Garitson.

Behringer surâse.

— Cunosc acest ton foarte bine.

După ce părăsi biroul lui Fairchild, mânia provocată de convenţionalul sfat al bărbatului, răzvrătirea faţă de scenariul sugerat, îl făcură pe Behringer să se încrunte. Desigur nu era ceva la care Garitson să nu se fi gândit. Tot ce învăţase despre virilitate încă de la treisprezece ani îi spunea că nu există decât o singură soluţie, una care să fie acceptată de toată lumea. Din păcate, această perspectivă nu-l mai atrăgea.

Odată, fusese destul de norocos să găsească pe cineva ca să-i umple spaţiul dintre braţele deschise şi inima pustiită. Fusese apropierea care îi satisfăcuse acea dorinţa lăuntrică şi-şi dădea seama că fusese ceva ce nu mulţi bărbaţi cunoscuseră. Ar fi trebuit să fie recunoscător pentru acest lucru.

Acum însă dorea mai mult.

Capitolul 12

Aventurându-se, Rebecca ieşi pe hol, unde întâlni o tânără ştergând de praf o masă.

— Scuzaţi-mă, domnişoara...

— Caroline, doamnă. Dumneavoastră trebuie să fiţi domnişoara Reynolds. Am să vă duc la doamna Behringer.

Caroline făcu o mică reverenţă şi trecând-o pe Rebecca prin sala de bal o conduse spre terasă. Rebecca căută din privire oglinda de deasupra căminului. O sută de ani mai târziu, misticul dar de nuntă al lui Behringer avea să atârne în acelaşi loc. Privi apoi spre pian.

Pe mijlocul peretelui, deasupra pianului se afla portretul unei frumoase femei cu păr roşcat. Puful de pe ceafă i se zbârli la vederea portretului şi pentru o clipă ea uită că oglinda cealaltă dispăruse. Ar fi fost tentată să presupună că femeia era Katy Behringer, însă se îndoia că pe fizionomia energică a lui Katy

avea să găsească acea profundă emoţie existentă acolo. Femeia era şi mai în vârstă decât năstruşnica adolescentă.

— Domnişoară? o îndemnă vocea limpede.

Rebecca se răsuci.

— Un tablou minunat, rosti ea gânditoare.

De obicei, atât era suficient ca să-i faci pe oameni să povestească. Caroline însă nu făcu decât să zâmbească, să încline din cap afirmativ şi să continue drumul spre verandă. Rebecca se văzu silită să o urmeze.

O uimitoare femeie, cu o statură impozantă, având înălţimea apropiată de a soţului, şedea dreaptă într-un leagăn, cârpind ciorapi. Părul care odată fusese blond era acum înţesat de fire argintii. Rebecca fu instantaneu fermecată de pornirea lăuntrică care o împinsese pe această femeie înstărită să cârpească ciorapi.

După o primă privire Rebecca rămase impresionată de doamna Behringer. Inconştient femeia atinse cu piciorul podeaua de lemn a verandei, pentru a imprima un nou impuls leagănului. În câteva clipe, aspra nemţoaică avea să-şi exprime în termeni foarte precişi părerea despre ea, însă deocamdată Rebecca simţea că găsise o prietenă. Şi fără să ştie de ce, dorea ca această femeie să o placă. Avea nevoie ca această femeie să o placă.

Femeia o zări pe Rebecca şi lăsă brusc acul. Făcu atunci un lucru deosebit de ciudat. Zâmbi, afişând un surâs venit din adâncul sufletului, care îi lumină ochii limpezi, grei.

— Tu eşti Rebecca, murmură ea şi se ridică, accentul încă persistent fiind îndulcit de blândeţea vocii. Strângând în palme mâna Rebeccăi, continuă: Bun venit în casa noastră. Eu sunt Maria Behringer. Se reîntoarse în leagăn şi bătu uşor perna de lângă ea. Doreşti să bei o limonadă? Am şi gheaţă, să ştii. Sau poate un pahar de bere?

— O limonadă ar fi perfect, îi spuse ea lui Caroline. Rebecca surâse şi se aşeză lângă doamna Behringer.

— Garitson mi-a spus că ai cunoscut-o pe Katy când am fost la Shreveport.

Rebecca speriată de inevitabila născocire se îngrozi gândindu-se că avea să se împotmolească fără să-şi dea seama în ce o băgase Behringer.

— Îmi pare rău că nu te-am putut întâlni şi eu atunci, zise simplu doamna Behringer. Îmi este foarte dor de Katerina noastră. Coşi?

— Nu, zise repede Rebecca. Nu, nu pot să fac punctele drepte şi asta mă enervează. Îi păru rău că nu urmase nişte cursuri de brodat, ştiut fiind că lucrul cu acul era obligatoriu la o doamnă din perioada victoriană.

— Atunci am să te învăţ eu să coşi şi odată cu asta vei învăţa mult şi despre răbdare. Cusutul este balsam pentru spirit fie că lucrezi un nou pled pentru iarnă, fie că este vorba doar de cârpit ciorapi. Femeia zâmbi enigmatică şi puse lucrul în coşul de lângă leagăn. Sincer îţi spun, mie mi-au trebuit ani până am găsit atracţie în aşa ceva.

Imprimând un nou impuls leagănului, doamna Behringer o bătu uşor pe Rebecca pe mână.

— Eşti drăguţă, întocmai cum a spus Garitson, zise ea. Se pare că fiul meu are slăbiciune pentru tine. Am auzit că în după-amiaza aceasta la restaurant a fost o adevărată încăierare. Femeia îşi ridică o sprinceană de parcă ar fi fost un pas pripit spre un legământ de-o viaţă, iar Rebecca zâmbi văzând pe chipul acesteia expresia caracteristică familiei Behringer. Şi am mai auzit, continuă ea, că şi dragul meu soţ s-a făcut de râs.

Rebecca înclină capul.

— A făcut ce a crezut de cuviinţă.

— Iar Garitson i-a corectat repede proasta înţelegere.

— Nu cred că fiului dumneavoastră îi place să i se spună ce să facă.

Femeia o privi pătrunzător, aprobând din cap.

— Într-adevăr, nu-i place. Garitson este un bărbat complex; a fost înzestrat cu o personalitate care să încânte şi să provoace în acelaşi timp. Jacob, evident, refuză să recunoască firea nestatornică a lui Garitson. La un moment dat între ei a existat un zid teribil.

Era adevărat; Garitson Behringer era aproape imposibil de intuit. De îndată ce ea ajunsese să se convingă că era un actor înnăscut, el se retrăsese în carapacea lui. Aproape că o sedusese când o salvase din faţa atitudinii mânioase a tatălui lui. Acest

lucru, desigur, era uşor de explicat; îl întâlnise la toţi bărbaţii pe care îi cunoscuse. Purta numele de ipocrizie.

— Draga mea, ai dori să mergi în după-amiaza aceasta cu mine în oraş? Am nevoie de o pereche de mănuşi pentru petrecerea de vineri seara de la Fairchild.

Zâmbind invitaţiei care o făcu să uite că era angajata femeii, Rebecca acceptă.

Doamna Behringer se ridică.

— Atunci aşteaptă-mă să-mi iau pălăria.

Rebecca se ridică, netezindu-şi fusta.

— Este încântătoare, zise doamna Behringer. Este cea pe care ţi-a ales-o Garitson?

Uluitor. Femeia care scrisese peste două milioane de cuvinte pe tema iubirii, care descrisese între treizeci şi patruzeci de scene de dragoste, roşi când mama lui Behringer îi inspectă curioasă rochia, de parcă ar fi încercat să o pună pe Rebecca în mintea sălbatică a fiului ei. Rebecca încuviinţă din cap.

Într-un târziu, femeia în vârsta surâse.

— Fiul meu are gusturi excelente, rosti ea cu subînţeles.

Thomas, vizitiul familiei Behringer, le duse pe doamna Behringer şi pe noua ei însoţitoare în oraş. Opri mai jos de Excelsior şi le ajută pe cele două femei să coboare din trăsură.

— Ce intenţionezi să îmbraci vineri seară? zise doamna Behringer, poftind-o în faţă pe Rebecca în magazin.

Rebecca se pomeni cu inima bătându-i puternic, amintindu-şi de agitaţia lui Vivian în privinţa toaletelor potrivite. Fără să chibzuiască de ce, ea rosti fermă:

— Nu pot să merg.

Doamna Behringer se îngrozi,

— Cum adică nu poţi?

Rebecca scutură delicat din mână.

— Ei bine, nu se cade.

Femeia pufni atunci într-un hohot de râs lung şi pătrunzător.

— Ce odor scump eşti!

— Ce vreţi să spuneţi?

— Hai să continuăm discuţia după ce ieşim, şopti doamna Behringer, remarcând-o pe băgăcioasa femeie care locuia la

capătul străzii. Femeia se apropie de ele, privind-o pe furiş pe Rebecca.

— Bună ziua, doamnă Goodman, murmură doamna Behringer. Cum v-au mers treburile astăzi?

Femeia zâmbi.

— Bine. Sunteţi cu musafira dumneavoastră? Am auzit atâtea despre dânsa.

Doamna Behringer bătu protector mâna Rebeccăi.

— Sunt convinsă. Da, este domnişoara Rebecca Reynolds, din Shreveport.

— Oh. Femeia îşi ridică o sprinceană. Am auzit de această familie.

Rebeccăi îi veni să râdă. Până una alta, Rebecca Reynolds avea să rămână în istorie alături de Scarlett O'Hara.

— Rebecca, ea este Lettie Goodman.

Strângând mâna femeii, Rebecca surâse.

— Încântată să vă cunosc.

— O zi bună, doamnă Goodman. Fără alte explicaţii, doamna Behringer se întoarse spre stăpâna magazinului. Edna, am nevoie de o pereche de mănuşi drăguţe. Cam ce ai?

Dornică să-şi mulţumească clienta preferată, Edna scoase mai multe perechi de mănuşi.

Maria alese o pereche şi se întoarse spre Rebecca.

— Care îţi plac, dragă?

Rebecca scutură din cap.

— Oh, nu. N-aş putea,

Ochii inexpresivi ai doamnei Behringer priviră mai întâi amuzaţi spre stăpâna magazinului, iar apoi, îndelung, spre Rebecca.

— Absurd.

Cuvântul în sine având inconfundabila rezonanţă a unei porunci, o făcu pe Rebecca să înţeleagă că femeia juca teatru. Uitându-se la mănuşi ea alese o pereche. Odată ce acestea fură împachetate, femeile ieşiră din magazin şi se îndreptară în pas de plimbare în josul străzii.

— Draga mea copilă, zise ea voioasă, pe un ton coborât. Eşti prietena fiicei mele. Eşti un oaspete foarte binevenit în casa mea. Fără îndoială, îţi vei simţi insultat bunul simţ, dar te implor,

acceptă jocul fanteziei. Prefă-te că provii dintr-o familie cu părinţi germani fără prejudecăţi şi totul va merge splendid. Doar nu vrem ca lumea să împrăştie zvonuri despre tine şi Garitson?

Rebecca avu senzaţia că ochii femeii îi iscodeau mintea, văzându-i amintirile ultimei nopţi, citindu-i visele după-amiezei.

— Desigur, continuă doamna Behringer, voioasă, dacă vrei, am să-ţi spun Fraulein Behringer o vreme pentru a te pregăti mai bine. Dar, dacă ai fi fiica mea, atunci pe cine ar mai discuta la o ceaşcă de ceai doamnele din elita Jefferson-ului?

Rebecca surâse. Într-adevăr pe cine?

Capitolul 13

Cele două femei se plimbară vreo trei sute de metri în susul şi-n josul străzii, doamna Behringer amuzându-se de vâlva pe care o stârnea Rebecca în cele mai elegante saloane ale Jefferson-ului. Privirea Rebeccăi alunecă spre biroul din faţa lor. *The Jefferson Jimplecute*. Uitându-se pe furiş pe fereastra din faţă observă un bărbat cu păr bogat, castaniu, cu mustaţă cu vârfurile lăsate în jos, purtând un şorţ pătat de cerneală peste abdomenul bombat. Era cufundat până la coate în presa de tipar.

— Ce nume ciudat pentru un ziar, comentă Rebecca, exprimându-şi mai mult convingerea decât părerea. Ea ştia că pentru ziarul unui orăşel numele nu era deloc neobişnuit.

— Este un... un... oh, un joc de cuvinte, încercă să explice doamna Behringer.

— Un acrostih?

— Exact. Ia să văd. Ah, n-are importanţă. Nici măcar nu pot să-mi aduc aminte de la cine vine prima literă.

— Putem să intrăm înăuntru? Rebecca încercă să găsească un motiv care să explice curiozitatea ei insistentă. Adevărul este că am lucrat la *Shreveport News* în această vară ca ucenică. Tata nu a fost de acord, dar n-am putut să mă ţin departe. Sunt foarte pasionată de scris.

— Scrii articole de ziar?

— Ei bine, cel mai mult îmi place să născocesc po veşti, însă ziarele sunt întotdeauna pasionante.

— Haide să intrăm. Gustav Frank îţi va răspunde la toate întrebările.

Încăperea era dominată de presă, iar bărbatul, după ce ie aruncă celor două femei o privire, se întoarse la maşinăria lui.

— Bună dimineaţa, doamnă Behringer.

Doamna Behringer înclină din cap.

— Gustav, dânsa este Rebecca Reynolds şi va sta o vreme la noi.

Gustav aprobă din cap, scuturându-şi mâna.

— Da, da, am auzit totul despre ea. Încântat să te cunosc, domnişoară. Ai devenit practic subiectul articolului de mâine.

Răspunzând salutului categoric al bărbatului, buzele Rebeccăi se răsfrânseră într-un zâmbet speriat.

— Rebecca a lucrat la *Shreveport News*, explică doamna Behringer, făcând-o pe Rebecca să se simtă destul de prost.

— N-am auzit de acest ziar, zise el, meşterind la presă. Este un cotidian nou?

Rebecca înclină încet, aprobator, din cap.

— Da.

— Pe acolo există tot felul de idei moderniste. Nu mă surprinde prea mult că o fetiţă face reportaje.

— Încercam să-mi aduc aminte ce înseamnă Jimplecute, Gustav, continuă doamna Behringer. Mă poţi ajuta?

— Înseamnă iubită, Maria. Ştii doar.

Maria chicoti entuziasmată.

— Nu, nu aşa. Provine de la ceva.

— Oh, un industriaş a inventat odată un slogan. Probabil fiul dumitale. Uitaţi-vă la vraful de colo.

Rebecca luă unul din ziarele abia tipărite, stivuite lângă uşă şi citi.

— „Legaţi industria, manufactura, plantaţiile, munca, energia, capitalul, într-un Tot Unitar Etern“[2]. Etern?

Doamna Behringer scutură din cap.

— Nu sună a Garitson. Gustav, ce face Heidi?

---

[2] „Join Industry, Manufacturing, Planting, Labour, Energy, Capital, in Unity Together Everlastingly” — iniţialele cuvintelor formează denumirea ziarului.

Cât discutară cei doi, Rebecca parcurse titlurile. Ştiri despre bumbac, un articol din New Orleans, un altul despre un hambar care arsese până în temelii. Deschise ziarul. Un editorial despre calea ferată. Se uită în treacăt peste pagina următoare, privirea fiindu-i atrasă de una din coloane. Ştiri din societate, scria, însă Rebecca traduse destul de repede cuvintele. Parcurse rapid coloana de bârfă, îngrozindu-se de ceea ce citea. Gustav Frank nu exagerase.

O năstruşnică domnişoară din Jefferson a plecat vineri spre est pentru terminarea studiilor, lăsând în urmă, ca de obicei, numai încurcături. A aranjat ca o prietenă să-i fie companie mamei ei. Prietena însă nu şi-a pierdut vremea şi negăsind casă pe placul ei a furat o bijuterie pe care a folosit-o ca să-şi procure o cameră la Excelsior. Bijuteria a fost ulterior recuperată de un gentleman din familie, care a rămas toată noaptea la hotel în camera femeii. Unele persoane se întreabă a cui companie a intenţionat ea să fie? De reţinut este şi următorul aspect: s-a pretins că fata ar fi din Shreveport, însă noaptea trecută, la hotel, ea a spus că este din New Orleans.

Rebecca simţi că ia foc, însă îndreptăţită ei furie fu potolită de următoarele rânduri ale coloanei.

Apropo de companii, un binecunoscut bijutier din Cincinnati a fost noaptea trecută în oraş, căutându-şi infama concubină (sau soţie, după cum vrea fiecare să creadă). Închipuiţi-vă cât de surprinşi am fost să o vedem pe eroina povestirii anterioare conversând noaptea trecută, în hol, cu concubina lui. Nu ştim încotro a apucat-o sau pe ce nătărău a mai pus mâna de astă data concubina bijutierului, însă el s-ar putea să nu mai fie singur multă vreme. În această dimineaţă, înainte de a părăsi oraşul, a fost văzut discutând cu tânăra din New Orleans. Ne îndoim că aceasta îi făcea confidenţe în privinţa domiciliului concubinei lui. Bănuiala noastră este că-i spunea că până nu demult a fost angajată ca însoţitoare. Probabil că pur şi simplu este hotărâtă să-şi sporească colecţia de bijuterii.

Când Rebecca îşi ridică ochii scânteietori spre Gustav Frank, el îşi îndreptă încet statura, ştergându-şi mâinile unsuroase de şorţ.

— Cred că ai citit, zise el.

Ea aprobă din cap.

— Pentru asta există un cuvânt, domnule Frank. Numit calomnie, care nu este o caracteristică favorabilă pentru un ziar.

Bărbatul îşi dădu spre spate părul căzut pe faţă.

— Nu există ziar în ţară care să nu aibă o coloană de scandal.

— Sunt nenumărate. Cele care se respectă însă refuză asemenea mizerii.

— Oh, cum este de pildă ziarul din Shreveport? întrebă el dispreţuitor.

Rebecca înclină aprobator din cap, încâlcindu-se fără scăpare în activitatea unui ziar născocit.

— Exact.

— Domnişoară Reynolds, îmi pare rău. Adevărul este că nu-mi pasă de astfel de ştiri, însă domnul Taylor susţine că acestea fac ca ziarul să se vândă.

— Oh, domnul Taylor care l-a împuşcat pe domnul Patillo de la *Evening Reflector*? interveni doamna Behringer. Un rival filantrop.

— Domnul Taylor a fost găsit nevinovat, doamnă Behringer, iar dumneata ştii bine că a fost legitimă apărare.

— Domnule Frank, ce faceţi dumneavoastră la acest ziar? îl întrebă Rebecca.

— Aşez ştirile unele lângă altele. Soţia domnului Taylor se ocupă de rubrica de scandal. Dacă te vei uita pe pagina a doua vei vedea un articol scris de mine despre calea ferată.

— Gustav, îl întrerupse doamna Behringer, punând capăt polemicii dintre cei doi, aş vrea să comand o maşină de scris. Cum trebuie procedat?

Rebecca rămase uluită de strania cerere.

La fel rămase şi Gustav.

— O ce? întrebă el, nevenindu-i să creadă.

— O maşină de scris, repetă doamna Behringer, cu un surâs calm.

Stingherit, Gustav se îndreptă spre tejghea.

— Bine, în regulă. Şi Jacob ce doreşte?

— Jacob vrea să ţin bine minte unde mi-e locul şi să tricotez botoşei pentru nepoţi inexistenţi, dar eu vreau o maşină de scris. Cea mai nouă posibilă. Bănuiesc că ştii de unde se poate achiziţiona.

— Sigur că ştiu. Ce ştii despre bătutul la maşină, Maria? Acestea sunt lucruri foarte scumpe.

Maria zâmbi.

— Ştiu că au taste cu litere deasupra. Şi înţeleg că îţi trebuie forţă în degete ca să le poţi apăsa. Sunt înzestrată ca să fac faţă provocării.

El făcu o pauză, nedorind parcă să continue, ignorând dulcele ei sarcasm.

— Pot să comand o astfel de maşină. Dar înţelegi că va trebui să am pe ordinul de plată semnătura lui Jacob,

— Thomas reuşeşte să obţină tot ce are nevoie de la orice magazin din oraş pur şi simplu intrând înăuntru. Semnătura mea va fi pe dispoziţia de plată.

Rebecca îşi răsfiră degetele pe faţă ca să-şi ascundă zâmbetul provocat, de uimirea mută a bărbatului. Abia după câteva încercări acesta reuşi să articuleze bâlbâindu-se.

— Dar Jacob se va înfuria...

— Asta, zise Maria surâzătoare, va fi nimic comparativ cu ceea ce vei vedea peste cinci secunde dacă purtarea dumitale nu se schimbă radical. Ai îngăduit, fără niciun motiv, ca sentimentele uneia dintre cele mai bune prietene de-ale mele să fie rănite. Domnule Frank, cred că îmi eşti dator.

Gustav oftă neputincios după care, bolborosind în germană, se depărtă şi mâzgăli ceva pe o foaie de hârtie.

— Ce ai spus? întrebă Maria. Scuză-mă, Gustav. Nu te-am auzit. Poţi te rog să repeţi?

— Am spus, rosti el apăsat, că fac orice pentru o doamnă atât de încântătoare ca Frau Behringer.

— Oh, Gustav, zise Maria roşind cuceritor. Eşti de-a dreptul curtenitor.

După ce ieşiră din magazin, Maria pufni într-un chicotit copilăresc.

— Jacob se va înfuria, se maimuţări ea. Ce caraghios.

Pe când Thomas le ajuta să urce în trăsură un alt magazin atrase atenţia Rebeccăi. *Firma Henderson, Malcolm Henderson, proprietar*. Ferestrele magazinului erau la fel de prăfuite ca în ziua în care Rebecca pusese piciorul pentru prima dată în Jefferson. Se apropie şi privi pe furiş pe geam.

— Ce s-a întâmplat, Rebecca?

— Magazinul de acolo. Ce este?

— Oh, acela este magazinul lui Henderson. Domnul Henderson face negoţ cu sticlă de import, oglinzi şi cărţi. Ai vrea să intrăm?

Sigla firmei avea să rămână aceeaşi şi peste o sută de ani, constată cu uimire Rebecca, tulburată oarecum de magazin. Şovăi o clipă şi apoi scutură din cap negativ.

— Nu, nu cred. Dar aş dori să mă opresc la *Excelsior,* dacă se poate.

— Desigur. Este la doi paşi. Să-l rog pe Thomas să ne însoţească?

Rebecca negă din cap.

— Nu, nu este nevoie să mergeţi şi dumneavoastră. Nu voi lipsi decât câteva minute.

O lăsă pe doamna Behringer să aştepte în trăsură şi, intrând în *Excelsior House*, îl găsi la recepţie pe acelaşi domn Atkins care fusese de serviciu cu o noapte în urmă. De astă dată acesta o privi cu mai puţină aroganţă.

— Ah, domnişoara Reynolds, dacă nu mă înşel?

— Caut o femeie cu numele de Bessie Moore.

— Oh, poate vreţi să spuneţi doamna Rothschild? Uneori se creează adevărate confuzii, cu atâtea nume de împrumut.

Rebecca îl privi fix o clipă, făcându-l pe bărbat să simtă mânia ei.

— Faceţi un efort ca să fiţi atât de dispreţuitor sau e ceva firesc?

În acel moment era ceva firesc.

— Doamna Rothschild şi... însoţitorul dânsei au plecat în dimineaţa aceasta destul de devreme.

— Ştiţi cumva unde anume?

El înghiţi în sec într-un evident gest de plictiseală.

— Bineînţeles că nu ştiu. Oricum a lăsat acest bilet pentru dumneavoastră. El scotoci într-o cutie din spate şi scoase un pliculeţ.

— Pe care eventual mi l-aţi fi trimis, rosti ea, smulgându-i plicul din mână.

— Eventual.

Rebecca oftă şi deschise biletul.

Rebecca,

Eu şi Benjamin am plecat pe neaşteptate în această dimineaţă deoarece am auzit că Abe a sosit în oraş. Nu ştiu cum de cunoşteai că ne urmărea, dar îţi sunt recunoscătoare că ne-ai prevenit. De vreme ce nu ştiu dacă ne vom mai revedea, vreau să-ţi mulţumesc pentru prietenia ta, pe timpul şederii mele în Jefferson. Îţi doresc numai bine, Bessie.

Rebecca îi întoarse spatele lui Atkins fără să-şi ia rămas-bun, afundând biletul în buzunarul adânc al rochiei. Pentru o femeie ca ea, obişnuită cu reuşita, această neputinţă era înnebunitoare. Ştia că în următoarele patru luni nu avea decât un singur lucru de dus la bun sfârşit: să o ţină departe de Jefferson, Texas, pe Bessie Moore. Nu ştia cum avea să înfăptuiască asta, de vreme ce din motive personale femeia dispăruse. Deocamdată, nu trebuia decât să spere că derutarea lui Rothschild fusese suficientă.

Doamna Behringer aştepta în trăsură. Zâmbindu-i Rebeccăi zise:

— Ţi-ai terminat treburile pe care le aveai?

Rebecca încuviinţă din cap.

— În regulă. Atunci vom merge acasă, dacă, bineînţeles, nu doreşti să mai faci altceva cât suntem aici.

— Nu.

Trăsura întoarse spre casa familiei Behringer.

— Rebecca, n-am ştiut că îţi place să scrii.

— Nu spun la prea multă lume.

— Întotdeauna eu mi-am dorit să scriu o carte. Mă vei ajuta?

Rebecca tresări.

— Desigur. Am să vă ajut cum am să pot.

— Nu, cred că trebuie să te implici foarte mult în această carte. Astăzi mi-a venit o idee. Scrisul pare mult mai atractiv decât cusutul.

— Din cauza aceasta aţi comandat o maşină de scris?

— Da. Ce ştii despre ele? întrebă Maria de-a dreptul speriată acum.

Rebecca surâse cu viclenie.

— Ştiu că au taste cu litere deasupra. Şi mai ştiu că îţi trebuie forţă în degete ca să le poţi apăsa. Lăsând în urmă oraşul, hohotele de râs ale Mariei şi Rebeccăi răsunară din trăsură.

Drumul până acasă fu scurt, iar doamna Behringer urcă scările cu pas vioi. În dreptul camerei lui Katy, deschise uşa.

— Ia să vedem, zise ea. Cu ce te vei îmbrăca la petrecere?

Rebecca scutură din cap. Gândul la petrecere o îngrozi şi o făcu să rostească:

— Aş prefera să nu merg,

— Bineînţeles, zise femeia, deschizând un şifonier. Tu probabil preferi să o laşi pe nătânga aia să se mărite cu fiul meu, iar eu va trebui să mă consider norocoasă, dacă nepoţii mei, dacă îi voi avea şi pe aceia, vor creşte ca nişte idioţi. Femeia scutură din cap şi bolborosi mai mult pentru sine: După cum îi stă în fire, Garitson va lucra zi şi noapte, fiind prea ocupat ca să zămislească un copil, să mănânce, sau şi mai rău, să aibă sentimente. Aceasta poate fi singura explicaţie.

Ea scoase o rochie albă uimitoare împodobită cu trandafiri galbeni.

— Katy nu a îmbrăcat-o decât o dată. Binecuvântat fie sufletul ei zburdalnic.

Rebecca surise pipăind ţesătura foşnitoare pe care doamna Behringer i-o puse în braţe.

— Încearc-o.

— Vă rog, eu...

— Destul! Doamna Behringer se răsti supărată, ridicând mâna. Dacă mai aud un singur cuvânt, am să încep să ţip. Acum îmbracă rochia.

Rebecca se dădu după paravan şi se schimbă, amuzată de indicaţia femeii. Când fu gata îmbrăcată, privi nesigură, în jos, Ia sânii ei.

— Nu lipseşte ceva de aici? Poate, nişte dantelă?

Amuzată, doamna Behringer pufni într-un hohot de râs.

— N-ar trebui să lipsească nimic.

Rebecca apăru de după paravan, atenţionând-o cu degetul pe doamna Behringer.

— Sunteţi o doamnă necuviincioasă.

Femeia mai în vârstă izbucni într-o cascadă de chicoteli şi începu să bată din palme.

— Iar tu eşti o încântare. De cum te va vedea, Garitson se va îndrăgosti de tine, afirmă ea.

Rebecca o îmbrăţişă pe Maria Behringer, întrebându-se cum era când te încredeai în ceva atât de imprevizibil ca dragostea.

Capitolul 14

Nenorocirea de la cină — sau supeu, după cum demodat îi spunea familia Behringer — fu inevitabilă, în ciuda strădaniilor Rebeccăi de a menţine o atmosferă calmă, în ciuda diplomaţiei Mariei. Jacob Behringer era necunoscuta din formulă şi nu făcea eforturi prea mari ca să-şi ascundă ostilitatea faţă de Rebecca.

Behringer ajunse la masă cu câteva clipe înaintea tatălui lui. Maria zâmbi şi o rugă pe Caroline să umple bărbaţilor câte o halbă de bere.

Behringer ridică mâna.

— Vin, te rog, murmură el.

Jacob Behringer sorbi din halbă după care o aşează cu zgomot pe masă. Rebecca se întrebă dacă gestul nu era cumva un simplu preludiu la o lungă replică.

— Deci, te-ai întâlnit astăzi cu Silas, Garitson? întrebă el amuzat.

Umplându-și farfuria, Garitson îi aruncă tatălui o privire plictisită.

— Înţeleg că este o întrebare retorică.

Jacob chicoti, iar bănuielile Rebeccăi se confirmară.

— Vai, Jacob Behringer, îl dojeni soţia lui. Cred că ai petrecut o oră la tavernă înainte de a veni acasă.

El îşi umplu gura cu o felie de friptură de vacă şi mestecând-o superficial o înghiţi.

— Cred că ai devenit o băbuţă indiscretă, i-o întoarse el, după care se uită spre Rebecca. Probabil din cauza companiei pe care o ai.

Furculiţa lui Behringer făcu un zgomot strident în contact cu lemnul de cireş al mesei. Când vorbi el însă îşi păstră tonul calm.

— Tată, aş dori să mănânc în linişte. Rebecca, de când a venit, nu a luat o masă fără comentarii.

— Am auzit că ai o nouă pereche de mănuşi, domnişoară Reynolds. Unde intenţionezi să le porţi? Interesul lui Jacob păru destul de nevinovat, dar Rebecca recunoscu imediat intriga. Nu era însă sigură.

Maria interveni zâmbitoare.

— Le va purta la petrecerea de vineri seară de la familia Fairchild. Om nesăbuit ce eşti.

Jacob privi la sfeşnic.

— Desigur, unde îmi era mintea? Cum de am putut să mă gândesc că fata va avea atâta bun simţ, încât să nu se apropie de petrecerea familiei Fairchild? A familiei Fairchild, repetă el fixând-o pe Rebecca cu o privire întunecată şi profundă, asemeni cerului de august fără lună.

— Rebecca o cunoaşte pe Vivian, tată, zise Behringer, mânia puternică împletindu-i-se printre cuvintele rostite cu amabilitate. A avut deosebita plăcere de a-i fi prezentat caracterul ei minunat.

— Dacă va insista să meargă la această petrecere o va considera doar ca pe o primire în comunitate.

— Eu prefer să nu merg deloc, zise Rebecca. O însoţesc pe doamna Behringer şi asta este tot.

Jacob o privi înmărmurit, pierzându-şi graiul, căutându-şi cuvintele de parcă o bucăţică de friptură i se împotmolise pe trahee. Cumpăni cuvintele ei şi cântări cu atenţie faptul că ea îi vorbise cu blândeţe, de parcă ar fi vrut să-i domolească furia. În cele din urmă reuşi să-şi dreagă glasul.

— Bineînţeles.

Maria Behringer surâse pe după ceaşca de ceai.

Apetitul Rebeccăi dispăruse. Tăie în farfurie mâncarea în bucăţele mici şi începu să le combine între ele. Îşi ridică privirea şi-l observă pe Behringer urmărind-o.

— Încearcă să le aranjezi mai puţin şi să le înghiţi mai mult, sugeră el. O să te hrăneşti mai bine astfel,

— Aş vrea să mă scuzaţi, zise ea,

Maria se încruntă.

— Nu se poate, dragă. Garitson ne va cânta la pian în sala de bal. Să vezi ce o să poarte Rebecca la petrecere, Garitson, continuă mama lui, răsucindu-se spre fiul ei,

— Oh? rosti Behringer, sorbindu-şi vinul şi desfătându-se de fiecare clipă a răzbunării mamei lui. Ştia că ea avea să o placă pe Rebecca. Cele două se asemănau prea mult ca să nu se placă. Cum arată? întrebă el curios.

— Oh, este o rochie frumoasă. Alb de vară, cu trandafiri galbeni. Am s-o ajut eu la coafură şi am să-i prind în păr trandafiri din grădină.

— O rochie nouă? interveni Jacob în conversaţie, de parcă s-ar fi săturat să tot tacă,

— Oh, nu. Una căreia lui Katy nu i-a plăcut niciodată. A purtat-o la un picnic cu Eustace Lee. Mi-am dat seama imediat că Rebeccăi îi va veni bine cu ea.

Behringer aprobă din cap, privind-o pe mama lui.

— Îmi amintesc de rochie, Uitându-se la Rebecca, ochii lui se liniştiră, privirea căutându-şi odihna pe sânii ei. Lui Katy nu părea să i se potrivească.

Maria era ocupată cu o chiflă pe care o ungea cu unt, pentru oricine din afară, părând oarbă la schimbul de priviri dintre fiul ei şi musafira lor.

— I se potriveşte Rebeccăi ca o mănuşă.

— Aşa este.

Rebecca se simţi ca untul de pe chifla Mariei.

— Încă o bere, Caroline. Cuvintele lui Jacob fulgerară. Aş dori să-ţi vorbesc mai târziu în birou, Garitson.

— Tată, nu pot să rămân mult, zise Behringer oftând, luându-şi privirea de la Rebecca, sfărâmând fără tragere de inimă vraja. Am o obligaţie.

— Exact scopul discuţiei mele. Avem multe lucruri de limpezit, Garitson. După cât se pare Silas Fairchild nu a reuşit să te aducă pe drumul cel bun.

Behringer era la fel de supărat ca şi tatăl său.

— Nu sunt un puşti de cincisprezece ani, tată.

Jacob îşi ridică halba la gură şi se opri, admirându-şi fiul.

— Nu s-ar spune, judecând după comportamentul tău.

— Doamnă Behringer, stărui Rebecca, dacă nu vă supăraţi eu am să vă aştept în sala de bal.

Maria îi surâse delicat fetei, iar Rebecca se duse în sala de ba] unde se prăbuşi pe o canapea de două persoane. În mai puţin de trei minute, apăru în prag Behringer. Străbătu încet încăperea şi se aşeză lângă ea, întinzându-şi braţul pe spătar.

— Te-ai descurcat foarte bine, zise el. Eu n-aş fi reuşit fără să nu-i trag un pumn.

Scântei jucăuşe sclipiră în adâncurile ochilor lui, în timp ce Rebecca respiră uşor, savurând apropierea lui, mireasma lui. Ea nu răspunse.

— Îmi pare rău că s-a purtat aşa. Din câte ai văzut n-o să-ţi vină a crede, însă tatăl meu este cea mai elegantă gazdă, din tot ţinutul.

— Aşa am auzit şi eu.

— Abia aştept să te văd în acea rochie. Katy a comandat-o în primăvară cu intenţia de a-l cuceri pe un anume burlac bun de însurătoare. Eustace şi-a anunţat logodna cu o altă femeie a doua zi după ce Katy a purtat acea rochie la un picnic unde a mers cu el. Două zile a plâns din cauza trupului ei. Fusese convinsă că faptul că avea sânii mici nu i se trecuse cu vederea.

Privirea lui Behringer poposi ca o dezmierdare pe sânii Rebeccăi, şi aplecându-se o sărută pe frunte.

— Presupun că ai să faci acelei rochii atâta onoare câtă faci şi acesteia, pe care eu am ales-o intenţionat pentru un moment ca acesta.

Rebecca se cutremură. Degetul lui rătăci de-a lungul decolteului ei adânc, dându-i senzaţia că atingerea fină era a gurii lui.

— Vezi? şopti el. Minuţios aranjată pentru clipele noastre de singurătate. Un deget bronzat se furişă, lunecând pe forma sânului ei. Îţi place rochia?

Râzând ea îi îndepărtă categorică mâna şi ridicându-se de pe canapea, găsi unul din evantaiele Mariei pe scaunul de lângă pian. Se aşeză acolo, desfăcu evantaiul şi începu să se răcorească.

— Va trebui să încetezi să mă mai săruţi.

— Ai un râs încântător.

Rebecca îl privi, sesizând calmul de pe chipul lui.

— Mama ta poate apărea în orice moment.

— Dacă ar şti că sunt aici cu tine, zise el, ar încuia uşa.

— Nu aveai o întâlnire?

— Poate să mai aştepte. Şi până acum, nu te-am sărutat decât o dată.

Rebecca nu-i mai aminti care pe cine sărutase în acea noapte.

— Mi-a scăpat, zise Rebecca încet.

— Nu văd cum. Savoarea ta rămâne întipărită în minte.

Neputincioasă Rebecca întâlni privirea gânditoare a lui Behringer.

Maria apăru în prag, urmată de soţul ei, iar Garitson se ridică şi se aşeză la pian. Jacob ocupă un loc vizavi de Rebecca. Privirea acesteia fu atrasă de portretul din apropierea ei. Seninătatea femeii necunoscute era liniştitoare.

Behringer începu să cânte, încet. Fascinată ca un copil, Rebecca ascultă obsedanta muzică. Recunoscu bucata imediat, unul din concertele pentru pian ale lui Mozart. Îi plăcuse în adolescenţă, iar frumuseţea lui o făcuse să plângă atunci când din sala unui teatru gol, urmărise, alături de un prieten, finalul piesei Amadeus. Acest moment straniu era mult prea emoţionant ca să dea crezare şansei. Copleşită de intensitatea care îi amintea că acestea erau clipe pe care n-ar fi trebuit să le cunoască niciodată, ea închise ochii, lacrimile dându-i o senzaţie de sufocare. Când deschise din nou pleoapele, Behringer o privea fix, ochii lui fiind tulburaţi de emoţie.

El însă nu se uita la ea. Privirea lui alunecase deasupra umărului ei, la portretul femeii.

Încetă să mai cânte şi se ridică.

— Scuzaţi-mă, mamă, tată.

— Garitson, protestă mama lui.

El scutură din cap.

— Trebuie să plec. Ne vedem al biserică mâine dimineaţă.

Rebecca îl urmări pe Behringer cu privirea. Acesta ieşi din cameră fără să se uite la ea.

În acea noapte Rebecca adormi cu mare greutate, în mintea ei era o asemenea confuzie, că abia mai ştia de unde să înceapă. Se ridică din pat şi ieşi pe verandă să respire liniştitorul parfum de trandafiri. Coborî uşor pe scările laterale, iar când începu să

culeagă trandafiri din boschetul cel mai apropiat, o voce pluti prin aer, prin fereastra de lângă ea. Adierea flutura uşor perdeaua încăperii.

— ... acest mic spectacol în care te-ai dat la supeu? Inconfundabilul accent îl trădă pe vorbitor.

— N-am nimic de dovedit, tată.

Vocea lui Jacob era gravă.

— Înţeleg. Îţi mai aminteşti cuvintele lui Silas? Tăcerea fu singura lui replică. Este un om foarte înţelegător, Garitson. Poţi face mult rău unui tată-socru. De îndată ce te vei căsători cu Vivian, vei avea controlul complet asupra firmei Fairchild&Sons, şi o frumoasă mireasă.

— Tot ce-şi poate dori un bărbat de la viaţă, zise încet Behringer.

— Deci, ţi-a mai rămas ceva minte. Iar eu care credeam că ai început să te răzgândeşti.

Auzind cuvintele lui Jacob, Rebecca simţi că se înăbuşă.

— Presimţirile mele de regulă sunt infailibile. Behringer pufni în râs, iar Jacob îi urmă exemplul. Este un instinct în care am învăţat să mă încred.

— Atâta vreme cât separi esenţialul de trivial, răspunse calm Jacob, Mă tem că îţi pierzi obiectivitatea. Bunul simţ ţi-a fost întunecat de pofta trupească.

Behringer nu protestă deloc. Absolut deloc.

— Nu zic că fata nu este splendidă, rosti Jacob, conştient de calmul pe care îl dobândise în timpul conversaţiei. Vivian este o păpuşă palidă comparativ cu ea. Din păcate, Vivian îşi dă seama de acest lucru. Ea n-o să accepte prea uşor ideea ca tu să ai o amantă aici în oraş. Asta s-ar putea să fie o încurcătură, completă el.

— N-o să-mi spună mie Vivian Fairchild ce să fac, rosti el cu dispreţ.

Jacob chicoti.

— Nu, dar când va deveni Vivian Behringer, va putea să-ţi facă viaţa iad. Pentru tine va fi soţia perfectă, o gazdă excelentă şi o mamă potrivită, cu ajutorul unei dădace, bineînţeles. Apropo, zise el, pe un ton cât se poate de serios, îţi amintesc ca mereu... să ai grijă. Nu cred că vrei să ai de-a face şi cu o familie legitimă.

Rebecca se întoarse şi o apucă pe cărarea pietruită, furioasă şi îndurerată, strângând la piept dulceaţa trandafirilor.

Mai târziu, aşezată pe patul din camera lui Katy, lacrimile de mânie îi inundară faţa. Era mânie, îşi zise ea. Doar atât era. Privi în gol spre baldachinul patului. Behringer îşi imagina că ea avea să fie mulţumită cu sărutări prudente şi discrete îmbrăţişări oferite pe furiş când reuşea el să scape, în timp ce o altă femeie îi împărtăşea numele, viaţa, copiii...

Cum de se gândise să aibă încredere în el? Să-i creadă dulcile sentimente şoptite? Siguranţa atrăgătoare a bărbatului îi provoca brusc dezgust. Nu era ceva tipic bărbătesc? Atunci, se înfurie şi mai tare pe ea.

— Rebecca Reynolds, zise ea crispată, ar trebui să ştii mai bine.

Capitolul 15

A doua zi dimineaţă lucrurile nu erau cu mult schimbate. Cele două femei luară micul dejun singure, Rebecca reuşind să-şi înfrângă curiozitatea în legătură cu fiul doamnei Behringer. Afară se încălzise deja când Jacob sosi ca să le însoţească la slujbă. Zâmbetul acestuia când o salută o îndureră căci semăna foarte mult cu al fiului.

Când ajunseră la poarta bisericii, Maria atinse mâna fetei.

— Să nu uiţi, Rebecca, că ne aflăm aici ca să ne închinăm, zise încet femeia. Rebecca înţelese avertismentul din cuvintele doamnei Behringer. Pentru multă lume acesta nu este decât un alt loc de întâlnire, continuă ea.

Cele două femei se întoarseră cu faţa spre uşă, în timp ce privirea albastră a unui tânăr aflat în prag, care le zâmbi şi le salută cu un puternic accent englezesc, zăbovi asupra Rebeccăi.

— Bună dimineaţa, doamnă Behringer. Domnişoară.

Frumuseţea bărbatului o făcu pe Rebecca să tresară. Ochii de un albastru intens şi ireal aveau ceva din nuanţele acuarelelor. Buza de jos, plină, perfect conturată, se continua cu o bărbie uşor pătrată, al cărei mijloc era marcat de o gropiţă. Pometi după care Fabio ar muri; de fapt, bărbatul ar fi putut să devină cel mai faimos model pentru romanele de dragoste.

Doamna Behringer surâse delicat, neîncercând în niciun fel să-l îndepărteze pe bărbat.

— Bună dimineaţa, Charles. Rebecca, dânsul este Charles Norton. Charles, dânsa este Rebecca Reynolds, o prietenă de-a lui Katy care va rămâne la noi un timp.

Bărbatul îşi focalizã privirea surprinsă pe Rebecca, iar ea înclină din cap şi-i acceptă mâna pe care el o întinse într-un gest de salut.

Exact pe acea parte a şirului lung de bănci, şedeau, în faţa unui mic vas cu apă, Behringer împreună cu Vivian Fairchild. El atinse suprafaţa apei cu degetele, se închină şi o conduse pe Vivian în biserică. Rebecca rămase în admiraţia perechii pe care cei doi o formau, capul lui cu păr negru plecat să asculte cuvintele şoptite de ea la ureche, buclele ei blonde-argintii, atingând umărul lui.

Răsucindu-se spre doamna Behringer, Rebecca remarcă dispreţul de pe chipul femeii. Aceasta îi zâmbi fetei şi o porni grăbită în faţa ei.

— Haide, dragă. Să ne ocupăm locurile.

Rebecca o urmă pe doamna Behringer spre unul din rândurile din faţă, simţind clar două sute de ochi aţintiţi asupra ei. Văzu capetele întorcându-se când ele se apropiară de rândul pe care stăteau Behringer şi Vivian.

Slujba începu şi păru să nu se mai sfârşească. Preotul ţinu o aleasă predică pe tema ispitei. Vorbi mult despre ceea ce trebuia să fie căsnicia. Din când în când, el privea intenţionat spre Behringer şi Vivian, căutând exemplul perfect.

— Singura căsnicie reuşită în vremurile încercate ale epocii moderne va fi cea în care bărbatul se va dovedi suficient de puternic să-şi preţuiască soţia, chiar dacă ispitele trecătoare îl vor ademeni.

Un val de greaţă o cuprinse pe Rebecca când îşi dădu seama că preotul intenţionat o alesese pe ea drept pildă. Încercă să-şi scoată din minte cuvintele preotului şi fu recunoscătoare când slujba se sfârşi. Urmându-i pe Jacob şi pe Maria la trăsură ea evită privirea iscoditoare a lui Behringer. Rebecca se urcă în trăsură şi se sprijini vlăguită de peretele acesteia.

— Draga mea, zise încet Jacob, te simţi bine?

Rebecca nu era sigură că putea să vorbească, aşa că pur şi simplu înclină din cap afirmativ. Niciodată în viaţă nu se simţise atât de mizerabil şi lupta din răsputeri împotriva motivului care era mai înnebunitor decât realitatea.

Nu putea să fie îndrăgostită de acel bărbat. Nici măcar nu-l cunoştea. Nu ştia ce-i plăcea să mănânce la micul dejun sau ce simţeai când stăteai lângă el în biserică. Lucruri pe care Vivian le cunoştea bine, lucruri pe care le învăţase împărţind viaţa cu el. Lucruri pe care o soţie le-ar înţelege, se gândi ea amărâtă. Ea nu ştia decât că o asemenea tristeţe disperată nu simţise nici pentru Rick Daniels, bărbatul cu care fusese la un pas de căsătorie.

Trăsura nici nu opri bine în faţa casei Behringer că Rebecca deschise uşa şi o apucă în goană pe scări, ignorând protestele disperate ale Mariei. Inima ei era un sâmbure de deznădejde, o realitate întunecată şi nefericită, căci ea ştia că nu există decât un singur răspuns. Acceptându-l, se îndreptă spre sala de bal. Îşi ridică privirea în oglindă şi văzându-şi disperarea de pe chip încercă să reunească fiecare detaliu pe care şi-l amintea de la *Hanul Behringer* al secolului douăzeci.

Nimic. Niciun licăr de lumânare.

— Te rog, zise ea, nu pot să mai suport. Şoapta ei răguşită fu stinsă de şuvoiul tăcut al lacrimilor care începură să-i curgă pe obraz. Vreau să mă întorc acasă.

Se uită fix la imaginea reflectată în oglindă, la portretul la care cu o seară în urmă Garitson privise, de parcă ar fi văzut-o pe Sfânta Fecioară. Era o femeie din trecut, o femeie de o frumuseţe liniştitoare. Părul bogat, castaniu-deschis, era strâns într-un coc de bucle, ochii de nuanţa chihlimbarului privind-o pe Rebecca compătimitori. Era îmbrăcată într-o rochie de culoare roşie, la modă în perioada războiului civil.

Mintea ei iscoditoare lupta să înfrângă valul de emoţii care o copleşiseră şi punând capăt lacrimilor inutile, Rebecca se răsuci spre peretele opus. În timp ce se apropia de portret auzi din spatele ei o voce blândă.

— Este greu să urmezi paşii lui Sarah.

Rebecca se uită la Maria, ştiind că ochii îi erau umflaţi de plâns.

— Este frumoasă, şopti ea. Cine este?

Tristeţea întunecă trăsăturile Mariei. Femeia se apropie de tablou şi-l privi gânditoare.

— A fost soţia lui Garitson.

Rebecca privi tabloul cu un alt interes. Aceasta era femeia pe care el ar alege-o s-o iubească, se gândi.

— A murit în urmă cu şapte ani, împreună cu nepoţelul meu, Peter. În tragedia de pe *Mittie Stephens*.

Maria se prăbuşi într-un scaun, iar Rebecca se aşează lângă ea, privind fix la portret.

— Se dusese în vizită la nişte rude din Shreveport, rosti Maria scuturând din cap. Mai aveau atât de puţin până acasă, erau aproape de debarcaderul lui Swanson. A fost cumplit.

— Cum... cum au murit? întrebă Rebecca.

Faţa Mariei se schimonosi de durere, iar cuvintele abia fură şoptite.

— Au ars de vii. Femeia îşi drese glasul şi începu din nou: Garitson a fost cel care i-a găsit. Deseori mă rog ca focul să-i fi surprins adormiţi, să fi murit fără durere, dar ştiu că nu se poate să fi fost aşa. Erau cuibăriţi unul în altul, sub pat, când i-a găsit Garitson. El a fost la un pas de moarte, încercând să-i scoată din foc, de pe vaporul care se scufunda.

Rebecca se cutremură, îngrozită.

— Ce moarte cumplită pentru un copil.

Maria înclină aprobator din cap şi privi în gol,

— Peter era un copil aşa de drăguţ. Semăna mai mult cu Sarah decât cu Garitson. Bucle roşcate îi încadrau chipul angelic, zise ea. Garitson a fost distrus.

De parcă n-ar mai fi suportat să stea în vecinătatea portretului, Maria se ridică şi se apropie de una din ferestrele înalte.

— Propriile răni le-a ignorat. La început, doctorul ne-a spus că Garitson nu va supravieţui din cauza cumplitelor arsuri. Pe măsură ce timpul a trecut starea lui s-a îmbunătăţit uşor. Barba pe care o poartă ascunde cicatricile pe care le-a suferit încercând să treacă prin foc. Şi-a petrecut o vreme închis în casa lor, în dormitorul lor, în camera copilului. A izgonit toţi servitorii şi nu a mai vrut să vadă pe nimeni. Asta a durat luni de zile. Mânca puţin şi bea enorm. O vreme m-am temut că şi Garitson avea să fie o victimă a lui Mittie Stephens. A trecut un an, un an pe care el l-a

petrecut autodistrugându-se. Este o minune că nu a fost împuşcat în vreo încăierare dintr-un bar. Ura pe toţi care se apropiau de el şi cel mai mult se ura pe el. Când am încercat să-l sfătuiesc, mi-a spus să nu mă amestec în treburile lui. Femeia se încruntă, încurcată încă de purtarea ciudată a fiului ei. Apoi, neaşteptat, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat, Garitson a redevenit cel dinainte. A început să manifeste un interes straniu pentru viaţa mondenă şi să cultive o prietenie cu Silas Fairchild. Anul trecut, a consimţit să se căsătorească cu Vivian când aceasta va împlini douăzeci şi patru de ani. Ziua ei de naştere a fost luna trecută.

Cuvintele o aruncară pe Rebecca înapoi la slujba din biserică. Maria o privi atentă pe fată. Străbătu camera, iar când ajunse lângă ea o cuprinse pe după umeri.

— Nu se vor căsători până la iarnă. Mereu iniţiatoare a petrecerilor mondene, Vivian vrea să aibă o nuntă în întregime albă, completată de zăpadă. Aşa se vorbeşte în oraş.

Femeia ridică din umeri filosofic.

— Desigur, până la iarnă mai este o toamnă lungă, rosti ea. Şi după cum ştii, aici în Texas deseori nu ninge deloc iarna. Ar fi păcat ca planurile lui Vivian să nu se împlinească, însă în Almanahul fermierului se prezice o iarnă caldă. Răutatea inocentă făcu din nou ca ochii femeii să se mărească.

— Vivian ştie că îi sunteţi duşmanul cel mai înverşunat? întrebă Rebecca.

Maria ridică din umeri,

— Vivian nu vede în mine decât o băbuţă plictisitoare.

— Asta, îmi închipui, nu este prima ei greşeală din viaţă.

Capitolul 16

Rebecca împături ziarul deschis în faţa ei şi-l înghesui într-un registru mare, gol, pe care Maria i-l dăduse pentru însemnări. O găsi pe Maria în salon întocmind meniul.

— Vă deranjează dacă mă duc în oraş pentru cel mult o oră?

Maria îşi ridică privirea.

— Sigur că nu. Nu-ţi mai pierde vremea acum. Doar nu vrei să întârzii la petrecere.

Rebecca scutură din cap şi bucuroasă apelă la Thomas să o însoţească până la *Jimplecute*. Colecţia ziarelor dinainte de sosirea ei era o bogăţie vie a istoriei prezente. Misterelor vechi ale trecutului Jefferson-ului li se adăugau cele noi. Mai incitante erau ştirile pe care le citise în ziar seara trecută şi pe care încercase să le analizeze în această dimineaţă.

Camera din faţă de la *Jimplecute* era goală.

— Am închis, se auzi o voce din spate. Pleacă şi mai vino anul viitor. Rebecca recunoscu salutul posac al lui Gustav Frank şi, ocolind presa de tipărit, păşi atentă peste vrafurile înalte de ziare în drum spre încăperea din spate.

— Bună dimineaţa, îl salută ea veselă.

El nu-şi ridică privirea de pe pagină.

— După cum vezi, domnişoară Reynolds, acum scriu. Deşi sunt convins că gândeşti că nu pot să deosebesc un verb de un substantiv, ei mă plătesc să fac exact acest lucru. Bună ziua.

— Am citit ziarul dumneavoastră. Este fascinant. Sunteţi un jurnalist înnăscut.

El îşi lăsă jos stiloul şi oftă.

— Nu pentru că m-aş lăsa impresionat de măgulirea dumitale, ci pentru că recunosc chipul însetat al reporterului şi pentru că ştiu că n-am să-mi găsesc liniştea altfel, am să-ţi acord cinci minute. Pe urmă va trebui să mă întorc din nou la muncă.

— Puteţi să-mi spuneţi ce este *Compania de căi ferate Jefferson*?

— Ce a fost, domnişoară Reynolds. Nu mai există astăzi. A fost înfiinţată în 1854 şi desfiinţată acum mai bine de zece ani. A fost destinată construirii căii ferate în Jefferson.

— Ştiţi cumva dacă Jay Gould a avut vreun amestec în această chestiune?

— Jay Gould? El scutură din cap. Desigur, domeniul lui erau căile ferate, însă mult mai la vest. A mai existat şi scandalul *Erie*.

— Care a fost acesta?

— El i-a înşelat pe acţionarii *Companiei de căi ferate Erie* cu un stoc fraudulos în valoare de şaizeci şi patru de milioane de dolari. Aceasta a fost cea mai mare ticăloşie atribuită lui Gould. Însă el nu putea să fie decât un puşti când a luat fiinţă calea ferată Jefferson. Cea mai mare parte din timp Gould şi-o petrece

în Wall Street. *Compania de căi ferate Jefferson* era formată exclusiv din cetăţeni ai ţinutului Marion, cetăţeni care aveau să beneficieze direct de pe urma liniei de tren.

— L-aţi citat pe Garitson Behringer în editorialul dumneavoastră. A spus el într-adevăr aşa ceva?

Ochii lui Gustav străluciră.

— Eu nu sunt Sadie Taylor, domnişoară. A spus, iar dumneata mă vei ierta dacă voi fi obligat să-l parafrazez: „Dacă Jefferson-ul n-ar fi fost atât de preocupat de menţinerea controlului confederaţiei asupra lui Big Cypress River, nu şi-ar mai fi văzut ameninţată existenţa de calul de fier”. Pe atunci el nu avea decât douăzeci şi patru de ani şi lumea îl asculta. A rostit cuvintele la o întrunire a consiliului orăşenesc şi a dat transportului pe calea ferată din Jefferson un nou imbold. Jefferson-ul a încercat de ani de zile să ademenească şina ferată în oraş, dar a fost ocolit, fiind preferată valea superioară a lui Red River. Vapoarele nu puteau să treacă de baraj până în acele zone. Ironic, nu-i aşa?

— Cum aşa?

— Barajul a fost o mană cerească pentru Jefferson. Dacă n-ar fi existat acea depunere de mâluri de pe Red River, vapoarele n-ar fi putut să navigheze în voie pe braţ.

— Deci dacă barajul n-ar fi fost aruncat în aer, credeţi că Jefferson-ul ar fi fost încă prosper?

El răsuflă nervos.

— Sigur că nu. Navigaţia este mult prea inconstantă, mult prea arhaică. Guvernul a cheltuit milioane de dolari încercând să sprijine industria de nave, însă designul vapoarelor a rămas neschimbat. Jefferson-ul este încă un balon plutitor care pur şi simplu aşteaptă să se spargă, lovindu-se de o creangă rătăcitoare, ascunsă în apă. Orice om cu creier îşi dă seama că linia ferată este un lucru de viitor. Jefferson-ul, mă tem, este condamnat.

— Condamnat?

Gustav se lăsă în spătarul scaunului, îndrăgostit de subiect.

— Aceasta este ironia. Jefferson-ul, ca oraş-port, a avut un rol important în navigaţia cargourilor înspre şi dinspre Shreveport. Când s-a pus problema amplasării căii ferate, necesitatea exista şi mai sus de Jefferson, şi mai jos, şi în jurul acestuia. Jefferson-ul era încă prosper de pe urma traficului riveran. Aşa că linia ferată

a fost orientată în altă direcţie. Abia în 73 Jefferson-ul a reuşit să atragă locomotivele prin extremitatea sa sudică. În acea perioadă însă toate celelalte noduri feroviare erau bine dezvoltate.

Rebecca îl privea prostită.

— Vreţi să spuneţi că aici exista cale ferată?

El înclină aprobator din cap.

— Bineînţeles.

— Atunci unde, pentru numele lui Dumnezeu, este problema?

Bărbatul ridică din umeri.

— Jefferson-ul nu este cunoscut pentru calea ferată. Dallas-ul este. La fel şi Longview. Lista poate continua, dar pe ea nu figurează Jefferson-ul. Jefferson-ul, draga mea, este „Frumoasa de pe râu”.

— Blestemul lui Gould nu este nimic mai mult decât o invenţie, murmură Rebecca.

— Gould? Oh, nu. Blestemul despre care vorbeşti este destul de adevărat, însă nu i-a aparţinut lui Gould şi este mai mult o ameninţare decât un blestem. După ştiinţa mea, Gould nu a venit niciodată în Jefferson. Un bărbat pe nume Scott a condus tratativele pentru calea ferată. Când Jefferson-ul a şovăit să verse patru mii de dolari în contul proiectului, el a spus că dacă se refuză plata, iarba va creşte pe străzile oraşului, iar liliecii îşi vor face cuiburile în casele lui pustii. După această prezicere, oraşul a vărsat banii destul de repede.

— Am crezut că era vorba de clopotniţele bisericilor.

— Poftim?

Rebecca oftă.

— N-are importanţă. Ce încurcătură. Jefferson-ul a dorit calea ferată?

— Încă de la apariţia acesteia. Însă el nu a ţinut pasul cu timpurile.

Rebecca râse forţat, scuturând neîncrezătoare din cap.

— Timpul este atât de important. Ştiu că sunteţi ocupat. Pot să mă uit prin colecţiile vechi?

El chicoti.

— Colecţii? Eşti binevenită să te uiţi prin stivele vechi de ziare. Se află în depozitul de afară. Nu este încuiat, dacă vrei să te uiţi prin ele. Nu sunt foarte aranjate.

— Un depozit. O ultimă întrebare.

— Dă-i drumul.

— Ce ştiţi despre *Mittie Stephens*?

Concentrându-se el strânse din ochi.

— Oh, să mă gândesc. Întâmplarea s-a petrecut în anul în care m-am căsătorit. Cred că era în februarie, 1869. A fost o teribilă tragedie.

— Ce anume a cauzat-o?

Gustav scutură din cap.

— Continuă să rămână un mister. Nimeni nu ştie. Se bănuieşte că cineva fuma pe punte şi că o scânteie de la ţigară a aprins fânul pe care vaporul îl transporta.

— Aţi cunoscut-o pe soţia lui Garitson Behringer?

El cumpăni curiozitatea fetei şi oftă.

— Da. De ce?

Rebecca ridică din umeri.

— Eram pur şi simplu... curioasă.

— Într-adevăr eşti. Întreabă-l pe Behringer despre Sarah. Sau uită-te prin ziarele vechi. Nu sunt eu cel mai indicat să răspândesc zvonuri.

Rebecca zâmbi afectată.

— Am uitat. Acesta este domeniul doamnei Taylor.

Gustav deveni posac.

— Mă tem că cele cinci minute au expirat, Fraulein. Dacă vei merge în spatele clădirii vei vedea depozitul unde păstrăm ziarele. Este deschis. Cele referitoare la această nenorocire se află în spatele încăperii.

Rebecca înclină aprobator din cap.

— Mulţumesc de ajutor.

Rebecca dădu să iasă pe uşa din faţă, însă ezită şi vru să se întoarcă. Behringer tocmai ieşea din banca de vizavi. Cât şovăi ea în pragul uşii, el o zări. Îi făcu un semn cu mâna şi începu să traverseze strada spre ea. Ignorându-l, Rebecca o apucă pe drumul care ducea în spatele tipografiei.

— Rebecca, strigă Behringer răspicat. Ea se opri. Behringer era la o jumătate de metru în urma ei, iar Rebecca oftă văzând că lumea îi fixa.

— Trebuie să-ţi vorbesc. Voiam să mă asigur că vii la petrecerea de diseară.

Rebecca lăsă deoparte amintirea soţiei lui şi rememoră conversaţia pe care o auzise între Garitson şi tatăl lui.

— Aşa cum i-am spus tatălui tău, îi voi ţine companie mamei tale. Voi fi acolo pentru ea.

— Vreau să fii acolo pentru mine, zise el cu glasul încordat.

Ea îl fixă cu nişte ochi strălucitori, iar cuvintele pe care le rosti fură ca nişte gloanţe.

— Nu-ţi vor fi pline braţele şi fără mine?

Behringer vorbi pe un ton coborât şi sugrumat.

— Rebecca, am stat departe de tine cinci zile şi a fost ca în iad.

— Oh? rosti ea cu cinism.

— Imaginea ta mă copleşeşte neaşteptat. Şi când te văd acasă... El scutură încet din cap. Te văd în grădină aplecată asupra florilor, cu rochia umezită de căldură, şi mi te imaginez dezbrăcându-te acolo, în lumina razelor, care să-ţi sărute părţile trupului care nu au văzut niciodată soarele.

Rebecca rămase tăcută, luptând împotriva focului stârnit de declaraţia lui erotică.

— Stau acum aici, dorind să te strâng în braţe şi să-ţi alin supărarea, însă amândoi ştim că acest lucru este imposibil. Şi ceea ce-mi doresc mai mult decât orice este să o dau naibii pe Vivian, cu petrecerea ei afurisită cu tot şi să petrec noaptea în braţele tale.

— Câtă nobleţe din partea dumitale, rosti ea pe ne răsuflate, mişcată de cuvintele lui, să sacrifici o petrecere cu Vivian ca să dai viaţă unei fantezii.

— Nu fi neînţelegătoare.

— Ai tupeul să-mi spui că sunt neînţelegătoare? întrebă ea enervată.

— Rebecca, începu el. El ridică mâna spre ea, însă privind dus pe gânduri la praful de la picioarele lui, o lăsă să cadă. De îndată ce mi-am dat seama că ai priceput, am înţeles că am greşit. Ştiu că nu sunt corecte gândurile pe care le am pentru tine. Sunt atâtea pe care nu pot să încep să le explic. Atât de multe lucruri pe care nu le poţi cunoaşte, deoarece nu sunt sigur că eu le desluşesc. Tot ce ştiu este că...

El îşi ridică privirea încet, iar neliniştea acelor ochi negri o făcu pe Rebecca să tresară. El îşi deschise şi-şi închise gura într-un gest de ezitare, iar ea aşteptă.

— Lucrurile sunt cu totul altfel de când ai venit. Sunt...

— Oh, aici erai! o întrerupse o voce dulce, cu un ton exagerat de afectat, care o făcu pe Rebecca să ofteze, îi ţineai companie prietenei surioarei tale. Garitson, eşti atât de drăguţ.

Rebecca observă că zâmbetul lui Vivian nu lumina ochii acesteia, care rămăseseră o pereche albastră de gheaţă pe un chip perfect.

— Oh, bună, domnişoară Reynolds. Mulţumesc foarte mult că mi-ai păzit logodnicul.

Neajunsul relaţiei lor consta în faptul că nu exista nicio încercare de subtilitate. Pur şi simplu un copil îşi revendica jucăria.

— Mi-a făcut plăcere, domnişoară Fairchild.

Rebecca simţi privirea lui Garitson, însă ignorând-o îşi continuă drumul spre depozit.

Ajunsă acolo, pătrunse înăuntru, lăsând uşa deschisă. Ferestrele erau închise, iar în interior erau probabil vreo patruzeci de grade. Găsi în spatele încăperii ziarele din 1869 şi începu să caute printre vrafuri. Într-un final dădu peste ceea ce căuta şi citi titlul rezervat pentru anunţurile de război.

„*Mittie Stephens* se scufundă în flăcări; peste şaizeci de victime.”

Parcurse articolul, uşor enervată de stilul secolului al nouăsprezecelea, încărcat de emoţii şi bună-cuviinţă. Trebui să citească pagini întregi până ajunse la fapte, însă acestea se dovediră destul de neclare. Nu se făcea nicio referire la familia Behringer, atât de vastă fusese tragedia. Nebunia de la bordul infernului care se scufundase, era prezentată cu un realism obsedant. Nu se preciza nicio cauză a incendiului. Când ajunse la ultimul rând al articolului, inima păru să i se oprească.

„Vaporul aparţinea unei instituţii din Jefferson, Fairchild&Sons”.

Capitolul 17

Soarele de vară cobora în spatele chiparoşilor când trăsura familiei Behringer aştepta pregătită de plecare, o trăsură în care foşneau jupele şi organdiul. Rebecca nu reuşi să nu-i arunce o privire lui Behringer atunci când acesta se aşeză pe locul de lângă ea.

Îşi strânse buzele ca să-şi stăpânească vibraţia din piept pe care o simţi la atingerea coapselor lor. Costumul lui Behringer era din olandă de culoarea cafelei cu lapte, ieşind în evidenţă între nuanţele de maron, gri şi negru aflate în vogă, iar cămaşa era o strălucitoare pajişte albă. Bronzul intens de pe faţă contrasta cu albul cămăşii. Ea remarcă de asemenea cravata lui galbenă, asortată cu bobocul de trandafir de la butoniera lui şi cu trandafirii din părul ei.

Jacob se urcă în trăsură ultimul, fiind prost dispus. Când trăsura porni el începu să-i vorbească soţiei lui.

— L-am văzut pe Gustav Frank în după-amiaza aceasta.

Rebecca se uită nervoasă la bărbat.

— Da? răspunse Maria cu nonşalanţă.

— La ce te gândeai de te-ai apucat să comanzi o maşină de scris?

Maria se uită la el.

— Mă gândeam să achiziţionez una. Ţi-am spus că asta am de gând.

— Îţi interzic.

Femeia îşi legănă mâna într-un gest de dezgust.

— Om neghiob.

Jacob îşi izbi pumnul în portiera trăsurii, iar Thomas opri caii.

— Mergi mai departe, Thomas, strigă Behringer cel vârstnic.

Maria murmură ceva despre bărbaţii îndărătnici.

— Sunt soţul tău, Maria. Mi te vei supune.

— Iar eu sunt soţia ta, Jacob, şi mă vei respecta, răspunse ea, tăios. Femeia îşi ridică privirea, întâlnind-o pe a lui.

El se lăsă pe spătarul banchetei, de parcă ar fi fost trăsnit.

Rebecca îl privi pe Garitson şi observă că el privea cu interes schimbul de replici dintre părinţii lui.

Jacob întrebă încet:

— De ce contează asta atât de mult pentru tine?

— Deoarece contează atât de puţin pentru tine, replică ea.

Jacob oftă, uitându-se la Garitson cu o durere de necrezut.

— Ce părere ai de treaba asta, fiule? O adevărată ruşine, nu-i aşa?

Garitson îşi mută privirea de la mama la tatăl lui.

— Cred că este încântătoare, zise el într-un târziu, pe un ton vesel.

Tristeţea se aşternu pe chipul lui Jacob.

— Încântătoare, deci. Un bărbat este umilit de soţia lui, mândria lui este călcată în picioare, iar fiul lui crede că treaba asta este încântătoare. În ţara noastră nu exista aşa ceva. Mama mea nu a ridicat niciodată tonul în faţa tatălui meu, iar cuvântul lui era lege. Femeile îşi cunoşteau locul în care le pusese Dumnezeu.

— Tată, vremurile s-au schimbat.

— Vremurile s-au schimbat, îngână el cu dispreţ. Respectul pentru bărbat nu mai există, iar femeia poate să facă tot ce vrea.

Garitson gemu supărat.

— Aş spune că femeile rareori fac ceea ce vor. Însă întotdeauna îl vor respecta pe bărbatul pe care îl iubesc, exact cum mama te respectă pe tine. Va veni o zi când femeile vor fi luate în serios, aşa cum ar fi normal. Ar trebui să îmbrăţişăm viitorul ca pe ceva mai bun, nu să ne retragem în trecutul nostru. El pufni într-un hohot scurt de râs. Va veni o vreme, destul de curând, când femeile vor dobândi dreptul să voteze. Probabil că va veni ziua în care una din ele va deveni chiar preşedinte. Nu te îngrijora, tată, îl asigură el pe bărbatul copleşit de durere. Probabil că astea nu se vor întâmpla în viaţa noastră.

Jacob îşi reveni încet.

— Vorbeşti de multe lucruri care se vor întâmpla, Garitson. Ai devenit proroc? Cititor în stele?

Fiul se aplecă în faţă.

— Mă fascinează viitorul, tată. Ştii asta. Mie mi se pare ceva minunat, de care nu ai de ce să te temi.

Rebecca se cutremură în faţa entuziasmului lui deosebit pentru viitor.

Brusc Maria schimbă subiectul.

— Nu sunt drăguţi, Jacob?

— Da, mormăi Jacob, uitându-se bănuitor când la unul când la celălalt. Fiecare arată minunat, zise el atent să nu cadă în plasa pe care Maria i-o întinsese. Rebecca privi pe fereastră.

— Eşti frumoasă, Rebecca, îi şopti Garitson la ureche. Iar mireasma ta este ca de vară.

— Din cauza atâtor trandafiri, zise ea, nerevenindu-şi încă de pe urma cuvintelor tatălui lui.

— Oh, da, zise el, lovit ca de trăsnet. Şi tu ai trandafiri. Ce coincidenţă! Cred că vom fi cel mai parfumat cuplu al petrecerii.

De fiecare dată, el aluneca pe panta negării absolute a existenţei lui Vivian.

— Noi doi nu vom forma niciun cuplu, Garitson. Cu foarte puţin efort poţi fi un bărbat crud. Ea îşi întoarse privirea spre fereastră şi privi absentă afară.

Impresionanta casă Fairchild era aproape de centru, la numai câţiva metri de Excelsior. Trăsura se opri în faţa porţii principale, iar Rebecca coborî prima, neluând în seamă încercarea lui Garitson de a o ajuta.

El se dădu jos şi, ignorând împotrivirea ei, îi strecură mâna sub braţul lui.

— Stai cuminte, fetiţo. Nu-mi pune la încercare răbdarea.

În timp ce se apropiau de uşă, căldura mâinii lui aşezate peste a ei îi făcea Rebeccăi imposibilă concentrarea. Desprinsă brusc de sub influenţa lui, ea observă pe veranda casei mai multe cupluri care le urmăreau sosirea. Pălăvrăgeala grupurilor încetă când din mijlocul lor apăru gazda, privind uimită la perechea din faţa ei.

Atunci se dezlănţui iadul.

— Ce caută ea aici, Garitson? Toţi invitaţii din preajmă auziră şuieratul veninos al lui Vivian. Cu ochii albaştri strălucitori ea măsură ţinuta logodnicului ei.

Maria făcu câţiva paşi în faţă şi o luă uşor de braţ pe Vivian.

— Vai, Vivian. Cred că nu ai fost corespunzător prezentată Rebeccăi.

Niciuna din ele nu zise nimic, cât Maria făcu prezentările. Rebecca făcu o grimasă dându-şi seama că trebuia să-i strângă mâna fetei.

De îndată ce mâinile lor se desprinseră, Vivian se grăbi lângă Behringer şi acaparându-l posesiv îl îndepărtă de Rebecca.

— Arătaţi ca perechea de pe tortul miresei, bombăni Vivian, capricioasă ca un copil.

Rebecca se întoarse la Maria, mascându-şi cu un zâmbet sentimentul care o măcina.

— Ei bine, zise ea veselă. Mă bucur că s-a terminat totul.

— Este o fată atât de încântătoare, murmură Maria surâzând şi conducând-o pe Rebecca spre sala de bal. Un şarpe ar putea să ia lecţii de la ea.

De îndată ce îşi însuşi arta de a nu-l căuta pe Behringer, Rebecca începu să se distreze. Tânărul, cu pometii dăltuiți după vechile tipare, pe care şi-l aminti că-l văzuse în biserică, veni lângă ea.

— Bună, zise el zâmbind. Charles Norton, de la biserică.

— Sigur, domnule Norton. Ea îi întinse mâna, iar el i-o reţinu tandru, îmi pare bine să vă revăd.

— Sunt încântat. Aţi venit cu familia Behringer? Ea remarcă delicatul rafinament britanic al vorbirii lui.

— Cu doamna Behringer, clarifică ea. Dumneavoastră daţi senzaţia că vă aflaţi la mare distantă de casă.

El râse, amuzat de observaţia ei.

— Nu, acum aceasta este casa mea. Aţi vrea să dansaţi?

Dându-i mâna, ea încuviinţă.

— Mi-ar face mare plăcere, domnule Norton.

— Vă rog, spuneţi-mi Charles.

În timpul dansului el o amuză cu anecdote, iar ea conchise că-l plăcea. Dacă nu pentru altceva, măcar pentru faptul că el reuşise să i-l scoată deocamdată pe Behringer din minte. Fu dezamăgită când el o părăsi în favoarea unui blond care îl bătu pe umăr.

— Aş vrea să-mi mai acordaţi un dans mai târziu, dacă este posibil. Norton zâmbi, iar Rebecca o compătimi în gând pe biata femeie care ar fi încercat să concureze acel chip în fiecare dimineaţă în oglindă.

Surâzând şi aprobând din cap, Rebecca se întoarse ca să-şi salute noul partener. Următoarea oră trecu repede, împărţită fără prea mare efort cu parteneri de dans care păreau chiar dornici să

treacă abil cu vederea scandalul care plutea în jurul ei. Mai târziu, Charles se apropie de ea.

— Bună, domnişoară Reynolds. Aţi dori...

De peste umărul lui se auzi o voce blândă cu inflexiuni îndurerate.

— Ce groaznic, amice, îl luă bărbatul peste picior. Cred că acest dans este al meu.

— Nu cred, domnule Behringer, zise Rebecca zâmbindu-i cochet.

— Copilă scumpă, murmură el mângâietor. Mi-ai promis al nouălea dans şi sunt convins că acesta este al nouălea. Mă văd obligat să insist, Charles, deoarece va trebui să plec curând la întrunirea noastră. Hai, du-te. Să nu întârzii.

Norton privi atitudinea lui Behringer cu un fals amuzament.

— Behringer, acum cedez. Poate am să chiulesc de la întrunire ca să am onoarea celui de al zecelea.

Rebecca îşi pierdu răsuflarea când Behringer o răsuci pe podea.

— Ai fost nepoliticos, zise ea, ochii strălucindu-i.

— Bărbatul acesta este un bandit, rosti Behringer, bărbia încordându-i-se de enervare.

Ea îşi dădu ochii peste cap.

— Bărbatul acesta este un gentleman, Behringer.

Sprâncenele lui se ridicară.

— Behringer? Să-ţi spun şi eu Reynolds?

— Mă îndoiesc că vei putea. Pari blocat pe „vrăjitoare”.

— Pentru că eşti una.

Cu un efort Rebecca îşi mută privirea de la Behringer. Vivian Fairchild apăru în cadru, alături de un bărbat pe care Rebecca nu-l recunoscu. Amândoi se uitau fix la Rebecca care se afla în braţele lui Behringer. Privirea lui Vivian nu trăda nici urmă de îndurare; ura ei era palpabilă.

— Domnişoara Fairchild nu este încântată de acest moment, remarcă Rebecca.

— Domnişoara Fairchild i-a provocat dureri de cap domnului Behringer.

Pe Rebecca începu s-o plictisească subiectul.

— Behringer, am citit un articol pe care Gustav Frank l-a scris despre calea ferată.

— Da?

Ea încuviinţă.

— Care sunt planurile tale pentru Jefferson?

El chicoti.

— Văd că reporterul din tine şi-a făcut apariţia. Planurile mele pentru Jefferson nu sunt personale. Eu nu pot să ridic un deget ca să îndeplinesc sugestiile pe care le dau acestor orăşeni căposi. Pur şi simplu le dau sfaturi.

— Ce fel de sfaturi?

— Zona este un vis pentru geologi, remarcă el. Aici există minereu de fier de exploatat. Petrol nu mai spun, deşi Dumnezeu ştie ce s-ar putea face cu atâta cantitate. Industria de cherestea aşteaptă să ia naştere. La acestea adăugându-se şi calea ferată.

— Întrunirea din seara aceasta... ce intenţionezi să le spui?

Behringer ridică din umeri.

— Întrunirea din seara aceasta este un pas important în organizarea exploatării miniere. Am o sută de oameni cărora trebuie să le ţin piept, oameni al căror trai este asigurat încă de râu şi al cărui nivel scade pe zi ce trece.

— Crezi că poţi să-i convingi de valoarea fierului?

— Valoarea nu se află în fier, ci în comerţ şi în renumele clădit nu numai în jurul mlaştinilor de aici. Sunt cei mai îndărătnici oameni pe care i-am cunoscut. Par paralizaţi de frică, deoarece calea ferată a reuşit să se furişeze pe lângă noi şi totuşi continuă să nege acest fapt evident. Rebecca, te rog, nu mă obliga să discut despre afaceri în seara aceasta. Abia pot să număr până la zece când te simt în braţele mele.

Înmărmurită de mărturisirea lui, Rebecca îşi ridică privirea spre el. Degetele lui lungi şi subţiri alunecară de-a lungul spatelui ei.

— Rochia este frumoasă, zise el. Suntem un cuplu minunat, după cum a spus mama.

— Nu ai loc în viitoarea ta căsnicie şi pentru mine. Se pare că spaţiul este destul de strâmt, iar domnişoara Fairchild cu siguranţă nu mai vrea pe nimeni acolo.

El se aplecă şi-şi atinse buzele de urechea ei, într-un înşelător gest de şoaptă. Apoi într-adevăr îi şopti la ureche câteva cuvinte groaznice, obişnuite.

— Domnişoara Fairchild nu-mi conduce viaţa.

Instantaneu ea îşi aminti de conversaţia dintre Behringer şi tatăl lui pe care fără să vrea o auzise.

— Eşti oarecum mândru să tot accentuezi asta, nu-i aşa? Scuză-mă, te rog.

Rebecca îşi lăsă partenerul în mijlocul perechilor care se învârteau şi se alătură Mariei, tristă să constate că aceasta urmărise întregul episod umilitor. Maria pur şi simplu zâmbi şi o bătu uşor pe mână încurajator. Când Rebecca privi spre locul de dans, observă că Garitson dispăruse. Iar când privirea îi alunecă spre intrare zări un oaspete întârziat.

Pe Bessie Moore.

Capitolul 18

— Bessie! exclamă Rebecca când se apropie de femeie. Am crezut că ai plecat deja din oraş.

Rebecca îşi dădu seama că vizita lui Bessie avea un scop anume, căci se afla în mijlocul celei mai alese societăţi din Jefferson. Unei actriţe nu-i era îngăduit să frecventeze astfel de cercuri. Bessie privi stingherită la invitaţii din preajmă care o fixau. Rebecca sesiză discretul freamăt care se declanşă în încăpere, dar îl ignoră.

— Plecăm în seara aceasta, zise în cele din urmă Bessie.

— Unde vă duceţi?

Femeia scutură din cap.

— Nu ştiu sigur. Plănuisem să mergem la New Orleans. Voiam să mi se ofere ocazia să mai cânt o dată. Dar ultima săptămână am petrecut-o în Marshall cu nişte prieteni de-ai lui Benjamin, iar acum, New Orleans nu mai prezintă aceeaşi atracţie. Benjamin vrea să mergem la Dallas.

— L-am văzut pe Abe sâmbăta trecută, Bessie. M-a confundat cu tine, şi la început a fost destul de dur cu mine. Am inventat o poveste. A fost una destul de proastă, dar cred că m-a crezut, l-

am spus că eşti în drum spre Cincinnati. El însă mi s-a părut ciudat.

— Cum adică?

Rebecca şovăi.

— Spunea că s-a schimbat.

Pe chipul lui Bessie se citea regretul şi confuzia.

— Oh, Rebecca, nu ştiu ce să fac.

— Stai departe de Abe. Este un om violent.

— Întotdeauna a spus că vrea să se schimbe. Nu am crezut niciodată că este capabil de aşa ceva. Dar poate...

— Du-te la Dallas, Bessie. Uită de New Orleans. Şi uită de Abe.

Chipul lui Bessie deveni optimist la amintirea stilului de viaţă liniştit pe care Benjamin i-l promisese.

— Ar trebui, nu-i aşa?

Rebecca râse delicat.

— Da. Aşa trebuie. Dallas-ul este un oraş frumos.

Vocea prefăcută care pluti peste umărul Rebeccăi o făcu pe aceasta să se înfioare. Vivian Fairchild îşi mută privirea de gheaţă de la Rebecca la interlocutoarea ei.

— Aceasta este o petrecere privată, doamnă Rothschild, sau cum v-o fi numele în seara asta.

Auzind cuvintele lui Vivian, pe care aceasta nu se deranjă să le rostească pe un ton coborât, Bessie păli.

— Soţul dumneavoastră a fost cel care v-a prezentat noului amorez? continuă Vivian cu inocenţă. Sau iniţial dânsul a fost clientul dumneavoastră?

— Rebecca, nu am vrut decât să-mi iau rămas-bun... începu Bessie.

— La revedere, zise Vivian zâmbind dulce.

— Faci cinste oraşului tău, Vivian, rosti Rebecca cu dispreţ, luând-o de braţ pe Bessie şi ieşind afară cu ea. Îmi pare rău, zise ea, când ajunseră în curte.

Bessie scutură din cap.

— Nu este ceva ce n-aş merita, zise ea. Rebecca, îţi mulţumesc pentru prietenia ta. N-am să te uit niciodată.

Rebecca observă trăsura care aştepta la poartă şi o îmbrăţişă pe Bessie.

— Să fii mereu atentă. Şi să nu te mai întorci niciodată în Jefferson.

Bessie se încruntă gânditoare.

— De ce spui asta? N-am să te mai văd niciodată.

Rebecca scutură din cap.

— Ai încredere în mine, Bessie. Îţi va fi mai bine fără Jefferson.

Rebecca urmări trăsura plecând şi zări mâna mică a lui Bessie agitându-se la fereastră.

În timp ce Rebecca se îndrepta spre casă o slujnică se apropie de ea.

— Vă rog, domnişoară, şopti ea agitată. Domnul Behringer a fost rănit. Mi-a zis să nu vă spun decât dumneavoastră.

Spaima crispă chipul Rebeccăi.

— Oh, Dumnezeule. Unde este?

— În pădure, chiar în spatele biroului domnului Fairchild... Dacă aţi vrea să mergeţi la dânsul până găsesc eu un doctor...

Rebecca urmă cărarea care ducea spre pădurea din spatele biroului lui Fairchild. La un moment dat observă lumina în biroul lui Fairchild şi auzi o voce discutând pe un ton nepăsător, calculat. Supărată că întrunirea se ţinea în timp ce Garitson zăcea rănit în pădure, ea se opri sub fereastra din spatele clădirii.

Murmurul din încăpere semnala că întrunirea era în toi.

— Domnilor, zise Fairchild calm, aş vrea să ne continuăm şedinţa. Vom începe cu prezentarea vorbitorului nostru din această seară.

Încurcată, întrebându-se cum de se putea desfăşura de parcă nimic nu se întâmplase, ea şovăi. O altă voce vorbi:

— Eu spun că este o pierdere de timp. Aici nu suntem în Pennsylvania.

— Bower, eşti un prost. Dacă ar fi după tine, s-ar întâmpla exact cum a spus tipul de la căile ferate. Jefferson-ul va vedea iarba crescându-i pe străzi şi liliecii atârnându-i în clopotniţele bisericilor.

Chicoteli răguşite urmară cunoscutei voci a lui Gustav Frank.

— Am auzit o răstălmăcire interesantă a acestei preziceri. Cineva mi-a spus că Jay Gould ar fi rostit-o. Vă imaginaţi Vrăjitorul din Wall Street blestemând Jefferson-ul?

Urmară mai multe hohote de râs şi o ciudată senzaţie o cuprinse pe Rebecca. Ea îşi dădu seama, în acel moment, că asista la naşterea unei legende. Şi de necrezut era că ea sădise sămânţa acelei legende.

O altă voce vorbi, paralizând-o. Era cea pe care o iubea.

— Domnilor, vă rog. Domnul Robert Graves este aici, cu noi în seara aceasta şi după cum ştiu cei mai mulţi dintre dumneavoastră, dânsul este un renumit specialist în domeniul exploatărilor minereurilor de fier.

Ea pierdu restul cuvintelor lui Garitson deoarece cineva o apucă pe la spate într-un gest care o sperie şi o dezarmă. O mână îi acoperi gura, înăbuşindu-i strigătele speriate, iar cealaltă i se încleşta în jurul pieptului, făcând-o să-şi piardă respiraţia. În timp ce atacatorul o trăgea din faţa ferestrei, ea se ruga să fi auzit cineva ceva. Îşi dădu seama că nu fusese nimic de auzit.

Rebecca lovea sălbatic şi-şi înfipse unghiile în braţul care îi strângea pieptul. Deşi ea se împotrivea atacatorul o trăgea cu putere spre pădure. Într-un final ea reuşi să-şi elibereze braţul din strânsoarea bărbatului şi începu să tragă de mâna care îi acoperea gura şi să-şi înfigă dinţii în palma acesteia. Tresărind, bărbatul îşi îndepărtă mâna de la gură. Fără să-şi tragă răsuflarea, Rebecca începu să strige numele lui Behringer.

În câteva clipe uşa din spatele clădirii se deschise şi Garitson, sărind treptele, se îndreptă spre ea. Răpitorul deja o eliberase, dar nu apucă să facă decât doi paşi în umbră când Garitson îl înşfăcă de guler.

O furie înfiorătoare îl învălui pe Behringer, pe care cu mari strădanii reuşi să şi-o stăpânească.

— Murphy, ticălosule. Trebuia să-mi dau seama când nu te-am văzut acolo că eşti pe undeva pe afară căutând bucluc.

Harry Murphy ridică mâinile în faţă într-un gest de capitulare.

— Am întârziat, Behringer. Am văzut-o privind pe furiş pe fereastră şi am crezut... n-am ştiut ce punea la cale.

— Dacă era în dreptul ferestrei, cum de ai ajuns până aici? întrebă Behringer sarcastic.

— Dă-i drumul, Behringer. Porunca rostită tăios o îngheţă pe Rebecca şi răsucindu-se văzu în spate un bărbat cu câţiva ani mai vârstnic decât Garit.

Înfricoşat, Behringer îl privi pe bărbat.

— Ţi-ai pierdut minţile, Fairchild?

— Am spus să-i dai drumul. El îşi întoarse apoi privirea de gheaţă spre Rebecca, ochii lui având aceeaşi culoare cu ai fiicei. Şi sunt curios să aflu de ce dumneata trăgeai cu urechea la întrunirea noastră?

— Cineva mi-a spus... începu ea, după care tăcu.

Fairchild continuă să o fixeze cu privirea.

— Continuă.

Privind la bărbaţii din jurul ei, Rebecca zări în ochii lor suspiciunea.

— Nu are importanţă.

Behringer îl eliberă pe Murphy.

— Fairchild, îi datorezi scuze domnişoarei Reynolds. Vocea lui tremura de mânie.

— Scuze? repetă încet Fairchild, răsucindu-şi capul şi ridicând din sprâncene. Ne spiona întrunirea, Garitson, iar tu vrei s-o acoperi. Desigur, nu ar fi prima dată când ne arunci în faţă gunoaie din Shreveport.

Behringer se năpusti asupra lui Fairchild, însă imediat fu imobilizat de Harry Murphy şi de un alt bărbat. El nu se împotrivi, inspiră adânc de câteva ori până reuşi să-şi stăpânească mânia.

— Te simţi bine, Rebecca?

Ea încuviinţă din cap, privind în jos la picioare. Unul din pantofi îi lipsea.

— Scuzaţi-mă domnilor, mormăi el. Dacă nu vă supăraţi, am să mă duc să-mi conduc musafira acasă. Sunt convins că vă veţi descurca foarte bine fără mine, zise el, controlându-şi glasul. Se întoarse spre un bărbat care urmărise incidentul nevenindu-i să creadă. Domnule Graves, îmi cer scuze. Aveţi în faţa dumneavoastră un exemplu viu al Sudului şi al comportamentului lui arhaic. Noapte bună.

Behringer o apucă pe Rebecca de mână şi trăgând-o după el, traversă strada spre grajduri, de unde împrumută un cal. După ce se urcă în şa, îşi coborî braţul puternic şi o ridică pe Rebecca. O aşeză în faţa lui şi o porniră în galop spre casă.

Capitolul 19

Când ajunseră acasă, Behringer îi încredinţă calul lui Thomas. O apucă apoi pe Rebecca de braţ şi o împinse spre casă, silind-o să-l urmeze în grabă. Cât urcară scările, el nu-şi slăbi încleştarea, iar când ea se opri pe palier şi încercă să-i explice versiunea ei, el nici nu o băgă în seamă. Strângându-i şi mai puternic braţul, o împinse cu o smucitură în faţă. Deschise uşa la camera lui, trecură pragul în încăpere şi închise apoi uşa trântind-o. Cu mişcări precise, el scoase un chibrit şi aprinse lampa de lângă pat înfuriată de comportamentul lui, Rebecca ridică spre el nişte ochi sfidători, însă ceea ce văzu acolo o făcu să tresară.

Behringer o ţintuia, chipul lui trădând nenumărate pasiuni contradictorii. Rebecca aşteptă, încercând să le identifice. Mânie. Teamă. Excitare. Supărare, Altele al căror chin era clar etalat de intensitatea violentă a privirii lui. Respiraţia ei deveni tot mai sacadată în încercarea de a-şi înfrânge atât emoţiile proprii, cât şi pe ale lui, care o copleşiseră.

Behringer. O urmări tandru şi ridicându-şi încet mâna şi-o trecu peste faţa ei cu graţia zborului unui fluture. Atingerea dispăru odată ce el îşi lăsă mâna să cadă. Rebecca înţelese ezitarea lui delicată şi lacrimile începură să-i curgă încet pe obraz. El oftă supărat şi o cuprinse în braţe.

Lacrimile ei umeziră cămaşa lui, iar Behringer îi mângâie părul alinând-o, aşa cum făcuse altădată cu Katy. Încet el se depărtă şi o conduse spre pat. Zâmbi forţat şi uşor îi scoase pantoful care îi mai rămăsese.

— Tremuri, zise el încet.

— Îmi este frig.

— Trebuie să fie patruzeci şi unu de grade afară.

Behringer străbătu camera spre o vitrină. Deschise uşile largi de sticlă, alese una din sticlele expuse şi turnă într-un pahar de brandy un lichid negru. Reveni apoi spre pat.

— Bea. Încet.

— Ce este? întrebă Rebecca uşor, atingând marginea paharului pe care el i-l ridicase la buze.

— Coniac. Glasul lui era blând, iar ea, urmând instrucţiunile, sorbi încet lichidul cald până când dispăru. Behringer îi mai umplu o dată paharul şi sprijinindu-se de stâlpul baldachinului o urmări răbdător cum îl termină şi pe acesta.

Încălzită de coniac şi de ochii lui iscoditori, Rebecca se destinse între perne, învăluită într-o plasă fierbinte de linişte, vlăguită şi aproape plutind, O clipă se gândi la imaginea pe care Garitson Behringer avea să şi-o formeze despre ea. Eroinele ei se comportau mult mai potrivit.

El se aşeză pe pat lângă ea, piciorul lui atingând una din mâinile ei.

— Spune-mi ce s-a întâmplat, iubito.

Dezmierdarea lui, tandru rostită, atinse punctul ei sensibil, toate emoţiile ultimei jumătăţi de oră învăluind-o din nou.

— Am crezut că eşti rănit. Pe urmă, am crezut că toţi acei bărbaţi continuau întrunirea aia tâmpită fără tine. Deşi era important pentru tine să fii acolo, lor nu le păsa că tu erai în pădure, la un pas de moarte, poate. Pe urmă mi-am zis că poate ei ştiu.

Când el îi cuprinse mâna, Rebecca zări zâmbetul care se răsfrânse pe buzele lui. După ce rătăci cu degetul pe palma ei, el îi aşeză mâna pe puternicul şi musculosul foc al coapselor lui. Cu foarte puţin timp în urmă ea se temuse pentru viaţa lui. Acum, ea nu voia decât să simtă vitalitatea lui. Rebecca îşi descleştă mâna şi atinse cu degetele bărbăţia încordată.

— Mi-a fost teamă. O fată mi-a spus că ai fost rănit. Am crezut că n-am să te mai văd niciodată... râzându-mi.

El chicoti uşor, iar ea observă strălucirea tulburată a ochilor lui care priveau mâna pe care ea o ţinea pe coapsa lui.

— Stai liniştită, murmură el. Am să-ţi râd multă vreme de acum încolo.

— Ce s-a întâmplat?

Zâmbetul lui pieri.

— Cine ţi-a spus că sunt rănit?

— Nu ştiu. O cameristă, zise Rebecca. Mi-a spus că ea se duce după doctor. Degetele ei conturau încet coapsa lui. Behringer era un bărbat bine clădit.

Trupul lui se încordă, iar mâna ei căzu pe cuvertura rece când el se ridică de pe pat şi se îndreptă spre fereastră. După ce aruncă o privire la drumul pustiu, el trase draperiile.

— Murphy, dintre toţi oamenii.

Neauzind cuvintele pe care el le rosti, Rebecca făcu un efort şi întrebă.

— Vivian este cea care te îngrijorează?

Într-o clipă el veni lângă ea.

— Poftim?

— Vivian trebuie să fie deja furioasă, şopti ea, aşteptând reacţia lui.

Coapsa ui Behringer se atinse cu toată lungimea de şoldul ei. El se apropie de ea, trecând uşor cu degetele peste conturul delicat al pometilor ei.

— Oi fi tu o zână bună, dar nu eşti una prea inteligentă, şopti el. Ţi-ai fi riscat viaţa pentru un idiot care nu ţi-ar oferi mai mult de o casă la ţară şi sfârşituri de săptămână furate, când de fapt meriţi o lume întreagă.

Ridicându-i încet bărbia, ei îşi coborî gura peste buzele ei, absorbind tandru dulceaţa dorinţei ei pentru eL Un singur sărut, îşi zise el. Orice altceva ar fi ucigător. Însă nu putea să se depărteze de ea fără să nu guste din dulceaţa ei doar o dată.

Rebecca rătăci cu palmele peste părul lui, pentru ca în cele din urmă să-şi strecoare degetele în bogăţia acestuia. Buzele ei reuşiră să le desfacă pe ale lui şi conturându-i-le delicat cu limba, gustă surprinderea lui.

Behringer îşi pierdu răsuflarea simţind atingerea ei seducătoare, ardoarea înteţindu-i-se. Înfigându-şi degetele în părul care cădea pe umerii ei, dând la o parte trandafirii prinşi printre şuviţe, Behringer căută o cale să o tragă mai aproape.

Iisuse! Îşi pierdea minţile. Brusc se depărtă de ea, se ridică din pat şi rezemându-se de stâlpul baldachinului îşi fixă privirea în podea. Respiră cu greutate şi-şi trecu degetele prin păr.

— Ce este? întrebă ea.

— Ar trebui să te scot de aici. Imediat, Ar trebui să te duc înapoi la Shreveport, departe de acest iad.

— Asta doreşti?

Behringer îşi ridică privirea spre ea şi începu să o analizeze meditativ. Ochii lui o scormoneau cu o forţă lacomă şi disperată. Când vorbi, glasul lui fu uşor ironic, iar privirea tulburată;

— Ce doresc eu? Mi-au venit în minte o serie de dorinţe, însă aceasta nu se numără printre ele. Viaţa nu-mi cere deseori părerea, iubito.

— Eu însă ţi-o cer.

Privirea lui lunecă neajutorată peste ea.

— Iisuse. Chiar trebuie să întrebi?

— De ce te mai afli aici cu mine?

Gândindu-se, Behringer îşi ţinea pleoapele pe jumătate închise. Părul îi era răvăşit, iar expresia feţei îndârjită.

— Îmi faci situaţia foarte grea.

— Oh? rosti ea în şoaptă.

— Galant ar fi să fac... ei bine, orice altceva în afară de ceea ce întreţin de fapt. Ai băut prea mult coniac.

Rebecca se ridică în pat, părul căzându-i peste pieptul plin.

— Asta este? Crezi că sunt prea beată ca să ştiu ce vreau. El îşi ridică o sprinceană.

— N-am mai sedus un copil până acum.

Ea se dădu jos din pat şi se apropie de el, distanţa dintre ei fiind doar de un pas.

— Un copil?

Behringer îşi înclină capul, coborându-şi privirea pe gura ei. Limba Rebeccăi se furişă afară, umezindu-i ademenitoare buza de jos. Respiraţia lui se transformă atunci într-un şuierat.

— Aproape. Ar trebui să te duci la culcare, continuă el cu un glas tulburat. Ai trecut printr-o mare sperietură.

— Ar trebui să mă duc. Mă voi duce. Într-o clipă.

Ea atinse uşor cămaşa lui. Degetele trecură peste trandafirul de la butonieră, petalele acestuia desfăcându-se neputincioase. Rebecca îl scoase atunci şi-l aşeză pe măsuţa de lângă pat.

— Te conduc până în camera ta, zise el, ţinându-se tare în faţa mişcărilor ei seducătoare.

Ea aprobă din cap.

— Cunosc drumul.

— Rebecca. Glasul lui era profund, dur şi disperat.

Tăcută ea îi îndepărtă haina, după care începu să-i deschidă nasturii de la cămaşă.

El o cuprinse de mâini, oprind-o.

— Eşti prietena surorii mele, zise el. Ea te-a încurcat cu mine, şi...

Ridicându-se pe vârfuri, Rebecca îşi lipi buzele surâzătoare de gâtul lui.

— Iar tu eşti un tip periculos.

Behringer o împinse brutal. Ochii lui aproape că se întunecară de supărare.

— Crezi că acesta este un joc inventat de Katy? şopti el. Degetele puternice se încleştară de încheietura mâinii ei. El îi desfăcu degetele tremurătoare şi i le aşeză sub cureaua lui. Nu este un joc, zise el cu un glas răguşit.

Potenta lui bărbăţie puternic stârnită înflăcără mâna ei, făcând-o pe Rebecca să scape un geamăt uşor. Ea rătăci cu degetele de-a lungul acesteia, conturând forma arogantei proeminenţe masculine.

— Rebecca, gemu el.

Behringer nu se aşteptase la aşa ceva şi se arcui sub atingerea ei.

— Eşti un bărbat frumos, zise ea.

Incapabilă să reacţioneze altfel, ea se lipi de el şi ridicându-şi şerpuitor braţele pe pieptul lui îi încolăci gâtul. Îi atrase căldura vitală aproape.

— Eşti puternic... peste tot.

Buzele lui găsiră gura Rebeccăi, iar mâinile îi coborâră pe spatele ei, până găsiră şi cuprinseră între palme rotunjimile catifelate. Behringer o trase spre locul ascuns între coapsele lui, făcând-o să-şi piardă respiraţia. O clipă mai târziu ea era în braţele lui, pentru ca mai apoi să ajungă amândoi în patul lui.

Behringer mai auzi o dată glasul conştiinţei. Cu ce ochi avea ea să privească aceste clipe în lumina crudă a dimineţii? Ei ştia că onorabil era să o lase să-şi revină de pe urma traumei. Mai ştia însă că onoarea era ultimul lucru la care se gândea. Fără îndoială că mâine avea să se urască, însă în noaptea aceasta... oh, dulce fericire, în noaptea aceasta...

Rebecca închise pleoapele, relaxându-se pe moliciunea patului, în timp ce Behringer îi studia roşeaţa de pe chipul minunat. Ea deschise ochii, privindu-l provocator.

Pupilele i se dilataseră, întunecându-i culoarea ochilor, apropiindu-i-o de nuanţele chihlimbarului, iar respiraţia îi deveni tot mai sacadată.

Privind meditativ la gingaşa făptură aflată sub el, inima lui începu să bată într-un fel în care nu se aşteptase. Se cutremură amintindu-şi groaza care îl cuprinsese când auzise ţipetele incoerente ale fetei şi când îl văzuse pe Murphy târând spre pădure trupul care se zvârcolea, ştiind soarta care o aştepta acolo. Era o groază pe care o cunoscuse doar o singură dată în cei patruzeci de ani ai lui. Conştiinţa îl mai asaltă o dată.

— Înger dulce. Îmi doresc mai mult decât orice să mă îngrop în trupul tău încântător şi flămând. Dar dacă am să fac asta, niciunul din noi n-o să mă ierte vreodată.

— Lasă glasul conştiinţei în seama mea, murmură zâmbind alene şi sărutându-i lobul urechii. După ce contură lina urechii lui, limba ei alunecă înăuntrul acesteia.

— Ah, rosti uşor Behringer capitulând în faţa acelei lăuntrice pasiuni neînfrânate, în faţa fiarei pe care Rebecca o incita înnebunitor.

— Lasă-mă să gust din tine, iubito.

Buzele Rebeccăi rătăciră peste barba lui catifelată până ce îi întâlniră forma perfectă a gurii. Limba ei alunecă apoi peste buza lui rănită, alinând-o.

— Unde naiba ai fost în toţi aceşti ani? El se trase spre spate privind-o viclean.

Rebecca îl studie, melancolică, amintindu-şi ultimii zece ani, după care pufni în râs gândindu-se la răspuns!

Atunci începu şi el să râdă.

— La liceu, zise el pe un ton amar. Respingând băieţi care ar fi putut să-mi fie copii. Behringer se încruntă. Asta nu este o cale bună de gândire.

— Sunt cu mult mai vârstnică decât am spus, Garitson.

— Zău? Cu cât?

— Ce importanţă are?

— În această clipă, zise el, lunecând cu mâna tremurândă pe gâtul ei, niciuna.

Atent îi dădu spre spate şuviţele de păr, iar apoi contură cu dosul degetelor linia plină a sânilor ei. Îşi furişă mâna mai jos cu o încetineală înnebunitoare, urmărind cu privirea reacţia Rebeccăi. Memorând formele ei, el îşi strânse degetele în jurul proeminenţei ferme, simţind prin ţesăturile fine, tentantul vârf încordat.

Asaltată de atingerea lui, Rebecca închise ochii şi începu să-i murmure numele.

Îşi ridică uşor capul spre el şi se văzu ţintuită de ochii lui negri. Emoţia revărsată de privirea lui aduse pe buzele ei un zâmbet neobişnuit de feminin. Uitându-se fix la ea, cu acelaşi surâs delicat, el îşi atinse colţul gurii cu limba. Privindu-l curioasă, Rebecca îl trase spre ea şi-l sărută profund, limba ei căutând-o şi găsind-o pe a lui. Ea oftă, aproape nedându-şi seama că mâinile lui îi descheiaseră copcile. Uşor el îi atinse rochia în dreptul umerilor şi o trase în jos până căzu.

Nedezlipindu-şi buzele de gura ei, îi dezbrăcă şi cămaşa, coborându-i bretelele. Se depărtă apoi încet, admirându-i frumuseţea în lumina lămpii. Privirea lui se înflăcără la imaginea dezvăluită de mişcările uşoare care traseră până la talie rochia şi cămaşa. Rotunjimile palide, pline, neatinse de soarele verii care îi sărutase faţa şi braţele dându-le o strălucire sănătoasă, încoronate de sfârcuri de nuanţa buzelor ei, răspândeau senzualitate.

Urcându-se în pat lângă ea, Behringer găsi o deosebită plăcere în eliberarea pielii ei mătăsoase din valurile de muselină şi organdi. Când rămase dezbrăcată în patul lui, el nu făcu altceva decât să o privească, fascinat că o femeie putea să fie atât de perfectă. Fascinat că aceasta era a lui. Privirea lui aspră şi tandră rătăci pe trupul ei.

Nemaiputând îndura senzuala lui cercetare minuţioasă, Rebecca îi şopti numele.

— Vreau să te ating, murmură ea. Să te văd. Ea se ridică, etalându-şi trupul gol în lumina lămpii şi-şi aşează mâinile pe umerii lui.

Era a lui. Ridicându-şi pleoapele spre ea el conchise că era cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată. Cu mult mai frumoasă decât merita el.

După ce micşoră intensitatea luminii, creând o atmosferă învăluită de ceaţă Behringer se aşeză lângă ea. Deşi instinctele îl avertizară, el nu putu să stingă lampa complet; simplul fapt că o privea era o plăcere mai mare decât actul sexual în sine.

Degetele ei descheiară nerăbdătoare restul de nasturi ai cămăşii lui. Behringer urmări neliniştea ei cu o încântare molipsitoare; ea transmitea inimii lui pustiite senzaţii pe care el nu le cunoscuse de ani de zile. Sau poate chiar niciodată.

Trăgându-i cămaşa peste umerii laţi şi bronzaţi, Rebecca zăbovi cu privirea pe umbra neclară a pieptului lui, umezindu-şi buzele, dorindu-şi ca în locul luminii palide să fi fost razele soarelui. Deşi voia să examineze atentă fiecare milimetru al acelui piept încântător, ea se mulţumi să rătăcească cu degetele prin părul creţ, negru şi mătăsos.

Sub privirea fascinată a lui Behringer ea îngenunche ca să-i îndepărteze pantofii. Când mâinile ei se opriră în dreptul curelei, iar ea se uită în ochii lui, el o atinse tandru pe obraz, încurajând-o.

Era al ei. Degetele Rebeccăi tremurară peste nasturii pantalonilor lui. Mâinile lui o mângâiară, aprobator pe păr. În timp ce-l dezbrăca încet, ea se opri, cumpănind la următoarele acţiuni, întrebându-se ce avea să creadă el despre această graţioasă domnişoară din Shreveport. În final, nu conta deloc. Propria ei dorinţă nu putea fi ignorată.

Behringer o privea cu nesaţ, temându-se să vorbească pentru ca nu cumva să rupă vraja mistică pe care ea o ţesuse în jurul lui. Sânii ei se lipiră uşor de coapsele lui, iar atingerea ei fu ca o dezmierdare, asemănătoare şoaptelor frunzelor de dincolo de fereastră, rece şi fierbinte, simplă şi profundă în acelaşi timp. Ea îşi depărtă atunci buzele, iar geamătul speriat care îi scăpă lui articulă numele ei.

Rebecca îi auzi şoapta deznădăjduită şi, intensificându-şi asaltul asupra simţurilor lui, îi răspunse cu un murmur de satisfacţie. El nu s-ar fi putut mişca, nici dacă ar fi fost atât de prost încât să dorească acest lucru. Nu cunoscuse niciodată o

femeie care să se dăruiască într-atât. Unde învăţase ea această artă perfectă de a satisface un bărbat?

Gândul îl făcu să tresară imediat, iar bărbia i se încordă în timp ce mintea îi lupta cu închipuirile purtătoare de raţiune şi nebunie care îl învăluiseră. Rebecca în braţele altui bărbat, ale unui bărbat care o iniţiase în arta plăcerii. O tristeţe şi o gelozie de care nu se crezuse niciodată capabil îl cuprinseră.

El îi înclină capul, depărtându-i-l şi privind în ochii ei, şi zări acolo un amestec de plăcere şi speranţă. Expresia de pe chipul ei îi străpunse inima şi-i alungă gelozia. În acea clipă un singur lucru eclipsă plăcerea ei şi acesta era conştientizarea plăcerii lui.

Behringer o ridică, strângându-şi unul din braţe în jurul coapselor ei. Dând la o parte cuverturile o aşează încă o dată pe pat. Ea îi incită pasiunea până când el fu incapabil să mai rostească vreun cuvânt şi asta era mult pentru uşuraticul Garitson Behringer. El o urmări cu privirea, copleşit de o tandreţe străină lui.

— Este minunat, şopti ea, atingându-i umerii,

O senzaţie de umilinţă îl învălui.

— Rebecca, şopti el, mă îndoiesc că te merit.

Ea zâmbi.

— Probabil că este răsplata pentru o faptă bună dintr-o viaţă trecută, sugeră ea.

— Dacă există mai mult de o viaţă, draga mea, intenţia mea este să mi-o petrec pe următoarea cu tine. Numai cu tine.

Un fior străpunse trupul zvelt al Rebeccăi şi trăgându-l pe Garit aproape, ea îl sărută pe ureche.

— Promite-mi, îl îndemnă ea.

— Promit. El chicoti. Chiar dacă mi-ar trebui o veşnicie ca să te găsesc.

Garit îşi coborî gura peste buzele ei, degetele lui masând-o pe sâni, până ce o făcu să se arcuiască spre el. Încet, el contura cu sărutări fierbinţi şi umede umărul ei. Fascinat de pielea ei catifelată, el prinse în ascunzişul gurii unul din sfârcurile încordate. Rebecca îi trase atunci capul aproape de ea, iar el îşi coborî degetele pe trupul ei mătăsos.

Depărtându-i coapsele printr-o mişcare pe care Rebecca nici nu o simţi, el urcă uşor cu mâna spre locul lăuntric al acestora, până dădu de căldura ei umedă.

Atingându-l, la rândul ei, Rebecca percepu bărbăţia lui puternică şi netedă. Ridică spre el o privire imploratoare şi rosti:

— Te rog.

Sondând încet locul în care Rebecca îl condusese, el alunecă înăuntrul ei. Intimitatea care îl întâmpină acolo îl făcu să-şi piardă răsuflarea.

Uluit, Behringer simţi bariera care îl despărţea de manşonul de catifea al dorinţei ei. Era imposibil. El greşit bănuise că felul dezinteresat în care ea îi oferise dragostea nu putea fi dobândit decât prin experienţă. Cu o ultimă fărâmă de conştiinţă el căută să se retragă dinăuntrul ei.

Ea îl încurajă încordându-şi coapsele şi arcuindu-se spre acea parte a lui care îi putea potoli incredibilul şi neîncetatul chin care o devasta. Neaşteptata forţă de reţinere făcu ca o dâră de sudoare să strălucească pe fruntea lui.

— Iisuse, Rebecca, eşti virgină.

— Te rog, nu te opri, zise ea cu vocea răguşită de dorinţă.

— La naiba, şuieră el.

Behringer o pătrunse atunci, rupând fina membrană. Chipul umbrit al Rebeccăi intensifică pornirea lui, iar bătăile inimii ei îl făcură să simtă o plăcere deosebită, ştiind că şi ea simţea la fel, percepând bătăile inimii lui. Într-un final el se retrase şi începu lentul şi ritmicul dans al pasiunii.

Roşeaţa inunda chipul Rebeccăi. Gingaşele buze roz erau uşor depărtate, iar pleoapele conturate de gene lungi clipeau sub privirea lui. Ea îşi prinse cu dinţii buza de jos, iar Behringer îşi plecă uşor capul ca să acapareze acea gură chinuitoare.

O seducătoare încordare inundă acel loc cald, feminin, pe care Behringer necruţător îl fermeca.

— Eu... îngână Rebecca cu un glas care venea dintr-un infern pe care Behringer îl înflăcărase cu o emoţionantă bărbăţie ce o lăsă fără răsuflare. Ea îşi încolăci coapsele în jurul şoldurilor lui, intensificând plăcerea lor, amplificând presiunea chinuitoare dinăuntrul ei.

El îşi îngropă faţa în părul ei moale şi înmiresmat, muşcându-i lobul urechii, dezmierdându-i-l cu limba.

— Eşti atât de dulce, murmură el.

Glasul lui o seduse, iar Rebecca îi strigă numele atunci când atinse culmea focului stârnit de Garitson Behringer. Sărutările aşternute pe gâtul ei se împletiră cu delicate mângâieri ale dinţilor şi limbii până ce tremurul trecu. El se opri, surprins să perceapă hohotul ei de râs.

Zâmbi atunci nemilos. Căldura umedă a buzelor lui atinse uşor urechea Rebeccăi, iar glasul lui rosti ameninţător.

— Îndrăzneşti să chicoteşti, doamnă?

— Îndrăznesc să fiu extaziată, domnule, zise ea surâzând.

Mişcările precise ale lui Behringer descătuşară tu multul emoţiilor care se războiau înăuntrul lui. El murmură uşor cuvinte de dragoste, iar mâinile Rebeccăi rătăciră nerăbdătoare pe trupul lui, pe care strălucea dragostea lor.

Ea rosti numele lui, uşor, iarăşi şi iarăşi, într-o poezie de dragoste. Muşchii trupului lui erau încordaţi, iar Rebecca îl împinse spre orgasm, întâmpinându-i mişcările cu o ardoare care îl înflăcără să treacă de punctul de unde el nu-şi dori să se mai întoarcă niciodată.

Dezmierdat de mâinile ei, Behringer se răsuci şi se aşeză lângă ea, privind-o năucit. Degetele ei atinseră buzele lui în maniera în care pruncul de opt luni explorează gura tatălui. Alene el urmă linia formelor ei, bucuros să constate flexibilitatea carnaţiei satisfăcute, mulţumit să ştie că aceasta era rezultatul dragostei lor.

El îi şopti numele, însă rostirea lui fu mai degrabă un murmur de uimire. O trase în cercul braţelor lui, privindu-i ochii somnoroşi, închişi.

Adăpostită în realitatea viselor care existau în îmbrăţişarea lui, ultimul gând al Rebeccăi fu o îndepărtată amintire a „Camerei lui Garitson”. Şi cu aceasta ea se cufundă în somn.

Capitolul 20

Behringer era atras de perspectiva petrecerii nopţii în braţele Rebeccăi, însă era imposibil. Prea mulţi oameni îl văzuseră plecând cu ea de la Fairchild, prea mulţi aveau să-şi consulte ceasurile la întoarcerea lui. El se ridică din pat şi-şi privi propriul ceas. Trecuse de unsprezece.

Înjură încet şi se îmbrăcă. După ce aruncă o privire prin holul pustiu, o ridică pe Rebecca în braţe şi o duse în camera lui Katy. Găsi o cămaşă de noapte şi i-o trase peste cap, recunoscător pentru efectul brandy-ului. O acoperi cu un cearceaf şi şovăi, privind în jos la ea în loc să plece.

Nu-i plăcea calea pe care o apucase inima lui, însă părea să-i lipsească forţa de-a o controla. Faptul că făcuse dragoste cu ea era destul de rău; o listă întreagă de lucruri imorale erau asociate acesteia. Reputaţia ei era deja ruinată; el nu făcuse niciun efort ca să prevină graviditatea; legătura ei cu familia era şi aşa destul de mizerabilă; ea era prietena surorii lui, o nevinovată. Asta, desigur, era fapta cea mai urâtă dintre toate. Sedusese o fată care avea jumătate din vârsta lui. O virgină, una care se încrezuse în el, una a cărei privire trezise în el multitudinea celor mai frumoase sentimente ale vieţii. Faptul că făcuse dragoste cu ea fusese, fără îndoială, o greşeală, una pe care ar repeta-o într-o clipă. A se îndrăgosti de ea ar însemna sinucidere pentru amândoi.

Ieşi din încăpere, se întoarse în camera lui şi, aşezându-se la birou, scrise un bilet pe care mai apoi îl puse în buzunar. Trase o geantă de sub pat şi-şi aruncă câteva schimburi în ea. Acţionând împotriva raţiunii se opri încă o dată să o vadă pe Rebecca înainte de a pleca. Deschise uşa de la camera ei şi străbătu încăperea fără să facă niciun zgomot.

Razele lunii erau revărsate pe gura ei, înroşită încă de sărutul lui, şi înainte de a ieşi el se aplecă şi o atinse uşor pe buze.

Când închise uşa de la dormitorul lui Katy, Behringer o zări pe palier pe mama lui, care îl urmărea printre gene. Mamele sunt ciudate, se gândi el sesizând ochii pătrunzători ai Mariei. Dintr-o singură privire ele ştiau.

— Garitson, rosti ea pe un ton dezaprobator şi neîncrezător.

— Mamă, te rog... începu el, ţinându-şi pleoapele plecate.

— Spune-mi că nu ai făcut-o.

El îşi ridică atunci privirea spre ea.

— Nu mi-aş dori nimic mai mult decât să pot spune acest lucru.

Femeia închise ochii şi expiră încet, buzele strângându-i-se într-o linie subţire.

— Ce simţi pentru fată, Garitson?

Behringer îşi trecu mâna prin păr.

— Ce-ar trebui să simt sau ce simt?

— Încetează cu şaradele şi spune-mi adevărul.

El îşi căută cuvintele.

— Mă face să mă simt aşa cum am visat întotdeauna.

— Sarah? O iubeşti la fel cum ai iubit-o pe Sarah?

Numele îl răscoli pe Behringer, aşa cum se întâmpla de obicei, trezindu-i un trio fantomatic: amintirea băieţelului zburdalnic pe care ea i-i dăruise, groaza provocată de moartea pe care ea şi fiul lor fuseseră siliţi să o îndure, şi ultima, cea mai dureroasă dintre toate. Vina.

— Mă duc înapoi la petrecere. El trecu pe lângă mama lui.

Maria scăpă un sunet înfuriat.

— Petrecere? Te duci înapoi la petrecerea logodnicei tale după ce ai sedus o fată care evident este îndrăgostită de tine?

Behringer îşi răsuci capul.

— N-am încotro. Oamenii de vază ai oraşului ştiu deja că de peste o oră ea este cu mine. Singurul lucru pe care pot să-l fac este să inventez o scuză pentru absenţa mea care să nu o implice pe ea.

Maria scutură uşor din cap.

— Nu-mi vine să cred ceea ce aud.

— Voi lipsi câteva zile, mamă. Mă duc la Shreveport.

— Bănuiesc că îi vei face o vizită şi tatălui ei?

— Am să vizitez multe persoane în timpul şederii mele acolo şi nu mai încerca să-mi conduci viaţa. Căsătoria cu Vivian Fairchild este singura cale pe care o am ca să... El tăcu, mânia revărsată între mamă şi fiu păstrând ceva din forţa şi pericolul trăsnetului. Trebuie să plec, rosti el.

Behringer puse şaua pe unul din caii din grajd şi se întoarse la casa lui Fairchild. Deşi petrecerea se terminase de câtăva vreme, el nu reuşi să se despartă de Vivian, care se afla într-o proastă dispoziţie, decât după ora unu. La plecare îşi îndreptă calul spre est.

A doua zi dimineaţă, târziu, se cază într-un hotel din Shreveport. În timp ce se semna în registru rosti:

— Aş dori să trimit o telegramă.

— Ne putem ocupa noi de acest lucru, domnule. Ce doriţi să transmiteţi?

Behringer întocmi repede un bilet.

Katy. Găsit o foarte frumoasă prietenă de a ta vinerea trecută în baia mea. Poznaşă lipsită de tact. Trimite-mi numele tatălui ei la Grand Hotel din Shreveport. Trebuie să-l văd curând. Cu toată dragostea, Garitson. P.S. Maturizează-te. Imediat.

După ce înmânână bucăţica de hârtie funcţionarului, Behringer îşi vârî mâna în buzunar.

— Aş mai vrea să trimit acest bilet lui Nels Janssen, de la *Compania Janssen*. Şi aş dori acum o baie fierbinte în cameră.

— Desigur, domnule Behringer. Veţi sta în camera doisprezece, de la capătul scărilor. Vă vom trimite vorbă de îndată ce primim mesaj de la domnul Janssen.

Behringer luă cheia şi urcă treptele, ajungând sus cu puţin înaintea unui tânăr care venea cu o cadă de cupru. Câteva minute mai târziu, Behringer se cufundă în cadă, recunoscător pentru apa fierbinte. Închise ochii, iar amintirea Rebeccăi îl năpădi, obsedându-l ideea care o aşeza pe fată alături de sora lui şi de zburdălniciile acesteia. El gemu istovit. Avea să-i tragă lui Katy o mamă de bătaie de îndată ce aceasta avea să se întoarcă acasă.

Sora lui părea să nu mai treacă de şapte ani, dar probabil că el era cel care o vedea aşa, căci anul în care Katy împlinise şapte ani, fusese anul în care el îşi dobândise iarăşi liniştea. Katy apăruse târziu în viaţa părinţilor lui, devenind binecuvântarea vârstei lor de mijloc. El avea pe atunci douăzeci şi opt de ani. Războiul se terminase de zece luni şi el se reîntorsese la Sarah. Peter de născuse în acel an, iar Jacob Behringer găsise în nepot motivul ca să reia legătura cu fiul lui, legătură ruptă cu ani în urmă.

Cât fusese copil, tatăl lui îl iubise nebuneşte. Behringer zâmbi amintirii. Zece ani mai târziu, tatăl lui avea să găsească motiv ca să-l urască. Acest lucru se întâmplase în clipa în care el îşi anunţase familia că urma să o ia în căsătorie pe Sarah Stein. Nevenindu-i să creadă, Jacob îl rugă să mai repete o dată. Când auzi din nou acelaşi nume evreiesc, mai vârstnicul Behringer se înfurie.

Intrase în maturitate gândind că tatăl lui glumea în privinţa prejudecăţilor. În acea zi el îşi dăduse seama că Jacob Behringer îl ura pe Saul Stein la fel ca toţi ceilalţi. Tatăl lui nu putea să creadă că unicul lui fiu avea să aibă îndrăzneala să ia în căsătorie o evreică. Şi nu una de care să te ruşinezi, ci fiica unuia din cei mai mari concurenţi ai lui Jacob, moştenitoarea unei companii navale.

Ignorând bigotismul tatălui lui, el se căsătorise cu Sarah şi o lună mai târziu se înrolase în armata unionistă închizând cercul trădărilor. În Jefferson erau încă mulţi care îşi aminteau de loialitatea lui şi care îl urau pentru că respingea tot ce era specific Sudului. Ucigătoarea maşină nemiloasă care sfârtecase şi umilise Sudul îl consideră şi pe el printre susţinătorii ei. În fiecare noapte stătuse întins pe câmpul de luptă, privind fix la cerul care îi reproşa că zdrobise inima tatălui lui. Că se căsătorise cu o femeie pe al cărei părinte îl ura şi că o lăsase să îndure mânia dură a bărbatului. Se căsătorise cu ea ştiind că s-ar fi putut să nu se mai întoarcă niciodată din luptă, ştiind că dacă ar fi avut un copil, acesta ar fi fost un orfan nedorit de bunici.

Din fericire, Sarah nu zămislise niciun prunc. La numai două luni de la întoarcerea lui, bucuroasă ea anunţă că aştepta un copil. Aşa apăru Peter, mica versiune masculină a mamei lui.

Din ziua în care el îşi anunţase intenţiile de căsătorie, Maria încercă să-l convingă pe Jacob să o accepte pe Sarah. Nu reuşi. Când se născu însă Peter, Jacob veni să viziteze noul cămin al fiului lui aflat de partea cealaltă a râului, aducând cu el o trăsurică cu care băiatul ar fi putut să se joace abia peste câţiva ani. Ţinea nebuneşte la nepotul lui, de parcă maică-sa ar fi aparţinut celei mai catolice familii din Munchen.

Peter descoperise plăcerea jucăriei la vârsta de trei ani, când de altfel Sarah îl luă să facă o vizită bunicilor ei din Shreveport.

Vizita nu trebuia să dureze decât câteva zile, pentru întoarcere având bilete rezervate pe *Mittie Stephens*.

Dacă el ar fi fost acolo!

Nu-şi iertase niciodată tatăl pentru ura pe care o purtase căsniciei lui cu Sarah, şi nici pe el nu avea să se ierte vreodată pentru propriile sentimente de ruşine, în ciuda aparenţelor, el era un suflet laş, vrednic de dispreţ. În loc să se lepede de tatăl lui şi să rămână credincios soţiei, el se pomeni incapabil să mai doarmă nopţile şi, supraveghind somnul lui Sarah, începu să se roage să găsească drumul prin care să treacă de prăpastia veche de la Iacov şi Isav. Pur şi simplu, Jacob o respingea pe Sarah acuzând-o de dezbinarea dintre ei.

În ziua în care rezervase bilete pentru Sarah, Peter şi slujnica lui Sarah, ar fi putut cu mare uşurinţă să-şi plătească şi lui drumul. Era atât de preocupat de profitul comerţului riveran, îşi zisese el, că nu-şi putea permite să lase totul baltă şi să plece. Asta însă era o minciună. El nu era un om de afaceri atât de prost, încât să nu aibă un asociat competent. Aşa că atunci când bunul lui prieten şi partener de afaceri, Harry Murphy, îi văzu dilema, se oferi să o însoţească el pe Sarah în călătorie, ca să o protejeze. El fu de acord şi-şi alungă senzaţia de vină gândindu-se că-şi trimisese cel mai destoinic prieten în locul lui. Nu trebuia astfel să se confrunte cu antipatia socrului.

În noaptea în care Sarah trebuia să ajungă acasă, el nu reuşise să adoarmă. Se îndrepta cu şareta spre Lacul Caddo, neţinând cont de răcoarea nopţii de februarie. Exact după miezul nopţii trecu de debarcaderul lui Swanson. O jumătate de oră mai târziu începu iadul care avea să-i distrugă familia şi să-i schilodească viaţa.

Aproape de mal, stătea rănit de moarte frumosul şi luciosul vas de altădată, prora fiindu-i redusă la un morman fumegând, iar pupa înghiţită de flăcări, scufundându-se spre mormântul Lacului Caddo. Era imposibil să existe două vapoare care să se apropie de Jefferson la această oră din noapte. Temerile lui se confirmaseră când zărise numele navei, parţial distruse de flăcări. Behringer tresări amintindu-şi strigătul îndurerat care scuturase văzduhul. Propriul lui strigăt.

Cu inima strânsă în piept el îşi dezbrăcase haina grea şi intrând în apele reci ale lacului, se îndreptase spre epavă. Infernul din jurul navei nu avea să i se şteargă niciodată din minte. Femei, copii şi bărbaţi erau în apă, agăţaţi de resturile navei. O tânără, strângând în braţe un copil, şedea pe marginea pupei, la câţiva metri de el. Strălucirea focului făcea ca imaginea lui să fie neclară, neîngăduindu-i să identifice chipul femeii. O clipă bucuria îi umplu pieptul, însă numai până când îşi dăduse seama că băieţelul era prea mare ca să fie Peter.

Mânată de foc, femeia sări în apă, îmbrăţişându-şi fiul. Instantaneu el îşi dădu seama că ea nu ştia să înoate şi, timp de câteva secunde, pe care avea să le regrete toată viaţa, cumpăni ce să facă. Imaginându-şi-o atunci pe Sarah apărând dintre flăcări, căutându-l şi negăsindu-l, se depărtă de femeie. O clipă mai târziu femeia se cufundă în apele lacului, ţinându-şi protector fiul spre eternitate.

Mai târziu el înţelesese că apa şi nămolul care îi îmbibaseră hainele fuseseră cele care îl feriseră de vătămări mai grave, în afară de puţinele cicatrici deghizabile pe care le suferise. Cât fugise pe vas spre cabina unde Sarah şi Peter ar fi trebuit să se afle, avusese senzaţia că era prins într-un coşmar din care era convins că nu avea să se trezească niciodată. Fumul îl încercuise, înăbuşindu-l, orbindu-l. Hărţuiala continuă, iar când ajunse în dreptul uşii tentaculele de foc îl împresurară într-o îmbrăţişare infernală, provocându-i o durere care-i pârjoli întregul trup.

Abia conştientizând suferinţa, el constată că uşa înnegrită de care se sprijinea era încuiată, căci cheia rămăsese în broască. Se depărtă de limbile de foc care-şi revărsau mângâierea diabolică pe pieptul lui, de uşa care mocnea, şi izbind-o cu piciorul o scoase din ţâţâni. Fumul năvăli afară din încăpere, iar el îşi zări soţia şi fiul cuibăriţi unul în braţele celuilalt sub pat.

Imaginea este posibil să-l fi făcut să ţipe. Nu-şi amintea. Ţinea minte doar că se prăvălise în genunchi şi că ignorând sărutul perfid al flăcărilor şi sufocanta grosime a fumului, începuse să caute pe bâjbâite desfigurata masă de carne carbonizată care altădată fusese soţia lui. Când o trase la piept, agonia lăuntrică eclipsă infernul de afară. Apoi îl găsi pe Peter, la fel de vătămat, în ciuda protecţiei pe care Sarah se străduise să i-o ofere.

El ridică în braţe cele două corpuri carbonizate şi ieşi din cabină, privind o clipă în urmă. Mai târziu, avea să-şi înţeleagă gestul. De nenumărate ori după aceea, avea să-şi închipuie ultima scenă pe care Sarah o văzuse înainte de moarte.

Cuprins de realitatea sumbră şi sinistră, sări peste bordul navei, dorindu-şi ca Dumnezeu să-l înece. Rugându-se ca adâncurile lacului să stingă focul care îl despărţise de Peter şi de Sarah. Peter, fiul pe care îl adorase. Sarah, soţia pe care nu o acceptase niciodată pe deplin, şi pe care o iubise şi mai puţin.

Mai târziu, îşi dădu seama că în ciuda şocului suferit el reuşise să nu înnebunească. Mintea lui nu avea să accepte oribila realitate care se întâmplase. Aşezase pe pământul îngheţat resturile soţiei şi ale fiului, şi le îmbrăţişase de parcă ar fi vrut să le încălzească împotriva crudei nopţi de februarie. Gândul că ar fi putut să le fie frig îl îngrozise. Atunci îşi pierdu cunoştinţa. Binecuvântase senzaţia, fiind sigur că îi urmase în moarte pe Sarah şi Peter.

Singura amintire pe care o mai păstra legată de momentele petrecute pe malul Lacului Caddo împreună cu Sarah şi Peter fu că atunci când se trezi o clipă, găsi un Harry Murphy isteric care bolborosea fără noimă deasupra lui Sarah. Nu-şi mai amintea nimic altceva despre ultimele lui clipe petrecute cu soţia şi fiul lui. Ştia doar că Murphy fusese lângă ei, consternat de eşecul lui. Nu avea să uite niciodată puternicul miros de whisky emanat de Murphy. Ticălosul se îmbătase.

Când se trezi de-a binelea, era acasă, cu doctorul la căpătâi. Era bandajat de la bărbie până la glezne. Era un miracol, îi zisese doctorul, că trăia. Harry Murphy fu considerat salvatorul lui, căci îl dusese repede în oraş pentru ca doctorul să-i poată trata teribilele arsuri. Lumea din oraş vorbise luni de zile despre devotamentul lui Harry faţă de Behringer în timpul febrei acestuia. Bărbatul se temuse grozav ca el să nu moară.

Săptămâni mai târziu, când se întrema şi părăsi patul, doctorul stărui ca el să meargă să vorbească cu preotul ca să se împace cu Dumnezeu. El nu căuta niciodată sfatul preotului şi nici al altui om. Nicio discuţie nu putea să alunge vina care îl devora, mânia faţă de un Dumnezeu care îngăduise o moarte atât de haină pentru două din creaturile Lui nevinovate.

Timp de un an de zile îl urmărise iraţionala idee a somnului fără trezire. Cea mai mare parte din timp era petrecută în saloonul *Kahoon*. Frecventa lui companie de pahar era Harry Murphy, chinuit şi el de coşmarurile care îi ţineau lui Behringer de urât noaptea. Uneori stătea zile în şir încuiat în camera lui Peter, unde acesta se jucase cu trăsurica pe care bunicul i-o adusese în ultima noapte în care el îşi văzuse fiul în viaţă. Abia după şase luni îngădui servitorilor să intre în cameră şi după un an îi îngădui mamei lui să transforme camera copilului în salon. Hainele lui Sarah cât şi ale lui Peter se mai aflau încă în casă, împachetate în pod. Nu ţinu seama de sugestia mamei lui de a le dona unei biserici. Vizitarea mormintelor lor din Cimitirul Oakwood devenise pentru el un ritual săptămânal, iar uneori era urmat de vizitarea podului. Aceasta era, după cum ar ti numit-o preotul, ispăşirea păcatelor.

Întotdeauna Behringer se gândea la Sarah când era obligat să călătorească cu treburi la Shreveport. Întocmai se întâmplă şi astăzi când însă nu intenţiona să-i viziteze pe bunicii ei, ci pe părinţii tinerei care stătea acum între el şi ţelul lui amarnic.

Capitolul 21

Behringer se trezi a doua zi dimineaţa şi se îmbrăcă repede. În holul hotelului îl găsi pe tânărul care aranjase întâlnirea cu Nels Janssen.

— Bună dimineaţa, domnule, rosti băiatul.

— Cât stau eu de vorbă cu domnul Janssen aş vrea să te interesezi despre o oarecare familie Reynolds din oraş căreia îi lipseşte o fiică.

Băiatul se încruntă,

— Să-i lipsească o fiică?

— Află dacă există vreo familie cu numele de Reynolds în oraş care are o fiică, cam de optsprezece ani, pe care o cheamă Rebecca. Behringer băgă mâna în buzunar şi scoase o monedă de aur. Am nevoie de informaţie cât mai repede.

— Da, domnule.

Behringer vizită mai întâi turnătoria de la periferia oraşului. Acolo se făceau mai multe maşini de gătit decât galeţi. Pluguri şi alte unelte agricole erau forjate şi vândute locuitorilor din Jefferson, produse importante care puteau fi realizate în Jefferson dacă acolo ar fi existat un atelier de prelucrare a fierului. Behringer, deşi ştia cu ce hohot de râs avea să fie întâmpinat, se gândi să-l invite pe proprietarul acelor oţelării în Jefferson pentru schimb de experienţă. De când se lansase la apă primul vapor pe Big Cypress Bayou, Jefferson-ul şi Shreveport nu se simpatizaseră prea mult.

Behringer se întoarse la hotel dornic să cunoască informaţiile. Îl găsi pe băiat în holul hotelului.

— Ce-ai aflat?

— Există trei Reynolds în Shreveport, domnule Behringer. O profesoară din Birmingham, necăsătorită, care nu are nicio rudă pe aici. O familie bogată, căreia nu-i lipseşte nicio fată.

— Şi a treia familie?

Băiatul ridică din umeri.

— A treia este o familie de negri. Fata este negresă?

Behringer expiră supărat.

— Nu cred. Mulţumesc pentru ajutor.

Ieşind din hotel mormăi ceva despre băieţii pe care îi trimiteai să facă treabă de bărbaţi. Se făcuse aproape unsprezece, ora la care era programată întrevederea cu Janssen. Ajunse la locul întâlnirii, un saloon numit *Glass Slipper*. Făcu drumul verandă-stradă de mai multe ori, devenind tot mai posac pe măsură ce minutele treceau. Intră şi cât aşteptă îşi comandă o bere. După un timp ieşi iarăşi în stradă, acordându-i bărbatului încă cinci minute înainte de a se duce după el.

Se încruntă la înşelătoarea firmă din faţa tavernei, lovi cu piciorul în ţărână şi blestemă căldura. Cu siguranţă că acolo nu era un loc mai romantic decât în lumea vestică. Chiar dacă, se gândi el, doamnele de la etaj aveau să-şi dea toată silinţa ca să împlinească fanteziile oricărui bărbat. Atâta vreme cât nu erau fantezii sentimentale.

Privindu-şi ceasul, el înjură. Bărbatul întârziase deja o oră. Poate că ăsta era norocul lui, ca Janssen să nu apară.

Behringer păşi în faţa saloon-ului, dorindu-şi să nu fi băut. Acelei beri îi urmară altele care nu făcură decât să-l enerveze. Răbdarea lui era şi aşa destul de fragilă, iar berea o sfărâmă de tot.

El nu dorea decât să-l asigure pe bărbat de stăpânirea lui de sine, însă mintea lui era răvăşită de imaginea braţelor lui Sarah, pârjolite de foc, ca tot restul trupului ei de altfel, care îl strângeau la piept pe fiul lor mort. Imaginea, una din puţinele a căror amintire o mai păstra, îi îndureră inima de moarte,

O altă amintire, mai proaspătă şi ciudat, mai cutremurătoare; Harry Murphy trăgând-o pe Rebecca în pădure. Behringer îşi încleştă pumnii, ştiind cât de important era să descopere adevărul înainte ca totul să devină o răzbunare fără rost. Într-un fel cuvintele „răzbunare fără rost" îl răscoleau.

— Domnul Behringer? Glasul care vorbi la câţiva centimetri în spatele lui îl făcu să se răsucească. Un bătrânel, mărunt de statură, îmbrăcat elegant, stătea la o mică distanţă în faţa lui. Mă numesc James Morton. Îmi pare rău că v-am făcut să aşteptaţi. Am fost reţinut. Nici n-am crezut c-am să vă mai găsesc.

— Unde naiba este Janssen?

Morton clipi în faţa furiei dezlănţuite a lui Behringer.

— Programul i s-a schimbat în ultimul minut. Vă asigur că sunt în măsură să vă răspund la orice întrebare pe care o veţi pune, domnule Behringer. Intrăm?

Behringer îşi impuse să se calmeze. Un ciocan îi bătea nemilos în cap şi conchise că o altă bere nu putea decât să ajute în acest moment.

— Nu am ajuns şi eu decât de puţină vreme, minţi Behringer, urmându-l pe Morton în saloon.

Se aşezară într-un colţ. O chelneriţă, îmbrăcată în roz strident şi negru, le aduse băuturile.

— Vă sunt recunoscător că aţi acceptat să vă întâlniţi cu mine astăzi aici, domnule Morton. Ceea ce-mi trebuie este de mare importanţă pentru mine.

Morton sorbi din whisky urmărindu-l pe Behringer.

— După câte îmi amintesc, sunteţi interesat să vedeţi nişte documente privind nişte călătorii făcute în urmă cu câţiva ani.

— Una anume.

Lăsându-se în spătarul scaunului, Morton încuviinţă din cap.

— Nu văd nicio problemă în a vă furniza o asemenea informaţie.

Behringer oftă vizibil.

— Asta este, şi sunt bucuros să o spun, o mare uşurare.

Morton zâmbi şi scoase din servietă un stilou şi un carneţel.

— Întotdeauna bucuros să pot ajuta. Exact care vapor vă interesează?

— *Mittie Stephens*.

Morton clipi.

— *Mittie Stephens*.

— Sunt convins că vă amintiţi de el, zise Behringer. S-a scufundat în februarie '69.

Morton lăsă jos stiloul.

— Ştiu asta. Dacă sunteţi în căutarea acestei informaţii de atâta vreme, precum spuneţi, sigur ştiţi că tragedia vasului *Mittie Stephens* este o excepţie de la regulile normale.

— Ştiu, mormăi Behringer, pierzându-şi controlul.

Celălalt bărbat tăcu, de parcă ar fi cumpănit subiectul.

— Despre care din călătoriile vasului vreţi să aflaţi?

— Despre ultima.

Morton oftă.

— Imposibil,

— La naiba! izbucni Behringer. Nimic nu este imposibil. Nu se pune problema de cât, ci de cât anume. Bineînţeles că am să vă răsplătesc strădania.

Chipul lui Morton se înăspri.

— Vă rog, nu aruncaţi o umbră necuviincioasă asupra întâlnirii noastre, domnule Behringer. Aveţi eleganţa de a accepta incapacitatea mea de a vă ajuta.

— Vreţi să spuneţi incapacitatea dumneavoastră de a vă risca pielea şi de a dezvălui adevărul.

Ignorând temperamentul exploziv al lui Behringer, Morton îl privi drept în ochi.

— Tragedia a fost atent examinată şi investigată. Cauza care a provocat incendiul nu va fi niciodată cunoscută.

Behringer se stăpâni cu greu să nu se repeadă la faţa uscăţivă a bărbatului.

— Atâta vreme cât oameni ca dumneavoastră au sub control răspunsurile, repică el cu răceală.

— Ştiţi că nu am nicio putere ca să vă eliberez actele. Nu am acces la ele. Acestea se află la firma Fairchild&Sons, finanţatoarea navei.

Behringer se gândi un timp. Demult îşi zisese că nu avea să facă niciun fel de presupunere ca nu cumva să pună în pericol oameni nevinovaţi. Imaginea Rebeccăi, trasă de Murphy în pădure, îi apăru în mintea îndurerată. Acesteia i se alătură cea a mamei lui care îl privea dispreţuitoare.

Într-un moment de nebunie, el se întrebă dacă nu cumva îşi putea îndeplini scopul făcând uz pur şi simplu de numele Fairchild. Eliberat de logodna cu Vivian, s-ar putea să... inima îi zvâcni în piept. Nu se gândise niciodată să o curteze pe Rebecca aşa cum ar fi trebuit să curteze un bărbat o femeie ca ea. Această perspectivă îi dădu alt elan şi-l făcu să vorbească mai convingător.

— Atunci aflaţi că în curând mă voi căsători cu fiica cea mare a lui Silas Fairchild. Nu-mi trebuie decât lista celor care au avut acces deplin la securitatea navei. În şase săptămâni voi avea control total asupra companiei şi voi fi liber să fac cu documentele ceea ce voi pofti.

Morton se gândi la afirmaţia lui.

— Înţeleg. Şi mă întreb de ce insistaţi să-mi pun slujba în pericol sugerându-mi să vă furnizez documente confidenţiale când mai simplu ar fi să aşteptaţi.

Ochii lui Behringer fulgerară.

— Soţia şi fiul meu au murit pe acel vas blestemat, prinşi într-o cameră în care cineva îi încuiase.

Behringer nu-şi dădu seama că ridicase tonul, decât în clipa în care sesiză tăcerea bruscă care se aşternu la mesele din preajma lor. Oftând, el îşi sorbi berea şi evită privirea uluită a lui Morton.

— De ce n-aţi spus nimănui acest lucru până acum? Domnule Behringer, insinuaţi că focul a fost pus intenţionat?

Behringer pufni într-un hohot trist.

— Domnule Morton, eu ştiu că focul a fost pus intenţionat. Persoana răspunzătoare de el este una şi aceeaşi cu persoana

răspunzătoare pentru acest mister blestemat. Bănuiesc că nu sunteţi un bârfitor. Ar fi spre regretul dumneavoastră.

— Nu vreţi să insinuaţi că domnul Fairchild...

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu, nu fiţi ridicol. Simplul fapt că banii lui se află în spatele vasului nu înseamnă că el mi-a ucis familia; Fairchild nu a avut decât de pierdut când a ars nava. Însă este clar că este cineva în care Fairchild are încredere.

Morton scutură din cap, privind fix la lichidul gălbui din pahar.

— Nu pot decât să vă sugerez să-i încredinţaţi domnului Fairchild secretele dumneavoastră. Cu siguranţă că va face totul ca să vă ajute.

Behringer dădu peste cap restul berii.

— Atunci nu pot decât să vă sugerez să vă duceţi dracului. Şi dacă acum câteva clipe credeaţi că slujba vă este în pericol, aşteptaţi să vedeţi peste şase luni.

Spunând acestea el se ridică, ieşi din saloon şi traversând strada o luă spre hotel. Îşi strânse repede lucrurile şi se duse să plătească.

— Ceva mesaje pentru mine?

— Era să uit, domnule Behringer. Acesta a sosit din Richmond. Pare să fie răspunsul la telegrama pe care aţi trimis-o ieri.

Behringer luă hârtia din mâna funcţionarului şi parcurgându-i conţinutul rămase surprins de ceea ce citi. Un chicotit aspru îi scăpă de pe buze, făcându-l să iasă pentru o clipă din proasta lui dispoziţie. Katy, Katy.

Behringer se duse la grajduri. Soarele începuse să coboare încet spre asfinţit, iar pe el îl aştepta un drum lung şi greu.

Capitolul 22

Rebecca deschise ochii şi împotrivindu-se parcă soarelui dimineţii târzii clipi de mai multe ori. În cele din urmă lumina pătrunse cu o claritate care reverberă în capul ei cuprins de durere.

În acest moment, se gândi ea, zâmbind cu ironie, ar trebui să-şi frângă mâinile de umilinţă. Orice eroină a ei ar fi făcut astfel.

În schimb ea se desfăta la amintirea nopţii trecute. Niciodată până la Behringer nu mai cunoscuse o asemenea pasiune, o asemenea profunzime a jocului erotic.

Se uită cu interes la trupul ei şi constată că era îmbrăcată complet, din cap până în picioare cu o cămaşă de noapte. Şi că era în patul lui Katy. Singură.

Curioasă, sări din aşternut, dar se opri rezemându-se de stâlpul baldachinului. Greaţa o cuprinse, sărutul de rămas-bun al coniacului. Înghiţind în sec, Rebecca rămase nemişcată şi respiră profund, ritmându-şi inspiraţiile, până ce senzaţia de leşin trecu. Îşi trase cămaşa peste cap, iar apoi se stropi cu apă pe faţă şi pe gât. Se îmbrăcă repede şi ieşi pe hol.

În timp ce cobora scările auzi din salon voci. Ajunsă în pragul încăperii, se opri şi se uită înăuntru. O zări acolo pe Maria care stătea de vorbă cu Vivian.

Când Rebecca se apropie, Maria se ridică de pe canapea şi se grăbi spre ea.

— Draga mea, şopti femeia, cuprinzând mâinile Rebeccăi. Cum te simţi în dimineaţa aceasta? Sper că nu te-am trezit.

Rebecca o îmbrăţişă pe femeie, zâmbindu-i încurajator.

— Sunt bine. Îmi pare rău că am dormit atât de mult.

— Vivian a trecut pe aici ca să vadă ce faci, zise Maria amabilă. Şi ca s-o ajutăm să-şi completeze invitaţiile de nuntă. Deja le-am terminat.

Rebecca se uită ca prostită la lista cu nume de pe măsuţa dintre ele. Caligrafia lui Vivian era ca şi ea, frumoasă şi ostentativă. Domnul şi Doamna W.W. Alley, Domnul şi Doamna T.G. Anderson... Fiecare titlu înzorzonat o batjocorea parcă, fiecare D, cu minuţioasele ornamente, amintea de semnătura pe care Vivian avea în curând să o practice. Doamna Garitson Behringer.

Mutându-şi privirea de la expresia plină de semnificaţie a Mariei, la Vivian, Rebecca fu surprinsă să găsească pe chipul acesteia un simplu surâs. Ochii fetei aveau acum culoarea oceanului după o furtună de vară.

— Regret nespus comportamentul care l-am avut faţă de prietena ta. A fost total nelalocul lui. Mă simt groaznic că ai fost atacată după ce ai plecat de la petrecerea mea. Garitson mi-a

povestit tot, zise încet Vivian. Este pur şi simplu oribil. Este de necrezut că tata a fost atât de nepăsător la suferinţa ta.

— Garit? întrebă Rebecca. L-ai văzut în dimineaţa aceasta?

Vivian o privi cu blândeţe pe Rebecca,

— Nu, mi-a povestit noaptea trecută, când s-a întors la petrecere.

Rebecca clipi năucită.

Vivian continuă.

— Mi-a spus că tremurai toată şi că ţi-a dat ceva ca să te ajute să dormi. Ea râse enigmatic. După cum îl cunosc eu pe Garit, probabil că a folosit unul din brandy-urile acelea îngrozitoare care îi plac foarte mult.

Două pahare pline, se gândi Rebecca prostită. Căutând cu disperare în minte, îşi aminti cum se relaxase total când coniacul îşi făcuse efectul. Bineînţeles, nu o relaxare de somn.

— Oricum, noaptea trecută el a plecat din oraş. A spus că are nişte treburi în Shreveport.

Rebecca îşi recăpătă controlul asupra vocii, luptând din răsputeri cu amintirea lui Garit dormind şi respirând regulat în braţele ei. Oare el să nu fi dormit deloc?

— Nu se poate să...

Vivian râse delicat.

— Oh, dragă. Sunt convinsă că toată povestea a fost destul de ameţitoare pentru tine, Rebecca. Garitson mi-a spus că te-a condus acasă, că a stat până s-a asigurat că ai adormit şi că abia pe urmă s-a întors la petrecere. Când a sosit, părinţii lui deja plecaseră acasă. Mi-a spus că se temea pentru siguranţa mea, că acela care te-a atacat pe tine putea să vină din nou.

Aşa deci, se gândi Rebecca. Fairchild îl proteja pe Murphy.

— Garitson a plecat spre Shreveport după ora unu, o informă Vivian.

— De unde ştii ce oră era? întrebă Maria, muşcând intenţionat din momeala lui Vivian.

— Ei bine, zise Vivian, vedeţi... în acest moment Vivian avu eleganţa să roşească. Rebecca şi Maria intuiră imediat.

Expresia Mariei deveni severă.

— Într-adevăr, înţeleg.

Înainte ca efectul cuvintelor să dispară, Vivian se întoarse spre Rebecca şi rosti:

— M-am gândit că poate nu vrei să te laşi copleşită de întâmplările de ieri seară şi mi-am zis că dacă tot nu cunoşti încă pe nimeni aici, să-ţi ofer compania mea astăzi. Am putea să mergem la cumpărături dacă vrei.

Maria se pomeni vorbind, fixând-o pe Rebecca cu acea privire plină de subînţeles.

— Da, copilă, eu cred că aşa trebuie să faci. Trebuie să o cunoşti mai bine pe Vivian. Femeia porunci apoi să li se aducă limonadă.

Stăpânindu-şi surâsul sumbru provocat de claritatea motivelor femeii în vârstă, Rebecca tăcu. Maria gândea evident că prilejul ivit era un important pas strategic în câştigarea încrederii lui Vivian. În aflarea vreunui secret care să o împiedice să-l ia în căsătorie pe Garit.

Rebeccăi însă nu-i stătea deocamdată gândul la stratageme. Mintea ei se învârtea încă de pe urma dezvăluirilor lui Vivian şi pentru prima dată îşi dădu seama ce lovitură mortală ascundea coniacul. Două doze sorbite după o grea încercare o făcuseră să adoarmă ca un prunc şi să plutească în cel mai chinuitor vis al îndureratei femei care de fapt era ea.

Nici pomeneală, îşi zise Rebecca cu încăpăţânare. Evident Behringer îşi născocise un alibi. În decursul a trei ore, satisfăcuse două femei. În cu totul altă împrejurare, ea i-ar fi admirat virilitatea.

— Te-am văzut dansând aseară cu un anume englez. Ştii, este îndrăgostit de tine.

— La Charles Norton te referi? Este un bărbat drăguţ.

Vivian chicoti delicat cu mâna la gură auzind cuvintele Rebeccăi.

— Să nu-l laşi să afle asta. Va suferi. Apoi deveni sobră. Dacă stau să mă gândesc bine, ar trebui să-mi cer iertare pentru comportamentul nechibzuit al lui Garitson de aseară.

Rebecca îşi ridică din nou garda la auzul numelui.

— Ce vrei să spui?

Vivian se încruntă.

— Oh, fără îndoială că înainte de a pleca s-a asigurat că te simţi bine. Ea şovăi. Mă preocupă faptul că te-a lăsat pe urmă singură.

Rebecca tăcu o clipă, simţindu-şi masca de nonşalanţă scurgându-i-se de pe faţă.

— Sunt convinsă că avea lucruri mai importante de făcut decât să stea să mă păzească pe mine cum dorm.

Ca de pildă, să-şi seducă logodnica.

— Dar, Rebecca, nu-ţi dai seama? Erai în mare primejdie. El nu ştia că părinţii lui erau în drum spre casă. Nu ştia decât că erai singură în acea casă, dormind nevinovat, incapabilă să te aperi.

— Vivian, domnul Behringer şi cu mine am ajuns înainte ca Garitson să plece. Rebecca a fost în deplină siguranţă, interveni Maria, nemaisuportându-şi tăcerea.

Vivian continuă să sporovăiască, mulţumită de răspunsurile scurte ale Rebeccăi. Capul Rebeccăi începu să vibreze, ea dorindu-şi pentru a noua oară să nu fi fost de acord cu nebunia acestei vizite.

Într-un moment de aberaţie, Rebecca o compătimi pe Vivian. Fiind o fată necontrolată, nu se putea abţine, li era probabil foarte greu să tot fie ţinta constantă a glumelor lui Behringer. Deşi el nu şi-ar fi dezonorat niciodată logodnica în public, Rebecca, stând în şifonier şi trăgând cu urechea, aflase din prima noapte în care îl întâlnise pe Behringer părerea acestuia despre logodnica lui.

— În orice caz, doamna Wood i-a spus bărbatului că dacă nu şi-ar fi adus pisica în hotel, Jessie n-ar fi atacat-o niciodată.

Rebecca deveni atentă când Vivian menţionă numele lui Kate Wood. Se gândea la articolul din ziar pe care îl citise ieri, care lega numele companiei lui Silas Fairchild de vaporul pe care murise familia lui Garit. Desigur, Vivian care era informată atât de bine cu tot ce se petrecea în oraş, trebuia să cunoască toate amănuntele care puteau fi ştiute. Rebecca îşi întocmi cu dibăcie planul.

— Vivian, ai auzit de mondenul Gould? Jay Gould?

Vivian îşi încruntă hotărâtă trăsăturile concentrându-se.

— Cum să nu? Cred că este bărbatul din Marshall care face berete.

Maria chicoti.

Rebecca îşi strânse buzele.

— Nu. Monden, nu modist. Cred că este din New York. Cred că finanţează vapoare.

Vivian îşi pierdu curiozitatea.

— Dacă îl cunosc, nu-mi amintesc.

Rebecca îşi dădu seama că asta nu dovedea nimic. Vivian probabil că nu putea să-l asocieze pe Grant preşedintelui.

— Dar s-ar putea să-l cunoască tata. Ţine tot felul de informaţii inutile în birou la el. Aş putea să-l întreb, dacă vrei, se oferi Vivian.

— Oh, nu. Ştiu cât este de ocupat. Dar crezi cumva... Ea ezită.

— Da? răspunse Vivian promptă, comportamentul neobişnuit de ciudat al Rebeccăi trezindu-i curiozitatea.

— Nici n-ar trebui să întreb, zise ea râzând nervos. Doar că... aseară Charles a tot vorbit despre acest om, şi ştii cum le place bărbaţilor să creadă că femeile sunt interesate de afacerile lor. L-ar face plăcere să constate că eu m-am străduit să mă documentez despre acest om.

— Oh. Cred că tata este la fierar în dimineaţa asta. Biroul lui este gol, aşa că am putea să ne uităm prin dosarele lui fără ca măcar să-l deranjăm.

Rebecca tăcu. Dacă reuşea să umble prin dosarele lui Fairchild era sigură că avea să găsească tot ceea ce căuta.

— Nu vreau să-l supăr pe tatăl tău, Vivian. Crezi că-l va deranja?

— Aiurea! chicoti Vivian, închizând atentă sticluţa de cerneală şi curăţându-şi tocul.

— Aşteaptă-mă să-mi iau geanta.

Maria o urmă pe Rebecca pe scări.

— Cine este Jay Gould?

— Magnatul căilor ferate.

— Atunci de ce ai spus că este interesat în vapoare?

— Pentru că, răspunse încet Rebecca, există un vapor care s-a scufundat acum câţiva ani, care mă interesează foarte mult.

Privirea Mariei se încălzi, iar femeia vorbi cu blândeţe.

— Rebecca, îţi sunt recunoscătoare. Cred că şi fiul meu va avea înţelepciunea să-ţi fie recunoscător.

Rebecca zâmbi afectată.

— Tare mă îndoiesc.

Capitolul 23

Câteva minute mai târziu Rebecca şi Vivian erau în şareta acesteia din urmă, îndreptându-se spre biroul lui Fairchild.

— Oh, uite, şopti Vivian. În faţă la *Brooks House* o poţi vedea pe Daisy Ashe. Este întruchiparea femeii scandaloase. Cei doi copii ai ei au taţi diferiţi, iar acum se căsătoreşte cu un al treilea bărbat,

Rebecca privi ia clădirea albă cu două etaje, transformată în hotel, care nu avea să mai existe peste două sute de ani. *The Brooks House*. Numele îi era cunoscut, dar nu putea să-şi amintească unde îl mai auzise. Îşi alungă curiozitatea din minte, ştiind că o mie de case vechi stăteau ascunse în umbră.

Un fior o învălui pe Rebecca şi, inspirând adânc de câteva ori, ea încercă să-şi domolească agitaţia. Vivian opri şareta în faţa clădirii cu arhitectură simplă, după care o conduse pe Rebecca înăuntrul încăperii reci. Aşa cum presupusese, Silas Fairchild nu era prezent.

— Acestea sunt dosarele lui, zise Vivian arătând spre un rând lung de dulapuri de lemn. Serveşte-te. Cred că pe majoritatea le are grupate în funcţie de activitatea fiecăruia. Cu ce ai spus că se ocupă ace! bărbat?

— Investiţii. Construcţii navale, cred că a spus Charles, inclusiv cale ferată. Poate vapoare cu aburi.

Vivian deschise un sertar, Rebecca un altul. Frunzărind rapid actele, căutând orice fel de informaţie referitoare la vapoare, ea citea titlurile de pe fiecare dosar. Nimic. Deschizând un altul, Rebecca îşi continuă căutarea.

— Charles a menţionat aseară ceva despre *Mittie Stephens* când a pomenit de domnul Gould, rosti Rebecca cu indiferenţă, nerăbdătoare să descopere ceva, rugându-se să dea de o pistă.

Vivian îşi ridică sprâncenele.

— Dar este imposibil. Tata a finanţat acel vas. Toate documentele referitoare la vapor se află la bancă.

Un fior de gheaţă învălui încăperea când uşa se deschise. Rebecca se ridică în picioare şi zâmbi când întâlni ochii gri-albăstrui ai bărbatului.

— Bună-ziua, domnule Fairchild.

— Domnişoară Reynolds.

— Tată, Rebecca căuta nişte documente privitoare la *Mittie Stephens*. Încearcă să afle despre un oarecare domn Gould. Nu cumva ai acel dosar pe aici, nu-i aşa?

El o fixă pe Rebecca cu o privire devenită brusc de gheaţă.

— *Mittie Stephens*?

După ce se gândi ceva vreme, bărbatul se aşeză la birou.

— Compania Fairchild&Sons a finanţat nava *Mittie*, iar eu nu intenţionez s-o scot prea curând la suprafaţă. Gould este un om important în Nord, face proiecte şi tot felul de astfel de lucruri, însă nu şi-ar pierde vremea în Jefferson.

Rebecca sesiză eschivarea lui. Era absurd, dar totuşi credibil. Un bărbat cu o înfăţişare atât de rafinată ca a lui Silas Fairchild nu şi-ar murdări niciodată mâinile cu sângele altei fiinţe umane. Fără doar şi poate ar angaja pe cineva să facă acest lucru, iar apoi i-ar acoperi urmele.

— Auzisem că Jay Gould a finanţat nava şi încercam să aflu mai multe despre el pentru Charles Norton. Îmi pare rău că v-am deranjat, domnule Fairchild. Mulţumesc, pentru sprijinul dumneavoastră. Rebecca străbătu încăperea până în faţa uşii.

Vivian se aplecă să-şi sărute tatăl înainte de a ieşi din clădire. De acolo cele două fete o apucară în josul străzii, oprindu-se la modistă. Vivian găsi o pălărie înzorzonată care venea caraghios pe buclele ei blonde şi văzând-o pe Rebecca amuzându-se de combinaţie îi comandă şi ei una identică.

— Bărbaţii le adoră, mărturisi ea.

Rebecca ştia mai bine. Râse în sinea ei, ştiind că pălăria nu se potrivea cu nimic din ceea ce avea, nici măcar cu firea ei. De la modistă se îndreptară spre Henrique ca să ia prânzul, clipă în care Rebecca constată că greaţa îi dispăruse lăsând în urmă o foame devastatoare.

— Oh, şopti Vivian. Uite-l şi pe chipeşul Charles Norton. Trebuie să fie destinul.

El le observă imediat şi se ridică de la masă. Vivian îi zâmbi Rebeccăi.

— Bună ziua, domnişoară Fairchild. Domnişoară Reynolds, zise el uşor, luându-i mâna şi sărutându-i-o.

Vivian răspunse prompt.

— Vino cu noi, domnule Norton. Astăzi am fost de-a dreptul private de compania gentlemanilor.

Charles îi aruncă o scurtă privire lui Vivian.

— Oh? Dar pe unde se ascunde norocosul Behringer?

Vivian roşi.

— Este cu treburi, la Shreveport.

— Vă pot însoţi? Zâmbetul orbitor pe care îl afişă, completat de gropiţa din puternica bărbie pătrată avu un efect neaşteptat. Rebecca se minună că un bărbat putea să se uite în fiecare dimineaţă în oglindă la un chip atât de perfect şi cu toate acestea să nu-şi conştientizeze frumuseţea.

Rebecca zâmbi.

— Te rog.

El ceru scuze celor doi parteneri de vârsta lui, de la masa alăturată. Vivian surâse insinuant spre Rebecca.

— Ce ţi-am spus?

— Nu face decât să mănânce cu noi, rosti Rebecca plictisită de obsesia lui Vivian. Atâta tot.

Charles reveni şi se aşeză pe scaunul apropiat Rebeccăi. Cu o expresie blândă în ochi, el îi cuprinse mâna şi i-o strânse uşor.

— Nu-mi vine să cred că ai trecut printr-o experienţă atât de îngrozitoare noaptea trecută, domnişoară Reynolds. Are cineva habar care este persoana răspunzătoare de această faptă?

Vivian răspunse:

— Tatăl meu face investigaţii, domnule Norton.

— Aşa, zise Charles amabil. Presupun că de acum încolo când ne vom mai afla la altă petrecere te vei gândi de două ori înainte de a mă mai părăsi.

Rebecca zâmbi chipului lui serios.

— O greşeală de neiertat. Am vrut să mă distrez astfel.

Ochii lui albaştri se întunecară în faţa afirmaţiei ei.

— Zău? Atunci aş vrea să te văd distrându-te din nou foarte curând.

Rebecca ştia foarte bine că Vivian o urmărea cum cocheta.

— În seara asta, poate?

Neaşteptata lui invitaţie o făcu pe Rebecca să tresară. Ei nu-i veni în minte niciun motiv ca să-l refuze.

— Bineînţeles, zise Charles repede, percepând starea ei sufletească. Fiindcă întâmplarea de aseară te-a indispus, am putea să lăsăm întâlnirea pe altă dată.

— Oh, nu, zise ea, jucându-se cu şervetul. Mă simt bine. Ar fi minunat să te văd diseară, domnule Norton.

— Am crezut că ne-am înţeles să-mi spui Charles.

Vivian începu să-l iscodească discret.

— Unde intenţionezi să o duci?

Jenată, Rebecca o privi pe Vivian. Înainte ca ea să poată protesta, Charles ridică din umeri.

— Nu cine ştie unde. Cred că o cină va fi în regulă.

— Cred, zise sec Vivian. Eu... Brusc, ea începu să bată din palme. Premiera la *Visul unei nopţi de vară*! Bineînţeles. Ce bleagă sunt.

Charles îşi dădu ochii peste cap.

— Vai, mulţumesc. Departe de mine gândul de a o surprinde pe domnişoara Reynolds. El o privi pe Rebecca. Îţi place teatrul?

Rebecca zâmbi încuviinţând din cap. Vivian monopoliză din nou conversaţia.

— Garitson are o lojă, zise ea încruntându-se. Însă nu-i place să sosească înainte de începerea spectacolului, iar eu nu am astfel timp să vorbesc cu nimeni. Dacă nu ar fi pauzele mă tem că nimeni nu ar şti că am fost prezentă.

Charles chicoti.

— Deduc că nu-l admiri prea mult pe Bard.

Vivian se încruntă.

— Pe Shakespeare, traduse Charles.

Vivian îşi ridică nasul cu antipatie.

— Cu toate formele lui vechi de *ţie* şi *într-adevăr*? Îmi pare rău, dar engleza pe care o ştiu eu este mult mai inteligibilă.

Rebecca fu cât pe ce să pufnească în râs gândindu-se la engleza lui Vivian, însă stăpânindu-se murmură:

— Este ceva magic în privinţa teatrului. Ecoul glasurilor, reflectoarele, actorii.

Vivian era enervată.

— Rebecca, zise ea încet, actorii sunt creaturi oribil de scandaloase, care călătoresc de colo-colo ca ţiganii şi pentru care societatea nu are niciun fel de gânduri alese.

Rebecca nu continuă discuţia contradictorie, deşi era tentată. Ea ştia că Vivian nu se referea la protocolul unei societăţi oarecare. Se referea la Bessie.

Un Charles şovăielnic o conduse pe Rebecca la şareta lui Vivian. Îi luă mâna şi i-o sărută.

— Am să vin să te iau la ora şase, Rebecca, ca să avem timp să cinăm înainte.

Când ieşiră din oraş, Vivian inspiră aer în piept şi rosti:

— Dragă Rebecca, cu toţii ştim despre prietenia ta cu acea actriţă. Ţi-aş recomanda să nu mai discuţi cu atâta patos despre... această profesiune... cât timp vei fi în compania domnului Norton. După cum ştii, el este englez şi încă unul de neam ales. Se spune că este fiul unui conte, lucru care desigur îi conferă şi lui rang de nobil,

Vivian vorbi încontinuu despre planurile ei, până ajunseră în faţa casei Behringer.

— Mulţumesc pentru pălărie, zise Rebecca uşor, zâmbind. Probabil că judecata calmă asociată cu absenţa lui Behringer, aveau să-i permită în fine să o suporte pe logodnica lui.

Într-un fel reuşise să o separe pe fata de lângă ea de fetiţa copilăroasă care îi fusese prezentată drept logodnica lui Garit. Gândul îi provocă o durere lăuntrică neaşteptată, iar ea îşi dădu seama că nu reuşise decât să evite acea realitate. Acum aceasta o împresura din nou, grăbită.

Vivian surâse şi aplecându-se atinse uşor cu un sărut obrazul Rebeccăi.

— Desigur. Cred că Behringer te consideră ca pe o soră mai mică. La fel voi face şi eu.

Rebecca, uimită de aluzia acelei afirmaţii, nu făcu decât sa zâmbească.

— Ţi-ai uitat invitaţiile.

— Am să le iau altă dată. Este destul timp până la prima ninsoare.

Rebecca îşi înclină capul, necăjind-o.

— În Texas nu ninge niciodată.

Brusca răceală din ochii lui Vivian ar fi putut foarte bine să fie de zăpadă.

— În iarna asta cu siguranţă va ninge, doar pentru nunta mea.

Cu această poruncă dată lui Dumnezeu din Ceruri, Vivian mai înclină o dată îndărătnic din cap. Se îmblânzi apoi, afişând acei surâs confuz.

— La revedere, Rebecca.

Rebecca fu dezamăgită în acea seară că în loc să se concentreze la comedia la care asista, retrăia momentele pe care era imposibil să le fi visat aseară. Ajunge cu coniacul, se gândi ea cu un surâs. Îi rămăseseră mult prea multe scuze.

La sfârşitul reprezentaţiei, Charles îi atinse mâna.

— Un spectacol frumos, comentă el. Cel mai grozav şi mai neastâmpărat Puck pe care l-am văzut vreodată.

Ea încuviinţă din cap, convinsă că aşa era.

— Rebecca, continuă el, sărutându-i mâna şi ignorând privirile îndreptate spre loja lui. Aş vrea să te mai văd. Trebuie să-ţi fi dat seama că mi-ai devenit foarte dragă. Noaptea trecută m-a tulburat mai mult decât m-am aşteptat. Dar este ceva ce trebuie să ştiu, zise el, şovăind, apoi.

— Ce este?

— Behringer. Care sunt sentimentele tale pentru el?

— Charles, rosti ea evaziv, Garitson este logodit cu Vivian. Cum de poţi să întrebi aşa ceva?

El îi strânse atunci mâna între palme.

— Mi-a fost teamă că... te-am văzut dansând cu el noaptea trecută şi am fost cuprins de gelozie. El nu s-a prea grăbit să se întoarcă la petrecere după ce te-a condus acasă.

Rebecca se uită la el, surprinsă de acuzaţie.

— Te rog, iartă-mă, zise el. Două pete roz identice umbriră obrajii lui. Încep să mă prostesc când îmi închipui că ai putea ţine la el.

Ieşind din clădirea Operei se întâlniră pe trepte cu Gustav Frank.

— Bună, domnişoară Reynolds. Ţi-a plăcut spectacolul?

— A fost minunat. Sunteţi singur?

— Soţia mea este bolnavă, zise el încet. De curând am pierdut al treilea copil.

— Oh, îmi pare rău.

El înclină din cap.

— Charles, pot să vorbesc ceva între patru ochi cu domnişoara Reynolds?

Cu mult tact, Charles îi îndeplini cererea, iar Gustav o trase deoparte.

— Am auzit că ai fost atacată, zise el, cu privirea tulburată.

Ea zâmbi forţat.

— Veştile circulă repede, nu-i aşa?

— Doar am fost acolo. În clipa în care mi-am dat seama de momentul crucial am ieşit afară, însă nu mai erai. Ieri ar fi trebuit să-ţi spun ceva, domnişoară Reynolds. Căutându-şi cuvintele, el îşi întoarse capul în direcţie opusă. Ai găsit ziarele despre *Mittie Stephens*?

Ea încuviinţă din cap.

— Atunci ştii că banii lui Silas Fairchild au finanţat vaporul.

— Da.

— Nu ţi se pare curios că Garitson Behringer este logodit cu fiica acestuia?

— Nu cred că înţeleg ce spuneţi.

El oftă şi scutură din cap.

— Asta pentru că nici eu nu înţeleg ce spun. Nu sunt decât zvonuri, lucruri pe care un ziar serios nu le-ar publica. Dar când am auzit despre atacul pe care l-ai suferit şi mi-am dat seama că ai căutat ieri informaţii despre *Mittie Stephens*, m-am întrebat dacă nu cumva este vreo legătură. Soţia lui Garitson Behringer a murit pe *Mittie*.

— Ştiu.

— Iar acum el se căsătoreşte cu fiica celui care a deţinut nava.

— Şi? îl îndemnă Rebecca, curioasă să-i afle gândurile.

— Eu sunt genul de om care nu crede decât pe jumătate lucrurile pe care nu le vede. Dar când oameni nevinovaţi sunt ameninţaţi, intervin în joc speculaţiile. Mi se pare foarte straniu că dumneata ai fost atacată chiar în ziua în care ai încercat să afli adevărul despre *Mittie*.

— Gustav, nimeni în afară de dumneata nu ştia că eu încerc să aflu ceva despre acea navă. Relaţia lui Garitson cu Vivian este o coincidenţă.

— Eşti sigură? Behringer să nu fi ştiut?

Rebecca avu senzaţia că bărbatul îi apucă inima şi i-o răsuceşte cu răutate.

— Ce vrei să spui?

— Multă lume din Jefferson ştie că Behringer nu a fost fericit în căsnicia cu Sarah. Acum, s-a logodit cu o drăguţă domnişoară mai tânără cu paisprezece ani decât el şi este la un pas de a prelua comanda companiei tatălui ei. Gustav ezită, evident stingherit de bănuiala ascunsă de cuvintele care aveau să urmeze: Domnişoară Reynolds, există oameni care spun că focul de pe *Mittie Stephens* nu a fost un accident.

Capitolul 24

Un zgomot o trezi pe Rebecca din somnul de veghe. Ridicându-se în pat privi în jur prin întuneric. I se păruse că auzise o uşă în hol, însă nu era sigură. Casa se cufundase acum în tăcere, în afară de ropotul ploii de vară, la ferestre. Se dădu jos din pat şi deschise uşa de la verandă.

Respiraţia i se tăie când îl observă pe Behringer stând într-unul din scaunele din fier forjat, sorbindu-şi brandy-ul preferat. Părul ud îi era dat spre spate, iar halatul de culoarea vinului care îl purta era cel pe care i-l împrumutase ei în prima noapte când îi întâlnise. Fără să-şi ridice privirea, el rosti:

— Îţi căutai iubitul?

Abia după câteva clipe ea îi înţelese acuzaţia.

— Nu voiam decât să privesc ploaia. Ignorând respingerea lui, ea păşi pe verandă şi se aşeză pe un scaun, faţă în faţă cu el.

Rebecca se gândi atunci la avertismentul lui Gustav Frank, la suspiciunile lui. Erau evident greşite. Behringer aproape că-şi dăduse viaţa încercând să-şi salveze din flăcări soţia. O salvase şi pe ea din mâinile lui Murphy. Dar cu toate acestea bănuiala lui Gustav privitoare la relaţia lui Garit cu bărbatul care finanţase

construirea navei pe care murise soţia lui Behringer, avea un oarece sens.

Rebecca riscă şi-i aruncă o privire, ştiind că parcursese drumul până în oraş pe furtună.

— A fost grea călătoria? întrebă ea.

— Aş! Calului îi place la nebunie să se sperie de fulgere.

Mânia ei era mai puternică decât a lui.

— Ţi-ai terminat treaba pentru care te-ai dus în Shreveport?

— Nu te priveşte pe tine, mormăi Behringer, tulburat de amintirea înnebunitoarei temeri care îl mânase acolo. Se întorsese ca să audă în salon zvonul despre logodna ei cu Charles Norton.

Dumnezeule, doar două zile! Dacă n-ar fi plecat, Norton n-ar fi avut ocazia să se apropie de ea. Se întreba oare cât de mult se apropiase. Se aplecă şi luând sticla de coniac de lângă picioare îşi umplu pentru a patra oară paharul.

— Ai descoperit sau nu încă dacă bărbaţii de dincolo de ocean ştiu cum să satisfacă o femeie?

— Eşti dezgustător.

— Îmi imaginez că nici nu are habar cum să te sărute ca...

— Ca eu să-l implor să-mi acorde orice clipă din viaţa lui?

El se uită atunci spre ea, la părul care i se revărsa pe umeri, la cămaşa de noapte transparentă.

— Nu, zise el, supărat de propria lui prostie. Ca să uite de tot ce-i este drag pe lume.

Durea. Ar fi trebuit să anticipeze asta, însă pe neaşteptate el îşi aminti de Vivian. În acelaşi moment el păru să nege existenţa lui Vivian. Privirea lui înfierbântată zăbovi asupra Rebeccăi, mai îndrăzneaţă decât o dezmierdare.

— Charles este un gentleman.

El râse.

— M-am gândit eu.

— Iar tu presupun că ai scris cartea despre arta de a face dragoste, mormăi ea şi indiferentă îşi încrucişă mâinile la piept.

Cu ochii arzând de mânie el se ridică.

— Cred că te înşeli dacă îţi închipui că nu m-am descurcat cu explicaţiile.

— Cât de sigur te-a făcut Vivian să fii, bombăni Rebecca. Ea şi zvonurile ei.

— Zvonuri, rosti el cu amărăciune. Dacă ar fi să mă iau după zvonuri, ar trebui să accept inimaginabilul. Gura ta senzuală peste trupul tânăr a lui Norton... Gândul îl tulbură nespus. Aşa cum fusese pe mine.

Un fulger spintecă cerul, luminând durerea de pe chipul lui. Rebecca era prea uluită ca să observe.

— Eu? repetă ea, consternată, ridicându-se să-l înfrunte înfuriată. Nu eu am îmbătat o femeie cu coniac şi pe urmă am dat fuga la alta.

— Coniac. Glasul lui fu ca un ecou confuz.

— Coniac! Mi-ai dat două pahare, îi reaminti ea, izbindu-şi pumnii de pieptul lui. Cu o expresie ameninţător de seducătoare, cu raţiunea orbită de acuzaţia care şedea la picioarele lui, de învinuirea de crimă el o trase mai aproape.

Furia Rebeccăi se transformă în cu totul altceva, iar mâinile ei îşi găsiră odihnă pe barba lui. Dorinţa ei era ca el să se bărbierească. Să împărtăşească cu el durerea, să-l ajute să-şi vindece rănile.

Behringer îşi coborî uşor gura pe buzele ei, înfigându-şi adânc limba în gura ei într-o imitaţie violentă a actului sexual. Brusc, devenind conştientă de asaltul rece din atingerea lui, Rebecca i se opuse zadarnic. Mişcările ei aduseră sânii ei plini şi fermi aproape de pieptul lui, transformând atacul lui într-o neaşteptată dorinţă, iar sărutul apăsat într-o seducătoare dezmierdare.

Când sfârcurile ei atinseră halatul, Rebecca dădu la o parte materialul gros şi-şi lipi sânii de muşchii puternici ai pieptului lui. Mâna lui alunecă pe sub cămaşa ei de noapte, conturându-i trupul, atingându-l uşor, cu mângâieri lente. Neputincioasă ea se arcui spre mâna lui, iar el răspunse invitaţiei, dezmierdând îndrăzneţ aureola roz, îndepărtând nerăbdător fragila muselină, înlocuindu-şi degetele cu limba şi cu dinţii.

Rebecca rosti gemut numele lui, iar Behringer abil îşi dădu la o parte halatul şi se cufundă în leagănul fierbinte şi umed dintre coapsele ei. Atingerea fu pârjolitoare.

Ea îl trase aproape.

— Nimeni nu m-a făcut vreodată să mă simt aşa cum mă faci tu.

Behringer se încordă.

— Garit? întrebă ea, năucită.

Brusc el o eliberă, strângându-şi cordonul în jurul lui, cu mişcări ciudate şi iuţi. Fără să-i răspundă trecu pe lângă ea şi se îndreptă spre camera lui.

Consternată, Rebecca îl privi câteva secunde după care îl urmă încăpăţânată.

— Nu poţi pleca astfel, zise ea. Eu... Gura i se închise, Rebecca rămânând înmărmurită în mijlocul frazei care aproape i se rostogolise pe buze.

El intră în încăpere şi răsucindu-se apucă uşa astfel încât ea să nu poată pătrunde în cameră nici dacă ar fi încercat.

— Sunt obosit. Şi sunt convins că ai dreptate. Probabil că de vină este coniacul. Pune-l pe Norton să cumpere o sticlă şi va fi cel mai bun amant pe care l-ai avut vreodată. Nici măcar nu vei sesiza diferenţa.

Spunând acestea, Behringer îi trânti uşa în faţă. Rebecca privi în gol la uşă. Într-un târziu se întoarse în camera ei. Lăsă uşa deschisă, dorindu-şi, rugându-se... ştiind că el nu avea s-o mai caute, fiind convins că era încurcată cu Charles Norton. Lui îi convenea să-şi împartă viaţa cu o altă femeie şi să o păstreze pe ea pentru plăceri ocazionale. Din partea ei, el nu aştepta decât deplina fidelitate.

Un ciocănit scurt o trezi pe Rebecca din somnul fără vise.

— Rebecca, dragă, trezeşte-te! Ai un vizitator.

Rebecca clipi alungându-şi somnul.

— Maria?

Uşa se deschise şi femeia îşi aruncă privirea înăuntru.

— Ai uitat de musafirul tău de la micul dejun?

— Charles? zise ea ridicându-se. Am uitat.

Sinceritatea o satisfăcu pe Maria.

— De-abia a ajuns. Vino când eşti gata. Cât te îmbraci vom lua cafeaua.

Repede, Rebecca se îmbrăcă şi coborî în salon. Charles şedea în dreptul căminului, sprijinindu-şi cotul de faţada sculptată a

acestuia. Maria stătea pe scaunul cu tapiţerie înflorată, de lângă el. Apropiindu-se, Charles îi apucă mâna şi i-o sărută.

— Arăţi splendid în dimineaţa aceasta, Rebecca, zise el. Ochii lui viorii licăriră, însă unul din ei era umflat şi învineţit.

— Ce-ai păţit la ochi?

El şovăi.

— Ah! Ei bine, am dat aseară peste Garitson la salon-ul *Kahoon*. Sau mai bine zis am dat peste pumnul lui. Mă tem că o nefericită încăierare s-a încins între noi, din care Garitson a ieşit victorios.

Rebecca îl privi prostită.

Charles zâmbi forţat.

— Mi-a spus să stau departe de tine. Dar acest gând este cu mult mai greu decât a înfrunta furia lui Garitson.

Rebecca privi spre Maria, observând zâmbetul larg de pe chipul femeii. Ea oftă şi-l luă pe Charles de braţ,

— S-ar putea să avem norocul ca el să doarmă încă.

Nu există un asemenea noroc. Dormea el vreodată?

Se gândi Rebecca când intrară cu toţii în sufragerie. Garit şi Charles se indispuseră văzându-se unul pe celălalt, iar Jacob observă curios ura lor deschisă. Charles îi ţinu scaunul Rebeccăi, în timp ce Garit o ajută pe mama lui să ia loc la masă. Cei trei bărbaţi se aşezară simultan, fiecare supraveghindu-şi neîncrezător vecinul.

Behringer rosti amabil:

— Deci, Norton. Ce mai faci în dimineaţa asta mizerabilă?

Norton zâmbi distant.

— Mie mi se pare o dimineaţă minunată. Cum ar putea fi altfel, murmură el, privind spre Rebecca, având o companie atât de încântătoare.

— Iar faţa, continuă Behringer vesel. Ce-ţi face? Văd că nu-i prea frumoasă în dimineaţa asta.

Norton îşi atinse bărbia şi-şi pipăi maxilarul

— Ochiul se va face bine. Restul pare puţin cam amorţit. Poate că domnişoara Reynolds îmi va vindeca rănile.

— Poate că domnişoara Reynolds o să-ţi pricinuiască o lovitură şi mai puternică, replică Behringer, făcând o grimasă.

— Rebecca, interveni vesel Charles, schimbând brusc subiectul, am auzit că tu şi Maria scrieţi o carte.

— Da, aşa este.

— Deci te vei folosi de experienţa pe care ai dobândit-o scriind la ziarul din Shreveport, zise Behringer.

— Da, rosti ea simplu, concentrându-se la farfurie.

— Am înţeles că îţi place să scrii şi povestiri imaginare, zise Charles.

Rebecca încuviinţă din cap.

— Preferinţa ta în materie de carte... ar fi o poveste de dragoste a la Jane Eyre, publicată sub un pseudonim masculin, rosti Behringer.

Ea îi întâlni privirea, enervată de remarcă.

— Cred că ţi-am mai spus o dată, îmi place să citesc orice îmi cade în mână.

— Evident un răspuns suficient de sigur ca să salveze o femeie de la formarea unei păreri despre ea.

Rebecca se uită spre el.

— Behringer, am senzaţia că o necăjeşti.

— Oh, Charles, haide să nu ne certăm, zise Behringer, atenţionându-l cu mâna. I-am cerut domnişoarei Reynolds părerea ei ca persoană, iar ea mi-a dat răspunsul unei femei.

— Îmi place Mark Twain, ripostă în cele din urmă Rebecca, şi Harriet Beecker Stowe. Twain, pentru umorul lui. Iar Stowe, pentru cugetul ei.

Rebecca păli, dându-şi seama că pătrunsese în era Twain.

— Deocamdată el este cam necunoscut.

Behringer îşi atinse gânditor bărbia.

— Samuel Clemens, amice. American, îl ştii. Se uită apoi spre Rebecca. Deci ai vrea să schimbi lumea?

Cuvintele lui rostite apăsat o enervară, iar privirea ei întâlni ochii lui.

— Vreau să-i fac pe oameni să gândească. Să marchez o viaţă astfel încât aceasta să nu mai poată fi niciodată la fel.

— Vorbeşti ca o romantică, Rebecca, zise Behringer.

Ea se supără.

— Un romantic încercă să-şi convingă cititorul că basmele există. Lumea nu este zugrăvită numai în roz-bon-bon şi bleu, ci

şi în maron, negru şi multe nuanţe de gri. Eu nu vreau decât să spun adevărul.

Behringer sorbi din cafea şi cumpăni cuvintele ei.

— Atunci îţi recomand să capeţi mai mult respect pentru toate formele de scrieri.

— Îi admir pe toţi marii scriitori, domnule Behringer.

El pufni în râs.

— Asta explică dispreţul din ochii tăi, când am menţionat de cartea domnişoarei Bronte, o carte despre speranţă, despre integritate, despre credinţă. O carte pe care tu m-ai lăsat să o caracterizez batjocoritor drept poveste de dragoste. Sunt surprins că în cursul studiile tale asupra scriitorilor, n-ai învăţat care este fundamentul unei cărţi. În miezul fiecărui volum important de literatură este o poveste de dragoste. Shakespeare a ştiut acest lucru. Aşa cum Jane Eyre a cunoscut griurile triste ale vieţii. Şi strălucitoarele ei răsărituri.

Rebecca rămase mută. Cuvintele din inima ei nu puteau să treacă de bariera din gât. Nu reuşi decât să-l privească fix cu o dorinţă neputincioasă. Vorbele lui fuseseră rostite nu ca să pedepsească, ci ca să aline, de parcă el ar fi cunoscut copleşitoarea ei senzaţie groaznică de mediocritate. Privindu-l, ea văzu suportul ferm din ochii lui. Câţi ani oare nu-şi dorise ea să găsească acea expresie pe chipul bărbatului iubit?

Charles interveni.

— Integritate, într-adevăr. După câte îmi amintesc, stăpânul bietei fete ar fi forţat-o să-i devină amantă căci nu putea să se cunune cu ea, dat fiind angajamentul lui faţă de o altă soţie. El face astfel ca jurământul „la bine şi la rău” să pară destul de ironic.

Behringer îi aruncă o privire lui Charles. Englezul atinsese o coardă sensibilă. Behringer se scuză şi se ridică de la masă, iar Rebecca îl privi plecând, părul lui negru contrastând puternic cu albul de zăpadă al cămăşii. Uşa casei se închise încet în urma lui.

Când Charles plecă, Rebecca avu timp să reflecteze la cuvintele susţinătoare ale lui Behringer şi la comentariul obiectiv al lui Charles.

— Ţine la tine, zise brusc Maria.

Rebecca zâmbi trist.

— Care din ei?

— Garitson, prostuţo. Îl preocupă toate lucrurile la care ţii.

Rebecca luptă din răsputeri să-şi alunge din minte amăgitoarea imagine a încurajării lui Garitson.

— Nu este preocupat decât de Vivian şi de afacerile tatălui ei. Şi de cum să-l enerveze pe Charles. Asta îi place.

— Dacă o să-ţi spui acest lucru de prea multe ori, poate că vei ajunge să-l şi crezi, rosti Maria surâzând.

Femeia o însoţi pe Rebecca prin hol spre bibliotecă. Acolo, ea găsi un carneţel pe care i-l întinse Rebeccăi.

— Deci, să ne apucăm de scris.

Francheţea femeii o făcu pe Rebecca să râdă..

— Ştii despre ce vrei să scrii?

Maria îşi înclină capul o dată, ochii ei gri, licărind.

— Despre dragostea care poate înfrânge orice. Familiarul subiect răsună înşelător în mintea Rebeccăi.

Uneori dragostea pur şi simplu nu poate birui orice.

Capitolul 25

Femeile stătură în bibliotecă toată ziua, lucrând fără întrerupere. Rebecca era inspirată de talentul de povestitoare al Mariei. Ea inventa personaje opuse care se potriveau de minune unele cu celelalte, însă Rebecca avea senzaţia că din toată povestea o mică parte era născocire. Eroul semăna izbitor cu acel Jacob Behringer pe care Maria îl întâlnise în urmă cu patruzeci de ani. Înalt, curajos, galant. Genul de bărbat care ar salva o tânără dintr-un salon din New Orleans.

La rândul ei, tânăra eroină nerespectată, semăna cu Maria de odinioară. Încăpăţânată, încrezătoare, nesocotind dispreţuirea, îndrăgostindu-se de chipeşul neamţ, un bărbat cu care în afară de dragoste nu avea multe în comun.

Aceştia erau protagoniştii, îi zisese ea Rebeccăi. Din adâncurile inimilor lor avea să se nască o dragoste veşnică, care avea să dejoace planurile destinului ce încercase să-i despartă.

La sfârşitul discuţiei, Rebecca urcă în camera ei, dornică să organizeze ideile Mariei. Străbătând încăperea spre pupitrul de mahon, aflat între cele două ferestre, Rebecca se opri brusc.

Remington-ul. Maşina de scris pe care o văzuse în camera lui Garit în ziua în care ajunsese la Jefferson. Suprafaţa ei neagră, lucioasă strălucea pe mijlocul mesei.

O mică, dar importantă fărâmă din sufletul ei o impulsionă să înainteze, făcând-o să rămână de-a dreptul îngrozită de tot ceea ce reprezenta maşina. Schimbare. Progres. Viitor. Viitorul în care Behringer şi toate speranţele lui imposibile legate de ea, nu existau. Rebecca nu ştia în ce zi se întâmplase, însă undeva între clipa în care urcase scările ca să facă o baie în legendara cameră a lui Garitson şi acum, acest loc şi acest timp deveniseră viaţa ei. Această maşină de scris era un pas spre acea existenţă obscură care era viaţa ei veche şi ca atare ea încercă să-i ignore prezenţa. Atinse cu degetele marginea maşinii şi închise ochii strâns.

— Te aştepţi să apară vreun strigoi?

Trăgându-şi degetele de pe maşină, Rebecca se răsuci şi-l zări pe Behringer privind-o amuzat.

— Tu ai cumpărat-o?

Behringer intră în cameră. Odată cu el încăperea se înmiresmă de aroma pipei pe care el o fuma uneori.

— Dacă ai de gând să scrii o operă clasică, zise el, îţi trebuie instrumente.

Ea mai atinse o dată maşina, uşurată să constate că nu era nimic magic în privinţa acesteia. Excepţie făcând doar natura mistică a încrederii lui în ea.

— Unde ai găsit-o atât de repede?

— Malcolm Henderson mi-a găsit-o. Ştii cum să lucrezi cu ea?

— Oh, desigur, răspunse ea entuziasmată.

— Zău?

Ea încuviinţă din cap, nedându-şi seama de ciudăţenia mărturisirii ei.

— Tata mi-a cumpărat una când aveam zece ani, îi spuse Rebecca. Ştia cât de mult îmi plăcea să... Atunci ea îşi dădu seama de ceea ce spunea. Vorbea despre Rebecca Reynolds din Dallas, nu despre cea din Shreveport. Despre o maşină care abia de curând devenise accesibilă publicului larg.

Behringer o privi cu vădită curiozitate.

— Continuă, zise el încet.

— Îhî... începu ea, incapabilă să mai continue. Garit, în legătură cu dimineaţa de astăzi. Vreau să ştii că-mi pare rău.

El încuviinţă din cap, trăgând meditativ din pipă.

— Fii mai clară, te rog. Regreţi sărutul, observaţia referitoare la coniac sau că te-ai aventurat afară din camera ta?

Rebeccăi îi displăcea neaşteptata şi intenţionata distanţă pe care el o aşeza între ei.

— Nu regret sărutul, ai interpretat greşit observaţia referitoare la coniac şi mi-aş fi dorit să fi fost mai...

Severitatea ochilor lui întunecaţi îi înecă cuvintele.

— Da? o îndemnă el, după care completă: mai seducătoare? Imposibil. Mai abilă, asta poate că da. Mai stăruitoare? Dacă m-ai fi urmat în cameră, te asigur că nu te-aş fi dat afară.

— Încep să înţeleg de ce Charles ţi-a tras un pumn.

El zâmbi forţat.

— Ce vezi la acel englez idiot?

— Este blând şi inteligent.

Behringer cumpăni spusele ei.

— La fel este şi calul meu. Vrei să spui că mie îmi lipsesc aceste caracteristici fundamentale?

— Parcă discutam despre Charles.

— Răspunde la întrebare.

— Mă faci să râd, recunoscu ea.

Behringer se încruntă.

— Să râzi? Multe femei preferă flori în loc de spiritualitate.

Rebecca îşi ridică privirea spre ochii lui întunecaţi şi strălucitori.

— Nu şi cea pe care o ai în faţă.

— Atunci înseamnă că Norton are şi simţul umorului.

— Uneori este foarte amuzant.

Ochii căprui ai lui Behringer deveniră negri de supă rare. Brusc, el se ridică şi începu să se plimbe prin cameră. Se opri ca să-şi stingă pipa.

— Nu-mi place prietenia ta cu acest bărbat.

Fără să-şi ridice privirea, ea rosti:

— Nu cred că este treaba ta.

— Dacă ar fi după mine, fiecare respiraţie a ta ar fi treaba mea.

— Dacă ar fi după tine, zise ea cu mare uşurinţă, aş fi o târfă.

El se răsuci, privirea fiindu-i la fel de aspră ca vocea.

— Să nu spui asta.

— Nu nega, ripostă ea. Te-am auzit săptămâna trecută conversând cu tatăl tău.

— Poate că nu-ţi mai aminteşti, însă de atunci s-au petrecut câteva lucruri.

Rebeccăi îi reveniră în minte amintirile, precum şi afirmaţia lui de la micul dejun.

— Da, şopti ea cu amărăciune. Paşi importanţi spre asigurarea unui loc important pentru mine în viaţa ta.

Expresia lui era rezervată.

— Nu este cinstit.

Ea râse tristă.

— Eu nu sunt cinstită? Nu ţi-am înţeles bine scopul, Garit? Corectează-mă dacă greşesc, dar nu eşti logodit cu altă femeie?

El se apropie încet de ea, ardoarea mocnindu-i în ochi, glasul reflectând acele dorinţe negrăite.

— Când am plecat spre Shreveport, aveam inima plină de noi ţeluri ciudate. În Shreveport, am aflat lucruri care mi-au cufundat în confuzie ţelurile vechi şi noi. Iar când m-am întors... El o atinse, privirea ei fiind tandră şi îndurerată în acelaşi timp. Mâna lui se ridică încet, degetele mângâind uşor gâtul Rebeccăi. El şovăi o clipă, apoi îşi coborî capul şi-şi atinse buzele de gura ei cu o dorinţă domoală, nesigură. Când se îndreptă, durerea din ochii lui era aproape tangibilă.

— Te-am lăsat dormind, convins că nu mai cunoscusem o femeie cu pasiune mai mare, cu o mai mare capacitate de... dragoste. M-am trezit din cel mai intens amor al vieţii mele auzind vestea că Charles Norton intenţionează să se căsătorească cu tine.

Acea pasiune se lupta acum înăuntrul ei, mărturisirea lui învârtindu-se în jurul adevărului. Clara lui intenţie de a se căsători cu Vivian Fairchild. Rebecca tremura de dorinţă şi de mânie.

— Nu este treaba ta să mă întrebi de Charles.

— Nu este treaba mea? Te-ai gândit că poate chiar acum porţi în pântec copilul meu? Crezi că Norton va fi bucuros de acest lucru?

Ea privi în jos la covorul pufos, de sub pantofi.

— Nu există niciun copil.

Chiar în acea dimineaţă Rebecca constatase că nu era însărcinată, alungând fără milă visurile pe care deja începuse să şi le imagineze.

Dacă ar fi fost însărcinată, ar fi putut să accepte situaţia ca pe o dovadă a faptului că acesta nu era o fantezie suprarealistă. De mai bine de zece ani ea îşi dorea copii. Bunul simţ îi garanta că lucrul cel mai rău care i se putea întâmpla era graviditatea; însă inima ei simţea altfel.

Tăcerea se aşternu între ei. Într-un târziu el rosti;

— Ei bine. Presupun că asta este o binecuvântare.

Ea îşi ridică uşor privirea spre el, zâmbind cu amărăciune aparentei lui uşurări.

— Şi ce-ai fi făcut dacă eram? Ai fi rupt logodna cu Vivian şi te-ai fi căsătorit cu mine?

Behringer rămase mut în faţa scenariului prezentat de ea. Înainte de a veni din Shreveport, ar fi răspuns destul de repede. Acum, îşi aminti degajarea lui Norton, zâmbetul plin de subînţeles din noaptea trecută din salon când unul din bărbaţi îl tachinase în legătură cu Rebecca.

El se răsuci, gura strângându-i-se într-o linie.

— Am motivele mele pentru care mă căsătoresc cu Vivian.

— Aşa m-am gândit şi eu. Ca de obicei, eu voi fi lăsată singură. Adevărul era că puţinele lucruri care se întâmplaseră nu schimbaseră inima lui faţă de seara când ea auzise conversaţia dintre el şi Jacob.

— Întotdeauna te voi onora.

Ea îl privi fix, uluită de cuvintele lui.

— Să mă onorezi? Te vei căsători cu o altă femeie.

— Nu-i voi da decât numele.

— Şi patul. Imaginea înceţoşată a lui Garit făcând dragoste cu Vivian era de nesuportat. Rebecca se depărtă şi se îndreptă spre fereastră.

— Pentru un singur scop. Copiii.

— Şi cu copiii mei cum rămâne?

— Copiii noştri, Rebecca, zise el încet, din spatele ei. Nu-l simţise apropiindu-se. Voi ţine la fel şi la unii şi la ceilalţi, continuă el. Vei avea protecţia mea pentru tot restul vieţii. În afară de clipele când voi zămisli copiii ei, în rest îţi voi fi credincios.

Urmă un moment în care niciunul nu spuse nimic. Apoi, brusc, Rebecca izbucni într-un hohot de râs, puternic şi prelung.

Behringer interveni atunci, mascându-şi dezorientarea prin supărare.

— Talentul meu comic salvează ziua.

Ea se răsuci cu faţa spre el, părul răsfirându-i-se prin aer.

— Eşti exact ca oricare alt bărbat! strigă ea. Fidelitatea seamănă mult cu graviditatea, Garit. Ori eşti, ori nu eşti. A spune: „Îţi voi fi credincios, mai puţin în după-amiezele de duminică" sunt vorbe aruncate în vânt.

— Ca de obicei, eşti lipsită de înţelegere. Tu eşti cea care a acceptat propunerile lui Norton. Nu pretinde că-mi cunoşti intenţiile când sentimentele tale au apucat alt drum.

Spunând acestea el plecă, trântind uşa în urma lui.

Rebecca se întoarse spre portretul în miniatură de pe toaletă. Katy, după cum aflase, când avea patru sau cinci ani. Bucle negre, rebele îi acoperea capul, iar ochii neastâmpăraţi la fel ca lui Behringer străluceau pe chipul de porţelan.

Rebecca îşi puse mâna pe abdomenul neted, simţind încă o dată singurătatea pe care o cunoscuse odată cu sosirea ciclului. Se întrebase în zadar cum ar fi arătat copilul pe care ea şi Behringer l-ar fi avut.

Nu mai cunoscuse până acum un bărbat atât de complex. Undeva în acest om sarcastic era ascuns un băieţel sensibil care îşi făcuse din usturătorul umor o armă de apărare. Se gândi la Sarah Behringer, femeia al cărei portret îl păstra ca pe o comoară. Femeia care îi dăruise un fiu. Femeia pe care el o mai iubea încă.

Curiozitatea în legătură cu logodna lui o chinuia. Evident încă îndrăgostit de soţia lui, el nu părea tipul de om care să se căsătorească cu o fată fluşturatică. Nici genul care să se însoare pentru dobândirea de avantaje financiare. Şi-o reaminti pe Vivian, îşi reaminti intoleranţa fetei faţă de lipsa de ambiţie

socială a lui Behringer. Îi reveni în minte, cu mai multă claritate chiar, rândul solitar pe care îl citise în articolul din ziar despre *Mittie Stephens*. Bănuielile lui Gustav Frank erau evident ridicole, dar nu mai puţin absurdă era şi căsătoria lui Behringer cu fata al cărei tată avea legătură cu nava pe care murise soţia lui.

Rebecca oftă, încercând să-şi alunge curiozitatea. Motivele lui Behringer nu deveneau mai puţin reale dacă stăruia mai mult asupra lor, astfel nu-şi reamintea decât că ştia foarte puţin despre bărbatul pe^ care îl iubea. Îi plăcea teatrul şi evident era foarte citit. Îşi iubea părinţii, îşi iubea sora şi iubea şotiile. Era bun cu băieţii de la grajduri. Şi era un maestru în arta dragostei.

Cufundându-se în elegantul scaun de la masa de scris, neputincioasă, ea se lăsă năpădită de amintirile înnebunitoare. Gura şi sarcastica lui tandreţe, vocea tulburătoare, degetele extrem de fine, venerând fiecare detaliu, fiecare imperfecţiune a trupului ei de parcă ea ar fi fost fiica pământeană a unei zeiţe.

Rebecca îşi îndreptă spatele cu înverşunare, se orientă spre maşina de scris şi-şi aşeză însemnările în dreapta. Găsi o foaie de hârtie pe masă şi o introduse în maşină.

Era bine să fii din nou acasă.

Capitolul 26

— Rebecca ne întâlnim de aproape două luni.

Plimbându-se cu Charles pe chei, Rebecca îşi strânse mai aproape pelerina. Pătrunzătoarea mireasmă de pământ, chiparos şi muşchi se potrivea perfect cu acel inconfundabil miros de fertilitate al râului. Rebecca observă vapoarele acostate la chei. Un fior o cuprinse privind acele nave, fantomele de mâine.

Charles Norton îşi drese glasul şi continuă;

— Tatăl meu va veni în vizită de Ziua Recunoştinţei. Aş vrea să-l cunoşti.

— Abia aştept.

— S-ar putea să mă întorc în Anglia cu el pentru o scurtă vreme, adăugă Charles. Aş vrea să te gândeşti la o eventuală călătorie cu noi. Desigur, vei fi însoţită de o doamnă de

companie. Rebecca, am pentru tine un mare respect şi consideraţie. Însă familia mea trebuie să te cunoască mai înainte.

— Înainte de ce?

Făcând o pauză, el se uită în jos la mâini.

— Trebuie să-ţi fi dat seama cât de mult însemni tu pentru mine.

Ea îl bătu uşor pe mână, mişcată de timiditatea lui. Bărbatul avea aproape treizeci de ani, însă în preajma ei se comporta ca un şcolar.

— Charles, ţin la tine şi îmi place să fiu împreună cu tine. Dar dacă este vorba despre căsătorie...

El râse.

— Doar nu crezi că te-am curtat ca să stârnesc gelozia altei femei?

— Sigur că nu. Dar...

— Ştiu că sentimentele tale nu sunt la fel de puternice ca ale mele. Abia suport ideea că stai sub acoperişul lui Garitson Behringer.

— Garitson? întrebă ea, îngrozită de cuvintele lui.

El ridică din umeri, evident stânjenit.

— Ştii, lumea vorbeşte. Şi nu întotdeauna emite cele mai inteligente păreri.

— Garitson se va căsători cu Vivian Fairchild. Rebecca îşi auzi deşertăciunea deprimantă din glas.

Nu era singură. Charles vorbea silabisit.

— Regret din tot sufletul că am adus vorba despre el. Discutam despre noi.

— Preţuiesc foarte mult prietenia ta, Charles.

El încuviinţă din cap, calmat.

— Este un punct de plecare într-o căsătorie. Am să trec pe la tine mâine şi vom discuta subiectul cu Maria.

O oră mai târziu trăsura lui Charles oprea în faţa conacului familiei Behringer. În dreptul uşii, el îi zâmbi Rebeccăi şi-i sărută mâna. După ce intră în casă, Rebecca închise uşa în urma ei, oftă şi se rezemă de ea. Trebuia să pună capăt acestei relaţii cu Charles. Avea să ducă dorul prieteniei lui.

Maria şedea dincolo de uşă, în capot şi în papuci de casă.

— Iacob a adus din oraş asta pentru tine. A sosit în după-amiaza aceasta.

Femeia îi întinse Rebeccăi un plic mic. Ea îl luă şi examină caligrafia măruntă şi îngrijită de pe el. Nu era trecută nicăieri adresa expeditorului.

— De la cine este?

Maria chicoti şi aplecându-se ca s-o sărute pe Rebecca pe obraz spuse:

— Oi fi eu curioasă, dar n-am ajuns să deschid corespondenţa altora. Noapte bună, draga mea. Ne vedem mâine dimineaţă.

În timp ce Maria urca în dormitor, Rebecca rupse sigiliul şi scoase scrisoarea. Un zâmbet dulce-amar îi lumină faţa când începu s-o citească. Scrierea era mizerabilă.

Dragă Rebecca,

Iartă-mă că nu ţi-am scris mai devreme, dar eu şi Benjamin am fost foarte ocupaţi în ultima lună. Sper că-ţi merge bine în Jefferson. În ceea ce mă priveşte, n-aş putea să fiu mai fericită. Regret că nu am putut să rezist tentaţiei scenei, iar deocamdată ne aflăm în New Orleans. Vom rămâne aici încă o lună, dacă totul merge bine, iar pe urmă vom pleca la casa lui din Dallas.

Oricât de mult mi-aş dori, mă îndoiesc că voi reuşi să te văd din nou înainte de a pleca spre Dallas. Benjamin este îndrăgostit de calea ferată. Dacă vreodată vom avea motiv să trecem prin Jefferson sper că o vom face cu un tren venind din Vest. Nădăjduiesc că după ce ne vom căsători şi ne vom aranja, ne vei face o vizită.

Rebecca, pentru că ai fost atât de bună cu mine, mă simt obligată să-ţi răspund cu aceeaşi monedă. De obicei eu provoc mai multă bârfă decât îmi trece pe la urechi, dar vreau să-ţi mărturisesc într-un mod delicat că am auzit multe poveşti despre tine cât am stat în oraş. Am vrut să-ţi spun acest lucru în ultima seară însă despărţirea noastră a fost scurtă. Ştiu cât este de greu să fii subiectul bârfei crude. Mai ales când iubeşti pe cineva. Meriţi fericirea şi dragostea, aşa că nu acorda nicio atenţie celor care încearcă să se aşeze în calea fericirii tale. Am

să-ţi scriu iarăşi când voi avea noua noastră adresă. Până atunci, rămân prietena ta recunoscătoare, Bessie.

Rebecca fu cuprinsă de confuzie. Se bucura pentru fericirea lui Bessie şi era impresionată că aceasta o încuraja să-şi caute propria mulţumire. Şi totuşi ceva o tulburase. O singură frază o pusese pe gânduri. Ea reciti scrisoarea, negăsind nimic important în afară de sfatul femeii. Împături hârtia şi o puse în buzunarul pelerinei.

Când Rebecca trecu pe lângă întunecata sală de bal, o mişcare dinăuntrul încăperii îi atrase atenţia. Privi pe furiş înăuntru.

Behringer era acolo aşezat într-un fotoliu. Şedea în umbra unei ferigi uriaşe, care se revărsa pe masă, braţul atârnându-i peste spătarul sculptat. În acea mână ţinea lejer un pahar gol de brandy. Privea ca hipnotizat portretul semiobscur al femeii ce odinioară fusese soţia lui.

— Era frumoasă, zise Rebecca încet.

Dacă o auzise, el nu lăsă să se vadă acest lucru.

Rebecca intră tăcută în încăpere, nedorind să-i tulbure singurătatea. Aşezându-se încet pe canapea, ea vorbi din nou.

— Preferi să fii singur?

Tăcerea se aşternu între ei. Întunericul camerei era auster, excepţie făcând palidele raze ale lunii care pătrundeau dinspre verandă. Chipul lui era în umbră.

— Niciodată în viaţa mea n-am fost atât de singur, murmură el într-un târziu. Nu. Nu mă părăsi.

Tăcerea reconfortantă puse stăpânire pe încăpere, Rebecca gustând din plin clipele lor de singurătate. Niciodată nu i se îngăduise să-l privească aşa cum dorise, [ar acum el părea să nu-şi dea seama de prezenţa ei. Încet, ochii Rebeccăi se acomodară cu întunericul încăperii şi reuşiră să-i contureze expresia feţei. Era înfricoşătoare.

O singurătate de o intensitate cum nu mai văzuse era întipărită pe chipul tras al lui Behringer. O iubise enorm pe acea femeie. Într-atât încât să înfrunte pentru salvarea ei şi a fiului lor pârjolitoarele limbi ale unui foc ucigător. Evident, aici era femeia care îi ţinea încă inima captivă.

Ea se gândi atunci la propria ei dragoste pentru el, ascunsă bine, într-un loc unde nimeni nu putea să-i facă rău, iar suferinţa pe care aceasta i-o adusese, dispăruse paradoxal în faţa puternicei ei rivale. Nu se simţea împovărată decât de nevoia de a i se dărui lui, de a-l feri de singurătate.

Rebecca se apropie de scaunul lui Behringer şi se aşeză lângă picioarele lui. Se uită mai întâi spre femeia care le surâdea senin, aprobator parcă, iar apoi la Behringer. Fu surprinsă când constată că el o privea, cu o intensitate arzătoare.

— Cum era?

— Tăcută. Generoasă. Amuzantă, zise el, cu un surâs delicat. În multe privinţe, foarte asemănătoare ţie.

Liniştită Rebecca îşi lăsă faţa pe genunchii lui. O clipă mai târziu, ea îi simţi mâna prin păr. Stând cu obrazul lipit de ţesătura moale a pantalonilor lui, ea îşi dădu seama că avea să păstreze veşnic în minte acel moment, ca pe o comoară. Nimic altceva nu mai conta decât alinarea lui.

Un minut sau două, în timp ce el o mângâia pe păr, tăcerea liniştitoare îi împresură.

— Cum merge cartea?

— Este aproape gata.

— Sunt impresionat. Poţi să-mi spui despre ea?

— Este o poveste de dragoste, îi zise ea.

El îi contură bărbia.

— Destinată să fie o operă clasică.

— Nu mă pricep la opere clasice, rosti ea zâmbind optimismului lui încăpăţânat. Mama ta este o remarcabilă povestitoare.

— Îmi plăceau poveştile pe care mi le spunea în copilărie.

Rebecca şi-o imagină uşor pe Maria, cu vreo treizeci de ani mai tânără, cu Garit ţinându-se de fustele ei, născocind pentru el basme cu ţărăncuţe şi prinţese. Îi trebui ceva mai mult ca să şi-l imagineze pe Garit, cu vreo treizeci de ani în urmă, când nu era decât un copilaş. Gândul îi înmuie sufletul.

— Cred că asta este o moştenire de familie pentru copiii tăi.

Cuvintele ei aduseră noi imagini vulgare ale lui Vivian Fairchild... nu, Vivian Behringer, bucuroasă că era însărcinată cu

copilul lui Garit. Ea alungă gândul. Un altul inutil într-un nesfârşit şir al acestora.

— Cum poţi să spui asta şi apoi să prevezi că nu va fi o operă clasică? întrebă Behringer.

Alegându-şi cu grijă cuvintele, Rebecca ridică din umeri.

— Ca o operă să fie clasică nu-i sunt suficiente coperţile.

— Da, zise el încet. Sunt convins că aşa este. Îi trebuie un mesaj. O semnificaţie.

— Longevitatea.

— Cum se zice, timpul va decide.

Rebecca se pomeni dorindu-şi cu disperare să poată rămâne în acest timp, cu acest bărbat, ca soţie a lui. Era singurul ei vis. Dacă vreodată mâna destinului scrise greşit, atunci se întâmplase în ziua în care ei i se sortise să se nască în secolul douăzeci. Într-o zi la fel de tristă, fusese hotărât ca Garitson Behringer să-i ceară lui Vivian Fairchild să-şi împartă viaţa cu el.

— Te-ai distrat bine cu Norton?

Ea îşi ridică degetele până atinse gura lui. Moliciunea bărbii lui îi dezmierdă mâna.

— Nu există nimeni aici în afară de noi, Garit.

Negând parcă spusele ei, el îşi mai ridică o dată privirea spre tablou. Gestul lui inconştient o îndureră, dar ea nu făcu decât să-şi sprijine obrazul de coapsa lui puternică.

— Vrei... vrei să discuţi despre asta?

Trupul lui Behringer se încordă la auzul cuvintelor ei rostite uşor. Oftând, el spuse:

— Ce ai vrea să ştii, Rebecca?

Ea regretă sugestia pe care o făcu şi se uită spre el.

— Îmi pare rău, şopti ea. Nu m-am gândit decât că... mama ta a spus...

— Dacă ai discutat cu mama, sunt convins că ştii tot ce ai fi vrut să cunoşti.

Blestemată cu o neaşteptată şi neobişnuită lipsă de elocvenţă, Rebecca căută cu disperare cuvinte delicate.

— Eram curioasă în legătură cu portretul, dar ea nu mi-a povestit decât pe scurt. Că soţia şi fiul tău au murit într-un incendiu la bordul unui vapor, că tu ai iubit-o foarte mult şi că aproape ţi-ai dat viaţa încercând să-i salvezi.

Behringer făcu o grimasă.

— Se pare că nu m-am străduit suficient, nu-i aşa?

Rebecca îşi sprijini palma de cămaşa lui deschisă, umbrită de părul negru de pe piept.

— Ţi-ai dat toată strădania. Crezi că s-a speriat când a izbucnit incendiul?

— Sarah era o femeie deosebit de echilibrată. De ce întrebi asta?

— Ei bine... ei bine...

— Văd că mama mea te-a informat. El oftă şi apoi îşi prinse capul în mâini. Ceea ce nu ştie mama este că Sarah şi Peter au fost încuiaţi în cabină de cineva din afară. Ignorând geamătul Rebeccăi, el conchise: S-au ascuns pentru că nu au avut altă alternativă.

Amintirea unui vechi coşmar începu să-l tortureze. Creierul lui îi înfăţişase în vise de nenumărate ori imagini de un realism înfiorător: braţele lui Sarah strânse în jurul fiului lor, încercând să-l liniştească, ţipetele lor implorând îndurare în faţa focului păgân care îi pârjolea, Sarah neputincioasă să răspundă rugăminţilor fiului lor. Un val de greaţă îl cuprinse şi întinzându-se spre Rebecca o strânse puternic la piept, închizând ochii şi cufundându-se în mireasma proaspătă a părului ei.

— Dumnezeule, să nu mă părăseşti niciodată.

Ea îi mângâie umerii, murmurându-i cuvinte încurajatoare.

— Se ştie cât de cât cine a fost responsabil de această tragedie?

El oftă şi-şi îndreptă spatele.

— Documentele vaporului sunt ţinute secret de compania care i-a finanţat construcţia.

— Ei bine, zise Rebecca încăpăţânată, va trebui să găseşti o cale să pătrunzi în...

Rostind cuvintele, ea înţelese. Revelaţia nu aduse vreo mângâiere. Mai precis, chiar îl îndepărtă de ea. Behringer preţuia atât de mult amintirea acelei femei că era capabil să se arunce într-o căsătorie nefericită numai ca să elucideze enigma morţii ei.

Privind-o neîndurător, Behringer trecu uşor cu mâna peste obrazul ei catifelat. Cuvintele îi erau un argument epuizat, vocea îi era încordată de emoţia nerostită.

— Am încercat toate căile posibile. Crezi că dacă ar mai fi existat altă cale nu aş fi găsit-o? Mai ales acum?

— Acum?

El nu vorbi. Mâna lui îndepărtă de pe faţa ei o şuviţă rebelă.

— Garit, zise ea. Ţi-ai riscat viaţa pentru Sarah. Crezi că ea ar fi vrut ca tu să renunţi la fericire ca să-i răzbuni moartea? Dumnezeule, nu ţi-ai primit deja partea de cicatrici care să facă dovada acelei nopţi cumplite? Ea îi atinse mâinile.

Privirea lui deveni mai aspră şi mai distantă,

— Sunt chiar atât de dezgustătoare?

Ea îşi aminti de dimineaţă când îl observase mângâindu-şi cicatricile. Acum, ea nu ştia dacă să-i ceară iertare sau să-l pocnească.

— Nu m-am gândit niciodată că ai fi genul de om preocupat de frumuseţea lui, zise ea încet. Am crezut că-ţi apreciezi valoarea în funcţie de lucruri mult mai importante.

Behringer nu făcu decât să o privească pustiit.

— M-am ferit eu de tine în noaptea în care ai făcut dragoste cu mine? continuă ea. Nu-ţi aminteşti cum am răspuns când te-am văzut?

Încordându-şi vizibil bărbia, el murmură:

— Am micşorat lampa. N-ai văzut nimic.

Nevenindu-i să creadă ce auzea, Rebeccăi i se tăie respiraţia.

Încet, el o împinse în lături, de parcă întreaga conversaţie fusese prea mult pentru el. Ridicându-se de pe scaun, el se îndepărtă.

— Acum scuză-mă, te rog, zise el, sunt obosit.

În timp ce el urca scările, Rebecca percepu graniţele dragostei ei lipsite de speranţă. Nu reuşise să-i aline durerea, reuşise doar să-i irite rănile. Niciodată nu mai cunoscuse o asemenea respingere descurajantă.

Rebecca îşi ridică ochii spre portret. Femeia zâmbea delicat, răbdătoare, ca o madonă victoriană. Un surâs pe care Garit îl păstra cu sfinţenie. Gândul o sfredeli, şi ieşind din sala de bal urcă spre camera ei.

Capitolul 27

În ciuda adierii răcoroase a nopţii de octombrie, somnul o ocoli pe Rebecca. Chipul lui Garit o obseda, fiind convinsă că dovada curajului şi dragostei lui, îi era refuzată.

Aruncându-şi un capot peste fina cămaşă de noapte, ea se ridică din pat şi ieşi uşor pe verandă. În faţa camerei lui Garitson se opri şi apăsă pe clanţă. Încăperea era cufundată în întuneric şi-i trebuiră câteva clipe ca ochii să i se obişnuiască cu lumina slabă.

Îl văzu pe Behringer întins pe pat, pieptul lui gol conturându-se vag în palidele raze de lună. Abia atunci ea îşi dădu seama că nu-i văzuse niciodată pieptul. El stătea între perne, cu mâinile împreunate sub cap şi o privea. O clipă ea şovăi, dar după ce inspiră adânc străbătu încet spaţiul care îi despărţea.

Aprinzând chibritul de lângă lampă, ea îl ţinu aproape de fitil până ce strălucirea blândă lumină camera. Se depărtă apoi de pat ca să tragă draperiile la ferestre. Revenind iarăşi lângă lampă, îi mări intensitatea până ce trupurile lor fură inundate de lumină. Rebecca se întoarse spre Behringer, mişcată de vulnerabilitatea tandreţii de pe chipul lui.

Îşi aşeză mâinile pe adâncitura abdomenului lui. Degetele ei urcară încet pe pieptul lui gol. Atentă privi cicatricile pe care el le ascunsese în noaptea în care făcuseră dragoste. Pete şi fâşii vineţii brăzdau haotic pieptul lui, întinzându-se pe muşchii încordaţi ai umerilor şi pe braţe.

Rebecca era conştientă de groaza întipărită pe chipul ei, dându-şi seama că desfigurarea ar fi provocat într-adevăr repulsie unei persoane ca Vivian Fairchild.

— Astea au fost răni grave, Garit, şopti ea, mişcată de teribila dovadă din faţa ei. Trebuie să fi suferit cumplit.

El nu vorbi, ci o privi doar cu dorinţă înnebunitoare.

Degetele ei rătăciră pe pieptul lui lat, oprindu-se şi mângâind urmele violente pe care focul le lăsase.

— Un om cu o înţelepciune profetică a spus odată că dragoste mai mare ca aceea a unui bărbat în stare să-şi sacrifice viaţa pentru cineva nu există. Ea tăcu, încercând zadarnic să-şi alunge emoţia stârnită de el.

— Orice femeie visează să iubească un bărbat care şi-ar da viaţa pentru ea. Rebecca clipi, iar lacrimile i se rostogoliră pe obraji. Îi sunt foarte recunoscătoare lui Dumnezeu că trăieşti. Acesta nu sunt o ruşine, căci nu sunt imperfecţiuni. În cel mai rău caz, te fac să fii mai deosebit. Ea îşi coborî gura pe semnele roşietice, atingându-le tandru, lacrimile contopindu-se acolo cu sărutările.

Behringer o apucă pe Rebecca de umeri şi o trase aproape.

— De unde naiba ai venit?

— Nu contează! rosti ea cu disperare.

— Ba da, zise el. Eşti exact ca-n visele mele.

Behringer îşi coborî gura peste buzele ei cu o tandreţe dură. Mâinile lui îi cuprinseră faţa, degetele lui aspre dezmierdându-i-o. Ea nu era suficient de aproape de el. Degetele lui lunecară în bogăţia strălucitoare a părului ei, trăgând-o mai aproape. Voia să o ţină atât de aproape, încât ea să devină parte din el, asemeni imaginii pe care el o purta în minte. Dorea tot ce însemna ea.

Capotul vaporos alunecă de pe trupul ei, făcându-l să tacă. Frumuseţea ei era etalată cu o claritate obsedantă de transparenţa cămăşii, sfârcurile întunecate, lipindu-se tentant de ţesătura delicată. Behringer îşi plecă uşor capul ca să prindă între buze una din acele ţinte senzuale.

Rebecca se cutremură în faţa pasiunii lui candide. El scăpă un sunet de satisfacţie când simţi aproape de ureche limba ei, iar Rebecca se cutremură din nou.

— Este... este atât de bine, râse ea nervos, uitând de lacrimi.

La rândul lui, el chicoti, eliberând un hohot emoţionant de undeva din adâncul gâtului.

— Din ce în ce mai bine.

— Oh? Ochii ei se măriră uluiţi, iar Behringer zâmbind delicat îi îndepărtă cămaşa cu o mişcare rapidă.

— Oh, da, replică el, atrăgând-o încă o dată în adăpostul, fierbinte şi umed al gurii lui. Rebecca neputincioasă descoperi nuanţele trupului acelui bărbat, dincolo de fantezii, dorindu-l cu ardoare. Trupul lui se încordă vizibil când neobositele degete ale Rebeccăi se răsfirară atingându-l într-o minunată şi intenţionată mângâiere care căuta să descopere adâncurile dorinţei lui.

El îşi ridică uşor capul ca să observe trăsăturile ei inundate de pasiune. Rebecca îl privea ameţită, cu ochi strălucitori. Buzele ei se despărţiră, lăsând loc limbii să se furişeze într-un gest ispititor. Behringer îşi coborî gura până ce limba lui pătrunse printre buzele ei depărtate, sărutând-o într-un dans pârjolitor.

Îşi începu apoi lentul asalt asupra simţurilor ei, masându-i sânii, dezmierdându-i talia, netedul şi încordatul pântec, lungile şi zveltele coapse. Acele membre minunate, frumos arcuite, având nuanţa unui apus de septembrie şi aroma unui lichior exotic. El despărţi acele coapse, iar când îşi ridică din nou privirea spre ea, plăcerea lui crescu văzând-o cum îl urmărea fascinată.

Rebecca gemu când barba lui Behringer îi atinse pentru prima dată coapsa.

— Mă gâdilă, zise ea râzând pe nerăsuflate.

Hohotul ei se transformă într-un geamăt de plăcere când el îi acoperi vulnerabila esenţă cu sanctuarul buzelor. La rândul lui, Behringer scăpă un geamăt. Intensitatea sărutului intim o făcu pe ea să închidă ochii şi să-şi înfigă mâinile în părul lui ondulat, trăgându-l aproape, netemându-se să-i arate cât de mult o satisfăcea. Numele lui şoptit fu o implorare pe care el o ignoră. Sau poate că ştia exact ceea ce cerea ea, căci în numai câteva clipe focul pe care el îl stârnise înăuntrul ei răbufni necontrolat, făcând-o să ţipe chinuită.

Când Behringer se ridică pentru a privi chipul ei tulburat, un zâmbet bărbătesc umbri trăsăturile lui.

— Doamne, ce frumoasă eşti!

Intonaţiile domoale ale glasului lui o hipnotizară pe Rebecca, şi apucând proeminenţa puternică a trupului lui, îl ghidă mai aproape. Behringer îi privi chipul, cufundându-se în strălucirea seducător-arzătoare a ochilor ei căprui. Dacă ar fi văzut acea expresie în fiecare zi, el n-ar mai fi îmbătrânit niciodată. Simţi înăbuşitoarea invitaţie a lăuntricului loc dintre coapsele ei şi lunecă spre acesta în mişcări amăgitoare, până ce ea, împingându-şi brusc şoldurile, îl atrase în refugiul care aştepta. Respiraţia lui Behringer se transformă atunci într-un şuierat.

Rebecca îi murmură neclar cuvinte de dragoste la ureche. El se supuse dorinţei ei, lăsându-se prins în lunga călătorie de plăcere

care avea să-i ducă spre un loc în care nu mai fuseseră decât o singură dată.

Rebecca deschise ochii. Prinzându-i faţa între mâini, ea se uită în ochii lui, semiînchişi, plini de pasiune. El întâlni privirea ei liniştită iar evidenta dorinţă din acei ochi negri îi mări plăcerea ei. Rebecca îl strânse tare când ritmul pătrunderilor lui precise şi repetate se înteţi. Behringer îşi coborî capul în moliciunea părului ei, şoptindu-i numele pe un evident ton acaparator. Într-un târziu, cei doi atinseră culmea călătoriei lor, şi fără să rostească un cuvânt, el o convinse pe Rebecca să privească frumuseţea din jur, să-l însoţească în acel periplu.

Mai apoi, când stăteau tăcuţi unul în braţele celuilalt,

Behringer scăpă un mic sunet de uimire. Rebecca chicoti văzându-i consternarea şi împărtăşindu-i-o, îl mângâie pe păr. Îi atinse apoi bărbia.

— Barba ta este moale.

El mârâi şi rosti încet:

— O anumită domnişoară pe care o cunosc ar dori foarte mult să mi-o dau jos.

Rebecca nu dorea ca imaginea logodnicei lui să prindă contur.

— Ce groaznic!

El ridică din umerii mari şi răsucindu-se pe o parte îşi sprijini capul în mână astfel încât să o poată privi.

— Cred că vrea să-i dovedesc dragostea mea.

Rebecca înclină din cap afirmativ.

— Tu ce părere ai? întrebă el.

Ea surâse.

— Cred că ar trebui să faci ce-ţi place. Eu deja ţi-am spus că-mi place.

Behringer încuviinţă din cap, cumpănind alene.

— Atunci cred că am s-o păstrez.

Ochii ei licăriră când Rebecca îl privi.

— Ca să-ţi dovedeşti dragostea?

Mustăcind, el rosti:

— Ca să-ţi gâdil coapsele.

Rebecca se cutremură şi-l trase în braţe.

Adăpostit în camera în care visele prindeau viaţă, Garitson adormi.

Când se trezi, un zâmbet de supremă satisfacţie i se răsfrânse pe faţă. Un val de tandreţe îi cuprinse inima când o zări pe Rebecca dormind cu gura uşor întredeschisă. Încet, el îi atinse bărbia, închizându-i gura, şi delicat aşternu o sărutare pe acele buze.

Fără tragere de inimă, se răsuci şi se dădu jos din pat. Cu mişcări uşoare, el se spălă, se îmbrăcă, şi aranjându-şi cămaşa în pantaloni, o privea cum dormea. Se uită la ceasul de pe cămin. Era prea devreme. Nici harnicul Charles Norton nu se trezise încă.

Cum avea să se mai distreze spunându-i lui Norton că nu mai era nevoie de serviciile lui. Dar Vivian? se întrebă el.

Vivian. Asta era o cu totul altă problemă. Încruntarea se aşternu pe faţa lui. Reacţia ei avea să fie neplăcută, dar puţin conta. Ceea ce conta cu adevărat era să facă legală prezenţa chipului Rebeccăi pe perna lui. Aruncându-i acesteia o ultimă privire, Behringer ieşi din cameră.

Străbătu fără ţintă cu paşi mari holul de la parter, oprindu-se în faţa sălii de bal. Intră în cameră, făcând ca întotdeauna o insesizabilă plecăciune şi şovăind se apropie de portretul lui Sarah. Zâmbetul lui dispăru când îşi ridică privirea spre femeia care îi venerase, care îi dăruise un fiu mult prea angelic pentru acea lume.

Behringer luptă din răsputeri împotriva neaşteptatului sentiment de vinovăţie care îi rodea lent inima. Nu cunoscuse această senzaţie de trădare pe durata logodnei lui cu Vivian Fairchild. Răspunsul îi veni la fel de repede precum întrebarea. Nici nu făcuse vreodată dragoste cu Vivian. De când murise Sarah, nu făcuse dragoste cu nicio altă femeie. Doar cu Rebecca.

Oh, existaseră încercări şovăielnice care sfârşiseră în patetice frustrări fie pentru parteneră, fie pentru el, fie pentru amândoi. Cea mai mare parte din timp stătuse prins în treburi ca să nu se gândească la acest lucru. Până la venirea Rebeccăi, deseori se visase făcând dragoste cu Sarah; experienţe ciudate, chinuitoare care îl făcură să se trezească tremurând de dorinţă. O seducţie pe care el trebuia să o împlinească într-un vis macabru, într-o singurătate obsedantă.

Şi totuşi era mai mult. Rebecca o fi fost prima femeie cu care făcuse dragoste după moartea lui Sarah, însă în timpul celorlalte încercări ale sale, nu simţise niciodată această intensă remuşcare. El îşi dădu apoi seama că această căinţă a dimineţii era culmea sentimentului, născut în noaptea în care o văzuse pentru prima dată.

Închizând ochii, el şi-o aminti pe Rebecca, o fantasmă care prinsese viaţă în camera lui pustie. Prospeţimea caldă a unei adieri de aprilie izgonise iarna din inima lui. Intensitatea momentului îi distrăsese într-atât atenţia că timp de câteva ore nu reuşise să se mai gândească decât la ea. Îi urmărise apoi somnul în apartamentul de la Excelsior. Când fu convins că adormise se întinsese lângă ea, ca să-i privească frumuseţea. Atunci simţise pentru prima dată acel teribil sentiment de vină, care refuza să fie ignorat şi care acum îl chinuia.

De ce Sarah, o femeie care iubea dezinteresat, şi Peter, un simplu copilaş, fuseseră siliţi să îndure o moarte incredibil de crudă şi inutilă? Cine îi urâse într-atât ca să-i încuie în cabină, făcându-i să împărtăşească o asemenea soartă? Şi, ce era mai important, de ce el nu murise odată cu ei? De ce nu fusese acolo ca s-o salveze? De ce nu o iubise mai mult? De ce nu o iubise cât ar fi meritat?

Acum, după şapte ani, petrecuţi sub apăsarea vinei care îmbrăcase diverse forme, ce era cu Rebecca? De ce simpla amintire a modului cum o privise dormind era mai profundă decât oricare altă amintire a soţiei lui? De ce gândul pierderii ei îl îngrozea mai mult decât oricare altă teamă pe care o avusese? Răspunsul care îi veni era foarte simplu.

Era îndrăgostit de ea.

În clipa în care o întâlnise pe Rebecca, inima lui îşi deschisese încet porţile ferecate până ce visul lui nu mai fu moartea care să-l unească veşnic cu Sarah şi cu Peter, ci petrecerea vieţii până la adânci bătrâneţi alături de Rebecca.

Surâsul tandru al lui Sarah nu-i reproşa nimic, lucru care se dovedi a fi cel mai greu. Exact cum îi şedea în fire, să nu arunce niciodată un cuvânt de acuzare, să creadă cu încăpăţânare în el, indiferent de ce spuneau alţii. Exact cum era şi-n firea Rebeccăi.

Ai îndrăgi-o, Sarah.

Portretul nu-i dărui decât acel surâs senin. Lui Behringer îi plăcea să creadă că ea zâmbea şi acum aşa, undeva într-un loc în care amintirea focului dispăruse. În acel loc, ea se juca cu Peter, râzând şi zburdând în preajma unui fir de apă argintiu care semăna cu braţul râului. Gândul îi făcu inima să tresară, de parcă el s-ar fi aflat în echilibru pe vreo stâncă. Odată acel loc, îl ademenise, locul în care şi-ar fi regăsit familia.

Sentimentul de vină, îşi dădu el seama, nu izvora din faptul că făcuse dragoste cu Rebecca, ci din faptul că o iubea. Din faptul că dorea nespus să-i dăruiască acea dragoste pe care nu o dăruise cu adevărat femeii cu care fusese căsătorit. Din faptul că amintirea lui Sarah era mai moartă decât era ea. Ea îşi trăise scurta viaţă pentru fericirea lui. Dacă el lăsa amintirea ei să moară, care mai fusese atunci sensul vieţii ei? Propria lui slăbiciune omenească îl chinuia în timp ce aştepta asentimentul soţiei.

Behringer auzi zgomotul unor roţi, şi apropiindu-se cu paşi mari de fereastra din faţă, îl văzu pe Norton coborând din trăsura neagră. Splendid! Pe lângă faptul că era blând şi inteligent, individul era telepatic.

În timp ce Behringer îşi aranja manşetele cămăşii într-un gest inconştient. Caroline deschise uşa, Când Norton intră în casă, Behringer ieşi în hol. El îi întinse mâna bărbatului şi zâmbi.

— Cum te simţi în dimineaţa aceasta, Norton?

Norton strânse mâna lui Behringer, privindu-l prudent.

— Aproape excelent, mulţumesc.

Într-adevăr. Behringer hotărî să intre direct în subiect.

— Vreau să-ţi spun că sunt bucuros să te văd. Trebuie să discutăm problema Rebeccăi.

— Oh? Să înţeleg că eşti de acord cu decizia ei. Te asigur, va fi în deplină siguranţă pe durata călătoriei. Charles zâmbi. Nici nu-ţi pot spune ce încântat sunt că totul merge fără piedici.

Timp de câteva clipe, Behringer îl privi pe bărbat fără să scoată un cuvânt. Într-un târziu, reuşi să articuleze:

— Iartă-mă, Norton. Poate am fost cam pripit. O călătorie ai spus?

— Vom face o vizită familiei mele din Londra, ca să primim aprobarea căsătoriei noastre.

Cuvintele îl atinseră pe Behringer cu precizia unui ţintaş de elită. Toate rămăşiţele visului lui se topiră în soarele dimineţii, un zâmbet delicat răsfrângându-i-se pe faţă.

— Atunci presupun că sunt necesare felicitări, amice. Dacă vrei aşteaptă în salon, sunt convins că Rebecca va coborî imediat.

Când Behringer ajunse în dreptul uşii de la intrare, uşile deschise de la sala de bal îi atraseră atenţia. El cedă, ispitit de sanctuarul acelei camere, şi pătrunse împietrit înăuntru ca să mai stea o dată în faţa tabloului lui Sarah. Preţ de câteva clipe ce părură să nu se sfârşească, el privi pierdut la dovada care îi demonstra că toate visurile lui muriseră de ani de zile. Zâmbetul ei era acum, pur şi simplu compătimitor.

— Garit?

Glasul Rebeccăi venit din spate îi trimise un fior care îi străbătu şira spinării şi-l făcu să se răsucească tăcut. Chipul ei era un amestec de emoţii, niciuna clară. În acel moment se simţi cuprins de furie. În drumul lui spre ieşire, trecu pe lângă ea şi se opri.

— Dacă vrei să mă scuzi, murmură el. Am uitat de ţelul meu suprem.

Capitolul 28

Tradiţia, dragostea şi feeria unui pământ vechi de secole erau ţesute în fiecare rând din opera Mariei. Genul de femeie care credea cu încăpăţânare că dragostea triumfătoare era un concept simplu, străin numai celor mai patetice suflete; ea surâse senină când scrise ultima frază.

„Aveau fericirea în faţă, întocmai cum aveau verdele stejarilor, meandrele râului pe ale cărui maluri se stabiliseră şi-şi crescuseră copiii, întocmai cum aveau anotimpurile. O fericire veşnică şi nesfârşită”.

Rebecca fu impresionată de finalul romantic. Şi trăiră fericiţi până la adânci bătrâneţi.

Reciti cuvintele pe care le copiase.

— Trebuie să ajungă la New York, zise ea.

— Garitson o va publica, rosti Maria.

— Dar, Maria, spuse Rebecca, doar aşa cartea va reuşi să...

— Garitson o va publica.

— Există edituri acolo. Garitson va fi astfel scutit de greutăţi, spuse ea.

— Nu, Rebecca. Maria se aşează pe canapea. Cuvintele ei erau clame dar totuşi pline de pasiune. Garitson o va publica şi va aparţine locuitorilor din Jefferson. Oamenilor care cred în poveşti de dragoste, nu în acapararea unui bănuţ de aur.

Pentru o clipă Rebecca fu cuprinsă de ruşine. Ruşine pentru visul cel mai de preţ al copilăriei — succesul literar, vândut pentru o monedă de aur; ruşine pentru lipsa de respect faţă de visurile altora; şi ce era mai ciudat, ruşine pentru dispreţul arătat plăsmuirilor.

Jefferson-ul era idilic. Legendele, folclorul, miturile lui. Acele locuri, evenimente şi date neînsemnate nu defineau o poveste de dragoste. Prindeau viaţă numai prin acel sentiment vechi de când lumea şi pământul. Acel sentiment fără vârstă pe care majoritatea îl nega. O majoritate căreia cu regret trebuia să spună, se mândrise că-i aparţinuse.

Maria îşi ridică uşor capul şi oftă.

— Aş vrea să văd toată povestea când o vei termina. Şi te rog, spune-i lui Caroline să-l trimită pe Garitson la mine.

Rebecca se ridică şi înclină din cap aprobator. În dreptul uşii se opri.

— Charles m-a rugat să-l conduc la gară. Am să mă întorc peste o oră.

Maria încuviinţă înclinându-şi capul, iar Rebecca plecă.

Behringer intră câteva clipe mai târziu în bibliotecă, remarcând privirea plină de înţeles a mamei lui.

— Închide uşa, Garitson.

El se supuse, tulburat de vulnerabilitatea stării ei sufleteşti.

— Cartea este gata.

Behringer înclină din cap.

— Felicitări!

Ea se ridică şi îndreptându-se spre biroul din spatele lui, contură cu degetele spătarul sculptat al scaunului.

— Ce intenţii ai cu Rebecca?

Behringer nu se întoarse.

— Mai întâi ar trebui s-o întrebi pe ea ce planuri are. Este foarte clar că acestea nu mă includ. Ar trebui s-o cunoşti destul de bine ca să-ţi dai seama că nu poate fi comandată.

— Comandată? Eu mă refeream la dragoste, fiule.

— Ei bine, zise el încet, acesta este un subiect la care mă tem că sunt neputincios.

— Există paşi pe care trebuie să-i faci ca să te asiguri că dragostea dintre voi va supravieţui.

El se răsuci uşor, în ochi strălucindu-i curiozitatea.

— Despre ce vorbeşti, mamă?

— În după-amiaza asta ea va termina cartea.

— Ce are de-a face cartea cu relaţia dintre mine şi Rebecca?

Maria se întoarse ca să privească pe fereastră.

— Are.

Behringer încercă să-şi păstreze cumpătul. Mama lui era într-o dispoziţie enigmatică şi demult învăţase că nu se putea discuta cu ea când era într-o asemenea stare.

— Îl cunoşti pe Malcom Henderson, Garitson?

— Desigur. Piticul bătrân şi excentric care colecţionează cărţi. Şi oglinzi. Şi tot felul de prostii.

— El cunoaşte secretul în care Rebecca a ajuns la tine şi deţine cheia fericirii tale.

— Mamă, zise Behringer, maxilarul lui etalând furia pe care tonul lui calm încercă să o ascundă, despre ce naiba vorbeşti?

— Doar atât. Domnul Henderson va supraveghea tipărirea cărţii.

— De ce nu Gustav? Am crezut că el este mai bine dotat pentru o asemenea sarcină.

— Când domnul Henderson îţi va aduce primul exemplar să-l păstrezi ca pe ochii din cap.

— Mamă, mă sperii.

Maria se apropie, în ochi strălucindu-i lacrimile.

— Este foarte important, Garitson. Într-o zi vei înţelege. Până atunci promite-mi că vei avea grijă de această carte ca de viaţa ta, căci de fapt asta şi este.

Garitson îşi luă mama în braţe, impresionat de inexplicabila ei emoţie.

— Îţi promit mamă.

— Şi mai am o rugăminte. Rebecca este la gară. Asigură-te că nu se va urca în acest tren.

— La gară? întrebă neîncrezător Behringer.

— Du-te, Garitson, ori s-ar putea să o pierzi.

Behringer o porni cu şareta pe un drum pe care niciun om în toate minţile nu l-ar fi urmat şi cincisprezece minute mai târziu era la gară. Inima lui zvâcni uşurată la imaginea din faţa ochilor. Rebecca nu pleca, îşi lua doar rămas bun de la Charles Norton.

Zvonuri vuiau în legătură cu părăsirea lui Charles. Tatăl lui sosise de Ziua Recunoştinţei exprimându-şi fără întârziere, cu claritatea specifică unui nobil englez, antipatia pentru Rebecca. Imediat el lansă un zvon strategic cum că demult aranjase o căsătorie între Charles şi o femeie de rangul lui, la Londra. Behringer cu greu se stăpânise să nu-şi înfigă pumnul în faţa individului. Ceva din frumuseţea bărbaţilor din neamul Norton cerea parcă palme.

Uşurarea lui fu de scurtă durată. Charles bolborosea o pasionată declaraţie de dragoste, care îi făcu greaţă lui Behringer.

Trenul plecă, iar Behringer aşteptă în faţa gării. Rebecca se întoarse şi rămase surprinsă văzându-l acolo. Furia lui deveni mai puternică zărind tristeţea întipărită pe chipul ei.

— Mama mi-a spus că era nevoie de cineva care să te aducă acasă.

— Mulţumesc, dar nu este necesar, zise ea, alungându-l cu un semn din mână. Evident, deocamdată nu era pregătită pentru o confruntare cu el.

— Totuşi, eu nu îmi calc promisiunile făcute mamei. El se întoarse spre vizitiul lui Charles şi-i făcu semn să plece.

Rebecca rămase uimită de aroganţa lui şi de supunerea vizitiului. Bărbaţi. Toţi credeau că-ţi puteau citi gândurile, sau probabil presupuneau că nici nu ai aşa ceva.

Trecu pe lângă el şi, ignorându-l atunci când încercă s-o ajute, se urcă singură în şaretă.

După ce-i puse în poală o pătură, Behringer se aşeză lângă ea şi apucând hamurile mână caii spre casă. Când văzu tabloul din faţa ochilor, gemu. Silas Fairchild şi fiica lui cea mare, traversând strada. Amândoi erau clar neplăcut impresionaţi de imaginea cuplului care se apropia.

Behringer ajunsese în punctul în care îşi dorea mai mult să-l omoare pe Silas decât să se căsătorească cu fiica acestuia. Silas trebuia să ştie despre moartea soţiei şi fiului lui. În ultimele săptămâni Behringer îşi reproşa perspectiva viitorului. Fusese atât de obsedat de rezolvarea misterului că nu se gândise niciodată la încurcătura ce avea să se producă odată cu ieşirea la iveală a adevărului. Silas probabil avea să fie considerat complice la crimă, în cazul în care acuzaţia avea să fie formulată direct asupra lui. Cum avea să-l răsplătească noua lui soţie pentru faptul că-i condamnase tatăl? Acest lucru nu contase deloc în planurile pe care Behringer şi le imaginase.

Nu asta îţi doreai? se întrebă el. Scopul nu era pedepsirea celor răspunzători, inclusiv a lui Silas Fairchild? Mai ales pedepsirea lui Fairchild? Nu era răzbunarea, preocuparea lui majoră?

Fără doar şi poate.

Tot ce contase timp de şapte ani fusese dezvăluirea adevărului despre oribilul mister din trecutul lui, căci altfel nu şi-ar fi găsit niciodată liniştea. Trecutul însă nu părea să mai conteze. Acum că Rebecca nu se căsătorea cu Charles Norton, tot ce-l condusese de la moartea lui Sarah scădea în importanţă.

El se opri lângă familia Fairchild, iar Vivian sprijinindu-se cu ambele mâini de genunchii lui se întinse ca el să o sărute pe obraz.

— Bună, dragule, zise ea, pe un ton posesiv, mâinile zăbovindu-i neacaparatoare.

El răspunse invitaţiei ei, aşternând un sărut undeva în aer, aproape de nas.

Silas se sprijini cu mâna de marginea şaretei.

— Ce faci, Garitson? întrebă amabil Fairchild.

— O conduc pe domnişoara Reynolds acasă, replică el nervos. Pretinsul ei logodnic este în drum spre casă.

— Oh, răspunse Vivian prefăcându-se abătută. Ce distrusă trebuie să fii, Rebecca.

Rebecca zâmbi forţat.

— Mă simt bine, sincer.

— Dacă vrei să ne scuzaţi, trebuie să plecăm.

— Bănuiesc că te vom vedea la slujba din Ajunul Crăciunului?

Behringer afirmă din cap.

— Desigur. Bună ziua, Vivian. Silas.

Caii se puseră încă o dată în mişcare, tropăind prin mijlocul oraşului. Behringer simţea privirea fixă a lui Fairchild arzându-i spatele.

Aruncă o privire pe furiş Rebeccăi atunci când o apucară pe drumul spre casă. Lacrimi tăcute se rostogoleau pe obrajii ei.

— Nu mai plânge, zise Behringer încordat.

Ştergându-şi ochii cu degetele, ea îşi ridică privirea spre el. Behringer scoase o batistă din buzunar şi i-o întinse.

— Tipul este un prost.

Ochii căprui căpătară brusc strălucirea aurului topit.

— În afară de mama ta, Charles era cel mai drag prieten pe care l-am avut aici.

Afirmaţia ei îl enervă.

— Eşti o proastă mai mare decât el, dacă îl aperi cu atâta înverşunare. Nu ştii de ce se duce acasă?

— Se duce pentru că este îndrăgostit de Lady Gillian sau cum o cheamă, zise ea ştergându-şi lacrimile şi încordându-şi spatele.

Evident, gândul la rivala de peste graniţă o deranja.

— Tipul nu se va căsători fără asentimentul mamei, zise el.

— Eu şi Charles suntem prieteni, atât.

Behringer îşi aminti cuvintele lui Norton dinainte de plecare, iar mânia îl străpunse acum la fel ca atunci. Căută ceva ca să-şi aline durerea. Ca de obicei apelă la sarcasm.

— Nu te deranjează câtuşi de puţin că trebuia să aibă aprobarea familiei ca să se cunune cu tine? Am auzit că tatăl lui nu putea să te suporte.

— Richard Norton este un nătărău încrezut.

— Crede că eşti o târfă din New Orleans.

Ea se răsuci cu faţa la el.

— De unde ştii?

— Asta este părerea întregului oraş, zise el ridicând din umeri. Nu şi a prietenilor noştri.

Rebecca privi pe furiş la Behringer, încercând din răsputeri să pătrundă prin vălul de rezervă tras cu grijă pe chipul lui. Ca trăsnită, ea rosti:

— Şi-a ta la fel!

Remarca ei îl deranjă. Furia tacită îi încordă maxilarul.

— Acum chiar că eşti ridicolă.

Presupunerea lui o îndurera pe Rebecca. Totul părea să se destrame. Se căzni să vorbească, amintindu-şi cum interpretase dragostea lui ca pe ceva mai mult decât un simplu act sexual. Scutură din cap încercând să-şi alunge prostia.

— Nu există decât o cale să le dovedeşti că s-au înşelat, zise el cu blândeţe.

— N-am nimic de dovedit.

El chicoti.

— Aş spune că dacă vrei să te căsătoreşti cu Charles Norton va trebui să risipeşti o parte din legende. Nu este necesar decât o simplă vizită a familiei tale.

— Tu ştii cine sunt şi de unde vin, rosti ea încercând să evite subiectul.

— Ştiu?

— Te rog fii mai clar. Acum negi zvonurile, acum recunoşti că înclini să le crezi.

El oftă.

— Las-o baltă. Nu era decât în interesul tău.

Cum de îndrăznea? Cum de îndrăznea?

— Asta venind din partea celui care ar putea confirma cele mai urâte zvonuri care există.

— Atunci scrie-le părinţilor tăi. Invită-i la noi o vreme. Am vrut să trec pe la ei când am fost la Shreveport.

Inocenta remarcă a lui Behringer adânci furia Rebeccăi.

— Şi de ce n-ai făcut-o?

— Să-ţi fi trădat încrederea? Din nou fu ironic.

— Repet. Nu am de dovedit nimănui absolut nimic. Cu atât mai mult ţie.

Capitolul 29

Veselie de Crăciun. Behringer era sătul de ea. Aflat pe verandă, sprijinindu-se cu călcâiul de balustradă, sorbea din paharul de rom. Oboseala îi cuprindea fiecare părticică a trupului, cu toate că frenezia din casă alunga orice posibilitate de odihnă.

Când Vivian insinuase că în această seară mirosea a iarnă, Behringer îşi ridicase privirea crispată, observând cerul înstelat al nopţii de Crăciun. Naivitatea fetei îl amuzase din nou. Cum de putea o minte omenească să fie plină doar de modă şi de bârfe şi de nimic altceva? Măcar avea să-şi petreacă tot restul vieţii râzând de ea.

De partea cealaltă a ferestrei din spatele lui, auzi voci. Mama lui povestea unei persoane despre cartea pe care ea şi Rebecca o scriseseră. Behringer inspiră îndurerat, amintindu-şi tulburat de fata aflată în şareta lui, nepregătită să facă faţă tachinării lui.

Oftă. Ea nu avea să cedeze deloc în privinţa trecutului ei. Behringer simţi fiorul neputinţei învăluindu-i liniştea. Îl îngrozea gândul eventualelor dezvăluiri pe care ea le-ar fi făcut. Avea să iasă totul la lumină când ea avea să fie mai puţin pregătită să le facă faţă. Numai dacă l-ar lăsa să o ajute.

Vivian ar fi încântată să afle sordidele poveşti despre viaţa Rebeccăi, dinainte de sosirea la Jefferson, dacă bineînţeles nu ar produce ruptura de Charles Norton.

Lui Behringer îi era clar că logodnica lui cultivase prietenia dintre cei doi, cu intenţia de a o ţine pe Rebecca departe de el. Ei bine, se gândi el. Reuşise destul de bine; Rebecca sfârşise prin a se îndrăgosti de un bărbat care voia să-i verifice recomandările înainte de a o lua de soţie. Behringer sorbi paharul până la fund.

Pentru a suta oară din septembrie, el se gândi la telegrama pe care Katy i-o trimisese în Shreveport: *Nu cunosc fata, Garitson. De data asta cred că gluma îţi aparţine! Dragoste ţie, mamei şi tatei.*

El se zbătu în presupuneri. Se gândi la acele nopţi în care Rebecca nu putuse să doarmă, ştia, căci o auzise plimbându-se prin cameră, chinuită de amintiri pe care numai Dumnezeu le cunoştea, fără să ceară sprijinul cuiva. Îşi purta propriul război în singurătate. Oricine altcineva ar fi considerat îndârjirea ei vrednică de laudă. Pentru Behringer, era pur şi simplu zdrobitoare.

Pentru majoritatea oamenilor din Jefferson, trecutul Rebeccăi se dezvăluise în noaptea în care fusese confundată cu Bessie Rothschild, o actriţă şi o prostituată care îşi oferea favorurile în New Orleans. O femeie care deseori era angajată de soţul ei, Abe

Rothschild. Din acest motiv se părea, că Bessie şi Abe de multe ori păstrau nume diferite.

Numele de Rothschild îi provocă un gust amar lui Behringer. Îşi aminti de prima dimineaţă a Rebeccăi în Jefferson. Ea discutase destul de degajat cu soţul lui Bessie, un bărbat care făcea până şi un uliu să pară uman. Pasărea era într-adevăr însetată doar de stârvuri. El însă era genul care s-ar fi amuzat ospătându-se dintr-o pradă vie.

Toate acestea se confruntau cu obsesia supremă care îi stătea pe creier. Rebecca nu avea suficientă încredere în el ca să-i spună adevărul.

— Garitson!

El îşi răsuci capul auzind tonul tăios al mamei.

— O să răceşti de moarte, zise ea. Intră imediat în casă.

El zâmbi.

— Cred că mamele spun asta de când lumea şi pământul.

— Şi tot degeaba, mormăi ea.

— Unde este Rebecca?

— Nu acordă atenţie petrecerii noastre. Este sus.

El o apucă pe scări cu un scop bine determinat, oprindu-se mai întâi în camera lui.

Rebecca se retrăsese devreme în acea seară, înainte de sosirea oaspeţilor şi tocmai aţipise când simţi atingerea unor degete pe buze.

— Crăciun fericit!

Deschizând pleoapele, ea privi fix în ochii negri, surâzători ai lui Behringer.

— N-am vrea, nu, să anunţăm oaspeţilor că fiind prea răscolită te afli în camera ta?

Depărtându-se uşor de ea, el se aplecă spre piciorul patului.

— Am ceva pentru tine.

Pachetul pe care îl scoase era mic şi înfăşurat în hârtie maron.

— Eu n-am nimic pentru tine.

El oftă şi aşează cadoul lângă braţul ei.

— Tu crezi că asta nu este decât o mită? O speranţă pentru favoruri? El îşi înclină capul. O admirabilă strategie, dacă stau să mă gândesc bine.

Când Rebecca se ridică, părul i se răsfiră pe umeri. Behringer o urmărea cu privirea.

— Deschide-l.

Ea desfăcu funda şi rupse hârtia. Din pachet scoase o carte. O clipă privi consternată la carte, stomacul ridicându-i-se parcă până în piept. *Un yankeu la Curtea regelui Arthur*. Mark Twain. Ea încercă din răsputeri să-şi umple cu aer plămânii contractaţi. Cartea căzu din mâinile ei vlăguite.

Cartea nu fusese încă publicată.

— De unde o ai?

— Am sursele mele misterioase. M-am gândit că-ţi place Twain.

Întorcând spre el o privire înnebunită, ea întrebă:

— Unde?

Behringer îşi ridică o sprinceană neagră.

— Domnul care tipăreşte cartea mamei o avea expusă. A zis că este singurul lui exemplar.

— Cine este?

— Un colecţionar de cărţi. De obicei comercializează sticle vechi, oglinzi şi cărţi rare. Numele lui este Malcolm Henderson. De ce?

Deschizând cartea, la prima pagină, mâinile Rebeccăi începură să tremure puternic.

1889, un roman de Mark Twain.

Ea recunoscu cartea pe care o văzuse când vizitase prima dată magazinul lui Henderson. Scăpă cartea din mână, în mintea ei gândurile rotindu-se anarhic.

— Mulţumesc, şopti ea.

Confuzia lui Behringer era la fel de mare ca a ei. Privind-o cu atenţie, el îşi strecură mâna în buzunar.

— De asta era să uit.

Luându-i mâna, brusc, îngheţată, el îi puse ceva în palmă.

Când i-o eliberă, Rebecca privi în jos, consternată de primul lui dar. În palma ei se afla o extraordinară miniatură dublă, înrămată în sidef. Ea privi la chipurile de acolo, imagini din urmă cu vreo cincisprezece ani. Un Garitson bărbierit, fără cicatrici, alături de mama lui într-una, Jacob şi o fetiţă presupusă a fi Katy, într-alta.

— Familia mea, zise el. Aş vrea să te gândeşti la noi ca la familia ta.

Timp îndelungat, Rebecca nu reuşi să rostească niciun cuvânt.

— Desigur, eu n-am văzut niciun portret de-al familiei tale, zise el. Cum arată mama ta?

Impresionată de tactica lui prost deghizată, Rebecca se înmuie.

— Este nemaipomenită. Înaltă, blondă, ochi verzi, vioi. De la tata am moştenit timiditatea şoarecelui de bibliotecă.

Behringer chicoti.

— Oricum aş spune că eşti, numai nu aşa.

— Ce drăguţ din partea ta, Garitson! Aş fi vrut să am şi eu ceva pentru tine.

— Dar ai.

Ea îşi ridică o sprinceană bănuitoare spre el.

— Hai să fim rezonabili, zise el supărat.

Decenţa lui o făcu să zâmbească.

La fel de serios el se ridică de pe pat şi se îndreptă spre şifonier. Deschizându-l, scoase o rochie. Taftaua mătăsoasă de culoarea chihlimbarului foşni uşor când el o aşeză lângă ea.

— Pune-o şi vino jos. De parcă ar fi ştiut ce voia ea să spună, Behringer îşi ridică mâna şi continuă: Te rog. Pentru mine. Pentru Crăciun.

— Dar, Garit, începu ea, dându-se jos din pat, o să dureze o veşnicie. Părul... eu...

— Arăţi minunat.

Behringer luă de pe toaletă peria şi veni în spatele ei. Cu grijă, îi despleti cozile negre şi începu s-o pieptene.

Sprijinindu-şi mâinile pe umerii ei, Behringer îi sărută părul. Zăbovind câteva clipe acolo, inhală dulcea aromă feminină. Stătuse departe de ea prea multă vreme.

Ea rămase paralizată când degetele lui începură să descheie iute nasturii rochiei simple pe care o purta. Ispitit, el îi atinse umerii goi cu vârful degetelor.

— Mi-a fost tare dor de tine, zise el încet.

Rebecca zâmbi. Pripeala lui Behringer făcea ca fireasca lui tandreţe să fie şi mai impresionantă. Răsucindu-se, ea îi ridică una din mâini la gură şi-i aşternu o sărutare în palmă. Acea mână o atinse pe obraz şi-i întoarse capul spre el.

Chipul lui era neliniştit; de fapt, o tulburare ardea în ochii lui mai puternic ca niciodată.

— Mulţumesc pentru portrete, zise ea. Ştiu cât de dragi trebuie să-ţi fie.

Se priviră îndelungat unul pe celălalt, încercând să exprime acele sentimente care sălăşluiau în fiinţa lor. Într-un târziu, Behringer se dădu câţiva paşi în spate şi, luându-şi ochii de la ea, rosti:

— Ne vedem jos.

Ea îl urmări plecând şi apoi se îmbrăcă repede. În timp ce cobora scările, constată că balul de Crăciun era în toi. Spiritul anotimpului plutea prin casă, în miresme, în acel ceva intangibil care era nemuritor, precum sărbătoarea.

Ajunsă în faţa uşii sălii de bal, ea îl căută din privire pe Behringer. Îl văzu în capătul celălalt al încăperii, aproape de portretul lui Sarah, stând de vorbă cu un bărbat, pe care îl recunoscu a fi primarul din Jefferson.

Behringer remarcă privirea Rebeccăi şi abil se retrase de lângă bărbatul care discuta neîncetat despre o eventuală publicitate care trebuia făcută căii ferate din Jefferson.

— Colindătorii! se auzi un strigăt din apropierea ferestrei.

— Vai, Charles Norton este cu ei, rosti o femeie.

Instinctiv, Behringer o căută pe Rebecca prin mulţime. Ochii lui nefericiţi o găsiră într-un final. Chipul ei se luminase, surprins de vizitatorul neaşteptat. Stăruitor, Behringer îşi continuă drumul prin mulţime.

Uşa de la intrare se deschise şi Norton apăru în prag. Mai solid decât în realitate, mai frumos decât avea dreptul un bărbat să fie. Braţele lui lungi se încolăciră în jurul Rebeccăi, strângând trupul ei fragil. Încăperea brusc începu să se rotească când Behringer auzi, la fel de clar ca şi cele cincisprezece persoane din preajmă, cuvintele bărbatului. Unele o dădeau naibii de Anglie. Multe mărturiseau despre cât de disperat o iubea pe Rebecca. Iar o cerere plină de tragism o implora să-şi petreacă restul vieţii cu el.

Capitolul 30

Din camera lui, Behringer auzi zgomotul uşor al unor paşi care urcau scara. Se ridică din pat şi ieşi în hol, nederanjându-se să-şi pună cămaşa pe care şi-o scosese mai devreme.

Rebecca ajunse pe palier şi începu să-l examineze încet, el nedându-şi seama de halul în care era. Ea îşi termină inspecţia la tălpile lui goale.

— A ţinut o pledoarie grozavă, zise el.

Rebecca se sprijini de balustradă, încercând să-şi calmeze respiraţia.

— Nu-i aşa?

Privirea ei se opri pe paharul mare pe care el îl ţinea în mână. Behringer se apropie şi începu să râdă.

— Da, am băut. Destul de mult în ultimele trei ore. Paharul lunecă încet peste sfeşnicul din hol. Îţi dai seama că stai sub vâsc?

Ea rămase nemişcată.

— Nu te prosti.

Oprindu-se la câţiva milimetri de Rebecca, el o atenţionă cu degetul.

— Ţi-am spus odată că eu pregătesc cu mare minuţiozitate clipele noastre de singurătate.

— Deci ştiai că am să stau în acest loc în clipa asta.

— Da.

— Ai anticipat de asemenea că voi lua în considerare cererea în căsătorie făcută de un alt bărbat?

El ridică dintr-o sprinceană, alungând aluzia ei scuturând din cap.

— Trebuie să recunosc, că nu. După o pauză, el întrebă: Şi?

— Şi ce?

— O vei lua în considerare?

— De ce nu?

El ridică din umeri.

— În cel mai rău caz este băiatul mamei, iar în cel mai bun caz nu ştie ce face de la un moment la altul.

— Iar tu îţi plănuieşti... pregăteşti cu mare minuţiozitate, după cum ai spus, fiecare clipă a vieţii.

Behringer încuviinţă din cap.

Ea pufni în râs.

— Şi peste douăzeci de ani ce vei face?

— Dacă va fi un moment ca acesta, sunt convins că voi face dragoste cu tine.

Rebecca se rezemă de balustradă ca să se apere de cuvintele lui şoptite. Behringer stătea atât de aproape încât ea îi simţea pe tâmplă respiraţia, îmbălsămată de brandy şi de tutun.

— Aş vrea să sărut mireasa, murmură el.

— Eu nu sunt mireasă.

— Imaginează-ţi şi tu la fel ca mine îi sugeră el, conturându-i linia feţei cu vârful degetului. Tu eşti îmbrăcată în dantelă albă. Eu îngenunchez împreună cu tine în faţa preotului şi ridic vălul care separă chipul tău frumos de mine.

Mâna lui îndepărtă o şuviţă rebelă de pe obrazul ei.

— Îţi imaginezi o cu totul altă nuntă, Garit, rosti ea, cu glasul înăbuşit de uimire.

— Aş. Este fantezia mea.

Cu o încetineală înnebunitoare, el îşi aplecă gura până ce respiraţiile lor se contopiră. La prima atingere a buzelor lor el se opri, gustând savoarea emoţiilor care îl cuprinseră. Rebecca avea mireasma fructelor de ilex şi savoarea mentei. El nu cunoscuse o combinaţie mai îmbătătoare. O femeie mai înnebunitoare. Despărţindu-i uşor buzele, el îşi afundă limba în căldura gurii ei, desfătând-o. Savoarea gurii ei. Moliciunea părului ei. Dulceaţa domoală a limbii ei atinsă de limba lui, mâinile ei catifelate lunecând uşor pe pieptul lui gol.

Charles Norton probabil că o sărutase astfel cu numai cincisprezece minute în urmă, iar conştientizarea acestui lucru îl îngrozea. Un singur cuvânt rostit de ea şi bărbatul acela urma să aibă dreptul să-i cunoască şi frumuseţea trupului. Gândul îi îngheţa mintea, înecându-i visul, trezindu-l la realitatea crudă. El îşi ridică uşor capul, copleşit de intensitatea ardorii, incapabil să exprime zădărnicia unui viitor fără ea, viitor pe care foarte uşor putea să-l petreacă în braţele lui Charles. Behringer era stăpânit de inumana dorinţă de a o răni la fel de puternic cum îl rănise ea, iar puterea lui se afla într-o veche minciună.

— Ştii, chicoti el pe nerăsuflate, am putea să ne continuăm planul iniţial. Norton nu ne-ar deranja cu nimic.

Ea îl privi consternată.

— De fapt, ar fi chiar mai simplu, continuă el amuzat. Aş dormi mult mai liniştit fără să-mi fac griji că te văduvesc de respectabilitate.

Lovind fără niciun efect umerii lui puternici, ea bolborosi îngrozită:

— Mârşavule, ticălosule. Habar nu ai de semnificaţia cuvântului „căinţă". Planurile au fost ale tale, nu ale mele.

— Vei fi o soţie perfectă pentru el, aşa cum Vivian va fi pentru mine. El nu vrea decât o păpuşă pe care s-o aşeze pe scaunele Chippendale.

Ea se zbătu disperată împotriva buzelor lui care îi alunecau încet pe gât.

— Pentru mine el a renunţat la tot ce avea în Anglia! A renunţat la familie pentru mine.

— Taică-său i-o fi spus probabil că averea familiei e pe ducă.

— De ce îţi este atât de greu să-ţi închipui că el vrea să se căsătorească cu mine pentru simplul fapt că mă iubeşte? Incitată de crudul lui comportament, Rebecca îl lovi dur continuând: Dar tu nu ştii nimic despre dragoste. Nu ştii ce înseamnă să sacrifici tot pentru o femeie, darămite pentru o familie.

Rebecca simţi tresărirea lui. Când el o privi cu acei ochi îndureraţi, ea îşi dădu seama că atinsese fără să vrea o rană. Bănuise ea că şi Behringer avea simţul onoarei. Ea simţi durerea lui. Încet, el îşi ridică mâna şi atinse obrazul Rebeccăi.

— Iartă-mă, zise el încet. Acesta ar trebui să fie un moment fericit pentru tine, Rebecca. Numele ei şoptit avu rezonanţa unui jurământ. Continuând să o mângâie pe obraz el spuse: Dumnezeule, eşti atât de frumoasă. Îl iubeşti?

— Ţin la Charles.

O clipă nesfârşită se scurse, iar el îşi retrase mâna de pe faţa ei. Soţia lui Charles Norton. Încercă să şi-l scoată din minte pe acel bărbat, însă imaginea lui îl obseda. Îşi înfipse mâinile în buzunarele pantalonilor.

— Du-te, dragă. Înainte să uit că Charles Norton există, înainte să te fac să uiţi că există.

Ea se supuse, iar Behringer se întoarse în camera lui. La un moment dat, în toiul nopţii, el înlocui romul cu cafea. Privea

pierdut la tăciunii strălucitori din cămin. Scântei rătăcitoare desprinse din lemnul încins îi atinseră picioarele goale. Ce sărbătoare groaznică! Ridicându-se de pe scaunul de lângă cămin, mai aruncă în foc o bucată mare de lemn. Văpăile urcară spre el şi ca de obicei Behringer tresări.

— Garitson eşti treaz? Un uşor ciocănit urmă cuvintelor mamei lui, iar uşa se deschise atât cât femeia să intre cu o tavă.

Maria, ignorând tăcerea lui, umplu două ceşti cu cafea aburindă şi aromată. Aşeză una din ele pe măsuţa de lângă scaunul lui.

— Ai auzit că s-a întors Charles?

Încuviinţând încet din cap, Behringer îşi încrucişă mâinile în jurul taliei.

— Şi cunoşti motivul.

Behringer se îndreptă în scaun şi se întinse după cafea.

— Ştiu că este o lepădătură indecisă.

Sorbind din cafea, Maria îşi ridică sprâncenele.

— Da, ei bine. Până şi aşa ceva este bun pentru o fată fără nimic pe lumea asta.

Frecându-şi ochii, el rosti:

— Mamă, fii mai explicită.

— O să se căsătorească cu el, nătângule.

Maria ar fi vrut să-i arunce fiertura pe el. Poate că aşa avea să se trezească.

El oftă şi sorbi din cafea.

— Cred că nu o cunoşti suficient.

— Chiar aşa?

— Chiar aşa.

— Ea personal mi-a spus, inventă ea.

Capul lui Behringer tresări.

— Când?

— Azi-noapte târziu,

El expiră încet.

— Cu siguranţă că s-a gândit bine.

Maria puse cafeaua deoparte şi se ridică. Începu să se plimbe de colo-colo prin faţa lui, oprindu-se din când în când şi bătând din picior.

— Ar fi trebuit să fi fost la fel de oarbă ca tine ca să nu-şi dea seama că totul a început din noaptea petrecerii de la Fairchild. El s-a îndrăgostit de ea, recunoscându-i caracterul excepţional. Nu este un fursec dulce ca Vivian Fairchild, ci o femeie de o înţelepciune şi o sensibilitate rară. O femeie care îi va deveni o bună soţie.

— Ea merita mult mai mult. Norton îi va cere permisiunea mamei ca să se însoare cu ea.

— Ar risca totul pentru dragostea ei şi nu ar jigni-o oferindu-i o viaţă de târfă.

Ceaşca lui Behringer zornăi pe farfurioară.

— Văd că te informează în legătură cu toate acţiunile mele.

— Vorbeşte foarte puţin, dar ceea ce nu spune este mult mai relevant. Când numele lui Vivian apare în discuţie, Rebecca devine tăcută. Femeia se aşează din nou. Te-ai gândit la viitor, fiule? Peste un an, peste cinci, peste zece ani de-acum încolo? Îţi vei desluşi misterul, dar după aceea nu va mai conta. Charles o acceptă pe Rebecca deşi toată lumea îi spune că nu este destul de bună pentru el. În cele din urmă ea îşi va da seama de acest lucru. Deşi acum ai dragostea ei, până în final ea îi va răsplăti lui Charles afecţiunea. O vei vedea pe Rebecca dând naştere copiilor lui, copii pe care nu-i vei putea suferi, căci ar fi trebuit să fie ai tăi. Cu un tată pe care îl vei urî, căci ar fi trebuit să fii tu. Desigur, Vivian va avea copiii tăi, dar vei putea iubi vreodată copilul unei femei pe care o urăşti?

— Încetează, Behringer se ridică din scaun şi-şi trecu mâna prin părul răvăşit. Deşi crezuse că nimeni nu-i bănuia motivele pentru care el se căsătorea cu Vivian, mama lui le ştiuse totuşi mereu. Scenariul mamei lui pentru viitor era identic cu viziunea care începuse să-i chinuiască. Dacă am să mă căsătoresc cu Vivian Farchild, nu este treaba nimănui, decât a mea, continuă el.

— Adevărat. Şi nu va fi nenorocirea nimănui, decât a ta. Spunând acestea, Maria se întoarse supărată şi ieşi din cameră, trântind uşa în urma lui.

Deci, se gândi Behringer, desfăcându-şi halatul şi punându-i în dulap. Asta este. Într-un timp mai scurt decât cel necesar unei femei să-şi aleagă o pălărie, Rebecca îşi alesese un soţ. Un soţ care foarte bine ar fi putut să o ducă înapoi în patria lui, unde să-

şi trăiască viaţa împreună. Brusc avu senzaţia că propria lui viaţă se sfârşea.

Trăgându-şi din şifonier pantalonii şi cămaşa, Behringer se îmbrăcă iute. Ieşi din casă, se îndreptă spre grajduri şi puse şaua pe un cal. Respiraţia i se transformă în mici nori în jurul feţei şi urcându-se în şa, întoarse calul spre nord. În mai puţin de cincisprezece minute descălecă şi-l conduse pe Satan printre mormintele triste şi liniştite ale cimitirului Oakwood.

Aşteptă, disperat, ca acea seninătate cu care venise să se unească cu locul în care se afla. Trecuseră aproape cinci luni de la ultima lui vizită. Sentimentul de vină care-l tortura de câteva săptămâni era un lucru dinamic, care se transforma pe măsură ce el trecea printre pietrele funerare de marmură. Seninătatea era la fel de palidă ca şi ceaţa din jurul picioarelor lui.

Ajunse la locul dorit, împrejmuit de o bordură de marmură, nu departe de capătul cimitirului. Oprindu-se între cele două pietre funerare o rafală de vânt îi flutură haina, însă el era nesimţitor la frig. După o clipă îndelungată, se întoarse şi privi la spaţiul dintre mormântul lui Peter şi bordura de marmură. Încordându-se, rămase la capătul spaţiului şi privi în jos la iarba fără viaţă. Odată acest loc fusese ultimul lui vis. Singurul vis la care se gândea era ziua în care avea şi el să moară, ca să-şi petreacă restul eternităţii alături de soţia şi de fiul lui. Fantezia lui cea mai dragă pierise.

— Sarah, zise el încet, iartă-mă.

Dumnezeule, iartă-mă că nu pot s-o fac!

Se întoarse cu spatele la morminte şi-şi conduse calul afară din cimitir.

Capitolul 31

Sosind la micul dejun, Rebecca găsi masa ocupată de o singură persoană. Garitson.

Ridicându-se, el întâmpină cu o curiozitate enigmatică privirea ei, de parcă Rebecca ar fi fost o nouă şi interesantă achiziţie a gospodăriei. Ea îşi aminti ultimul lor schimb de replici, crudul lui sarcasm, dorinţa lui zdrobitoare. Behringer îi ţinu scaunul îşi apoi şi ocupă locul.

— Charles Norton a fost pe-aici mai devreme, zise el într-un târziu. Mi-a spus să-ţi transmit că va trece mai târziu în această după-amiază. Şi că te iubeşte.

Behringer accentuă cuvintele, iar Rebecca remarcă privirea lui iscoditoare.

— Îmi cer scuze pentru purtarea mea din noaptea de Crăciun, zise el.

Rebecca înclină aprobator din cap.

— Înţeleg.

— Oare? întrebă el.

Nu era posibil să fi trecut mai mult de una sau două clipe, însă lor li se păru că timpul rămăsese în loc, niciunul din ei nedorind să întrerupă privirea care îi ţinea uniţi.

— Vrei să iei cina cu mine astăzi, zise el şovăitor. Sau poate vrei să mergem la un picnic?

În ciuda apărării bine construite, ea fu mişcată de propunerea lui romantică. Oftă neputincioasă şi rosti:

— Da. Mi-ar plăcea foarte mult.

— Am ceva treabă în oraş, zise el, ridicându-se de la masă. Însă după-amiază voi fi liber.

Ea încuviinţă tăcută din cap.

— Te voi aştepta.

Dimineaţa trecu repede, Rebecca petrecându-şi-o făcând pregătirile pentru picnicul lor. Era în hol când auzi şareta pe aleea din faţa casei. Apucând coşul, ea se apropie de intrare. Un zâmbet îi inundă faţa când văzu umbra lui Behringer în geamul mai al uşii. Se opri. Uşa se deschise.

Surprins să o vadă acolo, el se încruntă.

— N-ar fi trebuit să aştepţi discretă în camera ta până te-aş fi chemat? Ştii, doar nu vrei ca eu să cred că eşti prea îndrăzneaţă.

Ea îl privi întrebătoare cum închise uşa şi cum se sprijini de ea.

— Te comporţi de parcă m-ai curta, Garitson.

— Aşa? Poate chiar o fac. El o măsură atent cu o încetineală irezistibilă. Sau poate este omagiul unei memorabile nopţi de vară.

El îşi amintise. Rebecca privi în jos la rochia împodobită cu trandafiri galbeni; rochie pe care o purtase în noaptea în care făcuseră prima dată dragoste. Gândul o purta spre tinereţea ei,

când înnebunea căutând rochia potrivită pentru întâlnirea cu un băiat.

— Am crezut doar... am crezut că poate...

— Oh, asta este. El se depărtă de uşă şi se apropie cu paşi hotărâţi de ea. Îi luă coşul greu din mână şi-l puse pe podea. Mâinile lui o atinseră uşor pe umeri, după care ridicară încet marginile şalului, până ce acesta căzu etalând rotunjimile pline ale sânilor ei. Îmi place foarte mult, continuă el. Behringer îşi înălţă apoi capul, întâlnind privirea ei. Te rog să mai aştepţi puţin, mă voi întoarce într-o clipă, zise el.

Ea intră în salon şi se aşeză pe un scaun. Garitson se întoarse cu o pătură grea şi o cuvertură. Cuvertura cu flori din grădina bunicii! Ea privi uluită la cuvertură, incapabilă să articuleze un cuvânt. Inima începu să-i bată puternic.

— Îţi place? A fost un cadou de Crăciun, de la mama mea.

Ea găsi forţa să rostească:

— Este minunată.

Fără niciun efort, Behringer ridică împovăratul coş şi deschise uşa. Pe drum ei merseră unul lângă altul, mâna lui liberă găsindu-şi odihna pe umerii ei. Rebecca era învăluită în delicata lui mireasmă masculină. Behringer aşează coşul în spatele scaunelor şaretei şi o ajută pe Rebecca să urce. Despături apoi cuvertura şi o întinse pe poala ei.

— S-ar putea să fie puţin rece pe drum, zise el, aşezând bine cuvertura în jurul picioarelor ei. Astăzi o vom lua pe un drum nou, explică el întorcând şareta în direcţie opusă oraşului. Drumul era pustiu şi uşor el îşi strecură braţul pe după umerii ei. Nu am chef să ne întâlnim cu nimeni. Ce ai dosit în acel coş?

Ea îşi ridică mâna şi-i atinse pieptul, întrebându-se cărui fapt se datora această schimbare a lui. Simţi bătăile puternice ale inimii lui şi-şi sprijini capul în adâncitura umărului lui.

— Oh, doar pui. Nişte fructe. Şi salată de cartofi.

— Apă vom bea din râu? o tachină el.

— Şi o sticlă de vin.

— Ah!

Ea nu rosti niciun cuvânt ca replică la remarca lui oftată, ci îşi frecă uşor obrazul de puloverul lui moale din lână.

— Deci te gândeşti să te căsătoreşti cu Charles Norton, aşa-i?

Ridicându-şi mâna ea îi atinse gura, iar Behringer îşi lipi buzele de acel loc într-un sărut.

— Nu vreau să discut despre el astăzi.

— Dar eu vreau. Intenţionez să discut numai despre acest om până ai să te plictiseşti şi tu de el la fel de tare ca mine.

Ea îl sărută pe gât, iar el tăcu şi o strânse puternic la piept.

În timp ce treceau podul peste râu el rosti:

— Nu mi-ai văzut niciodată casa, nu-i aşa?

— Nu.

— Iartă-mi te rog prostia oarecum exagerată atunci când este vorba despre tine.

Gândul că el ar putea să împartă cu ea casa în care el şi Sarah trăiseră o intrigă. Behringer îndemnă caii pe o cărare mică şi prăfuită. Ramurile stejarilor se plecau deasupra drumeagului îngust. Rebecca închise ochii şi ghemuindu-se la pieptul lui gustă din plin solitudinea refugiului lor.

— Când ajungem?

— Cunosc cel mai frumos loc, draga mea. Nu vom fi acolo decât noi doi şi această zi minunată. El îi luă apoi degetele şi i le sărută.

Tunelul ramurilor de stejar de deasupra capetelor lor se rări, şi urmând privirea lui, Rebecca tresări văzând casa din depărtare. Nu fusese inclusă în primul ei tur al Jefferson-ului, probabil din cauza distanţei. Structura ei grandioasă egala căminul lui Jacob; singura diferenţă era stilul. Ornamentaţii de lemn sculptat împodobeau casa, clădirea culminând cu o platformă pe acoperiş.

— Intenţia mea este ca această casă să devină căminul tău. Căminul nostru.

— Înainte ca Charles să se hotărască să facă din mine o femeie onestă? zise ea oarecum crispată.

Behringer o privi.

— N-am intenţionat să te dezonorez niciodată, Rebecca. Norton a complicat totul.

Ea îi atinse mâna.

— Credeam că imaginea lui te plictiseşte.

Imaginea lui mă înfurie. În special imaginea mâinilor lui atingându-te. El o privi, gelozia oglindindu-i-se pe fiecare trăsătură a chipului.

Rezemându-şi din nou capul pe pieptul lui, Rebecca îi atinse genunchiul.

— Ne aşteaptă un picnic, Garitson. Astăzi este o zi prea deosebită ca să fii nefericit.

El oftă şi întoarse şareta spre o cărare care se forma în spatele casei, ascunsă de stejari. După vreo trei sute de metri opri şareta.

— N-am ajuns încă.

Behringer o ajută pe Rebecca să coboare şi apoi o trase în desimea pădurii din apropierea casei. O conduse pe o potecă năpădită de buruieni. După vreo încă trei sute de metri, ajunseră într-o poiană. Un mic pârâiaş curgea prin iarbă, misticul loc fiind străjuit de stejari şi chiparoşi. Susurul apei avea ceva din acordurile unei muzici.

— Parcă ar fi un loc dintr-un basm, şopti ea.

El întinse pătura pe pământ şi cuvertura deasupra. Aşeză pe aceasta coşul şi apoi se întoarse. Cu limba îşi atinse buza, iar Rebecca îl privi fascinată.

— Acesta era locul meu intim, când trăiam în casa asta. Nimeni în afară de tine nu a mai fost aici.

Impresionată de faptul că Behringer îşi împărţea cu ea sanctuarul, Rebecca se apropie de el. Fără vreun efort el o atinse, iar ea îşi scoase pantofii şi se aşeză pe moliciunea cuverturii, strângându-şi picioarele sub ea. Continuă să-l privească fix. Ridicându-se uşor, ea se întinse ca să-i desfacă ghetele. Behringer se aşeză pe cuvertură, preluându-i sarcina.

— Eu am gătit totul, zise ea, râzând nervos în timp ce aşeza mâncarea. De mult nu am mai gătit, dar mi-a făcut plăcere. Cred că este un fel de hobby. Aş fi putut să pregătesc un excelent pui la cuptor, cu umplutură de mere şi şarlotă. Însă puiul fript mi s-a părut mai adecvat pentru un picnic. Sper să-ţi placă. Eu...

Behringer o sărută, punând capăt pălăvrăgelii ei. În timp ce el acoperi distanţa care îi despărţea, mâna lui lunecă pe pielea catifelată a gâtului ei.

— Relaxează-te.

Rebecca gemu, atingerea lui liniştind-o.

— Haide să nu mai folosim farfurii, propuse el zâmbind, întinzându-se după sticla de vin. Cred că suntem destul de apropiaţi ca să mâncăm din acelaşi vas.

— Iar vinul îl vom bea direct din sticlă?

Ridicându-şi sprinceana mirat de sarcasmul ei obraznic, el umplu două pahare. Puse unul în mâna ei şi spuse:

— Pentru o memorabilă noapte de vară. Şi pentru o după-amiază de decembrie de neuitat.

Ea zâmbi şi după ce ciocniră băură pentru fericirea lor.

Sorbind din vin el închise capacul coşului şi-şi aşeză paharul pe suprafaţa netedă a acestuia. Timp de mai multe minute, mâncară într-o linişte odihnitoare, până ce Behringer tăie o felie dintr-un măr şi o ridică la gura Rebeccăi. Când prinse între buze bucăţica de fruct ea atinse uşor cu limba degetele lui. Rebecca mestecă şi înghiţi încet mărul, desfătându-se de savoarea lui Behringer. Sărat. Plin de fum. Tipic bărbătesc.

Privind-o, Behringer se întinse şi-şi luă vinul. Îşi ridică paharul la gură şi apoi îl duse în dreptul buzelor ei.

Briza care dansa prin pădure începu să răvăşească părul lui. În lumina strălucitoare a zilei când vârsta era crudă cu faţa umană, Behringer părea cu cincisprezece ani mai tânăr. Într-o clipă de nebunie, Rebecca îşi dori să-l fi întâlnit înainte de producerea cicatricilor care îi distruseseră inima nu numai lui ci şi ei.

Urmărind privirea lui aprinsă, ea îşi aminti de sfatul lui Bessie. Aceasta avea dreptate. Rebecca ştia că pentru ea nu conta nimic, nici vârsta, nici timpul, nici orice altceva. Ea îl iubea. Mai mult decât crezuse vreodată că era posibil să iubească un bărbat. Şi era foarte clar că el avea nevoie de iubirea ei. Poate că în timp, cu suficientă dragoste din partea ei, avea şi el s-o iubească la fel de mult. În final, asta conta. În căldura după-amiezei ea începu să tremure, înfiorată de gravitatea concluziei ei.

— Îţi este frig? Cuvintele lui Behringer erau o şoaptă în adăpostul arborilor. Aşezat într-un cot el o urmărea cu privirea.

Rebecca scutură tăcută din cap.

Ochii lui negri cercetară atenţi chipul ei, observând solemna speranţă existentă acolo. Mâinile Rebeccăi erau împreunate sfios în poală, jucându-se cu marginile şalului, care o ascundea privirii lui. Behringer întinse un deget şi rătăci de-a lungul mâinii ei, liniştindu-i neastâmpărul. Acelaşi deget, urcând şerpuitor pe braţul ei, se strecură sub şal şi-l trase până ce acesta căzu pe pământ.

Behringer scăpă un murmur aprobator, în timp ce privirea îi pluti în voie peste Rebecca.

Degetul lui rătăcitor hoinări de-a lungul delicatelor forme calde, etalate în faţa lui. Întâlni apoi privirea Rebeccăi.

— Sincer intenţionezi să te căsătoreşti cu Charles Norton? întrebă el.

Ea râse.

— Glumeşti?

După ce afişă un zâmbet triumfător, Behringer ridică din umeri.

— Mama aşa mi-a spus.

Rebecca surâse, la fel făcând şi Behringer.

— Oh, mama asta a mea uneltitoare, murmură el amuzat, savurând bucuria de a o privi. Te-a sărutat vreodată?

Rebecca observă vădita speranţă din privirea lui şi tăcută scutură din cap.

O strălucire licări în ochii lui. Rebecca aşteptă cu sufletul la gură, însă Behringer păru să se mulţumească cu examinarea lui lentă. Ea însă nu se mulţumea cu atât. Tremurând, îşi aşeză palma pe barba lui şi-i întinse uşor cu degetul buza de jos.

— Vreau să te sărut, zise ea. Doresc foarte mult acest lucru.

Behringer ridică uşor din sprâncene, în semn de înţelegere a cuvintelor ei şi după ce îi contură încet cu limba degetul, i-l trase în gură, strângându-i-l uşor.

Rebecca se aplecă în faţă şi încadrându-i chipul cu mâinile îşi potrivi gura peste buzele lui. Atunci când ea îşi aprofundă sărutul, îşi afundă degetele lungi în părul lui, iar Behringer se lăsă pe spate peste haina împăturită şi-şi strânse braţele în jurul Rebeccăi.

Gura ei hoinări pe fruntea lui, pe ochii lui, pe obrazul lui, pe urechea lui.

— Îmi place să te sărut, şopti ea.

Behringer oftă şi-şi pomeni din nou gura încătuşată în sărut, conştientizând vag că mâinile ei începură să-i rătăcească pe sub pulover, desfăcându-i metodic nasturii de la cămaşă. Mişcările ei erau bine gândite, îngăduind sărutului să se întrerupă doar pentru a-i trage peste cap puloverul. El o auzi murmurând satisfăcută atunci când, după ce îşi strecură degetele pe trupul

lui, se trase nerăbdătoare puţin în lături şi-i îndepărtă cămaşa de pe umeri.

Behringer înflăcărat de ostentativa ei seducţie rosti încet, cu glasul emoţionat:

— Dezbracă-te pentru mine.

Liniştită, Rebecca se supuse rugăminţii lui provocatoare. Ţintuindu-i ochii cu privirea, ea îşi duse mâna la spate. Îşi desfăcu rochia şi o trase uşor peste umeri.

Senzuala ei dezbrăcare stârni aprigi porniri în Behringer. Ea nu mai îmbrăcase această rochie de la prima lor noapte de dragoste. În acea noapte el fusese convins că ea nu putea să fie mai frumoasă. Se înşelase. Rebecca se ridică graţioasă ca soarele pe cer şi lăsă rochia să-i cadă la picioare.

Un fior puternic îl străbătu când văzu că pe dedesubt nu purta nimic altceva decât o cămăşuţă. Aceasta, la rându-i alunecă uşor ca o şoaptă. Sânii ei fermi şi plini tânjeau erotic în lumina strălucitoare a soarelui, iar sfârcurile roz care îi încoronau se îmbujorară mai tare. Privirea lui rătăci peste picioarele ei lungi şi zvelte urcând pe abdomenul neted şi catifelat până la şoldurile uşor rotunjite. Numele ei scăpă de pe buzele lui Behringer într-un geamăt tremurat când ea se aşeză prinzându-i între genunchi picioarele.

Mâinile nestăpânite ale Rebeccăi începură să hoinărească peste pieptul lui, peste puternicii lui umeri, frumos rotunjiţi. Buzele ei urmară traiectoria degetelor, savurând virilitatea lui, recunoscând bătăile puternice ale inimii lui, intuind plăcerea erotică pe care el o cunoştea atunci când pieptul puternic i se încorda sub limba ei. Nu dorise niciodată cu atâta ardoare un bărbat.

— Iisuse, Rebecca, şopti el, furişându-şi degetele în părul ei. Îţi dai seama ce-mi faci?

Mâinile lui Behringer alunecară pe gâtul ei, apoi mai jos, cuprinzându-i sânii, prinzând vârfurile lor excitate între arătător şi degetul mare. Mâinile lui coborâră în jurul taliei. O ridică pe Rebecca deasupra lui şi scăpă un geamăt de plăcere când cu limba îi atinse primul sfârc, apoi pe următorul.

Strigătul uşor, eliberat de buzele ei, îl încurajă pe Behringer să prindă între dinţi crestele excitate, pe care mai întâi le dezmierdă

cu limba, iar apoi le ciupi uşor până ce simţi cum mâinile ei i se împletiră în păr.

— Garit, şopti ea. Mâna ei lunecă printre trupurile lor şi întâlni bărbăţia lui excitată care o aştepta. În grabă îi desfăcu pantalonii şi-l atinse delicat. Cu privirea Behringer o urmări cum îi îndepărtă pantalonii.

Asistând la incitanta ei seducţie, el se întrebă încă o dată cum de ea se născuse cu asemenea cunoştinţe în arta plăcerilor. Cunoştinţe destinate să-l satisfacă doar pe el. Ea nu avea să se căsătorească niciodată cu Charles Norton, iar el nu avea să se însoare niciodată cu acea capricioasă insipidă. În faţa lui se afla paradoxala femeie cu care avea să-şi petreacă tot restul vieţii, chiar dacă va trebui să o răpească şi să se ascundă cu ea pe partea cealaltă a continentului.

Rebecca rătăci cu degetele pe partea internă a coapselor lui, până ce acestea se mulară pe pielea fină şi sensibilă, aflată într-un vădit contrast cu proeminenţa plină de dorinţă de deasupra. Încet, trasând cu unghia drumul ascendent, ea stârni scântei de plăceri înnebunitoare în adâncul lui.

Murmurându-i numele, el o apucă de mână. O trase pe trupul lui, până ce reuşi să-i cuprindă capul între palme.

Rebecca îşi coborî buzele peste gura lui, gustând din savoarea acesteia. Înfigându-şi degetele în părul ei des, Behringer îi îndepărtă şuviţele rebele ce-i încadrau gâtul. El îi trase gura mai aproape, capturându-i limba şi imitându-i mişcările. Mâinile lui începură să rătăcească pe trupul ei, în dorinţa febrilă de a-l cunoaşte pe tot într-o clipă. Cuprinse între palme şoldurile ei rotunde şi ridicându-şi-le pe ale lui, sili izvorul feminităţii ei să-i primească bărbăţia. Se desfătă în geamătul ei de plăcere şi o simţi arcuindu-şi spatele când îşi lipi sânii de pieptul lui.

Behringer îşi dădu seama că făcea dragoste cu Rebecca în puternica lumină a zilei. Când ea îl privi el nu văzu în ochii ei decât adoraţie. Gândul îi aprinse dorinţa, iar când arătătorul lui urmă forma coapsei ei, afundându-se în refugiul întunecat, el scăpă un nedesluşit sunet de plăcere. Ea dădu să se retragă din sărutul lui, însă el o trase aproape, prinzându-i buza de jos. Atâta vreme cât ea avea să-l sărute, să-l iubească, aceste clipe minunate nu aveau să se sfârşească.

Behringer cuprinse între palme şoldurile ei catifelate şi începu să le maseze uşor. Apoi, vag conştient de ceea ce făcea, îşi strecură mâinile între coapsele ei şi le ridică până ce genunchii ei îi împresurară mijlocul. Abia atunci el îi îngădui Rebeccăi să se depărteze puţin de el. Ea îl privi întrebătoare.

— Fă dragoste cu mine, zise el.

Ochii ei se întunecară la propunerea lui, iar Behringer o privi ca vrăjit cum se depărtă uşor şi cum se arcui spre el. Uşorul balans al sânilor ei îl hipnotiză şi-l făcu să-şi furişeze mâinile în sus, acaparându-le moliciunea şi masându-le delicat sfârcurile.

— A te atinge este ca şi cum ai avea un vis frumos.

Ea îi zâmbi, privindu-l printre gene.

— Devine din ce în ce mai frumos, iubitule.

Behringer surâse, amintindu-şi aceleaşi clipe ca şi ea.

Continuând să-l fixeze cu ochii care furaseră parcă din nuanţa whisky-ului, ea îl atinse cu mâna rece şi delicată. Senzaţia pe care el o simţi când degetele ei se lipiră de bărbăţia încordată, intensificată de atingerea umedă şi caldă a locului care lacom îi invita dorinţa nerăbdătoare, îi aprinse sângele în vene.

Behringer îi cuprinse şoldurile zvelte şi o pătrunse, gustând din plin unduirea dezmierdării ei calde şi intime.

— Unde ai învăţat asta? Glasul lui era o şoaptă chinuită.

— Ce să învăţ? murmură ea. Tot ce ştiu despre dragoste am învăţat de la tine, Garit. Fiecare clipă interesantă pe care am trăit-o am petrecut-o imaginându-te.

Ea se depărtă, iar Behringer închise ochii, păstrând în minte dezmierdarea ei catifelată. Emoţia cuvintelor ei. Încet, cu mişcări provocatoare ea se aşeză deasupra lui, continuându-şi seducţia complexă. Ştia exact cum să stoarcă dorinţa din el, transformându-l în final într-un şcolar, fermecat de ritmicul balans al şoldurilor şi coapselor ei. El îşi sprijini mâinile pe şoldurile ei şi pătrunse în căldura ei, desfătându-se cu imaginea ei. Închizând ochii, ea îşi muşcă buza de jos de plăcere.

Behringer îi trase aproape gura, captându-i limba între buze. Se răsuci apoi deasupra ei, uitându-se în acei ochi de nuanţa chihlimbarului care îl priveau plini de dorinţă, îi murmură la ureche lucruri fără noimă, ademenind-o stăruitor spre o culme pe care ea o atinsese nu numai o dată, ci de mai multe ori. Rebecca îl

strigă de pe partea cealaltă a acelui loc minunat, impulsionându-l să vină. Ea era acolo, cunoştea frumuseţea acelui loc, întâmpinase cu dragă inimă identificarea cu el, de care Behringer îşi dăduse seama din prima clipă în care o văzuse strălucind udă în camera lui. Apoi, el auzi cuvintele ei îndrăzneţe descriind locul şi plutind pe culmile acestuia şopti numele ei. Mişcările ei ispititoare îl atraseră de cealaltă parte.

Timp de mai multe clipe plutiră tăcuţi peste acel spaţiu în care amândoi trăiau într-o singură fiinţă. El îi mângâie părul şi gâtul catifelat, iar ea se minună simţind sub degete forţa umerilor lui.

Oftând satisfăcut, el se aşeză lângă Rebecca şi privi în sus la frunzele verzi ale stejarilor care îi umbreau. Ea se întoarse atunci pe o parte şi se ghemui la pieptul lui. Sărutând-o pe păr, el o îmbrăţişă.

— Mulţumesc că ai împărţit cu mine sanctuarul tău minunat, Garit.

— Primăvara, acest loc este superb. O să ne întoarcem atunci când va fi mai cald. Nu voi mai veni niciodată aici fără să nu mai gândesc la tine.

Buzele ei se încreţiră uşor şi-i atinseră pieptul.

— Nimeni nu a mai fost până acum aici?

El zâmbi amuzat de curiozitatea ei, ştiind exact la cine se referea. Scutură din cap.

— Numai tu.

Mulţumită de răspunsul lui, ea aţipi în căldura ce urma dragostei. Şi el, la rândul lui, se gândi la femeia cu care fusese căsătorit odinioară. Din nou sentimentul de vină, mai palid acum, egalat de incredibila fericire din suflet, îi sfredeli inima. Pentru ultima dată. Ieri în timp ce ploaia rece de decembrie îl, bătuse în spate, îşi luase adio de la Sarah şi de la Peter.

Senzaţia de linişte îl învălui odată cu această imensă recunoştinţă pentru fata de lângă el care îl învăţase cât era de important să dăruieşti dragoste. Să iubeşti pe cineva. Diseară, după supeu, avea să o viziteze pe Vivian, avea să-i spună adevărul şi să uite vechile necazuri. O strânse puternic pe Rebecca şi se încruntă când ea se trezi.

— Iartă-mă, şopti el. Dormi.

Rebecca deschise ochii, zâmbind. Visul ei minunat era adevărat. Behringer era acolo, o ţinea în braţe şi împărţise cu ea locul lui cel mai intim. Încet, ea se sprijini în cot şi privi atentă la bărbatul care stătea alături. Era fără doar şi poate cel mai arogant, cel mai mânios şi mai neruşinat bărbat pe care îl cunoscuse. Dar şi cel mai frumos. Aşa îi şi spuse.

El chicoti, iar Rebecca se simţi cuprinsă de un val de tandreţe, văzând expresia lui de plăcere. Se bucura când se ştia admirat de ea.

— Eu cred că tu, copila mea, eşti cea frumoasă.

Rămaseră unul în braţele celuilalt, sorbindu-şi vinul, până ce căldura după-amiezei se stinse în murmurul blând al brizei de seară. Se îmbrăcară repede, după care strânseră resturile prânzului şi le îngrămădiră în coş. La ieşirea din poieniţă Rebecca se opri.

Întorcându-se să privească la sanctuarul lor minunat, o greutate, asemănătoare acelei stranii presimţiri care o învăluise când sosise în Jefferson, îi încleştă inima.

Conştientiză brusc că era pentru ultima dată când privea acest peisaj frumos. Că niciodată nu aveau să mai împărtăşească împreună clipe tandre atât de minunate şi că nu avea să vadă niciodată frumuseţea acestui loc primăvara. Încă o dată vocea lăuntrică vorbi, amintindu-i că scopul pentru care se afla acolo era doar să preîntâmpine o moarte inutilă.

Data viitoare când vei sta în acest loc, vei fi singură. Nu va exista lângă tine niciun Garit tandru şi acest spaţiu nu va mai fi niciodată la fel. Acceptă-l acum şi durerea îţi va fi mai uşor de îndurat.

De ce nu-i spusese cât stătuse în braţele lui, cât de mult îl iubea? Nu ar fi făcut decât să-i înmoaie inima, nu i-ar fi făcut decât mai reală capacitatea de a iubi. De-a o iubi.

— Rebecca? Vocea lui o trezi din regret. Întorcându-se spre el cumpăni dacă să-i spună acum.

El o ţintui cu privirea, purtând în ochi şi pe buze o undă de ironie, iar Rebecca râzând uşor, îl luă de braţ. Niciunul nu rosti nimic şi braţ la braţ se îndreptară spre şaretă. El o strânse la piept, mângâindu-i părul despletit.

— Vrei să iei cina în oraş cu mine în seara asta?

În oraş. O ducea în oraş, în ciuda tuturor celor care aveau să se uite curioşi, Cu un zâmbet pe buze ea încuviinţă.

— Trebuie să duc mai întâi cartea mamei tale la tipografie, însă după aceea cred că programul meu este liber.

Rebecca nu putu să anticipeze că la întoarcere el avea s-o apuce pe cel mai scurt drum, ducând-o prin mijlocul oraşului, aşa cum era, cu părul despletit şi hainele mototolite de pe urma dragostei care o făcuseră. Declaraţia lui tăcută o ului. Când adierea rece care îi aminti că iarna era încă stăpână o făcu să tremure, Behringer îşi puse tăcut braţul în jurul umerilor ei şi o trase aproape de căldura lui.

Soarele după-amiezei târzii cobora în spatele copacilor când ei ajunseră acasă. El o sărută pe frunte.

— Vai, rosti Behringer încet, uitându-se spre verandă, făcând-o pe ea să-şi întoarcă privirea de la chipul lui.

Charles Norton şedea cu Maria pe leagănul de pe veranda din faţă. Cei doi urmărind apropierea şaretei, văzură îmbrăţişarea intimă a unui bărbat şi a unei femei care evident se iubeau.

Capitolul 32

Garit îşi îndepărtă discret braţul de pe Rebecca, încercând să mai salveze ceva din demnitate, pentru confruntarea care îi aştepta. Norton se ridică din leagănul de pe verandă şi se îndreptă spre trepte.

— Behringer?

Cuvântul era o întrebare, o acuzare, o provocare. Behringer era pregătit să răspundă la toate trei.

— Nu, Garit. Asta este între mine şi Charles.

Rebecca coborî din şaretă, iar Maria şi fiul ei îi lăsară singuri pe cei doi. Rebecca rămase pe scară, în timp ce Charles se rezemă de una din coloane. Se aşternu o tăcere de câteva minute, în care ea încercă să găsească o cale prin care trebuia să-i explice tot.

— Trebuie să-ţi prezint felicitări? întrebă sec Charles, zâmbind cu jumătate de gură.

Rebecca îşi ridică privirea spre el.

— Charles, îmi pare rău.

— Îl iubeşti?

— Îl iubesc într-un fel care nu credeam că există.

Charles înclină înţelegător din cap.

— Cred că în tot acest timp asta aveam nevoie să aud. Dumnezeu ştie că am refuzat orice aluzii.

— M-am purtat într-un mod de neiertat. Nu meritai.

— Dacă plec mâine dimineaţă îl mai pot prinde pe tata. Acum nu ne-a mai rămas decât să ne luăm la revedere.

— La revedere?

— Mă întorc la Londra, desigur. Viaţa mea în America a fost interesantă, dar neîmplinită. Dragostea ta ar fi împlinit-o, Rebecca. Apoi, jenat de ceea ce suna a acuzaţie, continuă: Dar sunt mulţumit că eşti fericită.

— Nu este nevoie să pleci din Jefferson, Charles. Eu preţuiesc foarte mult prietenia ta.

— Prietenia, draga mea, nu poate dărui copii unui bărbat.

Ea închise ochii.

— Să ştii, că am fi fost o pereche frumoasă, zise el cu jumătate de gură, încercând să se bine-dispună.

El îi auzi remarca şi pentru o clipă avu în faţă imaginea. Ei doi îmbrăcaţi în culori vii, pe coperta unei broşuri ieftine, scăldaţi în lumina purpurie a unui apus de soare. Perechea perfectă.

— Dar cu casa ta cum rămâne?

— Avocatul meu o să facă toate aranjamentele.

— Afacerea, ce se va alege de ea?

— Mă tem, că se va lichida.

Conştientizând cuvintele lui, ea simţi neaşteptat dorinţa ca el să rămână. Să-şi clădească viaţa, viitorul în Jefferson.

— Jefferson-ul are nevoie de tine, Charles.

El pufni în râs.

— Şi eu am nevoie de tine. Nu putem avea toţi ceea ce ne dorim, dragostea mea.

— Pe-aici există multe, foarte multe, domnişoare bune de măritat, Charles.

El îi zâmbi.

— Te gândeşti să mă însori cu Vivian?

— Ei, nu, dar...

— Dacă este să mă angajez într-o căsătorie fără dragoste, pot să o fac foarte bine şi în Anglia. Acasă.

Străbătând spaţiul dintre ei, Charles cuprinse mâinile Rebeccăi în palme. O clipă o privi fix, dezolarea îngheţând ochii lui albaştri. El închise apoi acei ochi viorii şi-i zdrobi degetele de buzele lui.

— Îţi doresc fericire.

Spunând acestea plecă. Părăsi tot. Pe Rebecca. Jefferson-ul. Pentru totdeauna.

Rebecca o găsi pe Maria în sufragerie, aşezând masa pentru cină.

Femeia se opri şi întrebătoare îşi ridică privirea strălucitoare spre ea. Încet, Rebecca rosti.

— Eu şi Garit vom lua masa în seara aceasta la Henrique.

Maria surise delicat, împăcată.

— Te iubeşte, ştiam eu. Şi vă veţi căsători.

— N-a spus niciuna, nici alta. În ciuda tuturor celor întâmplate, el tot intenţionează să se căsătorească cu Vivian. Însă eu îl iubesc şi asta este tot ce contează. Am să-l iubesc cum am să ştiu mai bine şi poate într-o zi voi cunoaşte şi eu dragostea lui.

Maria îşi sprijini gravă mâinile pe braţele Rebeccăi.

— Ai răbdare, Rebecca. Până vei găsi fericirea alături de Garit, va trebui să treci multe punţi înşelătoare, va exista multă suferinţă. Să nu renunţi însă niciodată la dragostea ta pentru el, şi ce este mai important, să nu-ţi pierzi niciodată încrederea în această dragoste. În cele din urmă, aceasta va înfrânge toate piedicile. Într-o zi, te vei uita la povestea mea şi vei crede fiecare cuvânt pe care l-am scris. Să nu uiţi, când vei face asta, că te-am iubit foarte mult.

Cu ochii înceţoşaţi de lacrimi, Rebecca rosti:

— Oh, Maria, eu...

Maria înăbuşi glasul Rebeccăi cu vârful degetelor.

— Ai răbdare, repetă ea. Mai întâi va veni o vreme când te vei gândi la mine ca la o bătrânică mincinoasă. O adevărată romantică nesăbuită.

Tristeţea din ochii Mariei o înspăimântă pe Rebecca. Femeia o îmbrăţişă din nou, iar apoi se îndreptă spre bufet. Ridicând vraful

greu de hârtii, se întoarse spre Rebecca şi-i aşeză în braţe povara dragostei ei.

— Mai ţii minte unde este magazinul domnului Henderson?

Rebecca îşi aminti vechiul magazin straniu care avea să supravieţuiască în secolul douăzeci în proprietatea aceleiaşi familii. Ea înclină afirmativ din cap.

— Aşteaptă aceste pagini. Grăbeşte-te căci s-ar putea să fi închis deja. Şi ai grijă de ele, zise ea, ochii strălucindu-i amuzaţi. Este o lucrare foarte importantă.

Rebecca părăsi camera, aruncând peste umăr o ultimă privire Mariei. Expresia calmă încurajatoare o întări şi aducând şareta din grajduri se îndreptă spre oraş. În faţa firmei lui Henderson opri caii, asigură şareta şi intră în magazin. Privi de jur împrejur uimită. Semăna atât de bine cu locul în care îl întâlnise pe straniul bătrânel.

Un tânăr şedea în spatele tejghelei.

— Domnişoara Reynolds?

Rebecca încuviinţă din cap, trezindu-se din visare.

— Eu sunt David, vânzătorul lui Malcolm Henderson. Aţi adus manuscrisul doamnei Behringer?

Ea îi răspunse cu un zâmbet.

— Iată-l, zise ea, punându-i-l în braţe. Teama care nu-i dăduse pace cât timp scrisese cartea i se strecură din nou în inimă. Încredinţând acum altcuiva comoara, ea oftă din greu. Te rog, adăugă ea, să ai mare grijă de manuscris. Este singurul exemplar care există.

— Am să-l păstrez ca pe aur, domnişoară Reynolds.

— Este mult mai valoros.

Mai stătu o clipă privind hârtiile şi ieşi apoi din magazin. Era puţin cam devreme pentru întâlnirea cu Behringer. Urcându-se în şaretă se hotărî să nu se ducă direct la Henrique, ci s-o apuce spre Lacul Caddo, locul în care Behringer îşi pierduse femeia pe care o iubise, precum şi capacitatea de a iubi.

Merse pe drumul care însoţea râul până ajunse la debarcader, unde se opri. Era imposibil de măsurat profunzimea pierderii pe care Behringer o suferise aproape de acest loc. Oftând, ea hotărî să se întoarcă la Henrique. Ridică hăţurile şi îngheţă. O adiere

extrem de rece îi biciui faţa şi gâtul, aducând cu sine strania senzaţie a unei primejdii ameninţătoare.

Impresia trecu şi Rebecca începu să chicotească.

— Lasă-ţi imaginaţia deoparte, drăguţo, şi revino în realitate.

Soarele apusese demult, iar Behringer o aştepta deja. Fu surprinsă să găsească debarcaderul pustiu, însă la urma urmelor era încă sărbătoare. Se hotărî s-o apuce pe scurtătură prin hăţiş.

Mai avea vreo trei sute de metri până să ajungă la drumul care ducea spre Henrique, când auzi ropotul năvalnic al unor copite. Alarmată de apropierea călăreţului, privi în jur. O potecuţă intersecta cărarea pe care ea mergea şi brusc de pe acel drum îi ieşi în cale un armăsar negru, care se opri la numai câţiva metri în faţa şaretei. Disperată ea strânse puternic din ochi şi trase hăţurile cât de tare putu. Caii se ridicară speriaţi pe picioarele din spate. Neaşteptata reacţie a lor o azvârli pe Rebecca din şaretă în tufişurile de pe marginea drumului. Când atinse pământul ea scăpă un ţipăt, un strigăt mai mult de frică decât de durere.

În timp ce încercă să se ridice, sprijinindu-se pe rugul lunecos, acoperit de muşchi de sub ea, apăru un bărbat care o smulse de pe pământ. În întunericul umbrei ca nu reuşi să-i zărească faţa. Degetele lui lungi erau ca nişte funii ude, puternic strânse în jurul braţelor ei. Nederanjat de zvârcolirile ei, bărbatul o târî până la malul râului. Văzând adâncurile apei conturându-i-se în faţă, Rebecca ţipă. Împrospătată de ploile iernii, apa era probabil rece şi destul de adâncă să înece şi un bun înotător.

Luptându-se disperată cu atacatorul ei, Rebecca începu să ţipe îngrozită şi să se roage. *Dumnezeule, te rog, nu acum*. Nu acum când era la un pas de fericirea pe care şi-o dorise toată viaţa.

Spre surprinderea ei, bărbatul se opri la câţiva metri de râu şi o sili să îngenuncheze în noroi. O clipă respiră uşurată, însă numai până îl văzu pe bărbat aruncându-i un laţ gros de funie în jurul genunchilor. Punându-i o gheată murdară pe spate o împinse, făcând-o să cadă pe coate. El apucă atunci funia, iar ea întoarse capul să-l vadă. Razele lunii de decembrie luminau clar trăsăturile lui. Harry Murphy şedea deasupra ei, obrazul fiindu-i umbrit de barba abia mijită. Inima Rebeccăi fu cuprinsă de groază.

O şoaptă stridentă spintecă aerul nopţii când Murphy scoase din gheată un cuţit cu lama fină şi ascuţită. Frica o învălui pe Rebecca când cuţitul străluci în întuneric, reflectându-şi luciul în ochii lui Murphy. Iute el tăie funia.

— De ce... de ce faci asta? Ce am făcut?

— Sfârşesc ce am început vara trecută. El rosti cuvintele apăsat, cu mare atenţie, înşelând aparenţele. Oricum, continuă el, zăbovind cu privirea lacomă pe partea din faţă a rochiei ei, ai plămâni sănătoşi. Şi deşi mă îndoiesc că de aici ţi se vor auzi ţipetele până în oraş, n-am să-mi asum totuşi acest risc.

Spunând acestea, el legănă ironic în mâna stângă o batistă dantelată. Dintr-odată, sătul parcă de glumă, chipul lui se întunecă, transformându-se într-o mască crudă.

— Îţi spun eu, a fost mult mai uşor prima dată. Gelozia îţi şterge aproape de tot morala.

Mintea ei începu să judece disperată, căutând să înţeleagă rostul vorbelor lui. În timp ce lupta din răsputeri să se ferească de el, încercând zadarnic să se ridice din noroi, Murphy îi prinse o mână, apoi pe cealaltă şi i le legă bine cu funia. Copleşită de frică, Rebecca plângea necontrolat şi striga numele lui Behringer. Ţipetele ei păreau inutile. Totul nu mai dură decât o clipă, până ce, după presupunerea ei, Murphy o lovi. Nu simţi decât o durere cumplită în ceafă, şi dintr-odată clipocitul liniştit al râului amuţi.

Timp îndelungat, care păru să nu se mai sfârşească, ea retrăi viaţa pe care o împărţise cu Behringer. În ceea ce o privea, viaţa ei începuse şi se terminase în braţele lui. Chiar şi în clipele în care urâse aroganţa lui, îi iubise vulnerabilitatea. Păstra în amintire chipul lui senin, care o tachina, o ispitea, o provoca să fie mai mult decât era. Strălucirea sub clarul de lună a părului lui răvăşit, încordarea în razele soarelui a spatelui lui bronzat, profunzimea plăcută a vocii lui cerându-i să-i cunoască numele. Toate aceste amintiri o năpădiră când se cufundă în întuneric.

Capitolul 33

Behringer plecă de la Henrique. Rebecca întârziase zece minute. Când ajunse la Henderson, David tocmai închidea.

— David, ai văzut-o pe domnişoara Reynolds?

Bărbatul îşi scărpină capul surprins.

— Sigur. Cred, că a trecut pe aici acum cincisprezece minute. Era cu şareta dumneavoastră şi a luat-o spre debarcader.

— Spre debarcader?

David încuviinţă din cap.

— N-a spus unde se duce.

Behringer se întoarse, silit să mai piardă câteva minute preţioase ducându-se la grajd să ia un cal. Ce naiba voise să facă de se dusese să se plimbe la o asemenea oră târzie? Nu ştia cât era de periculos ca o femeie să hoinărească singură cu o şaretă după lăsarea întunericului?

El urcă în şa şi-şi îndemnă calul la galop. Trecu în goană pe strada Austin şi ajunse în scurt timp pe dealul din apropierea debarcaderului. Înşelat de lumina palidă a lunii, el privi în jur la apele întunecate, la arborii ale căror ramuri se întindeau peste râu. În timp ce cerceta atent zona pustie, Behringer auzi un ţipăt. Era numele lui. A încercă să stabilească din care parte venea, când un mic pleoscăit îi atrase atenţia. Îndemnă calul în direcţia sunetului. O clipă mai târziu, o văzu pe Rebecca cufundându-se în apă. La numai câţiva paşi, o siluetă familiară deghizată dispăru în pădure.

Cuprins de durere, el dădu pinteni calului şi începu să-şi dezbrace haina din mers. Spintecând iute apa, Behringer ajunse lângă ea în mai puţin de un minut. O ridică la suprafaţă şi-i scoase căluşul ud. Trupul ei lipsit de vlagă nu opuse niciun fel de rezistenţă cât el înotă înapoi spre mal. O clipă ce păru să nu se termine, frica şi amintirea îl dezorientară. Din nou, amorţeala îl surprinse în apele reci. Din nou, strângea la piept o femeie. De astă dată teama care îl cuprinsese era dublată de hotărâre; ea nu putea să moară.

Gâfâind el o întinse pe pământul rece. Aşezându-se pe un genunchi, el o lovi uşor pe spate, ţinând-o astfel încât ea să poată elimina apa sălcie. O tuse violentă o cuprinse până ce stomacul i se goli.

— Iisuse, scrâşni el printre dinţi, trăgând-o pe genunchi şi strângându-i capul la piept.

Ea clipi, iar amintirea grozăviei trăite îndureră inima lui Behringer. Cu mişcări iuţi el desfăcu funia care strângea încheieturile ei. Privirea lui nu părăsi o clipă chipul Rebeccăi. Găsindu-şi cu greu glasul, el şopti:

— Totul este în regulă, iubito. Eşti în siguranţă.

Mâinile ei vlăguite se ridicară şi-l atinseră pe obraz.

Rebecca începu să-i rostească răguşit, printre suspine, numele, minunându-se că reuşise să-l facă să apară din visele ei.

Lipindu-şi buzele de fruntea ei, Behringer îi atinse obrazul rece.

— Dumnezeule, şopti el. Am crezut... înghiţi, şi apoi începu din nou. Doamne, Rebecca, când am văzut că nu respiri...

— Nu are importanţă, bâgui ea, tremurând.

— Pe naiba, nu are! Vocea lui era încordată de emoţie, şi plecându-şi faţa în părul ei ud, Behringer încercă cu disperare să o încălzească împotriva răcoroasei nopţi de decembrie. Te iubesc, şopti el.

Un hohot de râs răguşit scăpă din pieptul ei.

— Ce-ai spus?

Cuvintele pe care el le rosti, îl făcură să zâmbească nemilos. Trăgând-o la piept se ridică.

— Trebuie să te duc acasă.

Îşi luă haina, o puse pe umerii ei şi apoi o sui pe Rebecca pe cal. Urcându-se şi el în spatele ei, o strânse în braţe şi îndemnă calul spre casă.

Cele zece minute de mers părură mai mult decât o oră. Ţinând-o aproape, Behringer încercă să o ferească de vântul care sufla.

Maria le ieşi în întimpinare şi văzându-i ţipă îngrozită.

— Dumnezeule, ce s-a întâmplat?

— Rebecca a fost atacată la debarcader, explică el scurt. Am nevoie de o baie caldă.

În timp ce el urcă cu ea în braţe, sărind câte două trepte, Carolina dădu fuga să încălzească apa. Ajuns în cameră, Behringer se opri mai întâi şi aprinse lumina. O dezbrăcă apoi o înfăşură în pături. Abia după aceea înteţi focul. Câteva minute mai târziu, după ce femeile care umplură cada ieşiră din cameră, se dădu şi el după paravan şi-şi dezbrăcă hainele. În fine, erau singuri. Când Behringer se apropie de pat, Rebecca îşi ridică

privirea. El dădu la o parte păturile, o luă în braţe şi se îndreptă cu ea spre cadă.

Murmurându-i cuvinte de dragoste la ureche, el intră în cadă. Atent, se cufundă în apă până ce căldura liniştitoare îi împresură. Rebecca lunecă între coapsele lui, şoldurile ei modelându-se intim pe formele lui. El o răsuci uşor, îndoindu-şi genunchii, până ce ea se aşeză confortabil în faţa lui, picioarele lor alunecând unele pe lângă celelalte. Un geamăt scăpă buzelor ei, când se relaxă rezemându-se de trupul lui. El simţi căldura pielii ei catifelate.

— Este mai bine?

Ea încuviinţă din cap şi atinse mâna pe care el o ţinea pe pântecul ei încordat. Ridică degetele bronzate în dreptul buzelor şi apoi întoarse capul şi-l sărută uşor pe gât.

— Te iubesc, şopti ea.

El o îmbrăţişă puternic. Închise ochii şi inspiră adânc, încercând să-şi potolească dorinţa care vibra în trupul lui.

Îl iubea!

Mai târziu şedeau amândoi, îmbrăţişaţi, în marele şi călduros lui pat. Mângâind-o în lumina focului, Behringer o întrebă cu o naturaleţe care îi ascundea teama:

— Ce părere ai de luna mai?

— Este o lună frumoasă, murmură ea.

— Oh, superbă! Ştii, atunci încep trandafirii să îmbobocească. Arată minunat în părul tău.

— Şi la reverul tău.

— Şi pe tortul nostru de nuntă.

Rebecca închise ochii, savurând frumuseţea cuvintelor lui. Tortul nostru de nuntă. Nunta noastră.

— Nu se poate, este adevărat?

El o îmbrăţişă.

— Dumnezeule, aşa sper.

Înconjuraţi de licărul focului, ei adormiră unul în braţele celuilalt, uitând de lumea exterioară.

Rebecca se trezi şi inspiră, emoţionată de mireasma masculină care o saluta. Îşi frecă uşor obrazul de pieptul lui, mulţumită de căldura şi alinarea găsite acolo. Îi mângâie apoi barba, atingând amestecul irezistibil de blană fină şi şmirghel.

Spre disperarea ei, el se descleştă din îmbrăţişare şi aruncându-şi picioarele peste marginea patului se dădu jos. Un fior o străbătu când văzu trupul lui gol, zvelt şi puternic, mişcându-se prin lumina palidă a focului. Behringer se opri în faţa căminului şi după ce aţâţă tăciunii, aruncă o buturugă. O clipă mai târziu se întoarse în pat, cuprinzând-o în braţe.

— Iubito, povesteşte-mi despre noaptea trecută. Murphy ţi-a spus ceva?

Ea se cutremură în faţa amintirii şi închise ochii.

— A spus că prima dată a fost mai uşor ca gelozia... Nu pot să-mi aduc aminte. Ceva de genul că gelozia te face să nu mai poţi deosebi binele de rău,

Behringer tresări.

— Dumnezeule, şopti el. A fost Harry.

— Harry?

— El i-a ucis pe Sarah şi pe Peter.

Behringer tăcu, mângâind absent spatele Rebeccăi. Ea se uită la chipul lui, aşteptându-se să găsească acolo lacrimi, însă nu găsi decât o privire pustiită. Rebecca rămase în braţele lui, respectându-i tăcerea, alinându-i cicatricile provocate de focul pus de Harry Murphy. Nu înţelegea încă pe deplin, dar avea timp suficient pentru asta.

Într-un târziu, Behringer se ridică, iar ea îl urmări cum străbătu camera până la dulapul de unde urma să-şi scoată hainele. Faţa lui păstra urme adânci, încordate. Încercând cu disperare să-l bine dispună, ea murmură apreciativ:

— Eşti o adevărată fantasmă.

Behringer îşi înălţă capul în faţa oglinzii de la toaletă.

— Cred că da.

Ea râse.

— O legendă în propria ta minte.

El zâmbi delicat şi întorcându-se lângă ea, îşi aruncă hainele pe pat.

— Patul este de vină, murmură el, atingând uşor cu buzele umerii ei.

— Hmm? întrebă ea năucită.

— Patul provoacă o legendă. Este amplasat într-o cameră în care nu poţi să dormi fără să nu te îndrăgosteşti

Surâsul Rebeccăi păli, cuvintele lui făcând-o să se minuneze şi să se îngrozească în acelaşi timp. Apoi, fără să mai spună nimic, ea îşi strecură mâinile pe după gâtul lui.

Surprins de îmbrăţişarea ei aprinsă şi iraţională, Behringer o mângâie pe păr.

— Iubito?

O clipă ea nu răspunse, ci rămase cu faţa cuibărită în adâncitura gâtului lui.

— Te iubesc.

El chicoti uşor.

— Te iubesc. Haide să mergem la micul dejun.

Câteva minute mai târziu, coborâră amândoi în sufragerie, braţul lui Behringer ţinând-o posesiv pe după talie. Maria şi Jacob, aflaţi la masă, urmăriră cum fiul lor înainte de a-şi ocupa scaunul, o ajută pe fată să ia loc.

Încăperea rămase cufundată în tăcere, cât timp Jacob privi de la fiul lui la Rebecca şi invers. O clipă, chiar şi focul din cămin amuţi. Behringer vorbi.

— Tată, eu şi Rebecca, ne vom căsători.

Ochii celor doi bărbaţi se ţintuiră preţ de o clipă. Apoi, satisfăcut de ceea ce găsi acolo, bărbatul mai vârstnic se întoarse spre Rebecca.

— Este adevărat, domnişoară?

Ea încuviinţă din cap.

— Da.

Încet, el sorbi lichidul din ceaşcă.

— Îl iubeşti pe fiul meu la fel cum te iubeşte el pe tine?

Behringer îşi privi tăcut tatăl, surprins de răspunsul Rebeccăi. După toţi aceşti ani, tatăl lui tot îi mai cunoştea fiecare bătaie a inimii. El n-ar fi putut să vorbească nici dacă l-ar fi implorat cineva.

Tatăl lui îşi întoarse apoi ochii negri spre el.

— Ei bine, sunt foarte bucuros pentru tine, Garitson. Cu siguranţă vei avea nevoie de sprijinul Rebeccăi ca să o poţi înfrunta pe domnişoara Fairchild.

Numele trezi din nou focul la viaţă, aţâţând lupta contra neaşteptatului frig ce învălui camera.

— Cât de curând îi vei spune?

Behringer oftă.

— Nu... nu ştiu. El începu să se joace cu ouăle din farfurie. Ai aflat ce s-a întâmplat noaptea trecută?

Jacob afirmă din cap şi privi spre Rebecca.

— Ştii cine te-a atacat?

— Harry Murphy, răspunse Behringer în locul ei. Bănuiesc că lucrează pentru Silas Fairchild.

Îşi aminti atunci de discuţia avută în biroul lui Fairchild. *Vivian era doar o copilă când eu am hotărât ca tu să preiei conducerea firmei Fairchild&Sons.*

— Garitson, nu fi ridicol. Silas trăieşte aici de o viaţă. Este un om paşnic.

Behringer vârî mâna în buzunar şi scoase o batistă.

— Murphy a folosit-o pe-asta ca s-o sufoce pe Rebecca. Într-un colţ batista avea monogramat cu vişiniu un F. Tată, continuă el, ştiu că este Fairchild. M-a ameninţat din ziua în care a venit Rebecca.

Maria gemu.

— De ce nu ai spus la nimeni?

— Nu mi-a venit nici mie să cred, recunoscu el. Am crezut că Murphy lucra pe cont propriu.

Jacob se ridică de la masă.

— Atunci vom merge la şerif.

— Oh, tată, gemu Behringer. Te rog, nu încerca acte de eroism. Şeriful Bagby îţi va râde în nas.

— Dacă individul a avut o tentativă de crimă trebuie oprit.

— Tată, este ceva ce nu v-am spus niciodată. Focul de pe Mittie Stephens... Behringer se opri, gura strângându-i-se într-o linie subţire. Sarah şi Peter, continuă el, erau închişi în cabină. Noaptea trecută, Murphy aproape că a mărturisit că i-a omorât. Aceasta nu a fost ultima lui încercare, iar data viitoare nu va mai greşi. Dacă va auzi că şeriful este cu ochii pe el... Behringer scutură din cap. Trebuie să o protejez pe Rebecca până voi reuşi să mă înţeleg într-un fel cu Fairchild.

— El a omorât-o pe Sarah? întrebă Jacob. Şi pe micul meu Peter?

Behringer confirmă încet din cap.

Jacob se reîntoarse la scaunul lui, lăsându-se cu toată greutatea pe masă. O clipă el privi în gol la farfuria din faţă.

— Ce intenţie ai?

Behringer o privi pe Rebecca.

— Dacă Rebecca nu are nimic împotrivă, o voi duce în noaptea asta la mine acasă. Acolo va fi în siguranţă. Toată lumea trebuie să creadă că ea este în oraş. Dacă îi vom lăsa să ţină sub observaţie această casă, nu-i vor putea face niciun rău.

— Şi cum crezi că-l vei convinge pe Fairchild să-ţi urmeze ideile? îşi întrebă sarcastic Jacob fiul.

— Ceea ce vrea el de fapt este raţiunea mea. Vrea să-şi scoată afacerea din încurcătura în care se află. După cum se vede, este dispus să ucidă mai multe persoane foarte dragi mie. Ei bine, am să-i conduc compania blestemată pe degeaba.

— De unde ştii dacă va fi de acord?

— Înainte voia să-mi dea toată compania pe mână. Acum va rămâne stăpânul companiei, aceasta va funcţiona din nou, iar el va fi capabil să-şi vândă micuţul odor unei victime nebănuite.

Rebecca închise ultimul cufăr, pregătindu-se de plecare. O găsi pe Maria în salon şi tresări când îşi dăduseama că femeia plângea. Aceasta ţinea în mână o hârtie mototolită. Rebecca veni în grabă lângă ea.

— Maria?

Chipul delicat al Mariei se schimonosi.

— Este vorba de Katerina mea, rosti ea printre lacrimi.

Punându-şi braţul pe umerii femeii, Rebecca o îmbrăţişă. Ţinând-o strâns, ea încercă să-i dea Mariei înapoi o parte din puterea pe care aceasta i-o dăruise timp de patru luni. Văzând jalea femeii, Rebecca se simţi cuprinsă de groază.

— O să aibă un copil, gemu ea. Va veni acasă peste o lună.

Rebecca îşi dădu seama ce aveau să însemne aceste lucruri pentru o fată distinsă de genul lui Katy. O căsătorie rapidă, pe tăcute cu un bărbat pe care nu avea să-l iubească niciodată. Peste o sută de ani, dacă putea să treacă de trauma iniţială, fata ar fi putut să-şi nască pruncul fără să fie astfel stigmatizată. Însă în perioada anilor 1800, ar fi fost considerată o târfă, iar copilul un

bastard. Un simplu bebeluş, nevinovat, avea să fie înfierat drept fiul unei târfe.

Rebecca o îmbrăţişă pe Maria, până ce suspinele acesteia, treptat, încetară.

— Întotdeauna ai fost puternică pentru mine. Ai stat alături de mine indiferent ce a spus lumea. Acum trebuie să faci acelaşi lucru pentru fiica ta. Nu poţi să-i întorci spatele.

Maria îşi îndreptă spatele, de parcă ar fi fost acuzată de laşitate.

— Niciodată n-am să-i întorc spatele lui Katy, rosti ea.

Rebecca încuviinţă din cap.

— Ştiu. Ştiu. Ea continuă să o mângâie pe femeie. Stătură aşa câteva minute, până ce ca din depărtare se auzi uşa din spate trântindu-se.

Garit apăru în prag, urmat la câteva secunde de Jacob. Strălucirea ochilor lui pieri în clipa în care le văzu pe cele două femei. Străbătu cu paşi repezi camera şi îngenunche în faţa mamei lui.

— Mamă!

Ea îl privi tristă şi aruncându-i hârtia mototolită în mâini se năpusti în braţele lui Jacob.

Rebecca îşi plimbă privirea de la fiu la vârstnicul cuplu. Ochii lui o ţintuiau consternaţi. Ea scutură din cap şi-i arătă spre hârtie. Behringer o desfăcu iute şi citi cuvintele înşiruite acolo. În acest răstimp, Jacob îşi luă soţia şi o conduse în camera de sus.

Nespunând nimic, Behringer se apropie de cămin târşâindu-şi picioarele şi privi în gol la foc. Lăsă hârtia să plutească spre flăcările care o mistuiră într-o secundă. Rebecca îl urmări cu privirea minute în şir, însă el nu părea să-şi dea seama de prezenţa ei.

Într-un târziu Behringer oftă.

— Bănuiesc, că sunt numeroşi bărbaţi care vor fi dornici să se căsătorească cu ea, deşi este grea cu copilul altuia.

Rebecca se încruntă şi apoi rosti cu blândeţe:

— Garit, nu te pripi cu concluziile.

El îşi coborî privirea uimită spre ea.

— Ce altă alternativă propui pentru o asemenea situaţie deplorabilă?

Rebecca se uită la el.

— În clipa asta aş putea să fiu şi eu în locul ei.

— Situaţia nu se compară. Tu ai în faţă un bărbat care te iubeşte, care ar fi încântat să audă de copilul tău. De copilul nostru.

Cuvintele lui o înmuiară.

— Atunci probabil că există un bărbat care o iubeşte pe Katy la fel de mult.

Behringer se răsuci pe călcâie şi începu să măsoare cu pasul lungimea covorului.

— Ea nu cunoaşte niciun bărbat. Băiatul neagă că el ar fi tatăl. Susţine că a fost unul din cei mulţi.

— Împuţitul naibii, murmură ea.

El se întoarse.

— Poftim?

Rebecca inspiră adânc.

— Ceea ce contează este ca ea să găsească aici suportul familiei. Ca tu să stai de partea ei.

— Am să-i găsesc un soţ bun, respectabil, o asigură Behringer.

— De unde ştii că ea vrea ca tu să-i găseşti un soţ? întrebă Rebecca ridicându-se de pe canapea, străbătând mândră distanţa dintre ei.

Behringer rosti apăsat:

— Sunt convins că asta îşi doreşte. Cam asta s-a dedus şi din scrisoarea ei.

— Atunci de ce nu vrei s-o asculţi şi pe ea înainte de a hotărî tu în locul ei?

— Am să fac ce este corect.

Ea tăcu, încercând să-i potolească furia.

— Dacă eu eram însărcinată acum?

— N-o lua de la început.

— Şi dacă eram?

— Dacă erai ne-am căsători mai devreme.

— Şi dacă ţie ţi se întâmplă ceva între timp?

— Aş dori să te căsătoreşti cu altcineva, zise el încordat.

— Ai dori, repetă ea ironică.

El îşi întoarse privirea.

— Da.

— Minţi. Nu ai dori deloc ca un alt bărbat să-ţi crească copilul.

— Aş dori din tot sufletul să ştiu că fiul nostru are un tată şi că cineva vă poartă de grijă.

— Ştii că aş putea să cresc singură copilul nostru.

— Tu nu eşti Katy.

Ea oftă.

— Odată, ai spus că suntem amândouă la fel.

— Da, rosti el cu glas tunător, răsucindu-se. Amândouă sunteţi nişte nătângi încăpăţânate.

Închizând ochii, ea îşi destinse uşor pumnii încleştaţi. Apoi îşi ridică mâinile pe reverele hainei lui.

— Iartă-mă, şopti ea.

Behringer o trase aproape, îmbrăţişând-o strâns.

— Nu eşti tu de vină, iubito. Eu sunt. Dumnezeule, sunt la fel de rău ca oricare altul din oraş! El oftă, iar umerii îi căzură într-un gest deznădăjduit. Este... este atât de tânără.

— Va avea nevoie acum de dragostea ta mai mult ca oricând, murmură Rebecca în pieptul lui.

El încuviinţă înclinând încet din cap.

— Uneori mă gândesc că tu eşti singurul motiv din cauza căruia eu ştiu ce înseamnă iubirea. El îşi ridică uşor capul, expresia de pe chipul lui fiind cumplită. Am s-o ajut să-şi găsească un soţ, dacă va vrea ajutorul meu, zise el accentuând repede ultima parte a frazei. Altfel, cred că va trebui să se mulţumească cu dragostea mea. Voi avea grijă de ea până voi închide ochii.

Capitolul 34

Un zâmbet plin de promisiuni străluci pe chipul lui Behringer când ieşi din salon şi urcă spre dormitor cu sticla şi paharele de şampanie. Deschise uşor uşa încăperii. Oprindu-se puţin, privi la imaginea din faţă şi zâmbi tandru. Rebecca şedea întinsă pe covorul alb, mițos, cu mâinile încrucişate pe balansoarul lui, capul sprijinindu-i-se de ele, iar părul minunat atârnându-i pe umeri ca puful unei lebede negre. Liniştită ca un apus de soare ea adormise sprijinindu-şi capul de suprafaţa tare a balansoarului.

Prezenţa ei trezise casa la viaţă. Efectul venirii ei în casa lui rivaliza cu impactul pe care dragostea ei îl provocase inimii lui.

Străbătând încet camera, el puse sticla şi paharele pe o măsuţă şi se aşeză apoi lângă ea pe covorul moale. Sprijinindu-se pe coate, el privi atent la fata care şedea aproape de picioarele lui, preocupat de aceeaşi veche întrebare. De unde venise?

Se încruntă supărat gândindu-se la enigma fără sens. Aşa cum spunea ea când era încolţită să dea un răspuns, nu conta. Ceea ce conta era că ea era acum acolo. Şi totuşi, ciudăţenia faptului era prea de tot. El ajunsese acasă târziu în acea seară şi o găsi scăldându-se în baia lui, de parcă ar fi fost normal, speriindu-se de prezenţa lui la fel cum şi el se sperie de prezenţa ei. Se întrebase de o sută de ori de atunci cum de se întâmplase, însă acum curiozitatea lui luase forma unui singur mister. Voia să afle ce secret din trecut o chinuia.

Frecându-şi absent piciorul de covorul moale, el urmărea cum lumina focului se juca pe chipul ei minunat, zăbovindu-i pe buze, ascunzându-i ochii în umbră. Doar trosnetul focului şi ropotul ploii din geam întrerupeau tăcerea singurătăţii lor.

Ea dormea liniştită, nepăsătoare la frigul de afară şi la furtuna din sufletul lui. Lui Behringer i se părea o pedeapsă ca ea să-şi poarte singură lupta împotriva amintirilor care o chinuiau. Rebecca se mişcă în somn şi-şi încruntă fruntea, de parcă brusc ar fi devenit conştientă de privirea lui. Liniştea viselor ei pieri. Pe chip i se aşternu supărarea. Cuvinte bolborosite îi alunecară pe buze.

— Nu, Jackie... nu mă pot încadra în termen... scrieţi singură cartea...

Alarmat de coşmarul ei, el vru să o trezească, însă cuvintele pe care le rosti îl împiedicară.

— Mă duc la... Jefferson... la Hanul Behringer...

Brusc ea gemu îngrozită şi se ridică de pe covor, cu o privire sălbatică şi dezorientată. În grabă el o cuprinse în braţe.

— E-n regulă, iubito. A fost doar un coşmar.

Murmurând uşor cuvinte de îmbărbătare, el îi mângâie părul, răvăşit de suferinţa ei. De unde naiba venise?

Când într-un târziu Rebecca se linişti el spuse:

— Cine este Jackie?

Behringer, simţi fiorul ei.

— Nimeni, şopti ea tristă.

Tandru, el o trase pe covor, lângă el. Ridicându-se în cot, Behringer îşi coborî privirea spre ea.

— Ai spus numele ei în vis. Sau pe-al lui, adăugă el gânditor. Cine este, Rebecca?

— Este o prietenă.

— Unde locuieşte? stărui el.

— La New York, zise ea în şoaptă.

El simţi cum trupul ei se încorda şi tandru începu să-i dezmierde fruntea încruntată.

— De acolo eşti şi tu?

Făcând un efort, ea se ridică şi-şi întoarse capul în altă parte.

— Ştii doar de unde sunt.

Recunoscând tipica eschivare, însoţită de privirea ferită, Behringer îşi alese atent cuvintele.

— Nu, Rebecca. Ştiu de unde nu eşti. Nu eşti din Shreveport.

Speriată de cuvintele lui, ea se întoarse cu faţa spre el. Behringer o privi liniştit.

— Când am fost la Shreveport în septembrie i-am telegrafiat lui Katy ca să aflu numele părinţilor tăi, pentru a-i anunţa că eşti în siguranţă.

Behringer o urmări cum se ridică de pe covor cu mişcări agitate.

— Atunci presupun că mai ştii că nu am întâlnit-o niciodată pe sora ta.

El aşteptă fără să vorbească.

Rebecca începu să se mişte prin cameră şovăielnic, cu mişcările unei căprioare încolţite pe un câmp deschis acoperit de omăt. Se apropie de fereastră şi începu să tremure.

— De ce nu mi-ai spus niciodată? De ce nu mi-ai dat în vileag şarada?

El zâmbi dându-i un răspuns simplu:

— Nu avea niciun rost.

Ea se întoarse uşor, ochii strălucindu-i în lumina focului.

— Ba are, şopti ea. Repezită îşi şterse lacrimile cu mâna.

În timp ce Behringer se ridică, pendula din colţ începu să bată. El zâmbi tandru.

— Este miezul nopţii, Cenuşăreaso.

Surprins de groaza întipărită pe chipul ei, Behringer se apropie de ea în doi paşi, iar braţele ei se stinseră puternic în jurul gâtului lui.

— Iubito, zise el încet, e-n regulă. Nu este decât noul an.

Când pendula tăcu, Behringer îşi ridică încet capul şi atingându-i bărbia i-o întoarse uşor spre el. Întâlni acei ochi schimbători care păstrau o ştearsă urmă verde.

— Unul din mulţii pe care intenţionez să-i petrec cu tine în braţe.

Foarte curând, se gândi el pentru sine, avea să facă o călătorie la New York şi trebuia să viziteze toate editurile. Era scriitoare. Una bună. Asta ştia sigur. Îi citise manuscrisul şi citise şi însemnările date de mama lui. Rebecca le cizelase cu delicateţe şi-şi ascunsese atât de artistic talentul că nici măcar mama lui nu sesizase diferenţa. Se părea că era o scriitoare cu mult mai bună decât îşi imaginase el. În definitiv, numai scriitori angajaţi aveau termene de predare. Cu sau fără ajutorul ei, el avea să afle tot. Ştia sigur că abia atunci aveau să cucerească acest lucru intangibil între ei.

Luându-i mâna mică în palmă, el o conduse pe Rebecca la masă şi în timp ce destupa sticla privi expresia prudentă de pe chipul ei. Cât de puţin cunoştea el despre chinuita inimă a acestei fete.

Turnă lichidul înspumat în pahare şi-şi puse apoi unul în mână. Ridicându-şi paharul e, zise:

— Un An Nou fericit, Rebecca.

Fără prea mare tragere de inimă, ea ridică paharul. Behringer oftă şi-şi aşeză cupa pe masă fără să bea din ea. Punând deoparte şi paharul ei, el îi cuprinse faţa cu ambele mâini.

— Iubito, îmi pasă mai puţin de ce ai făcut ieri sau alaltăieri. Îmi pasă însă enorm de ziua în care ai hotărât, indiferent pentru care motiv, să vii la Jefferson. Aceasta pentru mine are o însemnătate deosebită. Te-a adus în viaţa mea, din care ai făcut un loc frumos, şi să fiu al naibii dacă îmi pasă vreun pic de persoana care ai fost în trecut.

El îi atinse buzele într-un sărut. Uşor, tandru, se trase apoi în lături, şi după ce-i dădu paharul de șampanie şi-l luă şi el pe-al lui.

— Pentru viitorul nostru, zise el categoric, ridicându-şi încă o dată cupa.

Ca hipnotizată, ea se uită la ei şi sorbi din lichidul auriu. El ştia că ea prelua din forţa lui.

— Un loc, adăugă el, în care timpul este măsurat nu prin trecutul nostru, ci prin dragostea noastră.

Afundându-şi obrazul în părul ei mătăsos şi strălucitor, Behringer nu avea de unde să ştie că nu trecutul — un loc drăguţ care ei îi plăcea, căruia îi aparţinea — o obseda. Ci viitorul pentru care el toastase.

Capitolul 35

Rebecca se foia agitată prin salon. De cinci zile era sechestrată în casa lui Garit, iar atmosfera cabanei era înnebunitoare. Era mai plăcut când el era acasă, căci în după-amiezele răcoroase făceau plimbări, iar seara citeau sau discutau liniştit.

Însă în dimineţile frumoase, cum era aceasta, înnebunea gândindu-se că fiecare pas îi era păzit. Bietul Jim trebuia să se fi plictisit de moarte să tot stea de veghe, în fiecare zi când Behringer pleca în oraş, tânărul pe care îl alesese ca s-o păzească urca târşâind scările şi se instala în postul de supraveghere. Punctul strategic îi permitea să ţină sub observaţie drumul care venea dinspre oraş, cele două uşi ale casei din faţă şi din spate, precum şi platforma de pe acoperiş.

Acum era acolo, se gândi Rebecca. Ridicându-şi privirea ea întâlni ochii lui, iar tânărul înclină din cap şi zâmbi.

Avea să înnebunească.

Urcând scările, ea se îndreptă spre platforma de pe acoperiş. Acel loc reuşea întotdeauna să-i liniştească agitaţia. Când ajunse la uşă, auzi în urma ei paşii grei ai lui Jim şi se întoarse.

— Nu voiam decât să ies puţin afară, ca să iau aer, explică ea.

— În regulă, domnişoară Reynolds. Am să stau pe aproape.

Cuvintele lui o făcură să-şi piardă entuziasmul, în ciuda tonului degajat pe care tânărul îl folosi.

— Iertaţi-mă, zise el încet. Dar domnul Behringer a spus...

— Ştiu, ripostă ea. Domnul Behringer crede că mă vor fura vulturii.

Privind în podea Jim îşi mută greutatea de pe un picior pe altul.

Rebecca oftă.

— Nu-i nimic, Jim. Uşa de la capătul culoarului îi atrase atenţia. Ce este acolo? întrebă ea.

— Podul.

Rebecca străbătu mica distanţă până la uşă. Apoi se uită peste umăr.

— Crezi că sunt în siguranţă aici?

El chicoti.

— Oh, sigur. Duceţi-vă liniştită. Eu mă întorc la scaunul meu.

Rebecca îi zâmbi, regretând cuvintele tăioase care le adresase bietului om. Şi el trebuia să se simtă la fel de rău ca şi ea.

Apăsă pe clanţă. Uşa se deschise cu zgomot, iar ea intră în încăpere. Izolată de vitalitatea casei, atmosfera din pod era rece, uscată şi învechită. Mai ales învechită.

Închise uşa în urma ei şi se îndreptă spre ferestruică. Îţi trebuiau muşchi ca s-o deschizi, însă în cele din urmă reuşi. Adierea proaspătă şi rece se furişă uşor în încăpere, biruind atmosfera stătută. Ea se încruntă. Nu chiar stătută. Oarecum liniştitoare, melancolică. Şi absolut neatinsă de prezent. O senzaţie de uimire o învălui. Parcă ar fi fost într-un cimitir.

Privind în jur, observă lucruri oarecum obişnuite. O scară colo, o masă stranie dincolo. Mai multe cufere prăfuite lipite de perete, îi captivară atenţia. Deschizând cu atenţie încuietoarea unuia dintre ele, ridică uşor capacul. Era plin de haine bogate şi frumoase. Hainele unei femei. Nu-i trebui prea multă vreme ca să-şi dea seama cui aparţinuseră.

Se opri ştiind că ar fi trebuit să închidă cufărul şi să plece, ştiind că ar fi trebuit să-şi vadă de treaba ei. Şi-l aminti pe Behringer, stând în lumina palidă a lunii şi privind portretul lui Sarah, alinat doar de coniac. Încet scoase rochiile, una câte una.

La fundul cufărului găsi rochia grena pe care Sarah Behringer o purta în portretul aflat în sala de bal a conacului Behringer. Rebecca puse palma pe taftaua foşnitoare, înţelegând că Behringer păstra hainele ca pe o comoară. După ce aşeză la loc lucrurile, cufărul următor pe care îl deschise o răscoli. O grămadă de hăinuţe din lână fină, satin şi bumbac apretate erau acolo. Dar şi costumaşe din catifea, pantaloni scurţi şi cămăşuţe cu volănaşe. Hainele pe care copilul lui Behringer le purtase. Rebecca îşi lipi de faţă catifeaua moale, lăsându-se copleşită de delicateţea acesteia. Fiul lui Behringer. Vechea durere izvorâtă din faptul că nu avea copii o învălui şi închizând ochii, îşi imagină chinul din sufletul lui Behringer. Îl simţea ca fiind şi al ei.

Minute în şir trecură examinând hainele. Într-un târziu, închise cufărul şi deschise un al treilea, aşteptându-se să găsească alte lucruri din garderoba lui Sarah. Curiozitatea ei crescu când zări imensa colecţie de obiecte personale. O perie, care mai păstra încă fire roşcate de păr. Se cutremură şi puse obiectul la loc. Sticluţe cu loţiuni şi parfumuri, numeroase evantaie, pieptăni de mai multe dimensiuni. Pachete de scrisori, legate cu funde roz, decolorate.

Întinzându-se luă unul şi examină plicul din faţă. Şters şi îngălbenit acesta era adresat doamnei Sarah Behringer, aflată la domiciliul domnului Saul Stein, Strada Houston 164, Jefferson, Texas. Literele aveau o caligrafie masculină, citeaţă pe care o recunoscu imediat ca fiind a lui Garit. Scrisoarea era datată 12 octombrie 1863. Acum paisprezece ani, în timpul Războiului Civil.

Saul Stein. Tatăl ei, după toate aparenţele. Strada Houston — o zonă din oraş care, chiar şi peste o sută de ani avea să fie cunoscută sub numele de Cartierul Evreiesc. Se părea că prejudecăţile erau eterne. Rebecca îşi ridică curioasă sprâncenele. Sarah fusese evreică. Interesant.

După o clipă de gândire ea puse deoparte scrisorile lui Garit. Ce simţise el odată pentru Sarah Behringer nu avea importanţă. Şi totuşi... ea şovăi. Dacă asta o ajută să-l înţeleagă, să-l iubească mai mult...

Se uită la celălalt pacheţel. Adresa era scrisă cu o caligrafie feminină, iar destinatarul era locotenentul Garitson Behringer.

Luptase în armata unionistă, îşi dădu ea seama zâmbind. Ar fi fost surprinzător să constate altceva.

De astă dată desfăcu pachetul. Deschise cu atenţie scrisoarea. Despături paginile şi începu să citească. După primele rânduri, Rebecca îşi dădu seama că Sarah fusese o femeie inteligentă, echilibrată, liniştită. Trebuie să fi avut simţul umorului dacă îl iubise pe Garit, însă dădea senzaţia că era sobră. Desigur, gândul că Garitson putea să moară, ar fi întristat orice femeie.

Un rând din finalul scrisorii îi atrase atenţia. *L-am văzut ieri pe tatăl tău în oraș. Era împreună cu mama ta şi ca de obicei m-a ignorat. Voi fi recunoscătoare lui Dumnezeu când acest război se va termina, iar tu, dragul meu, vei fi aici cu mine.*

Mama ta a vorbit cu mine. Mi-a spus să-ţi transmit dragostea ei şi a tatălui tău. O să-ţi scrie şi ea curând. Ca de obicei, mă roagă să-ţi spun că Jacob te-a iertat pentru faptul că ne-am căsătorit aşa cum...

Uşa de la pod scârţâi şi Rebecca se întoarse. Garitson şedea în prag, ochii lui negri fiind tulburaţi de emoţii nerostite.

Ea ar fi trebuit să se scuze. Tristeţea disperată din ochii lui Behringer o împiedică însă. El o privea de parcă ea ar fi ţinut viitorul lui pe vârful degetelor.

— Rebecca...

— N-am vrut să fiu indiscretă, zise ea punând deoparte scrisoarea pe care o citea.

— Vino jos, zise el, evident tulburat de acel loc.

Rebecca rămase nemişcată.

— Nu. Nu încă.

Durerea din ochii lui fu cât pe ce să o facă să cedeze stăruinţei lui. În cele din urmă el intră în încăpere.

— Ar fi trebuit să le arunc demult, zise el liniştit. Se aşează pe un cufăr, cu faţa spre fereastră, la mică distanţă de Rebecca. Nu sunt lucruri pe care trebuie să le iei în considerare.

— A fost o femeie minunată, Garit şi te-a iubit foarte mult. Acest lucru trebuie să-l păstrezi cu sfinţenie mereu.

Behringer o privi peste umăr. Instantaneu, ea recunoscu remuşcarea din ochii lui negri. Rebecca aşteptă.

— Merita un bărbat mai bun decât mine.

— N-ar fi găsit.

Behringer privi în gol pe fereastră.

— Întotdeauna a existat prea multă luptă. Eu nu am fost obişnuit cu aşa ceva.

— Tatăl tău ţi-a iertat vreodată faptul că te-ai căsătorit aşa de repede?

El o privi, năucit.

— Repede?

Ea înghiţi în sec, privirea fixându-i-se pe cufărul deschis.

— Ei bine, a trebuit să vă căsătoriţi, zise ea în cele din urmă.

El scutură încet din cap,

— Bănuiesc că te referi la fiul nostru. Peter s-a născut abia după război, Rebecca. Eram căsătoriţi de mai mulţi ani când a apărut el.

— Am crezut că Peter avea şase sau şapte ani când s-a întâmplat accidentul,

— Abia împlinise trei ani. Era încă foarte mic.

— Atunci ce a cauzat conflictul cu tatăl tău?

— Au fost două motive. Probabil că ar fi putut să ierte faptul că mă însurasem cu nepoata proprietarului celei mai mari companii navale din Shreveport, însă nu a putut să ierte faptul că Sarah era evreică.

Rebecca rămase cu gura căscată.

— Tatăl tău?

Behringer pufni într-un hohot de râs trist.

— Rebecca de cinci luni de zile eşti ţinta prejudecăţilor lui. Sunt convins că poţi să judeci şi singură.

Ea aşteptă ca el să continue. După un timp, care îi păru o veşnicie, Behringer o făcu.

— Este atât de complicat Rebecca că nici nu mă aştept să înţelegi. Numai Dumnezeu ştie cât de mult te iubesc, căci nu am crezut niciodată că am să-ţi spun toate astea. Când eram copil, eram foarte apropiat de tata, aşa cum un fiu putea să fie de tatăl lui. Îl urmam ca un căţeluş. Obişnuiam să mă laud faţă de ceilalţi copii că tatăl meu este cel mai deştept om de pe pământ. Apoi am crescut, am plecat la şcoală, am învăţat să gândesc cu capul meu şi m-am reîntors în Jefferson cu ideile mele.

Destul de ciudat, acelaşi tată care m-a încurajat să-mi formez propria gândire, nu mă mai simpatiza atunci când îmi susţineam

ideile contra lui. S-a mâniat tare când în loc să preiau afacerea lui de transport naval mi-am făcut o meserie din a sfătui oamenii cum să-şi investească averile. Tata era mulţumit de transportul naval. Îl deranja concurenţa căii ferate. Desigur, ăsta era neamţul din el. În Germania, ar fi spus el, nu se uzurpa mijlocul de trai al altuia. La multe din întrunirile orăşeneşti susţinea sus şi tare că în Germania era ilegal să construieşti o cale ferată aproape de cursul unui râu. Ba chiar la una din ele a spus că dacă Dumnezeu ar fi vrut ca oamenii să călătorească cu trenul, ar fi făcut în loc de râuri, şine de cale ferată.

Rebecca chicoti uşor.

Behringer înclină din cap aprobator.

— I-am spus că dacă Dumnezeu n-ar fi dorit ca noi să călătorim cu trenul, nu ne-ar fi dat creier. El a ripostat atunci zicând că aceia care prosteşte propuneau să se renunţe la comerţul naval nu erau decât nişte idioţi cu studii. Eu, în felul meu politicos, am răspuns că aceia care nu puteau să trăiască decât în trecut erau doar nişte bătrâni proşti. În seara următoare a fost o petrecere în oraş. Acolo am cunoscut-o pe Sarah. Se mutaseră de curând din Shreveport. Nici nu ştiu cum de era acolo, căci tatăl ei o ţinea departe de ceea ce considera influenţă nepotrivită. Cred că nu voia decât să o ferească de respingere, în acea seară eram acolo cu Harry Murphy, zise el, bărbia încordându-se când rosti numele.

Behringer îşi drese glasul şi continuă.

— O rivalitate prietenească s-a născut între noi. Amândoi ne-am întrecut ca să-i câştigăm dragostea, până am aflat că era evreică. Harry Murphy, ca orice bun creştin, s-a retras.

— Iar tu? întrebă prompt Rebecca.

— Eu... eu, provenit dintr-o familie care îşi înscrisese numele printre cruciaţi, am văzut o minunată şansă de a mă separa de tatăl meu. Şi a mers.

— Poftim?

El îşi lipi palmele de faţă, apoi îşi trecu degetele prin păr şi oftă.

— Mi-am ales într-adevăr un motiv preţios pentru a mă căsători cu ea, nu-i aşa?

— Nu mă poţi convinge că te-ai căsătorit cu Sarah ca să-i faci în ciudă tatălui tău.

— Până la urmă nu ştiu. Când ne-am căsătorit, eu şi tata abia dacă ne vorbeam. Fără doar şi poate am curtat-o ca să-i fac în ciudă. A fost un adevărat spectacol. Am dus-o la biserică, deşi ea nu avea niciun fel de intenţie să se lase de religia ei. Practic m-am aşteptat ca părintele Michael să ne dea afară pe amândoi. De ce mă întâlneam mai des cu ea, de aceea tata se supăra mai tare şi-mi cerea să încetez să o mai văd. Când i-am spus că ne căsătorim, el mi-a răspuns că nu-mi permite, de parcă eu aveam şapte ani şi-l rugam să mă scutească de lecţia de pian. Aproape imediat m-am căsătorit cu ea şi m-am înrolat în armata unionistă. Când războiul s-a terminat, m-am întors acasă. Eu şi tata nu ne mai vorbeam, şi...

Rebecca aştepta ca el să-şi găsească cele mai potrivite cuvinte.

— Asta mă ucidea. Eu şi Sarah nu am discutat niciodată despre conflictul dintre mine şi tata.

— Niciodată? repetă Rebecca nevenindu-i să creadă.

El scutură din cap.

— Ea era genul de femeie care era întotdeauna mulţumită. Mă enerva că acest lucru îngrozitor stătea între mine şi tata şi că pe ea părea să nu o deranjeze. Dacă ar fi observat măcar cât de mult mă preocupă, poate că... nu ştiu. Am început să resping asta. Am început s-o resping. Cuvintele lui fuseseră rostite în şoaptă.

Rebecca se ridică, se apropie de el, îşi puse degetele reci pe umerii lui. În răcoarea de iarnă a camerei, transpiraţia îl umezise pe spate.

— Apoi s-a născut Peter. Fiul meu a devenit motivul pentru care trăiam. Era frumos, şi, Dumnezeule, atât de dulce... Glasul i se stinse, înăbuşit de amintirea tristă. Tata probabil că l-a iubit la fel de mult ca mine. Căci numai o astfel de dragoste l-a putut face să-şi calce pe inimă şi să ne viziteze pentru prima dată. Începusem să cred că mai există o speranţă pentru noi. Apoi, am fost invitaţi la o reuniune a familiei ei, în Shreveport. Eu nu m-am dus. Sarah s-a dus. L-am trimis pe Harry Murphy să aibă grijă de ea.

Rebecca îi mângâia gâtul, în timp ce cuvintele lui şi tremurul glasului o făcură să nu-şi mai stăpânească lacrimile.

— După dispariţia lor... după ce m-am refăcut, am găsit scrisori vechi de-ale ei şi le-am citit într-o nouă lumină. Dumnezeule, Rebecca, eram atât de afectat de respingerea tatălui meu că nu am văzut ce mult această respingere o făcea pe ea să sufere. Sarah şi-a dedicat întreaga viaţă fericirii mele, iar eu nu am făcut decât să o resping. Dacă mi-aş fi dăruit inima la fel de uşor ca ea, Sarah ar fi trăit şi astăzi.

O mie de vechi reproşuri răsunară în mintea ei. Nu ştii ce înseamnă să dăruieşti dragoste. Nu ştii decât cum să o iei.

— În toţi anii cât am fost împreună, şopti el, nu i-am spus niciodată că o iubesc. Nu i-am oferit niciodată bucuria acestor cuvinte.

— Garit, stărui Rebecca, nu te mai învinovăţi.

Rebecca îi răsuci faţa spre ea şi văzu în ochii lui negri strălucind lacrimi.

— Nu i-am spus niciodată pentru că nu credeam nici eu.

Neliniştită ea trecu cu degetele pe sub ochii lui ştergându-i lacrimile.

— Niciodată? întrebă ea, nevenindu-i parcă a crede. Nu te-ai uitat nici măcar o dată în ochii ei de parcă ar fi fost cea mai frumoasă femeie de pe pământ? Nu i-ai adus niciodată flori? Nici măcar un fleac, ca de pildă un evantai cu care să se răcorească? O casă în care să se încălzească, în care să-ţi crească copiii?

Rebecca îşi lipi faţa de umărul lui, conştientizând respiraţiile lui profunde, tremurătoare.

— N-ai încercat niciodată să-i faci viaţa mai frumoasă? Nu i-ai ţinut tu tandru în braţe fiul şi nu te-ai rugat pentru el? Nu i-ai rostit numele măcar o dată în rugăciunile tale? N-ai înfruntat tu iadul pentru ea?

Ultima întrebare fu rostită încet, căci lacrimile începuseră să-i curgă tăcute pe obraji, căldura lor încălzindu-i pielea rece. Behringer se întoarse atunci şi lipindu-se de ea, îşi îngropă faţa în părul ei. Ea îl strânse puternic, absorbindu-i durerea, simţindu-i pe gât umezeala feţei.

— Cred că i-ai spus de multe ori, zi de zi, iubita mea, şopti ea. Noi femeile nu suntem creaturi tâmpite. Şi... chiar dacă nu ai făcut niciodată pentru ea niciunul din multele favoruri pe care ştiu că le-ai făcut... dragostea ei a fost totuşi împlinită. A iubi pe

cineva nu înseamnă să stai să aştepţi să ţi se întoarcă dragostea. Dragostea înseamnă a oferi cel mai frumos dar altei persoane. Iubirea pe care ţi-o purta a făcut din Sarah o femeie fericită. Faptul că în adâncul sufletului ei ea ştia, lucru de care nu trebuie să te mai îndoieşti, că şi tu o iubeai, nu era decât o răsplată.

Într-un târziu, Behringer îşi ridică încet capul.

— Eşti un dar nepreţuit în viaţa mea, Rebecca. Dacă n-ai fi fost tu, l-aş fi băgat pe Silas în puşcărie, iar pe mine nu m-ar fi aşteptat decât o viaţă pustie.

Buzele ei se încreţiră şi se lipiră de gura lui. Rebecca izbucni apoi într-un delicat hohot de râs.

— În loc de un ameţitor viitor împreună cu mine.

Behringer chicoti încet văzându-i bucuria, sunetul alinând inima ei. El o ridică în braţe şi plecă cu ea din cameră, departe de trecutul lui. În viitorul lor împreună.

Capitolul 36

A treia duminică a anului 1877 începuse în Jefferson cu o dimineaţă plumburie. Behringer şi Rebecca se plimbau cu paşi nepăsători pe una din străzile oraşului. Totul în jurul ei fremăta, oamenii se învârteau în toate direcţiile, bărbaţi eleganţi, îmbrăcaţi în negru şi maron stăteau adunaţi în grup, femei râdeau vesele, copii cărora le curgea nasul se jucau nepăsători. Rebecca era la fel de entuziasmată ca acei copii, căci astăzi era în vacanţă. Silas Fairchild era plecat din oraş şi-şi luase cu el şi încântătoarea fiică. În absenţa lor, Behringer îngăduise această ieşire.

— Nu miroase nemaipomenit? Urmând direcţia tentantei miresme, Rebecca privi în jur. Indiferent cine este persoana care găteşte mi-a făcut o poftă imensă.

Behringer chicoti.

— Este fără doar şi poate bucătarul de aici de la Brooks House, zise el arătând spre clădirea din faţa lor.

Rebecca simţi că inima i se opreşte când privi spre casă şi văzu că în pragul uşii din faţă apăru o tânără. Ştia de ce păstra o teribilă amintire în legătură cu Brooks House. La numai cincizeci

de metri în faţa lor şedea Bessie Moore, îmbrăcată într-o uluitoare rochie de catifea gri-bleu, purtând la gât şi la urechi diamante strălucitoare.

— Ce zi este astăzi? întrebă Rebecca într-o şoaptă răguşită, agăţându-se cu disperare de haina lui Behringer.

Tulburat de agitaţia ei, el îi atinse uşor mâna.

— Va trebui să-ţi dăm un calendar, iubito. Este douăzeci, adăugă el calm.

20 ianuarie 1877. Bessie îşi aranjă fustele, privind în direcţia opusă, iar Rebecca o fixă indecisă. Scopul ei în acest oraş, la această dată, era în faţa ei. Behringer îşi aşeză întrebător mâna pe umărul ei. Inima Rebeccăi bătea puternic. Bessie nu o văzuse. Pleacă de aici, îşi zise ea disperată, şi vei putea astfel să-ţi petreci în fericire restul zilelor cu el.

Bessie Moore este singurul motiv pentru care ai putut să petreci chiar şi numai câteva zile cu el, îi zise o voce lăuntrică, Rebecca luptând împotriva mesajului cu fiecare bătaie a inimii. Ştia că dacă avea să facă altfel, fericirea ei alături de Garit, avea să fie mereu umbrită de vină, de sentimentul nereuşitei.

— Trebuie s-o fac, şopti ea.

— Ce să faci, rază de soare?

Cu o durere în inimă, ea îşi ridică privirea spre Behringer. Puritatea dragostei lui era umbrită de propria lui confuzie. O neaşteptată fărâmă de speranţă încolţi în pieptul ei. Poate dacă reuşea... destinul avea să se îmbuneze şi să-i îndeplinească o nebunească dorinţă care să schimbe istoria şi să-i ofere fericirea.

Rebecca zâmbi hotărâtă şi ridicându-se pe vârfuri îl sărută pe obraz.

— Mă întorc imediat, şopti ea, Aşteaptă-mă aici.

— Crede-mă, murmură el, n-am să plec nicăieri.

Ea se răsuci şi străbătând drumul pavat cu piatră se apropie de Bessie. Femeia îşi lăsă privirea asupra ei. Durerea acelor ochi, ce oglindeau neliniştea cerului înainte de furtună, o îngrozi pe Rebecca.

— Rebecca! zise Bessie îmbrățișând-o.

— Ce mai faci? Unde este Abe?

Devenind instantaneu abătută, Bessie oftă.

— Este sus. Probabil mă urmăreşte de la fereastră. Agitată, îşi atinse colierul greu de diamante, şi pufni într-un râs forţat.

— Cum îţi place noul meu colier?

— Este minunat, remarcă Rebecca nesinceră. De unde îl ai?

— Cadou de la Abe.

Vestea o făcu pe Rebecca să tresară.

— Vrea să îndrepte lucrurile dintre noi, continuă Bessie calmă. M-a găsit cu Benjamin la New Orleans. Dacă am fi plecat cu o zi mai devreme... Am vrut să sărbătorim revelionul acolo, iar după aceea să începem o viaţă nouă la Dallas. El spune că acest dar este un simbol al noii noastre vieţi. Al noului om care a devenit. Trebuie să recunosc că atitudinea lui este cu totul altfel, exact cum am visat. Mă tratează ca pe o femeie, nu ca pe o... Neaşteptat, lui Bessie vocea începu să-i tremure, iar lacrimile să-i curgă pe obraz. Vrea să formăm o familie.

Rebecca, ţinând-o pe după umeri, o conduse pe scări spre un leagăn aflat pe veranda hotelului.

— E-n regulă, Bessie.

— Rebecca, sunt însărcinată, iar copilul este al lui Benjamin. Dacă am fi plecat spre Dallas, suspină ea. Oh, am făcut o greşeală atât de mare. Îl iubesc pe Benjamin mai mult decât orice pe lume, însă dragostea nu cumpără respectul unui copil, nu va permite unui băieţel să meargă la şcolile cele mai bune, nu va oferi unei fetiţe soţul şi căminul la care visează.

Rebecca simţi durerea disperată din glasul lui Bessie. Femeia alesese să se întoarcă la Rothschild ca să asigure copilului ei un viitor pe care ea nu-l avusese. Rebecca încercă să-şi regăsească înţelepciunea de care avea atâta nevoie.

Înţelepciune? Ştia că Rothschild intenţiona să o ucidă pe Bessie, şi cu toate astea stătea aici, ca o incurabilă şi eternă romantică, lăsându-se păcălită de toate dulcegăriile lui. Şi totuşi... nu avea sens. De ce bărbatul ar fi copleşit-o cu bijuterii dacă ar intenţiona să o ucidă? Îşi aminti de pasiunea din vocea lui din dimineaţa în care îl cunoscuse, de ameninţarea pe care o rostise când o luase drept Bessie. *Vei regreta ziua în care m-ai părăsit.*

— Bessie, zise ea cât putu de calmă, n-ar trebui să stai cu Abe. Este capabil de violenţă. Eu locuiesc în casa lui Garitson

Behringer, de pe malul celălalt al râului. Dacă urmezi drumul de dincolo de pod nu se poate să-ţi scape. Dacă vrei să te ajutăm să-l găseşti din nou pe Benjamin, eşti binevenită să stai la noi. Garit este un om influent şi sunt convinsă că te va duce la Benjamin. Se opri puţin şi apoi adăugă gânditoare: Nu este Benjamin genul de soţ la care ai visat când erai copilă?

Bessie o privea uluită, genele ei negre fiind înăsprite de abundenţa lacrimilor. Rebecca o îmbrăţişă delicat.

Behringer se plimba de colo-colo pe trotuarul de vizavi, oprindu-se din când în când şi uitându-se la femeile care şedeau pe leagănul de pe veranda hotelului. Puteau fi luate drept gemene, se gândi el absent, privind când la una când la cealaltă, remarcându-le părul negru, tenul alb, gura senzuală.

Trecutul Rebeccăi îl chinuia teribil când o vedea pe fată alinând o prostituată din New Orleans. Îşi aminti de furia ce o cuprinsese pe Rebecca în ziua în care el insistase să-i găsească un soţ lui Katy. Păruse supărată că el privea problema lui Katy ca pe un scandal. Încăpăţânată, ea îşi apărase trecutul, însă refuzase să destăinuie vreun detaliu. Evident era o femeie insensibilă la bârfe, dar îl dispreţuise când bănuise că o voia doar ca metresă. Ei bine, ce femeie n-ar fi făcut astfel?

Behringer privi din nou spre verandă. Şi totuşi ceva nu mergea. Cele două semănau foarte mult, însă se deosebeau precum ziua de noapte. Voios, el îşi aminti fiorul de teamă care o trecuse pe Rebecca când o văzuse pe Bessie Rothschild. Ştia că trecutul Rebeccăi era legat de cel al acestei femei rău famate. Când le văzu ridicându-se îşi schimbă imediat privirea, prefăcându-se concentrat în altă parte.

Rebecca îşi îndreptă umerii şi se apropie de Behringer. Ochii lui erau întrebători.

— Totul este în ordine?

Ea încuviinţă din cap şi-l luă de braţ, conştientă de privirea lui. Mai târziu avea să-i explice.

Drumul până la magazinul lui Henderson fu scurt. Încăperea din faţă era pustie, iar Garitson înaintă spre tejghea. Rebecca se opri în faţa unei piese de sticlă.

— Bună dimineaţa, Malcolm.

— Bună dimineaţa, domnule Behringer.

Rebecca se întoarse încet spre strania voce şi privirea i se opri pe omul din spatele tejghelei. Ar fi gemut însă aerul i se blocase undeva în plămâni. Bărbatul ocoli etajera cu exponate şi-i scutură mâna lui Garitson. Trebuia să fie o stranie coincidenţă, un caz de izbitoare asemănare a strămoşilor cu urmaşii. El se întoarse cu faţa spre ea. Privirea Rebeccăi se opri pe cicatricea din colţul ochiului lui stâng. Urma unei răni din copilărie.

Privirea ei rămase aţintită asupra bărbatului care se apropia.

Garitson îl urmă.

— Rebecca, el este Malcolm Henderson, care va supraveghea editarea cărţii mamei.

Ochii albaştri ai bărbatului zâmbiră veseli.

— Oh, bună domnişoară. Îmi pare bine să te revăd.

Rebecca deschise încet gura, însă nu reuşi să articuleze niciun cuvânt.

— Malcolm mi-a dat cartea pe care ţi-am dăruit-o de Crăciun, zise Behringer. N-a vrut să i-o cumpăr.

— M-am gândit că aveai un interes deosebit cu ea, continuă Malcolm, uitându-se la Rebecca cu ochii care păstrau acelaşi clipit. El strânse atunci şmechereşte din pleoapă.

— Cum te descurci cu cartea de bucate?

Rebecca începu să vadă în faţa ochilor tot felul de steluţe rotitoare şi simţi cum i se taie respiraţia.

— Bine. Foarte bine.

Malcolm Henderson o bătu uşor pe braţ.

— Aşa m-am gândit şi eu.

Ea dădu să se sprijine de tocul uşii ca să se echilibreze, însă Behringer într-o clipă o prinse în braţe..

— Mă duc să-ţi aduc pachetul, Garitson, zise Malcolm, lăsându-i singuri.

— Te simţi bine? Glasul lui Garitson răsună blând în urechea ei. Rebecca încuviinţă uşor.

Malcolm reveni.

— Uite-l. Sper că mama ta va fi fericită s-o vadă gata.

Un zâmbet se aşternu pe buzele lui Behringer atunci când desfăcu pachetul şi dădu la o parte hârtia maron. Se opri şi se uită la Rebecca. Aşează obiectul înfăşurat în hârtie de mătase în mâinile ei şi zâmbetul îi deveni mai larg.

Privind uimită la legătura mică, netedă, de formă dreptunghiulară din mâinile ei, Rebecca nu făcu niciun gest ca să deschidă pachetul. Malcolm se scuză şi se retrase în cămăruţa din spatele magazinului.

Pe un ton confidenţial, Behringer şopti:

— Uh... vei reuşi să spui mult mai multe dacă dai hârtia la o parte.

Încreţindu-şi buza într-un surâs, Rebecca desfăcu hârtia. Zâmbetul îi pieri atunci când privi la ţesătura pe tonuri de mov şi roz, prinsă într-o ramă de lemn. Cuvintele, ştanţate cu auriu, erau centrate pe copertă. Visul unei fetiţe. De Maria Behringer. Mai jos puţin, broşa familiei Behringer fusese reprodusă în relief în nuanţă aurie.

Rebecca nu făcu nicio încercare ca să-şi înăbuşe emoţia ce-i pusese stăpânire pe gât. În mâinile ei se afla prima şi ultima treaptă a visului Mariei — publicarea unei cărţi. Şi totuşi, ea se gândi la încăpăţânarea femeii. Dacă exista vreo femeie care făcuse exact ce voise, aceasta era mama lui Garitson. De ce nu încercase să scrie până atunci? Ce ar fi spus atunci despre visul ei de fetiţă?

Jacob Behringer. El era visul Mariei. Un băiat scund şi îndesat, cu mai mult păr grizonat decât negru. Ea ştia că în el Maria nu văzuse decât pe chipeşul german care o salvase din New Orleans. Din acest unghi ea îi cunoştea visul. Sub această formă, visul ascuns în inima ei de fetiţă nu avea să piară niciodată. Se gândi la Bessie. Se gândi la ea. Visul Mariei nu era prea deosebit de al altor fetițe.

— Este minunată, murmură ea într-un târziu. Îşi drese glasul ca să-şi înăbuşe emoţia copleşitoare.

— Este o poveste frumoasă. Merită o copertă măreaţă.

Ea îşi ridică privirea surprinsă spre el.

— Ţi-a povestit Maria cartea?

Ochii lui Behringer o sfredeleau.

— Nu. I-am spus că n-am să mă ocup de distribuirea romanului decât dacă îmi îngăduie să-l citesc.

Trecuseră ani de când ea nu mai simţise nevoia să-i laude cineva scrierile. Acum stătea şi-l privea întrebătoare.

— Ce părere ai despre ea?

El se opri, muşcându-şi buza de jos.

— Mai bine mi-ai spune tu ce crezi despre ea. Are un sfârşit oarecum imposibil, să ştii.

— A fost singurul fel în care se putea termina.

El luă coperta din mâinile ei şi o puse deoparte. Cuprinzându-i obrajii în palme îi înclină capul astfel încât oa să-l privească drept în ochi.

— Tu crezi că dragostea poate birui tot, Rebecca? Chiar şi trecutul?

Lacrimile înceţoşară imaginea lui Behringer care o privea stăruitor.

— Garit, sunt atât de multe lucruri pe care nu le cunoşti. Atât de multe lucruri pe care nu le-ai putea înţelege niciodată.

— Te iubesc, Rebecca. Nimic din trecutul tău nu are importanţă. Poţi să pricepi acest lucru? Dacă ai vrea să-mi spui, poate te-aş putea ajuta să suporţi totul mai uşor.

Braţele ei se strânseră în jurul gâtului lui, căutându-i puterea.

— Va necesita timp, zise ea încet.

El oftă, apoi chicoti.

— Dacă este vreun lucru de care dispun din plin, atunci este timpul. Eternul timp.

Rebecca se agăţă de el, de realitatea existentă în braţele lui. Dacă n-ar exista între ei acest etern timp.

Behringer îi înapoie coperta lui Malcolm care o privi pe Rebecca cu omniprezentul lui tic din pleoapă.

— Cred că o să ţi se pară perfect. Însă numai dacă vei crede.

Să creadă? În ce să creadă? se întrebă ea, incapabilă să răspundă. Bărbatul vorbi de parcă romanul era un talisman.

El chicoti, citindu-i parcă gândurile.

— Nu te nelinişti, domnişoară. Până în final totul va ieşi la iveală.

Trăsura îi aştepta în faţa magazinului lui Henderson, iar scurtul drum până la conacul Behringer îl parcurseră. În tăcere. Maria îi întâmpină în prag şi aruncându-şi braţele în jurul Rebeccăi o îmbrăţişă cu mare drag.

— Ce dor mi-a fost de tine!

Rebecca râse.

— Sunt atât de bucuroasă că am putut veni.

Cei trei intrară în casa călduroasă, grăbindu-se spre focul care îi primi cu un salut fierbinte.

— De la ce naiba vine mirosul ăsta nemaipomenit, mamă?

Jacob Behringer se aşează cu ei la masă, sărutând-o pe Rebecca cu zgomot pe gură. Gestul lui de afecţiune o făcu pe Rebecca să zâmbească şi să înţeleagă că în cele din urmă Jacob o acceptase. Bărbatul rosti o scurtă rugăciune şi familia începu să mănânce.

— Te simţi emoţionată de petrecere, Rebecca? Broşa îţi va veni atât de bine, rosti Maria.

Numeroase lucruri se întâmplară simultan în următoarea clipă. Behringer gemu, lăsându-se în spătarul scaunului. Ochii Mariei se măriră nevinovaţi, iar furculiţa i se opri undeva la jumătatea drumului spre gură. Rebecca îşi ridică sprâncenele. Iar Jacob pufni în râs.

— Din nou, zise Jacob, atenţionându-şi fiul cu degetul, are succes cea mai rapidă formă de comunicaţie.

— Mii de mulţumiri, mamă.

Rebecca surise.

— Garit, este ceva ce ai dori să-mi spui?

El se întoarse spre ea, chipul fiindu-i o exagerată paletă de culori.

— Rebecca, ai vrea să mă însoţeşti la petrecerea de întâmpinare a surorii mele? Se va ţine aici, de luni în două săptămâni, în ziua sosirii ei.

— Oh! gemu Maria. Deci nu ştia despre broşă?

Behringer îşi privi mama, după care se întoarse spre Rebecca.

— Sperasem să-ţi fac o surprinză anunţând la petrecere logodna noastră, mărturisi el posac. Broşa Behringer va fi atunci a ta. Însă să nu o mai schimbi pe vreo altă cameră de hotel.

Emoţionată de surpriză, mişcată de umorul lui, Rebecca se întinse să-i atingă mâna.

— Ce drăguţ eşti!

— Oh, este broşa mamei. Darul ei pentru următoarea mireasă Behringer, după cum este tradiţia, continuă el încă îmbufnat. Se uită din nou încruntat la Maria. Singurul lucru pe care îl aveam şi eu de oferit era surpriza.

— Îmi pare rău, Rebecca, zise Maria încet.

Rebecca râse.

— Te rog, nu te scuza. Sunteţi toţi atât de drăguţi că v-aţi gândit să plănuiţi o asemenea surpriză.

— După cum vezi, chicoti Maria, eu n-am ştiut că era o surpriză. M-am gândit doar cât de bucuroase veţi fi voi, tu şi Katy, când vă veţi vedea.

Behringer sorbi din vin.

— Nu pot decât să sper că în cele cinci luni de când este plecată, Katy a învăţat să-şi ţină gura. El chicoti. Voi două sunteţi ca două boabe ale aceleiaşi păstăi. Mă cuprinde groaza când mă gândesc ce ar însemna să vă uniţi amândouă.

Rebecca râse din nou.

— Aştept cu nerăbdare să o cunosc, zise ea.

Luându-şi paharul de vin în mână, Rebecca conştientiză cele trei perechi de ochi aţintite asupra ei. Dându-şi seama de cuvintele rostite, ea se uită mai întâi la chipul enigmatic al lui Jacob, apoi la cel plin de curiozitate al Mariei, oprindu-se în final pe licărul surâzător al privirii lui Garit. El îşi puse cotul pe masă, îşi cuprinse bărbia în palmă şi începu să-şi muşte alene buza de jos.

— Dacă este adevărat că mărturisirea uşurează sufletul, zise el vesel, atunci voi două vă apropiaţi de rai.

Uitându-se spre Maria, ea începu:

— Eu...

Maria înclină înţelegătoare din cap, curiozitatea fiindu-i în fine satisfăcută.

— Sunt convinsă că şi ea este la fel de dornică să te cunoască.

În clipa care urmă, Rebecca îşi dădu seama că niciunul din ei nu crezuse vreodată că ea o cunoscuse pe Katy. Căldura o învălui gândindu-se la generozitatea acceptării lor, la protecţia pe care i-o oferiseră când bănuiseră ce era mai rău despre ea.

După masă se adunară în salon, unde petrecură liniştita şi mohorâta după-amiază. Răspunzând insistenţelor neîncetate ale Mariei, Garitson le oferi un concert, alergându-şi din variatul repertoriu cântece liniştitoare. Când trecu la ritmurile line ale unei melodii pe care ea nu o mai auzise până atunci, mama lui se ridică şi se aşeză lângă pian. Fiul ei îi zâmbi, şi ea începu să cânte încet.

Glasul Mariei, pătrunzător şi tandru, dădea farmec baladei germane. Rebecca îi privea de pe scaunul ei din colţ, cu inima plină. Când melodia se încheie, un şuierat surd străbătu atmosfera încăperii, şoptind sacadat la fereastra de lângă ea. Viscol. Ea oftă, dezamăgită să constate că vizita lor se apropia de sfârşit.

Jacob îşi conduse fiul la uşă, iar Maria o cuprinse pe Rebecca de mâini.

— Sunt atât de bucuroasă pentru tine şi Garit. Nu doresc decât ca şi Katy să găsească fericirea voastră.

— Să nu o părăseşti pe Katy. Nu este decât o copilă. Fără îndoială că va întâlni în viaţă odată şi-odată dragostea.

Maria oftă.

— Sper să ai dreptate. Abia aştept să o cunoşti. Îţi seamănă atât de mult.

— Maria, iartă-mă că nu ţi-am spus niciodată adevărul.

— Nu te mai preocupa de trecut, Rebecca. Şi viitorul este la fel de lipsit de importanţă. Trecutul şi viitorul nu există. Nu contează decât clipa de faţă. Dragostea pe care o împărţi cu Garitson. Restul se va rezolva de la sine, dacă te vei încrede în dragostea lui.

— Îţi mulţumesc, Maria. Mulţumesc că ai crezut în mine.

— Te iubesc, copila mea. Femeia îşi ridică încet capul, afişând acelaşi surâs tandru ca-n după-amiaza în care o întâlnise pentru prima dată. Această expresie avea să-i rămână întipărită în minte.

— Garitson, aşteaptă, zise ea încet.

În trăsură, Behringer o luă pe genunchi şi trase pătura peste amândoi.

Ea se cuibări la pieptul lui, lipindu-se cu capul de umărul lui.

— Au ştiut tot timpul.

— Şi cu toate acestea nu le pasă, rosti el pe un ton blând.

Ea atinse pieptul lui lat, ascuns în lână şi blănuri.

— N-am ştiut niciodată că viaţa poate fi atât de frumoasă.

El îşi coborî tandra dezmierdare pe părul ei, iar când vorbi, glasul îi fu o şoaptă de uimire, îndulcită de căldura brandy-ului.

— A te ţine în braţe este ca şi cum ai ţine în braţe un înger. A te privi este ca şi cum ai privi o fantasmă din cer.

Ea zâmbi gingăşiei lui.

— Te iubesc.

— Mă înfior când mă gândesc cum ar fi viaţa mea fără tine, continuă el, chicotind apoi. Foarte probabil o priveliştе de iad.

Rebecca oftă, îi atinse barba, îi dezmierdă obrazul şi ignoră groaza sădită în inimă de obsedanta familiaritate din cuvintele lui. Ceva despre trecut şi despre viitor.

Trecutul şi viitorul nu există.

Ropotul sticlos al zloatei se stinse, alungat de bătăile ritmice ale inimii lui Behringer. Frigul din trăsură dispăru încălzit de lunga dezmierdare a sărutului lui. Teama din sufletul ei pieri, biruită de realitatea dragostei lui.

Capitolul 37

Ceaţa dimineţii se împrăştie până după-amiază, când Rebecca îl însoţi pe Garit până la trăsură.

— Am să mă întorc mâine după-amiază, zise el sărutând-o pe gură.

Când el dădu să urce în trăsură, Rebecca auzi un glas stins strigându-i numele. Privi în direcţia sunetului şi încremeni.

O bucurie delirantă îi umplu inima când o văzu pe femeia ce alerga pe potecă spre ea. Bessie Moore. 21 ianuarie 1877 şi Bessie era încă în viaţă. Trăia. Era la fel de vie ca toţi ceilalţi din visul ei.

Revărsând în jur numai veselie, Rebecca o porni în fugă spre Bessie. Străbătu distanţa dintre ele în câteva clipe şi o cuprinse în braţe pe femeie. Cuvintele rostite neclar murmurau bucuria revederii.

— Ai terminat cu picnicul? întrebă într-un târziu Rebecca.

Uimită de cuvintele ei, Bessie bâgui:

— Da, da. Dar de unde ştii?

Rebecca surâse.

— N-are importanţă. Ce ţi-a spus?

— A fost de acord să mă lase să mă mai gândesc, spuse Bessie calmă.

Rebecca zâmbi din nou şi luând-o de braţ pe Bessie porniră spre Behringer.

— Nici nu ştii ce bine îmi pare că te văd. Oh, Bessie, tu şi Benjamin veţi fi atât de fericiţi!

Bessie îşi plecă încet capul.

— Trebuie să mă gândesc bine. Aşa e corect.

Behringer zâmbi, rezemându-se de trăsură.

— Eu am să-ţi cunosc vreodată prietena, iubito?

Rebecca surâse.

— Garit, ea este Bessie Moore. Bessie, el este logodnicul meu, Garitson Behringer.

Behringer o privi pe femeie, repetându-i în gând numele. Numele ei era Rothschild, asta ştia sigur. Şi totuşi numele de Bessie Moore îi era oarecum cunoscut. Nu putea să-şi dea seama însă de unde îl ştia. Se dădea femeia drept altcineva? Nu. Rebecca afirmase că soţul lui Bessie era recunoscut pentru cruzimea lui.

Pregătindu-se încă o dată de plecare, Behringer luă mâna Rebeccăi şi o puse la piept.

— Sunt bucuros pentru tine, iubito.

Ea surâse şi-şi ridică buzele spre el.

— Să te întorci repede.

El încuviinţă din cap.

— Cel mai târziu la sfârşitul săptămânii.

Dezamăgirea pe care plecarea lui Garit i-o provoca Rebeccăi fu oarecum îndulcită de venirea lui Bessie. Bessie trăia! Această realizare o bucură enorm.

Luată de vâltoarea sosirii lui Bessie, Rebecca nu mai avu vreme să cugete la vechile ei temeri şi se lăsă prinsă de extazul succesului. Privind la trăsura lui Behringer care se depărta, frica o învălui iarăşi, însă speranţa care îi încolţise în suflet, depăşea cu mult temerile ei. Inima îi era plină, viaţa îi era plină, iar dacă Garitson Behringer îndrăznea să contacteze vreun virus mortal, atunci nu avea decât să inventeze penicilina.

La nicio săptămână, Behringer se afla în faţa biroului lui Silas Fairchild, privind fix la arhitectura respingătoare a clădirii. Expirând încet, el îşi forţă trupul să se relaxeze, făcu un efort să-şi alunge neliniştea care îi ţinea pumnii încleştaţi şi gâtul încordat. Dacă Fairchild avea să-şi dea seama de teama lui, nu avea să se încreadă în el. În acest moment avea neapărată nevoie

de încrederea lui Fairchild. Îşi desfăcu degetele, le mai încleştă o dată şi apoi se apropie de uşă.

Bărbatul cel puţin era într-o dispoziţie bună, observă Behringer când îi strânse mâna salutându-l.

— Ia loc, Garitson.

Behringer scutură din cap.

— Mulţumesc. Silas, avem de discutat o problemă importantă. Silas îl privi, cu o expresie împietrită. Când se afla în faţa unor situaţii dificile el nu trăda niciodată nici cea mai mică emoţie şi evident nu avea de gând să o facă nici acum.

Behringer respiră adânc şi apoi vorbi.

— Am să trec direct la obiect. N-am să mă căsătoresc cu Vivian.

Mai vârstnicul bărbat rămase neclintit în scaun. Dacă Behringer n-ar fi stat faţă în faţă cu el şi nu i-ar fi văzut chipul imobil, ar fi crezut că bărbatul nu-l auzise.

Numai în ochi mânia îi era foarte clară. Acei ochi de regulă liniştiţi se micşorară până ce pupilele se făcură cât nişte gămălii. Într-un final, Fairchild rosti:

— Ce dracu vrea să însemne asta?

Neclintindu-se, Behringer continuă să-i înfrunte privirea.

— Mă căsătoresc cu Rebecca Reynolds.

Dacă până atunci mai avusese dubii în legătură cu amestecul lui în atacurile suferite de Rebecca, în acel moment acestea dispărură. Furia nemascată înăspri chipul bărbatului.

— Cu târfa aia?

Behringer se sprijini cu ambele mâini de biroul lui şi-l privi cu răceală drept în ochi.

— Dacă ţi-ai cântări mai atent viaţa, n-ai mai spune aşa ceva.

Apoi, calm, Behringer îşi încrucişă mâinile pe piept.

— Pentru mine nu contează dacă am să mă căsătoresc cu ea aici sau în altă parte. Dar de căsătorit cu ea, tot am să mă căsătoresc. Îţi pot garanta că Vivian este la fel de neprihănită ca în ziua în care am anunţat logodna premergătoare căsătoriei noastre din interes. Cu toate că regret eventualul scandal ce ar putea să se declanşeze în jurul ei, preocuparea mea principală eşti tu. De aceea în schimbul eliberării mele de obligaţiile logodnei sunt dispus să continui aşa cum am plănuit, până ce compania

Fairchild&Sons se va pune pe picioare. Am să conduc compania şi am s-o scot din situaţia grea, făcându-ţi astfel o favoare.

Behringer îşi simţi stomacul fremătând atunci când văzu reacţia bărbatului. Fairchild îşi recăpătase între timp calmul, expresia feţei i se liniştise. Ticălosul naibii, ar fi ucis-o pe Rebecca numai ca să-şi salveze fundul. Nimic nu avea de-a face cu grija pentru fiica lui.

Fairchild se ridică atunci şi se îndreptă spre fereastră.

— Să mă asigur că am înţeles bine. Dacă am să consimt... dacă n-am să protestez în niciun fel, să zicem... faţă de căsătoria ta cu domnişoara Reynolds, vei prelua conducerea companiei, aşa cum am plănuit?

Behringer aprobă înclinându-şi capul.

— Până va deveni din nou profitabilă.

Întorcându-se, Fairchild îşi încrucişă mâinile la piept.

— Şi până voi găsi un succesor corespunzător.

Behringer consimţi.

— Îţi dai seama cât timp poate să însemne?

— Nu-mi pasă nici dacă durează cincizeci de ani.

— S-ar putea, zise Silas amuzat.

— Vei găsi pe cineva. Dacă va fi nevoie, voi găsi eu pe cineva.

Încet, Silas îşi reluă locul la birou.

— Ai încheiat o adevărată afacere, Garitson.

— Nu chiar. Şi încă ceva.

Fairchild ridică surprins din sprinceană.

— Încetează atacurile.

Un văl acoperi privirea lui Fairchild.

— Atacurile?

— Atacurile împotriva Rebeccăi, Fairchild. Sunt în posesia unei batiste identice cu cea din buzunarul tău. Un anumit partener de-al tău a folosit-o încercând s-o înece pe Rebecca zilele trecute. Cunosc oameni în guvern care ar fi interesaţi să audă motivul tragediei de pe *Mittie Stephens*. O singură aluzie de violenţă şi se vor năpusti asupra acestui birou cât ai clipi din ochi.

Fairchild păli. Behringer îi întoarse spatele.

— Garitson?

— Ce?

— Ai vorbit cu Vivian?

— Nu.

— Atunci să nu vorbeşti. Aş prefera să găsesc un alt pretendent până va ieşi la iveală această poveste.

Behringer îl privi peste umăr.

— Ai timp o săptămână.

Fairchild rosti încet:

— Domnişoara Reynolds este norocoasă că te căsătoreşti cu ea. Altfel ar fi putut să rămână în istoria Jefferson-ului drept femeia care l-a distrus pe Garitson Behringer.

Behringer nu încercă să-şi imagineze acest lucru.

— Nu mă ameninţa, Fairchild.

Spunând acestea, îl lăsă pe Silas Fairchild să-şi îndeplinească misiunea de a găsi un soţ fiicei lui mai mari.

Rebecca şi Bessie şedeau în solariu, sporovăind şi sorbindu-şi cafelele. Bessie depăşise faza greţurilor matinale, incandescenta senzaţie de sănătate sporindu-i plăcutul sentiment de fericire.

— Ai curaj să coşi rochiţe roz înainte de naşterea copilului.

Bessie zâmbi.

— Înainte de naşterea ei. Va fi fetiţă. Făcu o pauză şi apoi continuă: Bietul Abe. I-ar fi plăcut un băiat.

— Sunt convinsă că el se va descurca, Bessie.

Balansoarul lui Bessie se opri din legănat.

— Nu ştiu. Este un om slab. Eu am avut întotdeauna putere pentru amândoi. Mă tem că va face ceva... nechibzuit.

— Ce vrei să spui?

Ea ridică din umeri stânjenită.

— A spus că pentru el viaţa fără mine nu există.

— Crezi că te mai aşteaptă încă?

Bessie scutură lent din cap.

— Nu, este în drum spre Cincinnati. A spus că va pleca marţi în zori cu sau fără mine.

— Eu tot cred că trebuie să mergem să-ţi luăm lucrurile. Faptul că Bessie plecase de la Brooks House lăsându-şi lucrurile acolo o neliniştea pe Rebecca.

— Toate fac parte din trecut. Din trecutul meu cu Abe. Nu le mai doresc.

— Ai păstrat diamantele, îi aminti Rebecca cu blândeţe.

Ea îşi dădu seama că trecuse o linie delicată atunci când senzaţia de vină îmbujoră chipul femeii. Bessie puse lucrul deoparte şi-şi atinse strălucitorul colier de la gât. Pietrele erau mult prea preţioase pentru viaţa la ţară, dar ea nu le dăduse jos.

— Rebecca, tu ştii că în locul tuturor diamantelor din lume aş prefera o singură gardenie de la Benjamin. Abe n-a vrut să le ia înapoi. A spus că vrea ca de câte ori mă voi uita la ele să-mi amintească ce am părăsit.

— Deci te vei pedepsi pentru tot restul vieţii pentru că ai ales fericirea alături de Benjamin?

Bessie se uită la Rebecca, cu o expresie obosită.

— El crede că dacă nu voi avea bijuteriile pe care să le privesc, îl voi uita. Va veni o vreme când am să le pun deoparte. S-ar putea să vină timpuri când vom avea nevoie de ele. Deocamdată am să le port. Pentru Abe.

Căldura liniştitoare învălui atmosfera din încăpere când femeile îşi reluară lucrul. Într-un târziu Bessie rosti:

— Presupun că tu şi Garitson veţi avea copii într-o zi?

— Cât de curând, sper, zise Rebecca încet. Apoi zâmbi. Va trebui să ne străduim mai mult.

— Copiii au un farmec pur deosebit, murmură Bessie. Ei te iubesc indiferent cine ai fi.

Cuvintele lui Bessie accentuară încă o dată tristul adevăr, şi anume că ea îşi trăise întreaga viaţă, arătată cu degetul. Bessie se ridică.

— Am obosit, Rebecca. Cred că o să mă duc să trag un pui de somn.

După ce Bessie ieşi din încăpere, Rebecca puse deoparte andrelele. Purtată parcă pe aripile dorinţei, auzi roţile trăsurii lui Behringer. Trecând repede prin hol o apucă spre intrare.

Uşa se deschise, iar imaginea bărbatului din prag făcu să pălească rafalele vântului. Purta în obraji roşeaţa frigului de ianuarie, în păr adierea puternică a iernii, iar ochii negri îi străluceau de fericire. Rebecca se aruncă în căldura braţelor lui Behringer. Buzele lui, reci şi fierbinţi în acelaşi timp, găsiră gura ei.

Strângând-o tare la piept, el o sărută profund, dăruindu-i şi primind esenţa ei. Prezenţa ei. Vitalitatea ei. Dragostea ei.

— De ce-ai întârziat atât de mult? se plânse ea.

— A trebuit să mă opresc pe la ziar, mărturisi el, oftând din greu. A trebuit să fac dau anunţ.

Alarmată de comportamentul lui straniu, ea se depărtă puţin.

— Ce fel de anunţ?

— Vino cu mine, iubito.

Cât timp Behringer o conduse în bibliotecă, ea îl privi nerăbdătoare.

— Au fost cele mai dificile rânduri pe care le-am scris vreodată. Înjghebam ceva de forma: *Garitson Behringer, fiul domnului şi al doamnei Jacob Behringer, are plăcerea să vă anunţe...* şi atunci m-a trăsnit. Nu aşa se scria un anunţ de logodnă.

Un zâmbet se răsfrânse pe gura ei, imobilizând-o.

— Desigur, trebuie citit din alt punct de vedere. De exemplu: *Distinsul domn şi distinsa doamnă John Reynolds, din statul New York, sunt încântaţi să vă anunţe logodna frumoasei lor fiice...*

Behringer amuţi când femeia întoarse capul. Brusc el îi cuprinse umerii.

— Rebecca, uită-te la mine.

Ea îşi ridică bărbia şi-l privi cu răceală.

— Ce importanţă are?

— Pentru mine absolut niciuna. Însă pentru părinţii tăi s-ar putea să aibă. Şi într-o zi s-ar putea să aibă şi pentru tine.

— Ei nu pot veni. Nu poţi să te împaci cu gândul acesta?

— De ce?

Tăcerea se aşternu o clipă.

— Locuiesc extrem de departe.

— New York este într-adevăr departe, dar până în mai este destul timp.

Ea oftă.

— Garit, vreau să mă asculţi. Dacă mă iubeşti, te rog ascultă-mă. Îmi iubesc părinţii şi ei mă iubesc pe mine, însă ei aparţin trecutului meu. Dacă vrem ca noi doi să fim fericiţi nu trebuie să mai discutăm niciodată acest subiect. Glasul ei se stinse, cuvintele pierzându-se într-o şoaptă. Niciodată? Înţelegi? Poţi să înţelegi?

Behringer se ridică. Cu inima bătându-i în piept în cadenţa pendulei bunicului, ea îl urmări cum el începu să se plimbe prin cameră. Recunoscu imediat poziţia îndurerată a umerilor lui.

— Nu, zise el. Nu pot. Nu pot să pricep drept ce mă iei de continui această înşelătorie. Ştiu, te preocupă mult. Eu ce trebuie să cred?

Durerea lui străpunse groaza Rebeccăi. Se apropie de el şi-şi aşează mâinile pe umerii lui.

— Nu are nimic de-a face cu tine, Garit. Dacă ţi-aş spune, m-ai considera poate nebună. Este ceva... Dumnezeule, este ceva supranatural. N-ai să poţi înţelege, cum de altfel nu pot nici eu. Tot ce fac, în fiecare zi, este să-i mulţumesc lui Dumnezeu, că suntem împreună.

El se răsuci, chipul lui păstrând o expresie întunecată. Lacrimi fierbinţi înecară ochii Rebeccăi, iar când ea clipi, acestea începură să-i şiroiască pe obraji.

— Îţi promit ceva. În ziua în care se va naşte primul nostru copil, am să-ţi spun întreaga poveste.

Behringer o privi cu blândeţe.

— Primul nostru copil?

Ea încuviinţă din cap.

Chinuit de cuvintele, de lacrimile ei, Behringer închise ochii şi strângând-o la piept, oftă chicotind.

— Mi s-a dat un nou stimulent. Vrei să facem o plimbare?

Ea înclină din cap afirmativ, bucuroasă că aerul proaspăt avea să-i limpezească mintea.

Behringer o trase aproape de el şi ieşiră afară. În cealaltă mână, el ducea o pătură. Merseră tăcuţi pe cărarea clisoasă, bucurându-se de mireasma înviorătoare a dimineţii, de slaba umezeală a ploii uşoare de peste noapte. Rebecca inhală frumuseţea vieţii ei.

Recunoscu cărarea pe care mai fuseseră o dată. Behringer o conduse cu grijă printre rugi, pătrunzând în desişul pădurii. Câteva minute mai târziu, şedeau pentru a doua oară în sanctuarul lor. Locul era în afara timpului, la fel ca dragostea lor. Când Behringer o duse aproape de marginea pârâului, ea se opri admirând priveliştea din faţă.

Nu se gândise niciodată să privească minunăţia locului în care dragostea lor se împlinise. Rebecca îşi înclină faţa şi privi în ochii lui, desfătându-se în dragostea pe care o găsi acolo. Desfătându-se în liniştea şi răcoarea care îi înconjurau. Desfătându-se în fericirea pe care o găsise. Savurând, în fine, semnul întregii întâmplări.

El îi întoarse privirea, surprins să-i vadă ochii plini de lacrimi. Oftând, scutură din cap şi, cuprinzând-o în braţe, îi lipi capul de piept.

— Întotdeauna reuşeşti să mă uluieşti, zise el cu blândeţe. Acum în legătură cu primul nostru copil...

Buzele ei arcuite într-un zâmbet găsiră căldura gâtului lui. Împreună, oficiară sanctuarul lor intim, preocupaţi acum de ideea conceperii primului copil.

Capitolul 38

Vântul năpraznic de iarnă începu să-i răvăşească lui Behringer părul negru în timp ce stăteau amândoi în pragul uşii. El strânse mai aproape şalul în jurul ei şi o sărută pe gură.

— Mergi înăuntru. Dacă în norii ăştia n-o fi zăpadă, nu ştiu ce-o să fie. Să nu ieşi afară în seara asta. Jim!

Bărbatul veni degrabă din postul lui din hol.

— Să nu o laşi pe domnişoara Reynolds să iasă afară în seara asta. Ai înţeles?

Jim aprobă înclinând din cap.

— Da, domnule.

— Iar, tu Rose, să ai grijă de domnişoara Reynolds.

Slujnica zâmbi.

— Întotdeauna am, domnule Behringer.

Rebecca îi mângâie barba lui Behringer.

— Cât de târziu crezi că te vei întoarce?

Încruntându-se, el scutură din cap.

— La naiba, nu ştiu. Fairchild o fi făcut pact cu diavolul de pune toate întrunirile astea noaptea. Poate pe la unsprezece sau mai târziu.

— Gândeşte-te la mine, zise ea. Am să te aştept cu o baie fierbinte.

Urcându-se în trăsură ochii lui o pârjoliră.

— Să fii în cadă.

Buzele ei se arcuiră sub privirea lui intimă, iar mâna i se legănă uşor când el porunci vizitiului să plece.

Intrând în casă, Rebecca îl întâlni în living pe Jim.

— Domnişoară Reynolds, credeţi oare c-aş putea să dau şi eu o fugă până acasă să iau masa de seară cu familia. Mă întorc într-o oră sau cel mult într-o oră şi jumătate.

Ea consimţi din cap, mişcată de devotamentul lui faţă de familie.

— Bineînţeles, Jim.

— Va trebui să-mi promiteţi că nu veţi ieşi afară cât lipsesc, îi reaminti el aspru.

Ea surâse.

— Promit.

După ce Jim plecă, Rebecca urcă în încăperea unde îşi ţinea garderoba. Aruncând o privire pe furiş în dulap, zâmbi văzând frumoasa rochie de catifea albastră. Behringer îi făcuse o plăcută surpriză cu rochia pentru petrecere şi cu nenumărate alte lucruri noi care le fuseseră expediate până în prag în şase cufere. El aranjase o femeie în Marshall ca să-i coasă haine de iarnă, dându-i ca măsură rochia ei cu trandafiri.

În seara următoare avea să poarte la conacul Behringer rochia albastră. Katy trebuia să sosească a doua zi şi amândouă aveau să satisfacă neînfricate curiozitatea multor invitaţi, oameni care până atunci nu mai participaseră la nicio petrecere a familiei Behringer. Avea să fie cel mai grandios bal din istoria casei. Poate chiar din istoria Jefferson-ului. Acolo Behringer avea să anunţe intenţia lor de căsătorie. Anunţul fusese publicat în ziarul de dimineaţă.

Un ciocănit în uşa de la dormitor o trezi din visare.

Bessie deschise uşa, şi o privi cu ochii ei gri, strălucind de durere.

— La ce visai?

Surâsul delicat al Rebeccăi se lărgi.

— Nu visam. Nu este nevoie de aşa ceva.

— Atunci înseamnă că te gândeai la ceva ce urmează să se întâmple, insistă Bessie.

Rebecca se ridică de pe pat, chicotind.

— Cina este gata?

Bessie încuviinţă din cap şi amândouă se îndreptară spre sufragerie. Personalul bucătăriei se întrecuse, pe sine în acea seară, toate fiind însă lucruri periculoase pentru siluetă.

La un moment dat, în timp ce mâncau, Bessie se ridică de pe scaun şi arătă spre fereastră. Încântată, scăpă un chiot de bucurie.

— Uite, ninge!

Îngrozită, Rebecca aşeză pe masă furculiţa şi privi pe fereastră la fulgii mari de nea care cădeau pe pământul rece şi tare. Repede aceştia începură să se depună într-un strat subţire, alburiu.

Văzând zăpada care se aduna pe pământ, Rebeccăi apetitul îi scăzu treptat până îi pieri de tot. De ce gândul zăpezii o tulbură atât de tare în seara aceasta? Zăpada era un lucru care mereu îi plăcuse în Dallas, pentru faptul că era atât de rară. Nimic nu era mai frumos decât să stai în pat, să bei dintr-o cacao şi să citeşti, iar afară să ningă viscolit. Însă în Texas furtunile de zăpadă erau puţine şi rare. Aceasta era prima zăpadă din an. Şi după cunoştinţele ei probabil avea să fie şi ultima. Niciodată nu ningea în Texas.

Neaşteptat o amintire începu să o obsedeze.

În iarna aceasta va ninge căci este nunta mea.

Rebecca se cutremură şi pentru prima dată i se făcu milă de fata cu care Behringer refuzase să se mai căsătorească. Îşi imagina în ce disperare trebuia să fie Vivian, mai ales dacă citise şi anunţul din ziarul de dimineaţă.

Vag, îşi reaminti de asigurarea lui Behringer. Fairchild a găsit pe cineva cu care s-o căsătorească. O să-i fie bine.

Rebecca oftă. Dacă vreo persoană putea să trateze cu indiferenţă o anulare de căsătorie, atunci aceasta era. Vivian Fairchild. Alinată de acest gând, pricepând reţinerea care o avea faţă de zăpadă, ea sorbi din cafea şi privi la omătul care se depunea la fereastră.

— Rebecca?

Ridicându-şi privirea spre chipul îngrijorat al lui Bessie, Rebecca scutură din cap liniştitor.

— Mă simt bine. Mă gândeam doar.

— Ei bine, încetează, porunci Bessie. Ai să faci riduri.

Rebecca ridică din umeri.

— Cu ce-o să te îmbraci la petrecere, Bessie?

Bessie ridică din umeri.

— Oh, nu ştiu. M-am gândit c-ar fi mai bine să rămân acasă.

Ezitarea ei o făcu pe Rebecca să înţeleagă numaidecât.

— Nu fi proastă. Rebecca se încruntă. Hai să mergem să căutăm ceva. Ceva nemaipomenit. Doar nu vrei să arăţi rău, mai ales dacă se va întâmpla să apară şi Benjamin, nu-i aşa?

Bessie chicoti.

— Haide. Să mergem să vedem ce-ţi place.

Urcară scările împreună, râzând de preocuparea lor copilărească. Rebecca era recunoscătoare că nu îmbrăcase prea multe din rochiile care atârnau prin şifoniere.

Se lăsă în genunchi în faţa scrinului şi începu să tragă afară din sertare o mulţime de eşarfe şi evantaie.

— Singurul lucru pe care nu putem să ţi-l oferim sunt bijuteriile, remarcă Rebecca sarcastică. Cealaltă femeie pufni în râs.

Un ciocănit rapid în uşă o făcu pe Rebecca să se ridice în picioare. Când deschise uşa o văzu pe Rose în prag, tremurând.

— Un bărbat a adus asta, bâigui ea, împingând spre Rebecca un plic. Nu l-am mai văzut niciodată.

Rebecca privi la hârtia albă, fină, pe care adresa era scrisă cu litere mari şi apăsate. *Domnişoarei Rebecca R*eynolds. Ceva din caligrafia ostentativă a scrisului o nelinişti.

— Cine a fost?

Rose scutură din cap.

— N-a spus. Însă era un bărbat arătos.

Ea îşi şopti mulţumirea, iar uşa se închise în urma lui Rose.

Bessie se apropie de Rebecca când aceasta din urmă rupse sigiliul de pe plic. Despături singura hârtie existentă şi citi mesajul în gând. Cuvintele scrise acolo îi prinseră inima ca într-o gheară şi-o făcură să tremure.

— Bessie... Dumnezeule.

Bessie luă hârtia din mâinile Rebeccăi şi începu s-o citească cu glas tare.

Dragă domnişoară Reynolds. Nu găsiţi că este supărător când bărbaţii nu-şi respectă angajamentele? Dacă aş fi în locul dumneavoastră nu mi s-ar părea demn de încredere un bărbat care a cerut în căsătorie o femeie şi apoi a abandonat-o pentru alta. N-ar fi posibil ca şi acest nou angajament să sfârşească la fel ca primul? A doua femeie ar putea să-şi pună o asemenea întrebare. Din propria mea experienţă, un astfel de bărbat nu are dreptul să facă o asemenea promisiune, dat fiind faptul că nu şi-a ţinut-o pe prima. Părerea mea este că un astfel de bărbat nu are dreptul nici măcar să trăiască. Sincer sper că v-aţi îmbrăţişat tandru iubitul la despărţire, pentru că vă asigur că l-aţi văzut pentru ultima dată.

Bessie îşi ridică privire gravă spre Rebecca.

Smulgând biletul din mâna lui Bessie, Rebecca se uită peste scrisoare, căutând să-şi confirme bănuielile. *Dragă domnişoară Reynolds... Dacă aş fi... Din propria mea experienţă.*

Toate D-urile cu înfloriturі îşi băteau parcă joc de ea când recunoscu scrisul bombastic. Îl văzuse pe invitaţiile de nuntă, pe plicurile care ar fi trebuit expediate în ziua primei ninsori.

Rebecca se apropie de dulap şi-şi luă pelerina cea mai groasă. Sărind câte două trepte, fugi în goană spre uşa de la intrare. Era posibil ca acum Garit să zacă pe undeva, neajutorat, rănit, însângerat... îşi alungă din minte gândurile confuze.

— Rebecca! strigă Bessie după ea. Nu poţi face asta.

Bessie şi Rose o ajunseră din urmă pe Rebecca la uşă. Rebecca îşi legă pe dibuite şnurul de sub gât, iar când lacrimile începură să-i curgă pe obraji, îşi trase gluga pe cap.

— Ţi-ai pierdut minţile? întrebă Bessie. Mă duc eu. Nu este drum lung până la biroul lui Fairchild.

— Ba am să mă duc eu, repetă Rebecca, strângând cu o mână clanţa, iar cu cealaltă pălăria de blană.

— Uită-te la tine, Rebecca. N-ai nici pantofi în picioare! zise Bessie. Dumnezeule, poate chiar te vei rătăci. Dă-mi pelerina, dragă.

Supărată, Rebecca îşi şterse lacrimile de pe faţă, ştiind că nu mai era timp de discuţii. Repede se chinui să-şi desfacă legătura

de la gât. Calmă, Bessie o ajută să se dezbrace. Punându-şi pelerina peste puloverul călduros şi peste şal, Bessie îi surâse Rebeccăi.

— Nu-ţi face griji. Am să-l găsesc la timp.

— Uite. Pune-ţi pălăria. Să-ţi aduc un cal.

Bessie deschise uşa.

— Durează prea mult până vei pregăti unul. Nu este mult de mers.

Rebecca o îmbrăţişă pe Bessie.

— Eşti cea mai dragă prietenă pe care o am.

Bătându-şi uşor prietena pe spate, Bessie şopti:

— Tu îmi eşti şi mai dragă, Rebecca. Numai tu ai văzut binele din mine, când toţi ceilalţi susţineau că nu există.

Făcându-i un semn scurt de rămas-bun, Bessie coborî atentă pe trepte, după care o apucă grăbită spre Jefferson. Rebecca rămase pe verandă, nesimţind vântul care îi biciuia obrajii, nesimţind gheaţa de sub tălpile goale.

Într-un târziu Rose o făcu să intre în casă, închizând uşa în urma ei. Împietrită, Rebecca o lăsă pe Rose să o conducă în bibliotecă şi să o aşeze în fotoliul lui Behringer. Rose plecă, dar în scurt timp se întoarse cu cidru fiert, pe care însă Rebecca îl ignoră.

Degetele ei se încleştară pe braţele netede şi moi ale fotoliului, căutând căldura lui Garit. El era peste tot în cameră. În mireasma de piele şi de tutun ce îmbălsăma încăperea, în tăcutele clape ivorii ale pianului, în volumul de Longfellow care stătea acolo unde îl lăsase. Rebecca luă cartea în mână şi tandru mângâie coperta din piele.

Ce scriitor extraordinar! Să fie silit să îndure o asemenea pierdere. Soţia bietului om a ars de vie. Buzele ei începură să tremure când îşi aminti cuvintele sentimentale cu care el îl elogiase pe marele poet.

O tragedie din care nu s-a mai refăcut complet. Desigur, el nu te-a avut pe tine.

Rebecca strânse cartea la piept şi plecându-şi capul îşi lipi obrazul de marginile acesteia. Preţ de o clipă, o mie de imagini în care Behringer nu era prezent i se învârtiră chinuitor în minte şi ridicându-şi capul privi în gol la focul din cămin. În linişte,

disperată, începu să se roage, strângând în braţe amintirea lui. Avea atâtea amintiri despre el. Ţinea enorm la ele şi le retrăi, venerându-le în linişte pe fiecare aşa cum o femeie şi-ar fi scos vechile scrisori de dragoste şi ar fi suspinat deasupra lor.

Rose apăru ca să aţâţe focul. Pendula bătu, iar Rebecca începu să tremure cât privi la ceas. Mesagerul timpului care nu se oprea niciodată, care neobosit, fără să ţină seama de nimeni îşi continua drumul.

Bessie plecase de mai mult de o oră.

Rebecca se ridică din fotoliu şi începu să se plimbe neliniştită prin cameră. Se îndreptă spre fereastră şi trăgând nesigură draperiile în lături, privi la zăpada care demult acoperise urmele mici ale paşilor lui Bessie. Se uită spre pădurea ce însoţea cărarea spre Jefferson. Şi în timp ce privea în gol la pustietatea iernii, un fior îi scutură convulsiv trupul.

— *Oh, Dumnezeule...*

Geamătul groaznic care prinsese viaţă în adâncul sufletului ei chinuit explodă asurzitor în liniştea camerei calde.

Au stat la Brooks House... era pe la sfârşitul lui ianuarie 1877... el o dusese la un picnic într-un loc aflat dincolo de pod... Rothschild s-a întors singur spunând că Bessie s-a dus să-şi viziteze nişte prieteni din zonă... două săptămâni mai târziu au găsit cadavrul ei în zăpadă.

— Bessie!

Ieşind din cameră în fugă şi îndreptându-se spre uşa de la intrare, ea nu-şi dădu seama că Rose o urmă. Deschise uşa larg, însă aerul rece îi tăie răsuflarea, iar bărbatul peste care dădu în prag o făcu să tresară speriată.

Uluit de forţa cu care Rebecca se lupta să treacă de el, Jim o imobiliză.

— Dumnezeule, ce s-a întâmplat?

— La naiba, dă-mi drumul! Ea îl lovi în picioare şi îi zgârie braţele care o înlănţuiau peste pântec, refuzând să o elibereze.

— Nu pot să fac asta, domnişoară Reynolds. Domnul Behringer a spus...

Jim o târî dincolo de prag, iar Rose încuie uşa în urma lui.

— Este îngrijorată din pricina domnului Behringer, Jim.

— Nu din cauza lui Garit! strigă Rebecca tare, zvârcolindu-se şi încercând disperată să se elibereze de masivele braţe care o ţineau locului. Toţi s-au înşelat, continuă ea. Nu Rothschild a ucis-o. Ci Silas! A crezut că sunt eu... Glasul Rebeccăi se stinse înecat de lacrimi neputincioase.

— Vai de mine, murmură Rose. Mai bine mă duc să aduc ceva care să o liniştească.

Eforturile Rebeccăi erau zadarnice, dar cu toate acestea ea continuă să se lupte împotriva fermei încleştări a lui Jim.

— Nu veţi pleca nicăieri, domnişoară.

— Dă-mi drumul! strigă ea, înfigându-i un cot între coaste.

— Au, rosti el printre dinţi. Vă rog, domnişoară Reynolds, doare.

Argatul ignoră ţipetele ei neîncetate, cu toate că acestea îl convinseseră pe el şi pe servitoare că femeia îşi pierduse minţile de teamă pentru Behringer.

Când Rose se întoarse cu un pahar de lapte cald, glasul Rebeccăi se stinse răguşit. Gâtul îi era în flăcări, iar trupul tot îi era transpirat. Se prăbuşi vlăguită în braţele lui Jim. Acesta o duse în salon şi o aşeză pe canapea şi indiferentă acceptă căldura liniştitoare a laptelui oferit de Rose.

— Du-te şi caută-l pe domnul Behringer, şopti Rose. Şi uită-te pe drum şi după domnişoara Bessie.

Rebecca îşi pironi privirea în covorul maroniu din salon, fără să conştientizeze mâinile delicate care o mângâiau pe păr, încercând să o liniştească. Fără să conştientizeze focul care nu reuşi să-i alunge frisoanele. Fără să conştientizeze greutatea pleoapelor atunci când cedă în faţa somniferului strecurat de Rose în, laptele cald. Stând întinsă pe canapea, un singur gând îi persistă în memorie.

Numai tu ai văzut binele din mine când toţi ceilalţi susţineau că nu există.

Capitolul 39

Rebecca se trezi brusc, amintirile zilei precedente năpădind-o. Ochii ei îl zăriră imediat pe Behringer care se ridică de pe scaun şi

străbătu camera spre ea. Tăcut, o cuprinse în braţe şi o strânse la piept.

Din locul ei de lângă cămin, el îi veghease somnul, blestemându-se că fusese atât de prost încât să o lase singură, încât să creadă că Fairchild avea să respecte târgul. Trebuia să i-o plătească omului, gândi el amarnic. Fairchild nu numai că-i asigurase fiicei o căsătorie fericită terorizând-o inutil pe Rebecca, dar înainte de a trece la asemenea fapte oribile îşi clădise un alibi puternic şi-l atrăsese pe el departe de Rebecca. Fairchild n-ar fi putut niciodată să fie acuzat că-l ameninţase în bilet când toată noaptea ei doi stătuseră unul în faţa celuilalt. Din ceea ce-i spusese Rose despre bilet, era sigur că Fairchild îl scrisese. Primul lucru pe care avea să-l facă a doua zi era să expedieze o telegramă la Washington. Avea acum dovada care îi trebuia ca să întocmească un dosar împotriva lui Fairchild.

— Trebuie să mergem în oraş, Garit. Trebuie să o găsim pe Bessie. S-ar putea să fie grav rănită. Răguşeala din glasul ei, groaza din cuvintele ei îl loviră ca un pumnal pe Behringer.

— A fost o ninsoare teribilă noaptea trecută, iubito. Sunt convins că s-a adăpostit undeva pe drum. Vom merge s-o căutăm!

Temperatura începu să crească pe la primele ore ale dimineţii, iar până la prânz zăpada aproape că se topise. În timp ce trăsura îşi croia drum pe cărarea noroioasă, Rebecca privea pe fereastră, căutând o urmă care s-o conducă la Bessie.

— La naiba, mormăi Behringer. Ce se întâmplă?

Ea îi urmări privirea şi se uită pe cealaltă parte a drumului. Mai mulţi cai erau legaţi de un copac din vecinătatea digului şi un grup de persoane se strânseseră într-un cerc. Behringer porunci vizitiului să oprească şi deschise portiera. Într-o clipă Rebecca atinse pământul bolborosind incoerente versuri ale unei rugăciuni. Se împiedică uşor, dar reechilibrându-se repede o apucă în goană spre grupul adunat pe mica ridicătură. Behringer o urmă, paşii lui mari devorând distanţa. Inima lui zvâcni când ţipătul ei puternic străpunse liniştea pădurii.

În câteva clipe o ajunse din urmă. Un pumn invizibil îl pocni în mijlocul pieptului când o văzu pe Rebecca prăbuşindu-se în genunchi şi plângând încet peste trupul fără viaţă întins pe

pământ. Dâre de sânge coagulat mânjeau faţa femeii, sânge care se adunase într-o băltoacă sub cap, iar apoi se infiltrase prin zăpada care se topea. Femeia fusese împuşcată în cap.

Nesimţitoare la frig şi la noroi, Rebecca o ridică pe Bessie de umeri şi o strânse disperată la piept, fără să conştientizeze îngrozitoarea realitate că sângele rece al prietenei ei se prelingea printre degete. Behringer recunoscu pelerina şi pălăria pe care Rebecca le împrumutase femeii şi simţi cum genunchii i se înmoaie. Ca prin vis, îşi dădu seama că cineva şoptea lângă el:

— Este logodnica lui Garitson Behringer, nu-i aşa?

— Da. Uite, fata asta se pare că a ţinut la ea.

— O fi din Shreveport, ca şi ea.

Rebecca încetă să mai suspine şi îndepărtând pelerina de pe umerii lui Bessie o împături şi i-o puse sub cap.

Behringer era recunoscător că în grupul adunat nu se strecurase bârfa care circula prin oraş.

— O fată drăguţă şi frumoasă, murmură cineva. Păcat că o asemenea tragedie s-a întâmplat unei doamne aşa de distinse. N-ai să vezi niciodată întâmplându-se aşa ceva unei târfe din New Orleans.

Fără să se gândească, Behringer păşi în faţă când şovăind Rebecca se ridică în picioare, replicându-i furioasă bărbatului care vorbise.

— Trec prin lucruri şi mai crunte, domnule, dar nimeni nu dă două parale pe ce li se întâmplă lor. Ea nu este din Shreveport, cum de altfel nu sunt nici eu...

Behringer îi acoperi uşor buzele şi o trase deoparte, îşi plecă gura la urechea ei.

— Ajunge, iubito. Ea nu ar vrea să fie ţinută minte astfel.

Abia atunci ea se prăbuşi în braţele lui plângând încet.

— Garit, era să fiu eu... ar fi trebuit să fiu eu...

Atunci de undeva din puzderia de amintiri pe care le avea despre Rebecca, un răspuns bizar pe care i-l dăduse cu mult timp în urmă ieşi la suprafaţă. *Iar eu, domnule Behringer, sunt Diamond Bessie Moore. Sunt foarte obosită, foarte înfrigurată şi vreau să mă odihnesc bine în noaptea aceasta, înainte de a-mi primi glonţul în cap...*

Amintirea, premoniţia ei, păru să-i oprească lui Behringer pulsul. Rebecca ştiuse. Ştiuse că Bessie Moore avea să aibă un asemenea sfârşit tragic. Toate faptele petrecute între ele, la care el fusese martor îi veniră în minte. Rebecca încercase cu disperare, însă zadarnic, să prevină moartea femeii.

Cutremurându-se, o strânse puternic pe Rebecca şi încet o conduse spre trăsură. Îi porunci vizitiului să-i ducă acasă şi începu să o mângâie încet pe păr. Neputincioasă, ea bolborosea întruna: „Ar fi trebuit să fiu eu... ar fi trebuit să fiu eu..."

Behringer închise ochii şi cuprinzându-i obrazul rece în palmă, i-l lipi pe pieptul lui în timp ce ea exprima în cuvinte groaza care se strecurase în inima lui când văzuse trupul lipsit de viaţă al lui Bessie. Cu inima plină de bucurie, Behringer se rugă ca Bessie să-l ierte.

Slavă Cerului... oh, slavă Cerului că n-a fost ea.

Capitolul 40

Behringer îşi dădu seama, în timp ce o privea pe Rebecca dormind, că ea era în siguranţă. Bessie Moore plătise scump pentru a oferi această siguranţă prietenei ei. Fairchild credea că Rebecca era moartă. Behringer privi la ceasul de deasupra căminului. Tocmai trecuse de unu. Se aplecă şi-i atinse uşor buzele într-un sărut.

Rebecca rătăcea într-un vis fericit: era sărutată. Nu, se gândi ea. Visase doar că era sărutată. Alungă amintirea, refuzând să înfrunte realitatea. Dacă deschidea ochii nu avea să-l găsească pe el acolo. Atâta vreme cât se ţinea aproape de el, atâta vreme cât rămâneau în siguranţă în acest vis, ea nu trebuia să-şi aducă aminte că nu reuşise. Nu reuşise.

— Deschide ochii, iubito.

Încet, ea se uită la el, în ochii ei căprui strălucind irizaţii verzi şi roşcate. Behringer îi atinse tandru obrazul.

— Îmi pare rău, Rebecca.

Ea începu să plângă încet, încolăcindu-şi disperată braţele în jurul gâtului lui.

— Sunt încă aici, şopti ea, desfătându-se în căldura lui.

Behringer nu analiză ciudăţenia cuvintelor ei. O mângâie pe păr, îngăduindu-i să plângă pe umărul lui. Într-un târziu, ea se potoli. Apoi, încet, aproape pragmatic, şopti:

— N-am prevenit tragedia... am cauzat-o. Dacă aş fi lăsat-o să se ducă cu Rothschild, ar fi trăit şi astăzi.

El răsuci între degete o şuviţă moale a părului ei negru.

— Dacă eu n-aş fi lăsat-o pe Sarah să se ducă la Shreveport, ar fi trăit şi astăzi.

Rebecca se întoarse spre el.

— Ce-ai spus?

— Nimic. El ridică din umeri. Există lucruri pe care nu le poţi schimba, Rebecca. Trecutul este unul din ele.

Dorinţa de a-i spune pur şi simplu întreaga poveste o copleşi. Îşi aminti de prima ei noapte în Jefferson, când se simţi atrasă de aceeaşi intenţie. Cu siguranţă că el cunoştea calea prin care ea să se întoarcă în locul ei din istorie. Acum însă perspectiva o îngrozea.

Ea se ridică în pat şi dădu la o parte aşternuturile.

— Nu te duci să o aduci pe Katy?

— Îl trimit pe Jim.

— Nu se poate. Rebecca îşi înnodă cordonul de la capot şi se dădu jos din pat. Sora ta, domnule Behringer, are nevoie de sprijinul tău acum mai mult decât oricând.

— Ei bine, domnişoară Reynolds... începu el, ridicându-se încet, cu o graţie ameţitoare. Apropo, cred că este timpul să rezolvăm şi chestiunea aceasta.

— Apropo de ce?

— De acest nume înnebunitor. Ori de câte ori îmi spui domnule Behringer, am copleşitoarea tendinţă de a te numi doamna Behringer.

Ea surâse liniştită.

— Acesta nu este numele meu.

— Aşa cum am spus, propun să-l schimbăm. Duminică după-amiază în mijlocul familiei şi al câtorva prieteni. Lumea va afla adevărul în seara aceasta Rebecca. Vreau să fii în siguranţă.

Rebecca se rezemă de el, având nevoie de puterea lui, desfătându-se în ea.

— Atunci până diseară voi fi în siguranţă?

— Îmi pun viaţa pentru asta.
— Atunci du-te la gară şi adu-o pe Katy.
— Vino cu mine.
Ea oftă şi se depărtă.
— Garit, am nevoie de puţin timp să fiu singură.
În cele din urmă, fără prea mare tragere de inimă, Behringer acceptă să-i acorde intimitatea. În timp ce se pregătea de plecare, el se dojeni aspru că le dăduse liber servitorilor. În inima lui între raţiune şi teamă se dădea o luptă aprigă. Ştia că ea era în siguranţă. Intenţionat îi lăsase pe oameni să creadă că Rebecca fusese ucisă. Era sigur, că şi acum, lumea discuta despre frumoasa fată cu păr negru, din Shreveport care fusese sălbatic omorâtă lângă pod. Îşi imagină prefăcuta uimire de pe chipul lui Fairchild la aflarea veştii.

Curajul se războia cu disperarea şi cu teama ce sălăşluiau în inima Rebeccăi, iar surâsul ei frumos tremură când buzele i se lipiră de obrazul lui Behringer în semn de rămas-bun.

El îşi îndreptă spatele şi o privi pătrunzător. După o clipă de tăcere, Behringer o atinse pe obraz.

— Să-ţi cureţi chipul de sentimentul acesta de vină, o povăţui el, frecându-i bărbia, încercând parcă să o ajute. Este groaznic.

Nereuşind să o înveselească, el căută o altă tactică. Luându-i tandru mâna stângă i-o sărută şi începu să se joace cu degetul ei subţire, fără inel.

— Am un dar pentru tine, zise el încet, seducător. Ceva la care să te uiţi mereu şi să-ţi amintească de dragostea mea.

Ea îl privi pe Behringer făcându-i semn cu mâna din trăsură, mişcată de încercările lui copilăreşti de a o bine dispune. Abia când imaginea lui dispăru în depărtare, ea închise uşa şi începu să se plimbe prin casa pustie. Deci, se gândi Rebecca, privind prin camerele prin care trecea. Aceasta avea să fie casa ei. Casa în care avea să împartă fericirea cu Garit, în care avea să dea naştere copiilor lui, în care avea să îmbătrânească şi să se zbârcească şi în care, înainte de toate, avea să cunoască dragostea lui. Avea să fie răsplătită, cu toate că nu-şi îndeplinise misiunea. Era un preţ dulce-amar.

Ajunse la solariul din spatele casei. Căldura acestuia o trase înăuntru şi o făcu să se aşeze pe perna pufoasă roşie-aurie, a

balansoarului. Privind în gol pe fereastră se legănă în lumina după-amiezei târzii. În timp ce se legăna ceva o atinse pe picior, făcând-o să-şi coboare privirea. Se opri brusc din legănat.

Sub balansoar, aşteptând să fie luat de acolo, şedea coşul de cusut al lui Bessie, având capacul încă ridicat, aşa cum îl lăsase.

Rebecca trase coşuleţul. Privi fascinată la ceea ce era împăturit acolo şi ridică cu mâini tremurânde o rochiţă. Cămăşuţa de noapte a pruncului se desfăcu peste mâinile ei, îngăduindu-i să observe că lângă guleraş era brodat un mic cuvânt.

Rebecca.

Strângând între degete rochiţa de bumbac, Rebecca nu se mai lăsă cuprinsă de lacrimi. Nici de isteria inutilă, nici de căinţa zadarnică. Un singur duşman aprig îi pârjolea inima, arzând mai puternic decât oricare alt foc de octombrie. Mânia.

Mânie faţă de soarta care oferea fericirea unei femei şi apoi i-o smulgea fără de milă. Furie faţă de destinul care în numele lăcomiei distrugea vieţi nevinovate. Mânie faţă de un bărbat care în afară de a-şi răsfăţa fiica şi de a-i îndeplini toate capriciile, nu mai ştia nimic. Mânie, mai ales, faţă de lumea care nu avea să caute niciun fel de dreptate pentru o moarte atât de zadarnică.

— Bessie, şopti ea. Iartă-mă.

În cele din urmă, lacrimile o podidiră, de parcă ar fi fost picăturile unui ţurţure topit dintr-o inimă pe care mânia o îngheţase. Rochia pruncului îi scăpă printre degete, care se încleştară mânioase. În ciuda tuturor eforturilor, nu reuşise s-o ajute pe Bessie. Fusese prietena ei, iar sacrificiul pe care Bessie îl făcuse în numele prieteniei lor o costase viaţa. Nu avea de gând s-o lase pe Bessie să nu-şi găsească tihna. Avea să-l pună sub acuzaţie pe Silas Fairchild pentru crimele lui, iar fiica lui avea să sufere o traumă, care pentru o fată de rangul ei avea să fie mai rea decât moartea. Ruşinea dizgraţiei.

Când puse capăt gândurilor ei, o incredibilă linişte sufletească o învălui şi ridicându-se de pe balansoar se îndreptă spre uşă. Razele soarelui aruncau palide umbre prin casă, însă liniştea încăperilor o întări, îngăduindu-i să gândească.

Ocoli patul ale cărui aşternuturi erau încă în dezordine. Cu grijă deschise uşile dulapului, scoase rochia de catifea şi o aşeză

pe pat. Amintirea sprijinului statornic al lui Behringer o impulsiona.

După ce se spălă în lavoar, îşi aranjă părul, ridicându-l într-o coafură care avea să fie la modă abia peste vreo cincisprezece ani. Se întinse pe pat, relaxându-se şi închise ochii.

Clinchetul unor clopoţei şi ropotul copitelor de cai o făcură să tresară din moţăială şi să se ridice liniştită de pe pat. Era probabil trăsura lui Garit care sosise să o ducă la petrecere. Se apropie de fereastră şi constată că o trăsură străină se oprise în faţa casei.

Cercetă atentă vehiculul întunecat. Portiera se deschise şi din trăsură coborî un bărbat, urmat de o femeie elegant îmbrăcată. Harry Murphy şi Vivian Fairchild.

Un fior o străbătu pe toată şira spinării. Abia când auzi uşa de la intrare deschizându-se începu să se agite. Zgomotul ascuţit al tocurilor ce urcau scările îi răsună în auz, împletindu-i-se cu ritmicele bătăi ale inimii. Îl văzuseră pe Garit în oraş şi probabil îşi închipuiseră că nu era nimeni acasă.

Ea îşi aminti îngheţată că ei o credeau moartă. Silas Fairchild era într-adevăr un ticălos neruşinat.

Cu mişcări rapide şi tăcute, îşi strânse capotul, rochia de catifea şi prosopul ud la piept şi intră în dulap.

Ei bine, se gândi ea sarcastică, iată-mă din nou aici.

Când cei doi intrară în încăpere era sigură că-şi ţinuse respiraţia, iar după o clipă de tăcere vocile lor pătrunseră cu uşurinţă prin uşile dulapului din lemn de pin.

Murphy chicoti.

— Deci, acesta este cuibul porumbeilor.

— Taci, Harry. Am venit aici cu un scop precis, nu ca să-ţi împlineşti dezgustătoarele tale vise.

Netulburat, el întrebă:

— Aşa se vorbeşte cu un logodnic?

— Te afli temporar în această postură, Harry. Ştii foarte bine că dacă n-ar fi fost târfuliţa aceea, eram demult măritată cu Garitson. Până la urmă tot îl voi avea. Ar fi bine să nu uiţi acest lucru.

— Sunt convins că n-ai să-mi îngădui să uit.

Un chicotit vesel se auzi în timp ce Vivian străbătu începerea, trecând pe lângă dulap.

— Ai dreptate, dragule. Acum ajută-mă să găsesc broşa aceea. Nu avem prea mult timp, zise ea. Se opri în faţa toaletei şi începu să tragă de sertare.

Murphy se apropie de scrin şi-i imită acţiunile.

— Pur şi simplu nu-l înţeleg pe Behringer. Se târguie pentru zece cenţi o oră şi jumătate din spirit cavaleresc, în schimb lasă casa pustie dând liber la toată gloata de negri ca să sărbătorească întoarcerea puştoaicei în oraş.

Vivian se opri din căutat şi începu să bată din palme..

— Nu este nostim? Tatăl ei întotdeauna a crezut că pentru încrezuta aia mică nu era nimeni destul de bun în Jefferson, aşa că a trimis-o la Richmond să-şi găsească un soţ.

— Ei bine, zise Murphy, sigur a găsit ceva, nu-i aşa?

— Da. Un pântec rotund.

— Behringer ăsta este un prost cum nu se poate mai mare. Spune că sora lui va hotărî dacă se va căsători sau nu. Până la urmă va sfârşi crescându-i plodul.

Vivian, reluându-şi scotoceala, remarcă indiferentă:

— Tu nu l-ai înţelege pe Garitson Behringer nici dacă te-ai gândi până te-ar durea capul, Harry. Tu şi el sunteţi precum Pisica şi motoceii. Apoi, continuă cu glas vesel: În definitiv, dacă ai fi fost Garitson, n-ai fi lăsat un lucru atât de neimportant ca religia să stea între tine şi femeia cu care voiai să te căsătoreşti.

Singurul zgomot din încăpere era respiraţia greoaie a Rebeccăi.

— La naiba!

— Oh, este adevărat şi tu ştii asta. Dacă te-ai fi căsătorit cu ea, viaţa ar fi fost mai simplă.

— Ştii doar că nu puteam, rosti el şuierând, apropiindu-se de noptieră.

— N-ai vrut, Harry. Cuvintele îndrăzneţe ale lui Vivian îl provocară.

— Ei bine, n-am vrut! De unde era să ştiu eu că era o evreică blestemată?

— Harry, Harry, Harry. Mai are acum importanţă? Îmi pare rău că am deschis discuţia.

Harry vorbi pe un ton obsedant.

— Nu-ţi mai închipui că eşti atât de deşteaptă şi aminteşte-ţi doar ce am făcut pentru tine ca să te poţi căsători cu acest ticălos.

— Ai făcut şi atunci treabă de cârpaci. Garitson era cât pe-aci să moară.

— L-am salvat Vivian. Ai uitat?

— Oh, ai fost un adevărat erou. Dacă ai fi fost mai atent... Ţi-am spus eu să omori copilul?

— Nu. Glasul lui Murphy era stins. Un simplu ecou al anilor de acuzări.

Rebecca închise pleoapele, auzind discuţia lor. Oh, Dumnezeule.

— Dacă băiatul ar fi trăit, eram probabil măritată de ani de zile cu Garitson. Copilul era fără mamă. Aş fi putut să învăţ să mă împac cu el. Compania ar fi fost până acum pusă pe roate, iar tu şi cu mine am fi petrecut atât de frumos. Acum am ajuns la aproape douăzeci şi cinci de ani; o fată bătrână ce mai! Şi în fine mă mărit.

— N-am putut să-i despart pe cei doi, continuă Harry calm, cufundat în propriul lui chin. Am încercat de o mie de ori în timpul călătoriei s-o fac să-l lase cu mine, dar ce crezi că a vrut? Pe naiba, îl ţinea de parcă ar fi fost o nestemată. Cuvintele lui se stinseră într-o şoaptă: Ce mamă grozavă era! Emoţia îl făcu să-şi recapete glasul şi să continue: Ne apropiasem însă de casă şi trebuia să fac ceva, cu sau fără băiat.

— Ce încurcătură, remarcă Vivian dezgustată. Nu puteai să procedezi şi tu cu mai multă fineţe? Lumea spunea că se simţea mirosul greu de la kilometri distanţă.

— Sigur, puteam s-o arunc în râu. El râse atunci, iar Rebecca se cutremură simţind lipsa de remuşcare din glasul lui. Sau puteam să-i trag un glonţ în cap.

— Nu, cu Sarah nu puteai să procedezi astfel. A trebuit s-o încui ca să nu fi obligat să o priveşti murind.

— La naiba, mormăi el. Vivian începu să se smiorcăie. Dacă vei aminti vreodată de acea noapte, te voi strânge de gât cu acel colier blestemat şi voi savura fiecare clipă.

După o lungă tăcere care dură până ce Harry ajunse din nou la scrin, Vivian rosti calmă:

— Mulţumesc, pentru colier, Harry. Şi pentru cercei.

— Bijuteriile unei femei moarte, mormăi el. Bucură-te de ele.

— Ceva ce mi-ar fi aparţinut dacă n-ar fi apărut ea. Exact cum mi-ar fi aparţinut şi broşa. Haide s-o găsim.

Scârbită şi clocotind de supărare, Rebecca îşi încleştă degetele în jurul prosopului ud. Începu să respire profund şi uşor ca să-şi alunge mânia din inimă care îi producea greaţă. El o omorâse pe Sarah. El îl omorâse pe micuţul Peter. El o omorâse pe Bessie. Şi asta numai ca s-o mulţumească pe monstruoasa creatură care, insensibilă şi plină de graţie, scotocea prin sertarele ei, căutând ceva ce nu-i aparţinea. Ceva ce Rebecca cu oarecare satisfacţie, ştia că nu avea să găsească.

— La naiba, rosti printre dinţi Murphy. Vine unul din negri. Haide să plecăm dracului de-aici.

Cei doi ieşiră din cameră, iar Rebecca se prăbuşi pe un morman de lucruri din şifonier, lacrimile umplându-i ochii şi înecându-i gâtul. Timp de câteva minute stătu ghemuită acolo, ascultând posomorită cum trăsura se îndepărta, cum servitorii se apropiau. Într-un târziu, durerea îi trecu şi împingând uşa se ridică uşor în picioare.

Găsise o fărâmă de linişte şi odată cu această speranţă că şi Garit avea să cunoască în fine aceeaşi pace sufletească. Aranjându-şi rochia, gesturile ei căpătară o rapiditate bruscă. Când trăsura lui Behringer se apropie de casă, ea era deja pe marginea drumului. Privi la casa minunată şi un zâmbet delicat îi arcui buzele. Păstrând o oarecare tristeţe. Dar cu o imensă speranţă pentru viitor. Era o casă în care avea să-şi petreacă viitorul cu Garit, eliberată de coşmaruri şi de misterele neelucidate ale trecutului.

Capitolul 41

În colţurile conacului Behringer străluceau discret luminiţele lămpilor. Chipul Rebeccăi era inundat de acelaşi zâmbet senin. Faţada masivă a clădirii licărea palid în întunericul iernii în timp ce Rebecca se apropia cu trăsura lui Behringer. Era cel mai drag cămin pe care îl cunoscuse vreodată şi întotdeauna reușea să-i inspire aceeaşi senzaţie de linişte sufletească pe care o cunoscuse

prima dată când îl văzuse. Acum îşi dădea seama că fusese un har faptul că Maria intrase în viaţa soţului ei. Ea intenţiona să insufle acelaşi gen de dragoste senină şi în relaţia cu Garit, astfel încât dacă vreodată o scriitoare însetată de poveşti de dragoste avea să sosească dispreţuitoare peste o sută de ani, să găsească ca mărturie a acestei iubiri nu doar legenda unei camere. Ci o întreagă casă.

Un servitor deschise porţile, iar vizitiul trase trăsura în faţa uşii principale, unde un alt servitor o salută şi o ajută să coboare. Aerul proaspăt de februarie o făcu să tremure. Iarna fusese grea, însă primăvara se apropia.

Râsete vesele răsunară din casă, făcând-o să zâmbească. În capul scărilor late şi albe se opri şi gândindu-se la această după-amiază, la toate câte aflase simţindu-se copleşită de o dorinţă. Garit avea să se liniştească aflând în fine adevărul, în ciuda absurdităţii acestuia. Era mai bine ca el să afle.

Încet, urcă treptele verandei, zâmbetul răsfrângându-i-se pe faţă pe măsură ce recunoştea prin ferestrele salonului diferitele fizionomii ale oamenilor din oraş. Înăuntrul acestei case, sora lui Garit aştepta să o cunoască, cu aceeaşi nerăbdare cu care aştepta şi ea s-o întâlnească. Ştia că pentru ea, Katy avea să fie o alinare acum după ce o pierduse pe Bessie.

Ciocăni la uşă, iar Caroline, purtând o rochie neagră şi un şorţuleţ cu volane apretat, îi deschise. Normala rezervă a fetei dispăru când o văzu şi aruncându-se asupra ei o îmbrăţişă.

— Domnişoară Reynolds, ne-a fost atât de dor de dumneavoastră! Suntem atât de bucuroşi că v-aţi întors teafără şi nevătămată.

— Rebecca, dragostea mea!

Văzând-o pe Maria croindu-şi drum prin mulţime Rebecca se răsuci ca să-şi întâmpine viitoarea soacră. Cele două femei se întâlniră în hol, iar Maria o îmbrăţişă cu drag.

— Ah, arăţi superb, murmură ea, surâzând delicat. Maria se trase puţin în spate privindu-i chipul, după care îşi plecă uşor ochii spre pântecul ei neted. Este ceva ce ai dori să-mi spui? întrebă ea.

Înţelegându-i imediat cuvintele, Rebecca izbucni în râs.

— Doresc atât de mult să-ţi spun acel ceva, dar deocamdată mă tem că nu pot.

Maria făcu o grimasă.

— Eu sunt de cu totul altă părere. Katy va fi bucuroasă să aibă cui împărtăşi experienţa creşterii unui copil.

— Maria, Maria. Gândul de a purta în pântece copilul lui Garit mări strălucirea din obrajii ei.

Maria râse.

— Abia aştept să-ţi văd puzderia de copii jucându-se prin casă. Jumătate cu ochi negri şi jumătate cu ochi verzi.

— Căprui.

— Adevărul este că nuanţa depinde de dispoziţia ta. Pe aici, cea mai mare parte din timp au fost verzi.

— Asta numai din cauza fiului tău exasperant.

Maria o sărută delicat pe obraz.

— Te iubesc atât de mult, Rebecca. Este o dragoste care poate birui orice. Să nu uiţi asta.

— Cred că deja a biruit, Maria.

Maria o ţintui calmă cu privirea, apoi zâmbi.

— Dacă ai crede numai.

Rebecca se uită la ea.

În timp ce o privea pe Maria, auzi în hol vocea lui Behringer. Simţi aceeaşi tresărire pe care o cunoscuse în noaptea în care îl văzuse pentru prima dată, privind-o alene de pe pat, şi se întoarse spre el. Behringer căută să scape de persoana în compania căreia se afla, ochii strălucindu-i de nerăbdare atunci când o zări pe Rebecca.

Într-un târziu ajunse lângă ea, o luă în braţe şi o sărută pe gură, în faţa nenumăraţilor oaspeţi.

— Garitson, îl dojeni mama lui. N-o face să se simtă stingherită.

— Credeam că în seara aceasta se vor satisface bârfele.

— În seara aceasta, dragul meu băiat, vei spune bârfelor să se ducă naibii.

El încuviinţă convins.

— O idee straşnică, rosti fel şi o sărută din nou pe Rebecca.

Trăgându-se uşor în spate el continuă:

— Uite ce a sosit astăzi.

Maria îi smulse brusc lui Behringer cartea pe care o ţinea în mâini.

— Nu, şopti ea. Nu încă.

Behringer îşi înălţă privirea întrebătoare spre mama lui.

— Hai, că eşti nostimă.

Ea ridică dintr-o sprinceană.

— Şi tu la fel, fiule. N-ai un dar mult mai fermecător de oferit iubitei tale?

— Mai multe, chiar, zise el, ridicându-şi nasul în vânt. Dar astea nu sunt pentru ochii tuturor.

Când Behringer o luă pe Rebecca de mână, Maria zise brusc:

— Rebecca!

Rebecca se întoarse.

Maria tăcu, nedorind parcă să o lase pe Rebecca să plece.

— N-ai cunoscut-o încă pe Katy.

Rebecca înclină din cap afirmativ, simţind o ciudată dorinţă de a nu o părăsi pe Maria. Surâse bizar spre ea.

— Mă întorc imediat.

Maria înclină înţelegătoare din cap.

— Să nu uiţi ce ţi-am spus, Rebecca.

Cuvintele o tulburară şi gândindu-se la ele, îl lăsă pe Behringer să o conducă prin mulţime spre liniştita bibliotecă. Nu peste mult timp încăperea avea să se umple de bărbaţi şi de fumul ţigărilor lor. Acum era învăluită în linişte.

— Garit, începu Rebecca, de îndată ce uşile se închiseră în urma lor, trebuie să-ţi spun ceva.

— Nu, iubito. Eu mai întâi.

Ea îl atinse pe piept, buna ei dispoziţie pierind amintindu-şi de veştile pe care voia să i le dea.

— Te rog. Ştiu cine a ucis-o pe Sarah. Şi pe Peter.

El îi atinse delicat obrazul.

— Rebecca.

— Şi de ce au fost ucişi.

Privirea lui liniştită era ca un balsam pentru ea.

— În fine, şopti ea, mângâindu-l pe gât, poţi să-i aduci pe ucigaşi în faţa justiţiei.

— Fairchild nu va fi niciodată adus în faţa justiţiei, iubito. Însă după noaptea aceasta, va renunţa.

— Nu este Fairchild, Garit.

— Nu mă interesează nici dacă este J.P. Morgan sau Jay Gould, zise el. Seara aceasta, este mult mai importantă.

— Garit! Este...

Behringer o sărută. Când îşi ridică uşor capul, în ochii lui licărea dragostea.

— Draga mea Rebecca. Despre asta putem discuta mai târziu. Mi-am irosit prea mulţi ani din viaţă cu enigme inutile. M-am chinuit aproape opt ani dintr-un singur motiv. Nu puteam să mă împac cu ideea că am fost atât de prost şi că nu i-am spus lui Sarah nici măcar o dată cât de mult am ţinut la ea. El se lipi pentru câteva clipe cu faţa de obrazul ei. Dacă n-ai fi existat tu, tot restul vieţii m-aş fi urât pentru că am fost un soţ atât de groaznic. Deocamdată nu intenţionez să fac aceeaşi greşeală şi cu tine.

El tăcu şi o sărută lung.

— Vino cu mine, iubito.

Oftând, ea îl urmă în hol, grăbindu-se să ţină pasul cu el.

— Dar, Garit, începu ea. El nu o luă în seamă.

În sala de bal lucrurile nu erau încă strânse, aşa cum aveau să fie nu peste multă vreme. Majoritatea oaspeţilor erau adunaţi într-un colţ al încăperii. Garit o trase în partea opusă şi se opri lângă pian.

— Îţi aminteşti de prima noapte când am fost în această cameră?

Ea surâse.

— Ai stat lângă mine pe canapea şi m-ai ţinut pe după umeri.

El încuviinţă din cap, ochii lui strălucind în lumina nenumăratelor lumânări.

— Iar tu ai plecat de lângă mine şi ai început să te răcoreşti cu evantaiul.

— Mă înfierbântasem din cauza ta, mărturisi ea.

Zâmbetul din ochi pluti pe chipul lui până i se opri pe gura senzuală.

— Zău?

— Da, arogantule.

El deveni serios.

— În acea noapte, pentru a doua oară în viaţă, am simţit o senzaţie de vină de o intensitate cum nu mai avusesem până să te Cunosc. Ştii de ce?

Ea nu-şi luă ochii de la acea privire pârjolitoare. De la acel chip drag. Tăcută, scutură din cap.

— Din cauza aceluiaşi motiv pentru care am devenit atât de agitat din ziua în care te-am văzut. Pentru prima dată după şapte ani, eram gata să încep să trăiesc din nou. Eram gata să renunţ la visul care începea şi se sfârşea cu moarte. Eram sigur că nu-mi puteam afla liniştea sufletească decât găsindu-i pe Sarah şi Peter într-o altă viaţă. Când te-am văzut, udă şi atât de plină de viaţă, ca un copil în faţa pomului de Crăciun, nu mi-am dorit nimic altceva decât să trăiesc.

— Garit, şopti Rebecca, furişându-şi mâinile pe după gâtul lui şi strângându-l aproape. Încet ea se depărtă şi-l privi în ochi. Nu este nimic rău în a-ţi aminti cu drag de Sarah. Ea te-a iubit. Ea...

Rebecca îşi ridică mai întâi mâna apoi privirea spre portretul femeii într-un gest de implorare. Atunci se opri, căci nu portretul lui Sarah era cel la care se uita. Acesta dispăruse.

În locul lui era o strălucitoare oglindă dreptunghiulară, ale cărei colţuri sclipitoare o ademeneau. Hipnotizată ea îşi fixă privirea pe chipul multiplicat, fiecare imagine propagându-se departe, tot mai departe în eternitate. Într-un târziu ea reuşi să-şi smulgă privirea din vraja oglinzii şi-şi îngropă faţa în umărul lui Behringer.

— Nu. Nu! O simplă şoaptă.

Simţind în adâncul sufletului un puternic tremur, Rebecca începu să lupte împotriva acestuia cu toată fiinţa ei. Cu fiecare bătaie a inimii. Dragostea poate birui orice, îşi şopti ea în gând. Orice.

— Primul meu dar, o curiozitate de la Malcolm Henderson, zise Behringer calm. Ori de câte ori te vei uita pe acest perete singurul lucru pe care îl vei vedea va fi chipul de care m-am îndrăgostit. Visul pe care îl am de la paisprezece ani.

— Te iubesc, Garit, suspină ea. Tu eşti exact cum am visat. Am să te iubesc veşnic. Ea îşi auzi cuvintele rostite şi-şi simţi pleoapele închizându-i-se.

— Dumnezeule, cât de mult trebuie să te fi făcut să suferi, murmură el, mângâindu-i trupul care tremura, încercând s-o aline. Îşi afundă mâna în buzunar şi scoţând-o îşi întinse palma în faţa ei. Rebecca privi la inelul cuibărit acolo. S-a terminat cu trecutul, Rebecca. A sosit vremea să trăim în prezent.

Cu lăcomia hoţului care strânge cheile eliberării, ea îl apucă de mână şi-l trase spre verandă.

— Te rog, Garitson. Vino cu mine. Acum. Departe de aici.

— Rebecca? Nu înţeleg... ce s-a întâmplat?

Rebecca ajunse la uşă şi încercă să o deschidă.

Aceasta se opuse mişcărilor ei de parcă rugina ar fi blocat-o. Neluând în seamă confuzia lui, ea se agăţă disperată de mâna lui.

— Te iubesc, dragă. Să nu... Vocea lui îi răsună ciudat în ureche. Behringer îi dădu drumul la mână şi-i deschise uşa.

Rebecca păşi în noapte, tremurând şi udă de transpiraţie. O apucă în goană pe trepte îndreptându-se spre grajduri. Atunci, groaza îi puse stăpânire pe inimă, oprindu-i-o aproape. Pe aleea asfaltată, la nici treizeci de metri de ea, stătea un automobil roşu, arătos, dar ieftin. Mercedes-ul ei.

— Garit! strigătul ei disperat străpunse liniştea nopţii când văzu sala de bal. Aceasta nu era decât un loc pustiu, dezolant, vechi de peste o sută cincizeci de ani.

Privind îngrozită la uşa deschisă spre verandă, începu să urce scările, însă se împiedică.

Căzu şi rămase acolo. Lacrimile începură să-i curgă pe faţă, înceţoşând realitatea din faţa ei. Distrugându-i ultima speranţă... că evadase şi el, din viziunea în care ea privise. O viziune a vieţii fără el. O viziune a iadului.

— Te iubesc, Garit, suspină ea zdrobită. Te iubesc.

Capitolul 42

Primele raze ale soarelui de august o găsiră pe Rebecca tot pe treptele verandei, cu faţa scăldată în lacrimi şi cu capul sprijinit pe braţ. O durere surdă o învălui văzând cum soarele se ridică încet pe cer şi cum Jefferson-ul se trezea la viaţă. Camioanele începură să huruie pe stradă, însă ea nu le conştientiză

claxoanele. Radioul unei maşini începu să urle, însă ea nu auzea niciun fel de muzică. Se uita în gol la ramurile stejarului, printre care se strecurau strălucitoarele raze de soare ale dimineţii.

Încet, privirea îi lunecă descriind un arc de cerc, de la crengile copacului pe pământ. La câţiva paşi de rădăcinile groase ale arborelui se afla o imensă tufă de trandafiri, ale cărei ramuri ghimpoase erau încărcate de florile galbene ale unei veri târzii. Făcând un efort îşi îndreptă spatele şi privind fix la flori înţelese de ce le iubise toată viaţa. Insensibilă la durerile din articulaţiile şi muşchii trupului, se ridică şi se duse la boschet. Ignorând ţepii care îi zgâriară braţul, culese câţiva trandafiri şi apoi, ridicând buchetul la nas îl mirosi.

— Trandafirii Mariei, murmură ea pentru sine.

— Tot restul vieţii a fost mâhnită din cauza ta.

Glasul blând, cu inflexiuni sudiste o făcu să tresară şi să se întoarcă.

Myra Abigail stătea acolo, privind-o cu bunătate. Un cuţit se răsuci în inima Rebeccăi, auzind compasiunea femeii.

A ştiut, se gândi Rebecca. A ştiut tot timpul. A ştiut cât de curioasă voi fi în privinţa oglinzilor acelora blestemate. În privinţa oglinzilor acelora dragi.

Femeia o cuprinse pe Rebecca în braţe şi-o mângâie uşor pe păr. Preţ de câteva clipe stătură acolo fără să scoată un cuvânt, femeia mai în vârstă absorbind durerea tinerei.

Într-un târziu, Myra surâse delicat.

— Haide să mergem înăuntru.

Rebecca scutură din cap, oftând cuprinsă din nou de durere.

— Nu pot.

Femeia o bătu uşor pe mână.

— Haide.

Myra o conduse pe scări în camera lui Garitson. În drumul ei Rebecca privi fiecare pas făcut cu alţi ochi. Văzu vechile urme în lemnul uşilor sălii de bal, semne care vorbeau despre scândurile care fuseseră bătute acolo din porunca lui Jacob Behringer. Poate, că în cele din urmă, o iubise şi el puţin. Măcar cât îl iubise ea pe dificilul bărbat.

Ajunseră pe palier şi înainte de a deschide uşa grea, Myra îi aruncă Rebeccăi o privire scurtă. Rebecca se opri în prag şi privi

de jur împrejurul camerei aproape la fel cum făcuse cu o zi înainte. Masculinitatea colţuroasă a încăperii o alina, într-un fel în care nu reuşise în ziua anterioară. Îşi dădea seama acum că prezenţa vitală a lui Behringer în această cameră, asemeni melodiilor cântate de el la pian, era cea care o liniştea.

În mijlocul încăperii se afla patul în care ea şi Behringer făcuseră prima dată dragoste, unde ea dormise şi se îndrăgostise. La piciorul acestuia, acolo unde o lăsase, era cuvertura cu florile de grădină a bunicii. Un dar de Crăciun de la mama ei.

În cada cu picioare în formă de labe puţina apă aflată acolo se răcise. O cadă în care ea nu se mai întorsese niciodată. În colţ, şedea, acoperită, aşa cum o lăsase, maşina de scris Remington, primul model. Încă o dată, maşina o atrase. Ştia că nu simpla ciudăţenie a camerei o atrăsese prima dată, ci Behringer.

El luase acest lucru de care ea se ataşase atât de tare cât stătuse la ei şi-l ţinuse aproape. Îl adusese în camera lui. Rebecca atinse maşina de scris cu drag, cum probabil făcuse şi el.

Ce s-a întâmplat cu Garit?

De parcă i-ar fi auzit tăcută şi disperata întrebare, Myra rosti:

— A... a părăsit Jefferson-ul la puţină vreme de la dispariţia ta, după ce sora lui a născut, după ce în final a acceptat plecarea ta. Din câte ştiu eu, tot restul vieţii te-a căutat.

Când se întoarse cu spatele ia maşina de scris buza îi tremura.

— Legenda Camerei lui Garitson a fost lansată special ca să atragă o anume romantică, zise încet Myra. Nimeni n-a mai dormit în camera lui Garitson de la plecarea lui.

Spunând acestea, Myra se întoarse şi pe nesimţite părăsi încăperea. Rebecca rămase într-o ceaţă totală, înconjurată de o deznădejde cum nu mai cunoscuse niciodată. Încet, se aplecă după cuvertură şi strângând-o la piept se aşează pe salteaua moale a patului. O întreagă noapte de jale îi secase lacrimile, lăsând în loc o durere surdă. Se ghemui pe pat şi luă în braţe una din perne dorindu-şi să fie aceeaşi pe care Behringer îşi aşezase capul. Mângâind gingaş perna, Rebecca închise ochii.

Nu simţi când Myra îi aduse tava cu micul dejun servit în vesela de argint. Când deschise ochii, lucitoarea suprafaţă a ceainicului străluci delicat în lumina camerei. Raza de soare care se furişă deasupra obiectului aflat exact în faţa ceainicului de

argint, o făcu să se ridice în cot ca să-i observe mai bine. Îl luă în mână şi rămase uimită de bijuterie. Broşa Behringer. Un dar pentru următoarea mireasă. Suprafaţa bijuteriei cu ornamentaţii încrustate străluci, diamantele licăriră în profunde nuanţe de bleu, iar smaraldele în tonurile verdelui crud al frunzelor de primăvară.

Ea mângâie bijuteria cu o tandreţe copleşitoare, amintindu-şi de dragostea şi de cuvintele Mariei. De numeroasele lecţii pe care i le dăduse. Suliţa mişelească a trădării o străpunse când îşi aminti de sfârşitul amar al lecţiilor Mariei. Cu mişcări rigide Rebecca se ridică în pat. O bucăţică de hârtie de pe tavă îi atrase atenţia. Deschise biletul şters şi îngălbenit de vreme şi zări o caligrafie gingaşă. Doar patru cuvinte erau scrise acolo.

Numai dacă ai crede.

Strânse la piept hârtia câteva clipe şi apoi o aşeză într-unul din sertare.

Cum putea o femeie să creadă că într-o clipă părăsise anii 1990, ajunsese în anii 1870, unde petrecuse câteva luni, luni mai frumoase decât toţi cei treizeci şi patru de ani pe care îi trăise – numai ca să se întoarcă în clipa următoare la aceeaşi existenţă obscură cu care se obişnuise? Nu, nu la fel de obscură. Mult mai dezolantă, căci cunoscuse minunea dragostei. O dragoste fermecătoare pe care o cunoscuse în braţele lui Behringer.

Numai dacă ai crede.

Îşi aminti apoi cum stătuse cu Garitson în magazinul bătrânului şi enigmaticului Malcolm Henderson, bărbatul care vorbea în dodii. Chiar şi el rostise cuvintele stranii.

Numai dacă ai crede.

Cum naiba putea ea să creadă acum? Dar cum era să nu creadă?

Mâinile îi erau surprinzător de calme când îşi prinse broşa în piept. Hotărâtă se dădu jos din pat şi se îndreptă spre maşina de scris din colţ. Îi dădu la o parte învelitoarea şi o privi. Îşi aminti de hotărârea de a scrie ultima poveste de dragoste, cea în care să-şi aştearnă de la acea maşină prosteştile noţiuni de dragoste.

S-a terminat cu trecutul, Rebecca.

Cuvintele lui Behringer îi răsunară în ureche proaspete şi clare, făcând-o să privească peste umăr, cu inima plină de o

speranţă iraţională. Nu zări însă nimic altceva decât o cameră goală. În colţul opus şedea laptop-ul ei.

A sosit vremea să trăieşti în prezent.

Urmându-şi automat paşii, deschise servieta laptopului şi-şi aşeză calculatorul pe masă. Întinse firul de alimentare, băgă ştecherul în priza din perete şi dădu drumul computerului. Pe ecran apăru ultimul document introdus. „Există în casă o prezenţă care nu se poate defini, o prezenţă ciudată, deosebit de tulburătoare, dar totuşi plăcută. Mângâietoare. Parcă cineva s-ar afla în spatele meu şi ar privi peste umărul meu la ceea ce scriu…”

Vocea lui era cea care o umplea acum. Prezenţa lui era cea care o împresura, care o mângâia. Dragostea lui Garit, ca obsedanta tandreţe şi intimitate a unei îmbrăţişări, era cea pe care o simţise de cum intrase în Jefferson. Acum nu mai era înfricoşată.

Te iubesc, Rebecca.

Se desfătă în intangibila îmbrăţişare, închizând ochii, până ce în cele din urmă dispăru. Continuând să stea cu ochii închişi îşi puse mâinile pe tastatură şi-şi aminti chipul uluit al lui Behringer când o întrebase cum o cheamă. Fără să primească învoirea, degetele ei începură să danseze peste taste.

Până să priceapă tot trecu o oră, iar în acea clipă în care înţelese rămase ca trăsnită.

— Desigur! şopti ea bucuroasă. Sări în picioare şi-şi luă geanta, degetele tremurându-i în timp ce-şi căuta cheile de la maşină. Malcolm Henderson era cheia. Malcolm deţinea soluţia, undeva în şaradele lui. Malcolm şi bizara lui colecţie de daruri.

Cinci minute mai târziu parcă lângă Excelsior House şi se grăbi după colţ. Trecu în partea istorică a oraşului, disperată să ajungă la singurul om care era legătura ei cu Garitson.

O apucă în goană pe stradă spre colţul unde vagonetul aştepta cu un nou grup de turişti, dornici să afle despre trecutul mult discutat al Jefferson-ului. Imediat după colţ se opri.

— Oh, Dumnezeule! Rebecca îşi înăbuşi strigătul ducându-şi mâna la gură.

În colţ era o drogherie. Trei sute de metri mai jos era un magazin cu suveniruri ale vapoarelor cu aburi. Între acestea două, unde ar fi trebuit să fie magazinul lui Malcolm Henderson, era un loc viran, care se vedea că fusese distrus de foc. Era clar că

nu de un foc recent. Dărâmăturile fuseseră demult curăţate, în urmă rămânând un zid din cărămidă afumat. Rebecca stătu încremenită câteva momente incapabilă să se mişte, gândurile învârtindu-i-se într-un cerc fără răspuns.

Năucită traversă apoi strada, oprindu-l pe ghid înainte ca acesta să se urce în vagonet.

— Ieri am făcut un tur cu dumneavoastră, începu ea.

El încuviinţă din cap zâmbind.

— Îmi amintesc. Sunteţi cea care nu a crezut povestea lui Diamond Bessie Moore.

— Ce s-a întâmplat cu magazinul care era acolo?

— Acolo? Oh, acolo a fost demult *Lulie Mae's Shoes*. A ars. Toată lumea a iubit-o atât demult pe Lulie Mae, că nu au mai găsit puterea să-l reconstruiască.

— Nu, nu! Acolo era magazinul lui Malcolm Henderson. Vindea oglinzi, cărţi şi cristale.

El o măsură cu privirea şi scutură lent din cap.

— Nu, doamnă. Acolo de douăzeci de ani nu mai este nimic.

Bărbia Rebeccăi căzu. Era imposibil. Cartea de bucate pe care o achiziţionase de la el se afla lângă laptop-ul ei.

— Poate că am greşit locul. Pe unde să fie atunci magazinul domnului Henderson?

— Ia staţi puţin. Henderson aţi spus?

Ea încuviinţă din cap.

— Într-adevăr acela este locul. Un bărbat pe nume Henderson a avut acum vreo sută de ani o prăvălioară acolo. Bunicul mi-a povestit că a închis magazinul şi că nimeni n-a ştiut unde a plecat şi nici cum de a putut să-şi strângă atât de repede toate lucrurile. Într-o dimineaţă când bunicul meu a venit în oraş, toată lumea nu vorbea decât despre cum a dispărut tot în toiul nopţii. N-a lăsat nimic în urmă. Ghidul scutură din cap şi râse. Parcă n-ar fi existat niciodată.

Capitolul 43

În liniştita după-amiază de octombrie Rebecca începu să tremure. Nu însă din cauza frigului, căci era o zi neobişnuit de

caldă pentru acest anotimp. Când roţile vagonetului trecură pe lângă porţile de fier ale cimitirului Oakwood ea simţi încă o dată lovitura regretului că înainte evitase acest lucru şi pătrunzătoarea teamă că acum făcea la fel.

Era pentru prima dată, în ultimele şase săptămâni când părăsea Hanul Behringer. Legătura ei cu lumea exterioară se rezuma la scurte plimbări prin grădină. Restul zilei şi-l împărţea între numeroasele ore petrecute în faţa calculatorului şi puţinele ore de somn. Când foamea începea să nu-i dea pace părăsea camera doar cât îi era necesar să se hrănească. De regulă lucra optsprezece ore pe zi, făcând mici pauze ca să-şi odihnească ochii sau ca să pună la punct vreo frază ambiguă.

Fără doar şi poate, acesta nu fu un sacrificiu. Povestea ei prinse viaţă cu un realism pe care ea nu-l mai cunoscuse până acum. Dintr-o dată faptul că scrisese despre dragoste însemna ceva, descrierea deznădejdei provocată de despărţire îi îndurera sufletul, iar intensitatea disperării personajelor o făcu să suspine;

Cartea era acum terminată. Fără prea mare tragere de inimă ea se despărţi de minunata dovadă a muncii ei, de acel balsam care o alinase în ultimele săptămâni deznădăjduite. Cu numai o săptămână în urmă îi expediase lui Jackie manuscrisul final. Simultan transmisese prin linia telefonică şi fişierele de pe calculator. Garit ar zâmbi dacă ar vedea facilităţile din ziua de astăzi. Mai mult ca sigur că nu ar fi surprins, se gândi ea cu un zâmbet trist.

Îndreptându-şi spatele, ea încercă să se întărească atunci când asfaltul cedă locul unui drum prăfuit, iar ghidul începu să le vorbească.

— Întemeietorii Jefferson-ului sunt îngropaţi aici, în cimitirul Oakwood. Cum de altfel sunt şi criminalii acestui oraş. Doi condamnaţi sunt înmormântaţi aici, înlănţuiţi pe vecie. Toată viaţa s-au urât unul pe celălalt. Şeriful, căruia i-au făcut viaţa mizerabilă, este îngropat la numai jumătate de metru de ei. Nu pare prea corect, nu-i aşa? El chicoti şi întoarse vagonetul pe un alt drum, unul pe care Rebecca fusese altădată, cu şase săptămâni în urmă. Ea începu să tremure.

— Aici este familia Frank. Opt au fost copiii pe care aceasta i-a pierdut.

Rebecca privi la pietrele funerare şi simţi o gheară în inimă. Gustav Frank. Adalheid Frank. Alături de ei erau opt mici pietre funerare. *De curând am pierdut al treilea copil...*

Amintirea o făcu să se cutremure. Aici odihnea vânjosul ziarist care încercase să o ajute să elucideze misterul, care se temuse pentru siguranţa ei. Înainte de a închide ochii, lui Gustav şi soţiei lui le fusese dat să-şi mai vadă murind încă alţi cinci copii. Vagonetul îşi continuă drumul spre destinaţia lui majoră.

Gardul de fier ce înconjura mormântul părea să ofere o protecţie ineficientă în faţa nemiloaselor şi mult prea îndepărtatelor braţe ale morţii. Chiar şi acum, Bessie era vulnerabilă. Nu, se corectă ea. În fine, Bessie era insensibilă la rănile dureroase ale bârfelor. Dacă cineva merita să fie erou popular atunci Bessie era aceea.

Vehiculul se opri în faţa porţii gărduleţului, iar când ghidul începu să vorbească. Rebecca fără prea mare tragere de inimă coborî în flux cu ceilalţi turişti.

— Diamond Bessie Moore, a fost ucisă în Jefferson, în urmă cu mai bine de o sută de ani, pe la începutul anului 1877. Soţul ei, Abe Rothschild, a împuşcat-o în cap într-o duminică după-amiază când au mers la un picnic. Un bărbat bolnav. Când şeriful i-a dat de urmă în Cincinnati, el deja încercase să se omoare.

De durere. Rebecca era mai mult decât convinsă că Abe Rothschild se schimbase. Din cauza unui singur motiv. Pentru că o iubea la nebunie pe Bessie Moore. Ticălosul, când a fost extrădat în Texas, avea conştiinţa încărcată. Pentru tot restul vieţii s-a simţit urmărit de cineva. Îmi închipui că pe cât era de criminal pe atât era de paranoic.

Rebecca încercă să înţeleagă. Ar fi trebuit să priceapă. O cunoscuse pe Bessie ca nimeni altcineva. Oare? În ultimele două săptămâni raţiunea ei luptase cu toate informaţiile pe care le aflase. O batjocorise, râzându-i ironic peste umăr atunci când pusese punct absurdei ei poveşti. Dragostea biruia tot. O fantomă a cinismului îi arătă degetul costeliv şi luă în râs această poveste, mai stranie decât oricare alt mit. Nu ai avut decât un vis urât, atâta tot. Ea se încruntă în faţa soluţiei prosteşti. Şi se trezi. Indolentă evadă din colţul în care o scriitoare fără imaginaţie se zugrăvise singură.

Şi totuşi, se gândi ea, cum ar fi putut să fie? De ce să fi fost? Acum, de ce şi cum erau mai importante ca oricând şi amândouă eclipsate de cu totul altă ciudăţenie. Într-adevăr; s-ar fi putut întâmpla aşa ceva?

— ... se spune că în fiecare ianuarie cam prin preajma perioadei în care a murit, un tren opreşte în noaptea întunecată şi din acesta coboară un bărbat care vine la mormântul ei, exact cum a făcut în acea după-amiază, câţiva ani după moartea ei. Întotdeauna când vine lasă flori şi plânge ca un copil.

O adiere mişcă ramurile copacului din apropiere, în timp ce turiştii se plimbau printre morminte. Când nu mai rămăsese nimeni în jurul mormântului lui Bessie, Rebecca se apropie încet de gărduleţul negru. Îşi pironi privirea în pământ, observând că iarba verde căpătase nuanţa sumbră de maroniu. Nişte frunze de stejar căzuseră aproape de piatra funerară, chiar lângă buchetul de flori albe, imaculate. Gardenii.

Ce drăguţ din partea ta să-ţi aminteşti de florile mele preferate!

Vocea dulce, melodioasă, răsună în mintea ei, precum acordurile unui pian. Îşi aminti de seara în care o cunoscuse pe Bessie, de încântarea femeii când văzuse florile.

Întotdeauna le voi ţine minte, iubita mea.

Benjamin Jackson. Ea îşi dădu seama că el venise de la Dallas ca să se întâlnească cu femeia iubită, însă în Jefferson nu găsi decât vorbe despre moartea ei. Bărbatul care o iubise pe Bessie atât cât să o facă să renunţe la un standard de viaţă pe care el nu i-l putea asigura, avea cu siguranţă să caute să-l omoare pe cel pe care îl credea vinovat de această faptă. Era posibil să-l fi urmărit pe Abe Rothschild, un om la fel de îndurerat de greaua pierdere. O pierdere care fusese o greşeală inutilă.

— Nimeni nu ştie cine este vizitatorul, însă el vine cu un tren din Vest, remarcă ghidul.

Dacă vreodată vom avea motiv să trecem prin Jefferson cred că o vom face cu un tren venind din Vest.

Rebecca îşi aminti de scrisoarea lui Bessie şi-şi dădu seama de ce o tulburase. Exprimase aproape identic descrierea pe care ghidul o făcuse fantomaticelor vizite ale lui Benjamin.

Rebecca plecă mai departe şi plimbându-se fără ţintă ajunse într-un colţ retras al cimitirului, la mormintele unei proeminente familii din Jefferson, marcate din pietre funerare din marmură. Numele dragi, alături de cele ale descendenţilor o tulburară.

Maria Elyse Behringer, iubita soţie şi mamă; Jacob Karl Behringer, iubit soţ şi tată; Katerina Behringer, iubită mamă; Karl Garitson Behringer, iubit tată; Matilda Behringer, iubită fiică.

Rebecca se uită la date. Maria murise la numai patru ani de la întâlnirea lor, iar Jacob la nicio lună după ea. Aşa cum promisese, Katy nu se căsătorise şi-şi crescuse singură fiul pe care îl botează după tatăl şi fratele ei. Inima Rebeccăi se întristă, gândindu-se la tragedia pe care o suferise Katy, crescându-şi singură copilul şi pierzându-şi ambii părinţi în acelaşi an. Nepoata lui Katy, Matilda, lăsase casa ultimului supravieţuitor al familiei de servitori, Myra Abigail.

Ocoli fără ţintă aceste morminte şi se pomeni în faţa altei secţiuni a locurilor de veci a familiei Behringer. Strălucirea zidului de marmură fusese erodată de timp, iar pietrele funerare erau albe. *Sarah Stein Behringer, Benjamin Peter Behringer*, şi...

Inima îi tresări când privi la iarba uscată de pe locul gol dintre mormântul lui Peter şi zid. Lacrimile nevărsate i se înecară în gât imaginându-şi-l pe Behringer găsindu-şi departe de Jefferson o altă viaţă, un cămin necunoscut, fericirea şi un mormânt. Amintindu-şi de clipele din trecut, durerea din inimă i se amplifică şi târându-şi picioarele se îndreptă spre vagonet.

Sperând cu disperare, ea făcu o vizită bibliotecii din oraş, căutând în ziare vechi orice informaţie despre Garit. Despre Behringeri. Indiferent ce. Constată doar că ea ştia amănunte despre familia Behringer pe care niciun reporter nu avusese şansa să le afle. Căutând prin ziare ea găsi un singur articol care i se păru să aibă sens. Un sens dulce-amar.

Miri proaspăt căsătoriţi pier în flăcări, spunea titlul.

Domnul şi doamna Harry Murphy, căsătoriţi luna trecută, au murit într-un incendiu care a izbucnit în casa lor pe la primele ore ale dimineţii. Sevitorii spun că domnul Murphy avea obiceiul să fumeze înainte de culcare şi se crede că el şi soţia lui, fiica domnului Silas Fairchild, nu s-au mai trezit

niciodată ca să simtă pârjolul. Domnul Fairchild, distrus de durere, a atacat pe un anume om de afaceri din oraş, acuzându-l de provocarea incendiului. Domnul Fairchild care se afla sub îngrijire medicală; insista că focul a fost pus din răzbunare. Firma domnului Fairchild, Fairchild&Sons, aflată în mare deficit, se pare că-şi va încheia activitatea în această săptămână.

Rebecca simţi doar o macabră satisfacţie. Fairchild ştiuse tot timpul de faptele lui Vivian şi mersese până într-acolo încât acoperise vina ei. În final el îl acuzase pe Garitson de răzbunare împotriva fiicei lui.

Lipsit de sens. Totul fusese lipsit de sens. Puţina alinare pe care articolul ar fi trebuit să i-o aducă, fusese total ştirbită de stupiditatea întâmplărilor.

Ce se câştigase de pe urma fantasticei ei călători? Istoria nu se îmbunătăţise cu nimic. Nu se schimbase absolut nimic. Ea nu fusese acolo ca să prevină moartea lui Bessie ci ca s-o faciliteze. Nu fusese în stare decât să asiste la naşterea unui blestem fals, în loc să-l conteste. Încă se mai credea că Jay Gould blestemase oraşul, ceea ce nu era decât o ridicolă presupunere. Acest om era atât de ocupat cu afacerile din Wall Street în anii şaizeci şi şaptezeci încât sub niciun chip n-ar fi reuşit să ajungă la Jefferson, deşi oraşul era recunoscut pentru înflorirea pe care o cunoscuse în anii de după războiul civil. Rebecca îşi aminti cum stătuse în august lângă gărduleţul negru din fier ce înconjura mormântul lui Bessie şi, înţelegând brusc, închise obosită ochii. Îşi aminti deznădejdea care o cuprinsese chiar şi atunci. Ştiuse că nu putea să schimbe nimic. Behringer îi spusese de nenumărate ori că nu putea să schimbe trecutul. Însă abia acum acceptă ideea. Fetiţei lui Bessie nu-i fu dat să se nască niciodată. Eforturile Rebeccăi împotriva faptelor inevitabile fuseseră la fel de zadarnice ca şi eforturile locuitorilor de a reînvia gloria zilelor apuse. Adevărul era că Jefferson-ul din urmă o sută de ani nu murise niciodată.

Scârţâind şi trosnind, vagonetul se opri în aglomeratul colţ unde se afla Excelsior House. Ea se gândi atunci la semnătura lui Gould de la Excelsior, care pecetluise „Sfârşitul Jefferson-ului, Texas”. Anumite istorioare exagerate povesteau că Jay Gould îşi

construise calea ferată prin Dallas deoarece Jefferson-ul îl refuzase dispreţuitor, sugerând ostentativ că Jefferson-ul ar fi putut să ajungă ceea ce era Dallas-ul astăzi, dacă nu ar fi existat blestemul lui Gould. Rebecca se aplecă să privească de-a lungul străzii şi se minună când constată ce puţin se schimbase oraşul într-o sută de ani.

Aura acestuia era fa fel de ameţitoare, de romantică, de pitorească ca oraşul însuşi şi ca legendele lui. Ceva intangibil care se împletise printre cărămizi şi mortar cu nenumăratele istorii ale oamenilor care trăiseră şi muriseră acolo, care există în pragul ce se balansa al hotelului Excelsior, considerat cu mândrie dovada numeroşilor călători care trecuseră pe acolo.

Rebecca îşi aminti de ultimul ziar pe care îl citise în Dallas. Una din puţinele clădiri istorice rămase în centrul Dallas-ului fusese de curând demolată, în ciuda vehementelor proteste ale istoricilor. Progresul îşi punea amprenta pe fiecare profil din Dallas, pe fiecare şosea care traversa oraşul. Copleşită de simţul dreptăţii şi privind la imaginea blândă a Jefferson-ului, ea îşi dădu seama că până la urmă, Jefferson-ul, şi nu Dallas-ul, fusese cel care supravieţuise intact în secolul XX. Dallas-ul din urmă cu o sută de ani dispăruse în ceaţa zilelor de mâine, lăsând în urmă un oraş care nu-şi cunoştea prea bine identitatea. Păstrând trecutul, Jefferson-ul era mulţumit de prezent, oricare ar fi fost acesta. Jefferson-ul îşi sărbătorea existenţa.

În timp ce coborî din vagonet, Rebecca se simţi cuprinsă de aceeaşi senzaţie de vomă care nu-i dădea pace de vreo săptămână. Ştia că se suprasolicitase fără milă în ultimele săptămâni, însă efortul nu-i fusese zadarnic. Acum când romanul era terminat şi expediat, trupul ei cerea să fie îngrijit. Luna trecută nu-i venise ciclul şi fără să-şi facă probleme atribuise acest lucru emoţiilor prin care trecuse. Acum, însă trebuia să-i sosească în orice zi. Îşi numără în gând zilele şi apoi se încruntă. Depăşise din nou perioada.

O speranţă iraţională îi umplu inima timp de câteva clipe, cât se urcă la volan, până ca logica demonică să i-o înăbuşe. Doctorul avea să găsească o explicaţie simplă problemei ei. O lipsă de vitamine sau ceva de genul acesta.

Oprindu-se la ieşirea din parcare, Rebecca se asigură din toate direcţiile. Când privi spre stradă, se văzu faţă în faţă cu podul care trecea peste râu. Un fior o străbătu când îşi aminti de fericirea pe care o cunoscuse în căminul ei de dincolo de râu. În casa lui Garitson.

Nu. Făcând un efort ea întoarse spatele tentaţiei şi se îndreptă spre Hanul Behringer. Ultimul lucru de care avea nevoie era dovada că nimic nu se întâmplase cu adevărat. Casa nu mai exista, era convinsă, căci altfel ar fi făcut parte din tur. Fusese una din cele mai mari clădiri din Jefferson. Când trecu pragul telefonul începu să sune şi grăbindu-se alergă să răspundă.

Jackie. Femeia vorbea veselă, plină de optimism, cum făcea de obicei. Este o schimbare de stil, zise ea. Este extraordinară, rosti ea. Este cea mai bună carte a ta, zise ea.

Uşile sălii de bal erau deschise invitând-o parcă, iar cuvintele lui Jackie se pierdură în depărtare când Rebecca observă evidenta diferenţă existentă acolo. Când vizitase prima dată hanul, Myra fusese foarte rezervată în privinţa oglinzilor, chiar şi a camerei, de parcă s-ar fi temut ca ea să nu ia contact cu primejdia existentă acolo. Oglinzile o atrăgeau chiar şi acum, iar speranţa îi umplu inima. Jackie îi pusese o întrebare.

— Poftim?

— Tipul acela. Expertul în cărţi vechi. Încă doreşte să-ţi ia un interviu. Este pentru revista *Time*, pentru numele lui Dumnezeu. Articolul aşteaptă de două luni ca să-ţi descurci tu iţele.

— Nu mă interesează cine este. Eu nu mă duc nicăieri.

Jackie nu era prea bucuroasă. O să-i treacă, se gândi Rebecca închizând telefonul. Intrând în sala de bal se opri în faţa oglinzii. Încercă încă o dată să o aşeze în acelaşi unghi ca în prima zi, aşa cum încercase de o sută de ori în ultimele săptămâni, dar fu imposibil să mai capteze imaginea multiplicată a chipului ei. Nu vedea reflectată decât o singură imagine.

Ori de câte ori când vei privi la acest perete, singurul lucru pe care îl vei vedea va fi chipul de care m-am îndrăgostit.

Ea rămase cu privirea pironită în oglindă. Plină de speranţă. Aşa cum făcea în fiecare seară. În nenumărate seri, când adormise epuizată, îl visase pe Garit. Vise tulburătoare, vise liniştitoare. Vise ale vieţii pe care ar fi avut-o cu el. Vise pe care

nu le-ar fi avut niciodată dacă nu l-ar fi cunoscut, şi cu atât mai puţin ar fi putut să le redea într-o carte pe care n-ar fi putut s-o scrie dacă nu ar fi cunoscut dragostea lui.

Dacă n-ar fi cunoscut dragostea lui.

Ea se aşeză cu greutate pe scaunul pianului, sprijinindu-şi mâinile pe genunchi. În fine, îşi dădu seama. Da, fusese un destin romantic cel care îi îndreptase paşii spre Garitson Behringer, care îi îngăduise să trăiască alături de el suficient ca să înveţe un singur lucru: Vieţuirea în trecut este o absurditate egalată numai de vieţuirea pentru viitor. Viaţa, îşi dădu ea acum seama, este o entitate veşnică ce există numai în prezent — o entitate care fără dragoste ar fi la fel de searbădă ca o simfonie de Mozart fără viori. Învăţase ea oare că dragostea putea birui orice bariere ale vieţii?

Rebecca se ridică încet. Un fior o săgetă, iar lacrimile îi umplură ochii. Întoarse spatele oglinzilor, disperării pe care o văzu reflectată în ele.

Capitolul 44

— Se pare că eşti însărcinată, Rebecca.

Rebecca se bucură enorm auzind cuvintele doctorului Montgomery. Un val de ceaţă călduţ o învălui atunci când îşi puse mâna pe pântecul încă neted. Era adevărat.

Era adevărat!

Ea chicoti uşor, iar doctorul rosti râzând:

— Presupun că este cazul să te felicit.

— Absolut. Se pare că îmi doresc acest copil de-o veşnicie, zise ea. Cel puţin de o sută de ani, se gândi în sinea ei.

Ieşind din cabinet începu să râdă pe strada pustie şi să rostească cu glas tare.

— Sunt însărcinată!

Coborâse în această dimineaţă de pe deal în Mercedes. Căldura persistentă a zilei se răspândea peste frumuseţea tăcută a Jefferson-ului, în timp ce ea conducea prin centru. Fără doar şi poate, nu mai cunoscuse o asemenea bucurie. Prinse semaforul pe roşu şi aşteptând să se schimbe culoarea, drumul spre Lacul

Caddo o ispitea. Fericită, nedorind încă să se întoarcă acasă, ştiind în fine că fiecare fărâmă a dragostei lui Behringer era la fel de reală ca dragostea ei pentru el, răsuci volanul şi o apucă pe acel drum. Spre casa lui.

Un minut mai târziu, cotea pe aleea cu pietriş. În acea clipă îşi dădu seama că undeva în adâncul sufletului ei trăia senzaţia că se ducea să-i spună vestea cea mare. Apăsă brusc pe frâne, însă era prea târziu. Casa se ivise în faţă, jumătate ascunsă între stejarii şi chiparoşii impozanţi. Entuziasmul Rebeccăi se transformă rapid în disperare.

Ceea ce altădată fusese una din cele mai mari case din Jefferson, splendoarea ei fiind ascunsă în singurătatea chiparoşilor, era acum o umbră gri şi pustie. Văzând-o, ea scăpă un strigăt de durere şi-şi dădu seama imediat că Behringer nu mai locuise în această casă. În momentul în care el învăţase să se încreadă în viaţă atât cât să accepte de la aceasta tot ce era mai bun, să-şi deschidă inima ca să-i primească bogatele daruri, o soartă nemiloasă se abătuse asupra locului minunat în care dragostea înflorise, distrugându-l cu cruzime.

Scoase cheia din contact, coborî din maşină şi rămase acolo câteva minute înainte de-a o apuca printre buruienile înalte până la genunchi. Păşi cu grijă, păzindu-şi averea preţioasă, deşi nu se mai temea, căci se ştia ferită de orice putere supranaturală. Garitson nu mai era, iar ea ştia că durerea acestei pierderi nu avea să o părăsească complet. Rebecca nu avea să-şi petreacă viaţa aşa cum visase, în schimb copilul lui avea s-o aline, dând vieţii ei ţel şi bucurie.

Când ajunse în capul scărilor durerea din piept i se intensifică. Ferestrele erau sparte, iar buruienile năpădiseră printre ziduri. Vopseaua se curăţase demult, lăsând în urmă lemnul şters. Mireasma râului o învălui şi înainte de-a apuca să-şi schimbe gândurile, păşi pe verandă. Când ea apăsă pe clanţă uşa de la intrare scârţâi, protestând parcă.

Rebecca nu era pregătită. Scara semicirculară, şerpuită domina intrarea pustie, iar când privirea i se roti prin încăpere, inima i se strânse uşor. Se întrebă ce se întâmplase în această casă din noaptea în care plecase cu trăsura şi până astăzi. Ştia un

singur lucru cu siguranţă. Ea şi Garitson fuseseră ultimii oameni care locuiseră acolo.

Lăsându-se în voia paşilor, ea rătăci încet prin casă. Fiecare încăpere în care pătrundea, îi trezea amintirea fericitei săptămâni pe care o petrecuse acolo. Încet se îndreptă spre bibliotecă şi deschise uşa. Se cutremură în faţa singurei piese de mobilier care mai rămăsese şi care se afla la numai câţiva paşi de ea.

Pianul lui Behringer.

Îndurerată, atinse suprafaţa plină de praf a acestuia şi o melodie începu să-i răsune în minte, de parcă o ascultase cu numai o oră în urmă. Amintirea pieri acoperită de îndepărtatul sunet pătrunzător al Jefferson-ului. Claxonul unui camion. Motorul unei maşini. Zgomotul încetă.

Rebecca oftă şi ocolind pianul se apropie de fereastra care dădea spre râu; fereastra la care stătuse când îşi dăduse seama cum avea să moară Bessie Moore. Îşi aminti cum şezuse în fotoliul lui Behringer, loc de unde el îi citise versuri, unde o ţinuse în braţe şi se sărutaseră îndelung, de unde îi vorbise despre copiii pe care aveau să-i aibă împreună.

Stând acolo în încăperea pustie şi dărăpănată în care visurile ei se împliniseră, ea încercă să-şi spună, aşa cum făcuse de o mie de ori până acum, că faptul că-l iubise şi că i se dăruise copilul lui era o binecuvântare. Încercă să-şi amintească de asemenea că mulţi oameni treceau prin viaţă fără să-şi dea seama ce pierdeau necunoscând dragostea, necunoscând eterna suferinţă pe care aceasta o provoca. Fără aceste luni furate timpului, ea ar fi rătăcit prin existenţa ei obscură şi ar fi sfârşit în postura unei bătrânici amărâte. Încercă să se consoleze cu gândul că înăuntrul ei trăiau amintiri minunate, cu mult mai magnifice decât oricare plăsmuire romantică de-a ei şi că pentru tot restul vieţii nu avea să invoce decât acele instantanee din inima ei pentru a mai fi. Cu el împreună.

În ciuda asigurărilor bine intenţionate, în interiorul ei ardeau numai pasiunile egoiste, copilăreşti, nerecunoscătoare. Toate lucrurile cu care fusese binecuvântată nu erau suficiente. În astfel de clipe când era forţată să se confrunte cu adevărul, ea ştia că pur şi simplu nu avea puterea să meargă mai departe fără el.

Rebecca îşi strânse braţele tremurânde în jurul trupului, iar ritmul inimii i se intensifică într-atât încât se temu că avea să-şi piardă minţile.

— Îmi este dor de tine, şopti ea tristă. Îmi este atât de dor de tine.

— *Ce cauţi aici?*

Rebecca închise ochii lăsându-se prinsă în mrejele sunetului. Amintirea unei voci blânde, joase care încă îi mai stârnea fiori. O voce la fel de pătrunzătoare ca o cafea aromată cu cel mai fin whisky. Lacrimile o podidiră.

— *Eşti o vrăjitoare? Casa este fortificată.*

Ea deschise ochii la auzul glasului profund şi se întoarse.

— *Impenetrabilă.*

Imposibil. Inima începu să-i zvâcnească. Nu era posibil.

Behringer.

Nu, îşi zise ea. Nu era posibil. Era doar un necunoscut care semăna cu el. În definitiv, acest bărbat purta un costum scump, de croială europeană. Şi totuşi, privind în ochii lui negri ca noaptea, remarcă veselia ascunsă acolo, veselia care se ivise în colţul gurii şi-i arcuise într-un mod aparte sprinceana. Fantasma începu să vorbească şi venind încet spre ea se opri lângă pian.

— Aştept... de o veşnicie... să fac un articol despre tine. Şi despre acea poveste exagerată pe care o numeşti ultima ta lucrare. Jackie a fost atât de bună încât mi-a împrumutat un exemplar din şpalt.

Rebeccăi i se tăie răsuflarea, însă privirea lui o măsură languros, zăbovind peste tot. Buza ei începu să tremure, iar ea şi-o prinse între dinţi. Privirea lui rătăcitoare se opri pe acel loc. Rebecca încercă din răsputeri să răspundă însă simţi o durere în gât.

— Are un sfârşit cam imposibil, murmură el.

Glasul ei era ca o şoaptă.

— Era singurul fel în care se putea termina.

— Nu crezi, începu el, străpungând-o în inimă cu amintirea, cu intensitatea privirii, că mesajul cărţii este oarecum convenţional?

Ea rosti cuvintele răguşit:

— Dragostea poate birui orice.

— Crezi asta?

Rebecca încuviinţă încet din cap, incapabilă să vorbească, îngrozită că el era un vis.

El tăcu o clipă şi o privi neîndurător.

— Eu sunt un pasionat după cărţi vechi, zise el încet, cu glasul încordat de emoţie. Aş vrea să-ţi ştiu părerea despre aceasta. Rebecca se uită la volumul subţire pe care el îl ţinea şi clipi.

Visul unei fetiţe, de Maria Behringer.

Uluită, Rebecca deschise cu grijă cartea. Exact după îngălbenită pagină cu titlu urma o alta cu un singur rând: *Pentru Rebecca, pentru ca visul să i se împlinească.*

— Genul clasic, nu crezi?

Chipul lui îi apăru deodată înceţoşat de valul de lacrimi din ochi. Rebecca clipi şi în timp ce dovada dorinţei ei deznădăjduite îi alunecă pe obraji, puse cartea pe pian.

— Scriitoarea cred că a fost... Ea nu putu să mai continue. Plângea.

Bărbatul îşi fixă privirea arzătoare în ochii ei şi aşteptă. Tremurând, Rebecca îşi ridică mâna la barba lui, ochii lui închizându-se când ea îl atinse. El rămase neclintit când degetele ei coborâră în dreptul gulerului şi-i desfăcură cravata. Iute, descheindu-i cu stângăcie doi nasturi ai cămăşii, Rebecca rătăci cu degetele pe pieptul lui, oprindu-se pe primul semn vineţiu. Ţipă încet şi-şi furişă mâinile în jurul gâtului lui, în părul lui negru care i se răsucea pe degete.

— Tu eşti, murmură ea sacadat, suspinele fiindu-i smulse parcă din prăpastia dezolării ei interioare. Tu eşti.

Behringer o cuprinse neputincios în braţe, mâinile tremurându-i când o atingea, de parcă l-ar fi asigurat că era ea cu adevărat, nu unul din nenumăratele vise pe care le avusese de când o pierduse. El îşi înfipse degetele în părul ei, strângând-o atât de aproape ca să n-o mai poată scăpa niciodată.

Hohote sălbatice de râs izvorâră din adâncul ei, însoţindu-i suspinele, împletindu-se cu râsetele lui, în clipa în care el începu să-i caute gura. O sărută disperat. Tandru. Nesfârşit.

Rebecca închise ochii, convinsă că visa, ştiind că era cel mai frumos vis. Îşi lipi obrazul de pieptul lui şi-l îmbrăţişă puternic.

— Nu pot să cred că eşti tu. Nu pot.

— N-a fost uşor. Cred că am vorbit cu o sută de persoane pe distanţa Jefferson, New York, dar până la urmă cred că a fost doar... destinul.

— Categoric. Şi încă unul frumos.

El râse şi o mângâie pe păr.

— Am adus cartea la New York. N-am ştiut ce importanţă avea, însă mama ştia. De aceea a şi scris-o. Între ea şi Malcolm Henderson a existat o veche prietenie. El i-a spus că oglinda pe care tata o cumpărase când s-au căsătorit avea puteri magice. Eu întotdeauna am crezut că bătrânul Malcolm era o fire bizară.

— Dar cum s-a întâmplat?

El scutură din cap.

— Îmi ceri o explicaţie logică? Tot ce pot să-ţi spun este că s-a întâmplat. După ce ai plecat, Malcolm a venit la mine şi mi-a spus că erai din alte timpuri. A trebuit să treacă ceva vreme până m-am lăsat convins. Eram sigur că Fairchild mi te luase de sub nas. Malcolm mi-a spus că a călători în timp nu este atât de straniu pe cât pare, că romanul lui Twain pe care mi-l dăduse pentru tine era despre călătoriile în timp. Apoi, când mi-a dat exemplarul din cartea mamei, mi-a spus că este un element care nu trebuie să existe în secolul al nouăsprezecelea, şi că acesta este legătura cu tine.

— Aşa că te-ai dus la New York.

— Am crezut că eşti din New York. Apoi Malcolm a venit la mine şi mi-a spus să te caut acolo, aşa că din pură disperare am făcut acest lucru. Am bătut acele bulevarde pietruite în lung şi-n lat, am intrat în toate editurile, până am dat de editoarea ta. Bineînţeles la vremea aceea nu aveam de unde să ştiu acest lucru, dar de îndată ce am intrat pe uşă mi-am dat seama că era ceva cu totul diferit. Nu mi-a trebuit decât o privire ca să-mi dau seama. El chicoti şi continuă: Acest destin al nostru mi-a oferit şansa unei noi identităţi, cu experienţă în profesiunea ta. Mi-a trebuit ceva vreme ca să pricep cum funcţiona totul. Am intrat în clădire, am ajuns la o secretară şi am întrebat-o dacă ei publicau scrieri de-ale tale. Nu aveam nevoie să-mi spună ea, căci deja simţeam. Ştiam că în fine te găsisem. Mi-am luat inima în dinţi şi am cerut să fiu primit de Jackie. În drum spre biroul ei am zărit un stand

de ziare. Am luat drept semn de bun augur prima revistă pe care am văzut-o.

— *Time*.

Amândoi izbucniră în râs.

Rebecca îşi ridică privirea pe chipul lui, spre fericirea din ochii lui şi-i atinse buzele.

— Tu mi-ai trimis trandafirii în acea noapte la Dallas.

El confirmă din cap.

— N-am putut să rezist tentaţiei.

— Şi tot tu ai fost cel care m-a urmărit în sala de recepţii a hotelului, nu-i aşa?

Amintirea îl trezi din visare.

— Venisem să te aud vorbind. Trebuia să te văd măcar o dată înainte să pleci.

Ca trăsnită, ea rătăci cu mâinile pe pieptul lui.

— De ce m-ai făcut să trec prin toate astea? Te-am aşteptat douăzeci de ani. Iar tu n-ai venit la întâlnire.

El zâmbi delicat.

— Te-ai fi încurcat cu mine? N-ai fi crezut că eram un alt ticălos?

Ea surâse, plecându-şi ochii.

— Ei bine, de fapt chiar aşa te-am şi categorisit după ce ţi-am citit biletul.

— Nu erai pregătită pentru mine. Trebuia să înveţi dragostea, la fel cum făcusem eu.

— Oh, Garit! Vivian a fost. Vivian... a ucis-o pe Sarah şi pe Peter.

El înclină din cap.

— Şi pe Bessie.

— Ai ştiut?

El scutură din cap.

— Am aflat abia după ce ai dispărut. Fairchild şi-a pierdut minţile şi mi-a spus adevărul, pe care nici el nu l-a ştiut până ce Bessie n-a fost ucisă. Cunoşteam familia Fairchild de o veşnicie şi bănuiesc că de copilă Vivian a devenit obsedată de mine. Era o fată bolnavă. Pe Harry Murphy îl juca pe degete. Un bărbat pe nume Benjamin Jackson, a venit cu un tren din Dallas în ziua ce a urmat dispariţiei tale, căutând-o pe Bessie. A auzit de la lume că

Bessie fusese omorâtă şi până ca eu să apuc să-i explic cum a murit, a plecat spre Cincinnati. A crezut că soţul ei o ucisese şi cred că a şi încercat să-l omoare pe Abe. Pentru mine este uluitor felul în care Jefferson-ul şi-a păstrat istoria.

Rebecca înclină aprobator din cap.

— Se zice că întreaga vină o poartă Jay Gould. Dar ştii ce cred eu, Garit?

El îi contură obrazul cu mâna.

— Nu. Oi fi eu în stare să călătoresc în timp, dar să-ţi citesc gândurile nu pot.

Rebecca surâse.

— Eu cred că Jefferson-ul a murit pentru că tu ai plecat.

El chicoti.

— Tu ai avut întotdeauna atât de multă încredere în mine. Iubito, nu există niciun vinovat pentru moartea Jefferson-ului. Acesta a fost pur şi simplu ocolit de progres. Astfel de oraşe există peste tot. Oamenii au remarcat acest lucru la Jefferson din cauza trecutului grandios pe care l-a avut şi a legendelor perpetuate.

Rebecca aprobă din cap.

— Eu am crezut că am fost trimisă înapoi în timp la Jefferson ca să împiedic moartea lui Bessie Moore.

El surâse nemilos.

— Ce ţi-am spus eu?

Ea consimţi din nou.

— Ai avut dreptate. Nu poţi schimba trecutul.

— Deci, dacă nu Bessie a fost motivul, atunci care a fost? întrebă el cu o voce blândă, atotcunoscătoare.

— Să scriu povestea Mariei despre ea şi Jacob. Să învăţ că dragostea poate birui orice.

Tăcerea se aşternu între ei în timp ce Behringer lupta din răsputeri împotriva emoţiei care evident ameninţa să-l copleşească. El înghiţi, dregându-şi glasul, îşi schimbă privirea, pentru ca apoi s-o întoarcă iarăşi spre ea şi să-şi încline capul dezorientat.

— Despre părinţii mei? Crezi că povestea a fost despre părinţii mei?

Ea îl iscodi cu privirea nepricepând.

Behringer îi contură obrazul cu degetele, îi dezmierdă bărbia şi-şi lipi buzele tremurânde de gura ei. Când ochii lor se întâlniră din nou, Rebecca observă că privirea lui era umedă, iar şoapta îi era emoţionată.

— Cartea era despre tine şi despre mine, Rebecca. Era despre noi.

O greutate începu s-o apese pe inimă când îşi aminti povestea — un german bogat, cu un trecut trist, se îndrăgostea de o tânără cu o origine dubioasă.

— Aceasta era partea din tine care rămăsese în timpul meu. Povestea dragostei noastre. Dacă n-ai fi crezut niciodată în ea, dacă tu şi mama n-aţi fi scris-o, eu nu te-aş mai fi aşteptat când te-ai întors. Behringer şoptise cuvintele mângâind-o pe păr.

Când Rebecca reuşi să vorbească, şopti:

— Îmi este dor de mama ta, Garit.

El încuviinţă din cap.

— Şi mie.

Oftând ea se sprijini de el, mângâindu-l pe piept.

— Oh! rosti ea dintr-odată. Vom avea un copil!

El o fixă cu privirea, un zâmbet delicat încălzindu-i trăsăturile.

— Asta este într-adevăr o veste bună.

Rebecca îi întâlni privirea, desfătându-se în dragostea pe care o zări acolo. După multe minute, el înghiţi şi oftă, iar mai apoi scutură din cap.

— Astea sunt zile ciudate, comentă el încet, rătăcind cu degetul pe faţa ei. Poţi să obţii bani dintr-o maşinărie, Rebecca.

— Zile ciudate, consimţi ea. Femeilor le este mult mai uşor. Şi mult, mult mai greu.

— Te asigur că nu-ţi voi mai deschide nicio uşă cât voi trăi, dacă asta presupune să-ţi dau drumul!

Zâmbind delicat, Rebecca îl luă de mână şi ieşi cu el din încăpere.

— Crezi că am putea renova casa?

— Mai bine am dărâma-o şi am construi una nouă. Este într-o stare jalnică.

Ea îl strânse puternic, îngrozită de cuvintele lui.

— Garit! Este parte din trecut. Nu poţi să dai cu piciorul trecutului.

El o împinse uşor înainte, mângâindu-i părul.

— Sunt fascinat de viitor.

Se uitară unul la celălalt, cuvintele fiind inutile. Această clipă era singura care conta. Aceasta şi eternitatea dragostei oglindită în ochii lor.

În cele din urmă, ei închiseră Hanul Behringer şi încă o dată îl transformară într-un cămin pentru copiii Behringer, un cămin plin de râsete şi dragoste. Iar în nopţile de vară călduroase şedeau pe verandă privindu-şi copiii prinzând licurici.

Se văzură astfel înconjuraţi de fericire, întocmai cum erau înconjuraţi de verdele stejarilor, de meandrele râului pe malurile căruia se stabiliră şi-şi crescură copiii, întocmai cum erau înconjuraţi de anotimpuri. Erau înconjuraţi de o fericire veşnică şi nesfârşită.

SFÂRŞIT